

இந்திய வரலாறு 1707 - 1857

நூலாசிரியர்

முனைவர் . ச. நடராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர் [த], வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.



வரலாற்றுத் துறை,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்

(தொலை நெறி தொடர் கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு- 627

012.

-2024

எண்	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப. எ
1.	I	இந்தியாவுக்கு ஐரோப்பியர்கள் வருகை: ஆரம்பகால ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள் போர்ச்சுகீசியர்கள் - டச்சு - ஆங்கிலேயர் மற்றும் பிரெஞ்சு - கோல்டன் பீர்மேன் - தஸ்தக்ஸ்	1-11
2.	II	மேலாதிக்கத்திற்கான போராட்டம்: ஆங்கிலோ - பிரெஞ்சு போட்டி - கர்நாடகப் போர்கள் - ராபர்ட் கிளைவ் - டூப்ளே - பிளாசி போர் - பக்சர் போர் - அலகாபாத் ஒப்பந்தம் - பிற்கால முகலாயர்கள்	12-80
3.	III	இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் விரிவாக்கம் - ரிங் வேலி கொள்கை - துணைக் கூட்டணியின் கொள்கை - வாரிசு இழப்புக் கொள்கை - ஆங்கிலோ மைசூர் போர்கள் - ஆங்கிலோ மராத்தா போர்கள் - முதல் ஆங்கிலோ ஆப்கான் போர் - ஆங்கிலோ பர்மியப் போர்கள் - ஆங்கிலோ சீக்கிய மோதல்கள் -	81-164
4.	IV	பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகம் - ஆரம்பகால நிர்வாக அமைப்பு - ஒழுக்குமுறைச் சட்டம் - ஆங்கிலேய இந்திய சட்டம் - சாசனச் சட்டங்கள் - ஆங்கிலேய காலனித்துவ ஆட்சியில் பொருளாதார தாக்கம் - நில வருவாய் நிர்வாகம் - நிரந்தர நில வருவாய் சீர்திருத்தம் - ரயத்வாரி அமைப்பு - மஹல்வாரி அமைப்பு - இரயில்வே - வணிகம் - சாலைகள் - தந்தி மற்றும் தபால் சேவைகள் - பஞ்ச கமிஷன்கள்.	165-276
5.	V	இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி மீதான பதில்: ஆரம்ப கால விவசாயி இயக்கம் மற்றும் பழங்குடியினர் கிளர்ச்சி , கோல் கிளர்ச்சி , மோப்பிள்ளைகள் கிளர்ச்சி , பீல் கிளர்ச்சி , சந்தால் கிளர்ச்சி , பாலிகார் கிளர்ச்சி , புலித் தேவன் , வேலு நாச்சியார் , கட்டபொம்மன். மருது சகோதரர்கள், வேலூர் கிளர்ச்சி , 1857-ம் ஆண்டு பெரும் கிளர்ச்சி , ஜான்சியின் ராணி.	277-324

இயல் - ஒன்று

இந்தியாவுக்கு ஐரோப்பியர்கள் வருகை: ஆரம்பகால ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள் போர்ச்சுகீசியர்கள் - டச்சு - ஆங்கிலேயர் மற்றும் பிரெஞ்சு - கோல்டன் பீர்மேன் - தஸ்தக்ஸ்

நோக்கங்கள்:

- ஐரோப்பியர்கள் வருகை
- ஆரம்பகால ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள்
- போர்ச்சுகீசியர்கள் - டச்சு - ஆங்கிலேயர்

இந்திய வரலாற்றில் கி.பி. 1707 முதல் 1947 வரையிலான இடைப்பட்ட காலம் மிகவும் முக்கியமானதாகும். பின்னர் வர்த்தகம் செய்த ஐரோப்பியர்களின் வருகை, இந்தியாவை நீண்ட காலமாக ஆட்சி செய்த ஆங்கிலேயர்களின் படையெடுப்புக்கு வழிவகுத்தது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில், இந்தியா தனது பொருளாதார வளத்திற்காக பெரிதும் சுரண்டப்பட்டது. எனினும், அவர்களின் ஆட்சி இந்தியாவில் சமூகம், கல்வி, வணிகம் மற்றும் நீதித்துறை சார்ந்த துறைகள் போன்ற பல்வேறு துறைகளில் சீர்திருதங்களுக்கு வழிவகுத்தது. இரண்டாம் உலகப்போரும் உலக யுத்தமும் மக்கள் மத்தியில் தேசியம் என்ற உணர்வை தூண்டியதில் முக்கிய பங்கு வகித்தது.

நாட்டின் விடுதலைக்காக பல்வேறு சுதந்திரப் போராளிகள் போராடினார்கள். இறுதியாக, 1947 ஆகஸ்டு 15 அன்று இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. 1950 ஜனவரி 26 ஆம் நாள் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமல்படுத்தப்பட்டபோது குடியரசாக மாறியது. இந்திய வரலாறு (கி.பி. 1707 முதல் 1947 வரை) என்னும் இப்புத்தகம் தொலைதூர கற்றல் மாணவரை மனதில் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு தெளிவான, குழப்பமற்ற மொழியை பயன்படுத்தி ஒரு பயனர் - நட்பு வடிவத்தில் வழங்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு அலகும் ஒரு முன்னுரையுடன்

தொடங்குகிறது. அதன் பிறகு நோக்கங்களின் வெளிப்பாட்டை உணர்த்துகிறது. இதில் விரிவான உள்ளடக்கம் பின்னர் ஒரு எளிய மற்றும் கட்டமைக்கப்பட்ட முறையில் வழங்கப்படும், உங்கள் முன்னேற்றத்தைச் சோதித்தறிக, மாணவரின் புரிதலை சோதிக்க உதவுகிறது. சுருக்கம், முக்கிய கருத்துப்படிமங்கள், தற்சோதனை மற்றும் பயிற்சி வினாக்கள் அடங்கிய தொகுத்துரைத்தல் ஒவ்வொரு அலகின் இறுதியிலும் வழங்கப்படுகிறது.

இடைக்காலத்தின் கடைசிப் பகுதியில் இந்தியாவுக்கு புதியபாதை காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஐரோப்பியர்களுக்கு ஏற்பட்டது கி.பி 1453-ல் துருக்கியர்கள் கான்ஸ்டாண்டி நோபிளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். இதனால் மத்தியதரைக் கடல் வழியாகக் கீழ்த்திசை நோக்கி செல்லும் பழைய பாதை அடைபட்டது. எனவே, ஐரோப்பியர் வேறு வழிகளைத் தேட வேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று. ஐரோப்பியர்களில் முதன்முதலில் போர்ச்சுகீசியர் இந்தியாவிற்கு வரும் கடல் வழியை கண்டறிந்தனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து டச்சுக்காரர்கள் ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மற்றும் டேனியர்கள் என ஐரோப்பியர்களின் வருகை பெருகியது. ஆரம்பகால நோக்கம் வணிகம் செய்யவும், தங்கள் சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்தோடு வந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்குள் நல்லதொரு வாய்ப்பு அளித்தது இங்குள்ள நிலைமை. நம்மிடையே காணப்பட்ட ஒற்றுமையின்மை, கருத்து மாறுபட்ட அரசுகள், கல்வியறிவற்ற பாமரர்கள் ஆகிய இந்நிலை அவர்களுக்கு இந்தியர்களை அடக்கி ஆளும் எண்ணத்தை வளர்த்தது.

நோக்கங்கள்

இந்த அலகை நீங்கள் படித்து முடித்த பின்பு உங்களால்,

- ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்ததற்கான காரணங்களை

கூறமுடியும்

- இந்தியாவுடன் வணிகத்தை வளர்பதில் ஐரோப்பியரின் பங்கை பற்றி விவரிக்க முடியும்.
- ஆங்கிலேயர் பிரெஞ்சு ஆதிக்க போட்டியின் காரணங்களை விளக்க முடியும்.
- கர்நாடக போர்களுக்கு பிறகு ஆங்கிலேயரின் எழுச்சி பற்றி கூற முடியும்.

ஐரோப்பியர் குடியேற்றங்கள்

போர்ச்சுகக்கீசியர்

வாஸ்கோடகாமா

நவீன காலத்தில் முதன் முதலில் கடல் வழியாக இந்தியாவுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டவர்கள் போர்ச்சுகக்கீசியர்கள். 1487 ஆம் ஆண்டில் பார்த்தலோமியோ டயஸ் (Bartholomew Diaz) என்ற போர்ச்சுகக்கீசிய மாலுமி நன்னம்பிக்கை முனையைக் கடந்து உலக சாதனை படைத்தார். அதன்பின் வாஸ்கோடகாமா (Vasco da Gama) 1498 மே 27 ஆம் தேதி கள்ளிக்கோட்டைத் துறைமுகத்தை அடைந்தார். அவரைக் கள்ளிக்கோட்டை சாமரின் (Zamarin) இருகரம் நீட்டி வரவேற்றார், உபசரித்தார். வந்த வர்த்தக விருந்தினருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார். அதுமட்டுமல்ல. சாமரினுக்குச் சொந்தமான மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் போர்ச்சுகக்கீசியர் குடியேறிப் பண்டகசாலையைக் கட்டிக் கொள்ளவும் அனுமதி அளித்தார்! வாஸ்கோடகாமா கப்பல்கள் நிறைய வாசனைத் திரவியங்களை நிரப்பிக் கொண்டு தாய்நாடு திரும்பினார். அதன்பின் அவர் இருமுறை (1502, 1524) கள்ளிக்கோட்டைக்கு வந்து வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டார்.

அல்மேடா

1505 ஆம் ஆண்டு அல்மேடா (Almeida) கிழக்காசியாவின் முதல் போர்ச்சுகக்கீசிய வைசிராயாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் போர்ச்சுகக்கீசியர்

வாணிபம் செய்து வந்த கடல்வழியை அரேபியர், எகிப்தியர், துருக்கியர் ஆகியோரது தாக்குதல்களிலிருந்து பாதுகாத்தார். அவருக்குப்பின் வந்த அல்புகர்க் (Albuquerque) (1509 - 1515) இந்தியாவில் போர்ச்சுகக்கீசியரது ஆட்சி அமைவதற்கான அடிப்படையை அமைத்துக் கொடுத்தார். 1510 நவம்பர் மாதம் அவர் பீஜப்பூர் சுல்தானுக்குச் சொந்தமான வளமும் வனப்புமிக்க கோவா துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றிக் கோட்டைகளைக் கட்டினார். கோவா போர்ச்சுகக்கீசியரின் குடியிறுப்புக் கோட்டையாயிற்று.

குடியிறுப்புகள்

அல்புகர்க்குப் பின் வந்த போர்ச்சுகக்கீசியர் இந்தியாவில் கடலுக்கருகாமையில் பல முக்கிய குடியிறுப்புகளைப் படிப்படியாக ஏற்படுத்தினர். இதன் விளைவாக 16 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் கோவா, டையூ, டாமன், சால்செட், பஸ்ஸின், சவுல், பம்பாய், வங்காளக் கடற்கரையில் ஹூக்ளி, சென்னைக்கருகே சாந்தோம் ஆகிய பகுதிகளில் போர்ச்சுகக்கீசியர் குடியேறினர்.

வெளியேற்றம்

ஒரு கால கட்டத்தில் வாணிபத்திலும், ஆட்சியிலும், ஆதிக்கத்திலும் இந்தியாவில் கொடிகட்டிப் பறந்த போர்ச்சுகக்கீசியர் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் செல்வமிழந்து, செல்வாக்கிழந்து, பிற நாடுகளின் வர்த்தகப் போட்டியை எதிர்கொள்ள முடியாமல் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டியதாயிற்று! அவர்களுடைய இடத்தை டச்சுக்காரர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர்.

டச்சுக்காரர்கள்

டச்சுக் கம்பெனி

ஐரோப்பாவின் சிறிய நாடான ஹாலந்து (Holland) 15 கடற் பயணங்களை மேற்கொண்டு (1595-1601) இறுதியில் 1602 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கத்தின் ஆதரவோடு டச்சு ஐக்கிய கிழக்கிந்திய கம்பெனி (Dutch

United East India Company) யைத் துவங்கியது. கடற்படைப் பலமிக்க டச்சுக்காரர்கள் அம்பாய்னா (Amboina) என்ற ராணுவ முக்கியத்துவமிக்க இடத்தைப் போர்ச்சுக்கீசியரிடமிருந்து கைப்பற்றிய (1605) பின்னர் பிற இடங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு, அங்கெல்லாம் குடியிருப்புகளையும், பண்டகசாலைகளையும் ஏற்படுத்தி, வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்தினர். 17ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் டச்சுக்காரர்கள் இந்திய வாணிபத்தின் முடிகூடா மன்னர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

குடியேற்றங்கள்

டச்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் கூர்ஜரம், கிழக்குக் கடற்கரை, வங்காளம், பீகார், ஓரிசா ஆகிய பகுதிகளிலும் கிழக்குகங்கைச் சமவெளியிலும் குடியேற்றங்களையும், பண்டகசாலைகளையும் தோற்றுவித்தனர். குறிப்பாக, மசூலிப்பட்டினம் (1605), புலிகாட் என்ற பழவேற்காடு (1610) சூரத் (1616), தரங்கம்பாடி (1620), காரைக்கால் (1645), சின்சுரா (1653), காசிம்பசார், பாட்னா, பாலசூர், நாகப்பட்டினம் (1659), கொச்சி (1663) ஆகியவை டச்சுக்காரர்களின் புகழ்மிக்க குடியேற்றங்களாகும்.

வெளியேற்றம்

டச்சுக்காரர்கள் இந்திய வாணிபத்தைவிட தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடன் வர்த்தகம் செய்வதை விரும்பினர். அவர்கள் கிழக்காசியாவில் வாணிபப் பேரரசை ஏற்படுத்தினர். இந்தியாவைத் தெற்கு ஆசியாவுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கேற்றப் பாலமாகப் பயன்படுத்தினர். யாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தியாவில் டச்சுக்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையேயான வர்த்தகப் போட்டி சமாளிக்க முடியாத சவாலாக இருந்தது. இப்போட்டியை எதிர்கொள்ள முடியாத டச்சுக்காரர்களும் இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறினர். இவர்கள்

இடத்தைப் பிரஞ்சுக்காரர்களும், ஆங்கிலேயர்களும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள்

பிரெஞ்சுக் கம்பெனி

பிற ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போன்றே பிரான்சும் கீழை நாடுகளுடன் வாணிபத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை நன்கு அறிந்திருந்தது. 1664 ஆம் ஆண்டு பிரான்சின் மன்னர் பதினான்காம் லூயி (Louis XIV)யின் ஆசியோடும், அவரது நிதி அமைச்சர் கோல்பர்ட் (Colbert) டின் ஆதரவோடும் பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

குடியேற்றங்கள்

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கோல்கொண்டா சுல்தானின் அனுமதியைப் பெற்று மதுலிப்பட்டினத்தில் குடியேறி ஒரு பண்டகசாலையைக் கட்டினர் (1669). பின்னர் இவர்கள் சென்னைக்கு அருகாமையில் சாந்தோமைக் கைப்பற்றினர் (1672). பாண்டிச்சேரியிலும் சந்திரநாகூரிலும் குடியேறிப் பண்டகசாலைகளைக் கட்டினர். வாலிகண்டபுர முஸ்லீம் ஆளுநரிடமிருந்து ஒரு கிராமத்தைப் பெற்று (1673), ஒரு முக்கிய பிரெஞ்சுக் குடியேற்றமாக்கினர். வங்காளத்தில் ஹெயிஸ்ட்கான் என்ற நவாபிடமிருந்து ஒரு இடத்தைப் பெற்று அங்கு ஒரு குடியிருப்பை அமைத்தனர் (1674). பின்னர் அங்கு அவர்கள் தோற்றுவித்த பண்டகசாலைதான் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க சந்திரநாகூர் குடியேற்றமாகும் (1690-92).

ஆதிக்கச் சரிவு

ஐரோப்பாவில் டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோருக்கிடையேயான முக்கோண வாணிபப் போட்டி இந்தியாவிலிருந்த பிரெஞ்சுக் குடியேற்றங்களைப் பெரிதும் பாதித்தது. எனினும்,

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் வர்த்தகப் பெருக்கத்தில் அக்கறைகாட்டி, அவர்களது குடியேற்றப் பகுதிகளில் அமைந்திருந்த பண்டகசாலைகளைச் சுற்றிக் கோட்டைகளைக் கட்டி, ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்திலிருந்துபாதுகாத்துக் கொண்டனர். அலெக்சாண்டர் டூமாஸ் (Alexander Dumas), டுப்ளே (Dupleix) ஆகியோர் பாண்டிச்சேரி ஆளுநர்களாக இருந்தபோது பிரெஞ்சுக்காரர்களின் கை மேலோங்கி இருந்தது.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வர்த்தகத்தைவிட அரசியலில் அதிக ஆர்வம் காட்டியதால் ஆங்கிலேயர்களுடன் நேரடியாக மோதவேண்டியதாயிற்று. இம்மோதலின் வெளிப்பாடே கர்நாடகப் போர்கள் ஆகும். இப்போர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வர்த்தக முதுகெலும்பை முறித்துவிட்டன. இந்தியாவில் பிரெஞ்சுப் பேரரசை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அவர்களது ஆசை நிராசையாயிற்று. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் பிரெஞ்சுப் பேரரசைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்று முதன் முதலில் எண்ணிச் செயல்பட்டவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்கள்தான். கீழை நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்யும் நோக்கம் பிரெஞ்சு மக்களிடையே காணப்பட்ட போதிலும், கிழக்கில் வாணிப இலாபத்திற்காக மற்ற ஐரோப்பியக் கம்பெனிகளுடன் போட்டியிட்ட கடைசி ஐரோப்பிய வல்லரசாகப் பிரான்சு தேசம் விளங்கியது.

ஆங்கிலேயர்

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி

1600 டிசம்பர் 31ஆம் தேதி இங்கிலாந்து அரசி முதலாம் எலிசபெத் ஒரு பட்டயத் (Charter) தின் மூலம் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு (Company of Merchants of London Trading into the East

Indies) 15 ஆண்டுகளுக்கு வாணிபம் செய்ய அனுமதி வழங்கினார். இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெற்ற இத் தனியார்துறை நிறுவனம் துவக்கத்தில் சுமத்திரா, ஜாவா, மெலுக்கஸ் ஆகிய நாடுகளுடன் வாசனைப் பொருள் வாணிபம் செய்தது. இக்கம்பெனி ஆரம்பிக்கப்பட்டு 7 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் இந்தியாவில் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டது (1608).

ஆங்கில தளபதி ஹாக்கின்ஸ் (Hawkins) முகலாயப் பேரரசர் ஜகாங்கீரை சந்தித்து சூரத்தில் குடியேற அனுமதி பெற்றார் (1609). ஆனால் இந்த முயற்சி போர்ச்சுகக்கீசியர் மற்றும் சூரத்து வணிகர்களால் எதிர்க்கப்பட்டதால் 1613இல் தான் ஆங்கிலேயரால் சூரத்தில் குடியேறி ஒரு பண்டகசாலையை அமைக்க முடிந்தது! அதன்பின் இங்கிலாந்தின் தூதுவராக இந்தியாவுக்கு வந்த சர் தாமஸ் ரோ (Sir Thomas Roe) முகலாயப் பேரரசரிடமிருந்து சில பகுதிகளில் பண்டகசாலைகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கான சலுகைகளைப் பெற்றார் (1618). இச் சலுகைகளைப் பயன்படுத்திய ஆங்கிலேயர் சூரத், ஆக்ரா, அகமதாபாத், புரோச் ஆகிய பகுதிகளில் குடியேறி பண்டகசாலைகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். பின்னர் இங்கிலாந்து மன்னர் இரண்டாம் சார்லஸ் போர்ச்சுகக்கீசிய இளவரசி காதரி (Catharine of Braganza) idj திருமணம் செய்து கொண்டதால் சீதனமாகப் பெற்ற பம்பாயை (Bombay) கம்பெனிக்கு வாடகைக்குக் கொடுத்துவிட்டார். பம்பாய் படிப்படியாக சூரத் பெற்றிருந்த சிறப்பிடத்தைப் பிடித்து விட்டது. மேற்குக் கடற்கரையில் பம்பாய் ஆங்கிலேயரசு முதன்மைக் குடியேற்றமாகக் காட்சியளித்தது.

சென்னைப் பட்டினம்

ஆங்கிலேயர் தென்கிழக்குக் கடற்கரையில் கோல்கொண்டாவின் முக்கிய துறைமுக நகரான மசூலிப்பட்டினத்தில் குடியேறி ஒரு பண்டகசாலையைக் கட்டினர் (1611). அதன்பின் தமிழ்நாட்டில்

புலிக்காட்டுக்கு வடக்கே ஆர்மகான் (Armagaon) என்ற இடத்தில் மற்றொரு பண்டகசாலையைத் தோற்றுவித்தனர். 1639ஆம் ஆண்டு பிரான்சிஸ் டே (Francis Day) என்ற ஆங்கிலேயர் விஜயநகரப் பேரரசின் பிரதிநிதியான சந்திரகிரி அரசிடமிருந்து சென்னை (ஆயனசயள)யைக் குத்தகைக்கு எடுத்தார் (1639). பின்னர் அந்த இடத்தில் தான் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க புனித ஜார்ஜ் கோட்டை (Fort St. George) கட்டப்பட்டது (1641). விரைவிலேயே ஆங்கிலேயரின் தலைமையிடம் மசூலிப்பட்டினத்திலிருந்து சென்னைப்பட்டினத்துக்கு மாற்றப்பட்டது.

பண்டகசாலைகள்

ஆங்கிலேயர்கள் வடகிழக்குக் கடற்கரையில் தங்களது குடியேற்றங்களை விரிவுபடுத்தினர். மகாநதி கழிமுகத்தில் ஹரிஹர்பூர், பாலகூர் (1633), ஹூக்ளி , பாட்னா , காசிம்பசார், (1651) ஆகிய பகுதிகளில் பண்டகசாலைகள் கட்டப்பட்டன. 1658இல் வங்காளம், பீகார், ஓரிசா, வடகிழக்குக்கரைக் குடியேற்றங்கள் அனைத்தும் புனித ஜார்ஜ் கோட்டை அதிகாரத்தின்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டன. இதற்கிடையே இங்கிலாந்தின் ஆலிவர் கிராம்வெல் (Oliver Cromwell) கொடுத்த பட்டயம் கம்பெனியின் வணிக வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க உதவின. அதேபோன்று இங்கிலாந்து மன்னர்கள் இரண்டாம் சார்லஸ், இரண்டாம் ஜேம்ஸ் ஆகியோர் கம்பெனியின் பழைய உரிமங்களை உறுதிப்படுத்தினர்.

வர்த்தக அரசியல்

பிரிட்டி' பேரரசின் ஆதரவுப் பின்னணியில் புது பலம் பெற்ற கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவில் நிலவிய குழப்பத்தை சாதகமாக்கிக்கொண்டு, இந்திய அரசர்களின் ஒற்றுமையின்மையும், பதவிப் போட்டிகளையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வணிகத்தை அரசியலாக்கி அரசியலை வணிகமாக்கி வர்த்தக அரசியலால் ஆதாயமடைந்தனர். அரசியல் அதிகாரமே வளமான வாணிபத்தின் அடித்தளம் என்பதை

அறிந்து கொண்ட கம்பெனி பிரெஞ்சுக்காரர்களின் போட்டியை எதிர்கொண்டு பிரெஞ்சுக்காரரை வர்த்தகப் போட்டியிலிருந்து விலக்கியதும், வங்காளத்தைக் கைப்பற்றியதும் கம்பெனி இந்தியாவில் விரிவடைவதற்கு வசதியாக இருந்தன. 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வர்த்தகம் செய்யவந்த ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவில் அசைக்க முடியாத அரசாக நிலைப்பெற்றது.

கோல்டன் பீர்மேன் (Golden Firman)

வரலாறு

கோல்டன் பீர்மேன் என்பது இந்தியாவின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான ஆவணமாகும். இது 1684 ஆம் ஆண்டில் மன்னார் மன்னரால் வழங்கப்பட்டது. இந்த ஆவணம், புளியைக் காலப்பகுதியில் போர்த்துகேசியின் (Portuguese) மற்றும் பிற யூரோப்பிய நாடுகளின் வர்த்தகங்களை ஆளும் விதங்களில் பெரிதும் பாதிப்பு ஏற்படுத்தியது.

வழங்கப்படும் உரிமைகள்

1. வர்த்தக சுதந்திரம்: கோல்டன் பீர்மேன் பிரிட்டிஷ் கம்பெனிகளுக்குப் புதிதாக வர்த்தகம் செய்வதற்கான உரிமைகளை வழங்கியது.
2. சுங்க வரிகள்: வர்த்தகங்களில் சுங்கங்களைத் தவிர்க்கவும், வரி கட்டுதலைக் குறைக்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டது.
3. சொத்து உரிமை: இடங்களை கைப்பற்றும் உரிமை, அங்கு வர்த்தகம் செய்வதற்கான உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன.
4. உதவி: கோல்டன் பீர்மேன், பிரிட்டிஷ் கம்பெனிகளுக்கு உரிமைகள் வழங்குவதன் மூலம், அவர்களின் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேம்படுத்தவும் உதவியது.

தாக்கங்கள்

1. முதற்கட்ட வர்த்தகத்துறை : கோல்டன் பீர்மேன் வழங்கப்பட்ட பிறகு இந்தியாவின் வர்த்தகத்தில் புதிய முறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டது.
2. அரசியலியல் நிலைமை: இதனால் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் அதிகாரம் அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது.
3. போர்த்துக்கோடியின் பாதிப்பு: இந்த ஆவணம், போர்த்துக்கோடியின் வர்த்தக அதிகாரத்தை குன்றுதலாக உருவானது.

கோல்டன் பீர்மேன் மற்றும் இந்திய வரலாறு

- கோல்டன் பீர்மேன், இந்திய வரலாற்றில் முக்கியமான திருப்பமாகும் ஏனெனில் இது பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு அடிக்கோலாக அமைந்தது.
- இது இந்தியாவில் வர்த்தகம் மற்றும் அரசியல் நிலைகளை மாற்றியது மேலும் இந்த வரலாற்றுச் செயல்களில் மற்றொரு முக்கியமான சதவீதம் ஆகும்.

முடிவுரை

கோல்டன் பீர்மேன் என்பது இந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான ஆவணமாகும். இது இந்தியாவின் வர்த்தகங்கள் மற்றும் அரசியலில் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இதனால் இந்தியாவின் எதிர்காலத்தில் முக்கியமான பங்களிப்பு அளிக்கவல்லது.

முக்கிய குறிப்புகள்

- கோல்டன் பீர்மேன்: 1684ல் வழங்கப்பட்டது.
- முக்கிய உரிமைகள்: வர்த்தக சுதந்திரம், சுங்க வரிகள் குறைப்பு, சொத்து உரிமை.

- தாக்கங்கள்: அரசியல் மாற்றங்கள், வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சி, போர்த்துக்கோடியின் அதிகாரக் குறைப்பு.

தஸ்தக்ஸ் (Dastak)

தஸ்தக்ஸ் என்பது 17ஆம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் கம்பெனியால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு முக்கியமான ஆவணமாகும். இது வர்த்தகர்களுக்கு குறிப்பிட்ட இடங்களில் வர்த்தகம் செய்வதற்கான அனுமதியை வழங்குகிறது. தஸ்தக்ஸ் மூலம், பிரிட்டிஷ் வர்த்தகர்கள் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் சுங்க வரிகளை தவிர்த்து, சுலபமாக வணிக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளலாம். இந்த ஆவணம், வர்த்தகத்துறையில் முக்கியமான புரிதல்களை ஏற்படுத்தியது. இதனால், இந்தியாவில் உள்ளூர் பொருட்களை வாங்குவதற்கான சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. தஸ்தக்ஸ், பிரிட்டிஷ் வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சிக்கு மற்றும் இந்தியாவில் அவர்கள் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான அடிப்படையாக அமன்றது. இந்த ஆவணம், காலக்கெடுவில் இந்தியாவின் வர்த்தக முறைகளை மாற்றி, புதிய வர்த்தக வழிமுறைகளை உருவாக்க உதவியது. இதனால், பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பல்வேறு காலங்களில் வர்த்தக நிலைகள் அதிகரித்ததுடன், நாட்டின் பொருளாதார அமைப்பையும் பாதித்தது. தஸ்தக்ஸ், இந்திய வரலாற்றில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் விரிவிற்கு உதவிய ஒரு முக்கியமான ஆவணமாகவே விளங்குகிறது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. போர்ச்சுகீசியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த முக்கிய காரணங்கள்
2. ஆங்கிலேயர் மற்றும் பிரெஞ்சு வர்த்தக இடையேயான போர்கள்.
3. ஐரோப்பியர்களின் வருகை இந்திய பொருளாதாரத்தையும் சமூக அமைப்பையும் கூறுக

இயல் - இரண்டு

மேலாதிக்கத்திற்கான போராட்டம்: ஆங்கிலோ - பிரெஞ்சு போட்டி - கர்நாடகப் போர்கள் - ராபர்ட் கிளைவ் - டூப்ளே - பிளாசி போர் - பக்சர் போர் - அலகாபாத் ஒப்பந்தம் - பிற்கால முகலாயர்கள்

நோக்கங்கள்:

- ஐரோப்பியர்கள் வருகை
- ஆரம்பகால ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள்
- போர்ச்சுகீசியர்கள் - டச்சு - ஆங்கிலேயர்

இந்தியாவில் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் கால மாற்றம் ஒரு முக்கியமானகாலகட்டமாகக் காணப்பட்டது மற்றும் மத்திய கால மற்றும் தற்காலஇந்திய வரலாற்றின் அறிஞர்கள் மத்தியில் தொடர்ந்து இது விவாதப் பொருளாகத்தான் இருந்து வருகிறது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டு முக்கிய விவாதங்கள், பிராந்திய கூட்டமைப்புகளின் தோற்றம் ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட மொகலாயப் பண்பிலிருந்து மாறுபட்டவை, மற்றும் இங்கிலாந்தின் கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் பெருகிய பங்களிப்பால் கொண்டு வரப்பட்ட மாற்றத்தின் தன்மை துணைக்கண்டத்தின் பொருளாதார, வர்த்தக, மற்றும் நிதியியல் வாழ்க்கை ஆகியன ஆகும். ஒரு புதிய பொருளாதார ஒழுங்கையும், அரசியல் அதிகாரத்தை பரவலாக்கம் செய்வதையும், அது ஒரு பரந்த இடநிலைப்படுத்தல் நிகழ்ச்சியுடன் கைகோர்த்து செல்வதையும் நாம் காண்கிறோம்.

நீங்கள் அறிந்தபடி, 1707 ல் ஒளரங்கசீப் இறந்தது, மொகலாய அரசு மற்றும் இறையாண்மையின் நடைமுறைகளால் ஒரளவுக்கு கேட்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்ட வட்டார அரசியல் சக்திகளின் துண்டான மற்றும் தளமான வடிவங்களின் ஒரு வலைப்பின்னலை, பல

இறையாண்மையின் ஒரு படையாக வைத்தது. 18ஆம் நூற்றாண்டு பிராந்திய அரசியல் எழுச்சியால் குறிக்கப்பட்டது. மொகலாயப் பகுதியிலிருந்து அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக சுதந்திரமாக இருந்த போதிலும், அவாத், வங்காளம், ஹைதராபாத் போன்ற மாநிலங்கள் பின்வந்த மாநிலங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன. ஆனால் எப்பொழுதும் அது மொகலாயக் குறியீடுகளையும், சட்டப்பேறு மற்றும் அரசியல் உறுதிப்பாட்டுக்கான தலைப்புகளையும் பயன்படுத்தியது. ஓளரங்கசீப்பின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட ஒரு அதிகாரவெற்றிடம் காரணமாக இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. தொடர்ச்சி மற்றும் மாற்றம் பற்றிய விவாதங்களில் வரலாற்றாளர்கள், நிதி நிறுவனங்கள் மற்றும் தகவல் வலைப்பின்னல்கள் போன்ற நீடித்த சமூக பொருளாதார கட்டமைப்புகளை முன்வைத்துள்ளனர். அவை இந்திய முகவர்கள் அல்லது ஒத்துழைப்பாளர்களின் பயன்பாட்டிற்கும் மற்றும் ஆரம்ப நிறுவன ஆட்சிக்கும் வழிவகுக்கிறது. இந்த அலகில், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் வருகை மற்றும் பிரிட்டிசார் மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு இடையிலான போட்டி ஆகியவை குறித்த பரிச்சயம் உங்களுக்கு கிடைக்கும்.

கர்நாடகத்தில் ஆங்கில - பிரெஞ்சு ஆதிக்கப் போட்டி

கிலேயரும் பிரஞ்சுக்காரரும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து போட்டியிடத் தொடங்கினர். இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து நிலவிய அரசியல் குழப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்ட அவர்கள் இந்திய உள்நாட்டு அரசியலில் தலையிட்டனர். கர்நாடகப் பகுதியிலும் வங்காளத்திலும் ஆங்கிலேய - பிரஞ்சு ஆதிக்கப் போட்டி நன்கு வெளிப்பட்டது.

தாவூத்கான்

ஓளரங்கசீப் முகலாயப் பேரரசாக விளங்கியபோது தாவூத்கான் ஆற்காட்டைத் தலைநகராகக் கொண்டு கர்நாடகத்தை ஆண்டு வந்தார். தக்காண அரசின் மேலாதிக்கத்திற்குட்பட்டு கர்நாடகம் இருந்தது. இவருக்குப் பின் ஆட்சி செய்த சாத்த் உல்லாகானும், அவருக்குப் பின் வந்த தோசுத் அலியும் தென்னகத்தின் மீது படையெடுத்து வந்த மராத்தியரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். தக்காண அரசர் ஆசுப்ஷா, தோசுத் அலி போரில் மாண்டதால் சாதாரண ஊழியரான அன்வர் உத்தீன் ஆற்காட்டு நவாபானார். ஓளரங்கசீப் நியமித்த அன்வர் உத்தீனை தோசுத் அலியின் குடும்பத்தினர் வெறுத்து, அவருக்கு எதிராகச் சதி புரிந்தனர். கருநாடகத்தில் நிலவிய இந்த அரசியல் குழப்பத்தைத் தங்களுக்கு ஆதரவாகப் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் பயன்படுத்த எண்ணினர். ஆங்கிலேயரால் புனித ஜார்ஜ் என்ற சென்னை வடபகுதியையும், புனித டேவிட் என்ற கடல்பகுதியையும் தங்கள் வசம் கொண்டிருந்தனர். புதுச்சேரி பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வாணிபத்தலமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

கி.பி. 1740 ல் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய வாரிசரிமைப் போரில் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயரும் எதிரெதிராக நின்றனர். ஐரோப்பியப் போர் உலகம் முழுவதும் எதிரொலித்தது. வாரிசரிமைப் போர் இந்தியாவில் தொடங்கியபோது மார்க் என்பவர் சென்னை ஆளுநராகவும், டியூப்ளே புதுச்சேரி ஆளுநராகவும் இருந்தனர்.

முதல் கர்நாடகப் போர், 1744-1748

போர்க் காரணம்

18ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் ஐரோப்பிய அரசியல் இந்திய அரசியலைத் தீர்மானித்தது ஐரோப்பாவுக்குச் சனி பிடித்தால் இந்தியாவில் இருந்த ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர்கள் தும்மும் நிலை நிலவியது! 1740 ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரியாவுக்கும்

(Austria) பிர்யா (Prussia) வுக்குமிடையே வாரிசரிமைப் போர் (Austrian Succession War) நடைபெற்றது. இப்போரில் இங்கிலாந்து ஆஸ்திரியாவையும், பிரான்சு பிரஷ்யாவையும் ஆதரித்தன. எனவே, இப்போரின்போது இந்தியாவில் வாணிபப் போட்டியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்த பிரெஞ்சுக்கார்களும் ஆங்கிலேயர்களும் மோத வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அனைத்திற்கும் ஆஸ்திரிய வாரிசரிமைப் போரே முதல் கர்நாடகப் போர்க்கான காரணமாகும்.

போரின் போக்கு

வாலாஜா குலத்தைச் சேர்ந்த அன்வாருதீன் ஆர்க்காடு நவாபாக இருந்தார். இந்தியாவில் பிரெஞ்சுப் பேரரசை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் இருந்த பாண்டிச்சேரி ஆளுநர் டூப்ளே (Dupleix) அன்வாருதீனுக்கு சென்னையைக் கொடுப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்து, அவரது ஆதரவுடன் ஆங்கிலேயரை சென்னையிலிருந்து அகற்றத் திட்டமிட்டார்! இத்திட்டத்தின்படி டூப்ளே சென்னைக் கோட்டையை கைப்பற்றினார் (1746). சென்னையில் ஆங்கிலேயருடைய வாணிபத்தை அடியோடு ஒழித்துவிட்டு இந்த வியாபாரத்தைப் பாண்டிச்சேரியில் நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும் என்பதே டூப்ளேயின் நோக்கமாகும்.

சென்னையைக் கைப்பற்றிய டூப்ளே அதை வாக்களித்தபடி அன்வாருதீனுக்குக் கொடுக்க மறுத்து விட்டார் அதனால் ஆத்திரமடைந்த அன்வாருதீன் அவரது மகன் மகபூஸ்கான் தலைமையில் ஒரு படையை ஆர்க்காட்டிலிருந்து சென்னைக்கு அனுப்பினார். இதை அறிந்த டூப்ளே அனுப்பிய பிரெஞ்சுப் படை தெற்கு நோக்கிச் சென்று நவாபின் படையை அடையாற்றில் எதிர்கொண்டது. இந்த அடையாற்றுப் போரில் நவாபின் படை தோற்கடிக்கப்பட்டது. இப்போர் புனித சாந்தோம் சண்டை (Battle of St. Thome) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

சென்னையை கைவசப்படுத்திக்கொண்ட டூப்ளே ஆங்கிலேயர் வசமிருந்த புனித டேவிட் கோட்டை (Fort St. David) யையும் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார் இதை அறிந்த ஆங்கில தளபதி பாஸ்கவான் (Admiral Boscawen) பாண்டிச்சேரியை முற்றுகையிட்டார். இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் டூப்ளே அவரது மனைவியின் துணையுடன் பாண்டிச்சேரியைக் காப்பாற்றினார். எனவே ஆங்கில தளபதி புனித டேவிட் கோட்டைக்குத் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. மீண்டும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே போர் தொடங்குமுன் ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் அயிலா சாப்பல் (Aax-la-Chapell) உடன்படிக்கையால் முடிவுற்றது. இந்த உடன்பாட்டின்படி பிரெஞ்சுகாரர் சென்னைக் கோட்டையை ஆங்கிலேயருக்குத் திருப்பித்தர வேண்டியதாயிற்று. எனவே, முதல் கர்நாடகப் போரின் துவக்கத்தையும் முடிவையும் ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் தீர்மானித்தது

இரண்டாவது கர்நாடகப் போர் 1749 – 1754

முதல் கர்நாடகப் போரை ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் தீர்மானித்தது. இரண்டாம் கர்நாடகப் போரை இந்தியாவிலிருந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் முடிவு செய்தனர்! முதல் போரில் பிரெஞ்சு ஆங்கில அரசுகள் நேரடியாகப் பங்கேற்றன. ஆனால் இரண்டாவது போரின்போது இவ்விரு அரசுகளும் ஐரோப்பாவில் சமாதானமாக இருந்த நிலையில் தென்னிந்தியாவில் இருந்த இந்நாடுகளின் கம்பெனிகள் போரிட்டுக் கொண்டன. அதற்குக் காரணம் தென்னிந்திய அரசுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட வாரிசுரிமைப் போட்டிகளேயாகும்

போர்க் காரணம்

ஐதராபாத்திலும், ஆர்க்காட்டிலும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்பட்ட வாரிசரிமைப் போட்டிகளே பிரெஞ்சுக் கம்பெனியும், பிரிட்டிஷ் கம்பெனியும் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் நேரடியாகத் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்பைக் கொடுத்தன. ஐதராபாத் நிஜாமுக்குப் பல மனைவியர், பல பிள்ளைகள் இருந்தனர் நிசாம் - உல் - முல்க் 1748 இல் இறந்தார். இவரது இரண்டாவது மகன் நாசீர் ஜங். நிஜாமின் மகள் வழிப் பேரன் முசாபர் ஜங். மகன் நாசீர் ஜங்குக்கும் பேரன் முசாபர் ஜங்குக்குமிடையே வாரிசரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டது. நாசீர் ஜங் ஆங்கிலேயரின் ஆதரவைக் கோர, முசாபர் ஜங் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியை நாடினார் தங்களைத் தேடி வந்த வாய்ப்பை இரு போட்டியாளர்களும் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டனர்.

ஆர்க்காடு வாரிசரிமைப் போட்டி சற்று வித்தியாசமானது. மராத்தியரால் கைது செய்யப்பட்டு சாதாரா சிறையிலிருந்த சந்தாசாகிப் விடுதலை செய்யப்பட்டார் (1748). சிறையிலிருந்து திரும்பிய இவர் ஆர்க்காடு நவாப் அன்வாருதீனுக்கு பதில் நவாபாக வேண்டுமென்று உரிமை கோரினார் இதன் காரணாக அன்வாருதீனுக்கும் சந்தாசாகிப்புக்குமிடையே வாரிசரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டது. இப்போட்டியின் போது அன்வாருதீன் ஆங்கிலேயரின் ஆதரவை நாட சந்தாசாகிப் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியைக் கோரினார் தங்களைத் தேடி வந்த வாய்ப்பை இரு எதிரிகளும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். எனவே, ஐதராபாத் மற்றும் ஆர்க்காடு வாரிசரிமைப் போட்டிகளே இரண்டாம் கர்நாடகப் போருக்கான காரணமாகும்.

போரின் போக்கு

ஆர்க்காடு நவாபாக வேண்டும் என்ற ஆசையால் உந்தப்பட்ட சந்தா சாகிப், ஐதராபாத் நிஜாமாக வேண்டும் என்று விரும்பிய முசாபர்

ஐங்குடன் சேர்ந்து கொண்டு அன்வாருதீனுக்கு எதிராகச் சதி செய்தனர். இவர்கள் இருவரும் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியுடன் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள ஆம்பூரில் நவாப் அன்வாருதீனைத் தோற்கடித்தார் (1749). நவாப் போர்க்களத்திலேயே உயிரிழந்தார். ஆம்பூர் போரில் வெற்றிவாகை சூடிய சந்தாசாகிப் ஆர்க்காடு நவாபாகவும், முசாபர்ஜங் ஐதராபாத் நிஜாமாகவும் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டனர். இவர்கள் இருவரும் பாண்டிச்சேரி ஆளுநர் டூப்ளேயை சந்தித்து, பெருமைப் படுத்தி, நிலப் பகுதிகளையும் தாராளமாகத் தந்தனர் தென் தமிழ்நாட்டில் பிரெஞ்சுக்காரரின் கை மேலோங்கியது.

போர்க்களத்தில் இறந்துபோன அன்வாருதீனின் மகன் முகமது அலி திருச்சிக்குத் தப்பிச் சென்றுவிட்டார். அன்வாருதீனின் ஆதரவாளரான ஆங்கிலேயர் முகமது அலி பக்கம் உறுதியாக நின்றனர். திருச்சிக்குத் தப்பிச் சென்ற முகமது அலியைக் கைது செய்வதற்காக பிரெஞ்சு தளபதி லா (Jacques Law) ஆர்க்காடு நவாப் சந்தா சாகிபின் படையுடன் சென்று திருச்சியை முற்றுகையிட்டார். சந்தா சாகீப் பிரெஞ்சுக் கூட்டணியை புனித டேவிட் கோட்டை ஆளுநர் தாமஸ் சாண்டர்சும் (Thomas Saunders) தளபதி மேஜர் லாரன்சும் (Major Lawrance) எதிர்கொண்டனர். மேஜர் லாரன்சின் கீழ் பணிபுரிந்தார் ராபர்ட் கிளைவ் (Robert Clive).

திருச்சி முற்றுகையை முறியடிக்க ராபர்ட் கிளைவ் தளபதி சாண்டர்சிடம் ஒரு யோசனையைத் தெரிவித்தார். அதாவது, ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிட்டால் திருச்சி முற்றுகை தளர்த்தப்படும் என்பதே அந்த ஆலோசனை. அதாவது, ஆர்க்காடு தாக்கப்பட்டால் அதைக் காப்பாற்றுவதற்காக நவாப் திருச்சியிலிருந்து அவரது படையில் பெரும்பகுதியை அவரது தலைநகர் ஆர்க்காட்டுக்கு அனுப்புவார் அல்லவா? எனவே, கிளைவின் கருத்தால் பெரிதும் கவரப்பட்ட மேஜர்

சாண்டர்ஸ் ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிடும் பொறுப்பைக் கிளைவிடமே ஒப்படைத்தார்.

வந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட ராபர்ட் கிளைவ் ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிட்டார். அவர் எதிர்பார்த்தபடியே சந்தாசாகிப் திருச்சியிலிருந்த அவரது படையை ஆர்க்காட்டுக்கு அனுப்பினார். திருச்சி முற்றுகை தளர்த்தப்பட்டது. கிளைவ் ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றினார் (1751). திருச்சியை முற்றுகையிட்ட பிரெஞ்சு தளபதி லா ஸ்ரீரங்கத்தில் அடைக்கலம் அடைந்தார் கிளைவின் உத்தரவின் பேரில் ஸ்ரீரங்கம் முற்றுகையிடப்பட்டது. பிரெஞ்சுப் படை ஆங்கிலேயரிடம் சரணடைந்தது (1752 ஜூன் 9). லாவும் அவரது வீரர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். சரணடைந்த சந்தாசாகிப் தஞ்சைத் தளபதியால் கொல்லப்பட்டார். ஆங்கிலேயரின் வெற்றி டூப்ளேயின் கனவைக் கலைத்துவிட்டது.

போரின் விளைவு

ஆர்க்காடு நவாப் சந்தாசாகிப் - பிரெஞ்சு ஆளுநர் டூப்ளே ஆகியோருக்குச் சாதகமாக துவங்கிய இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் ஆங்கிலேயருக்கு அனுகூலமாக முடிந்தது. ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றியது அப்போரின் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒரு பெரிய சாதனையாகும். போரிடுவதில் ஆங்கிலேயர் திறமைமிக்கவர்கள் என்பது உறுதியாயிற்று. அவர்களது மதிப்பு உயர்ந்தது. கிளைவின் தீர்ச்செயல் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது. இவற்றின் விளைவாக ஆங்கிலேயர் சுதேச மன்னர்களின் ஆதரவைப் பெறுவது எளிதாயிற்று. ஆர்க்காட்டு நவாப் முகமது அலி ஆங்கிலேயருக்கு நன்றிக்கடன்பட்டு அவர்களது நிரந்தர ஆதரவாளரானார். பிரெஞ்சுத் தோல்வியின் மீது ஆங்கிலேயர் வெற்றிக் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்தனர். மதிப்பிழந்த டூப்ளேயின் பதவி பறிக்கப்பட்டு, திரும்பப் பெறப்பட்டு, அவருக்கு பதில் கோதேகு (Godeheu) பாண்டிச்சேரி ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். புதிய ஆளுநர் டூப்ளேயின் ஆதிக்கக்

கொள்கையை நிராகரித்தார். அவர் ஆங்கிலேயருடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தார். அதன்படி முகமது அலி ஆர்க்காடு நவாபாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டார். பிரெஞ்சுக்காரரும் ஆங்கிலேயரும் தங்கள் வசமிருந்த இடங்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர். இருதரப்பினருமே சுதேச ஆட்சியாளர்களின் விவகாரங்களில் தலையிடுவதில்லை என்று ஒப்புக் கொண்டனர் சுருங்கக்கூறின், இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் தமிழ்நாட்டில் ஆங்கில ஆதிக்க எழுச்சியின் அடையாளமாக அமைந்தது. பிரெஞ்சுக்காரர் மற்றும் ஆங்கிலேயரின் சந்தர்ப்பவாதமே அவர்கள் இப்போரில் பங்கேற்பதை முடிவு செய்தது. ஆங்கிலேயரின் கடலாதிக்கத்தின் செல்வாக்கே கர்நாடகத்தில் ஆங்கில- பிரெஞ்சுப் போராட்டத்தின் முதல் கட்டத்தை முடிவு செய்தது. எனினும், இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் தென்னிந்தியாவி

முன்றாவது கர்நாடகப் போர், 1757 - 1763

போர்க் காரணம்

முதல் கர்நாடகப் போர் ஐரோப்பாவில் நடை மற்ற ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போரின் எதிரொலியாகும். இரண்டாவது கர்நாடகப் போர் ஆர்க்காடு நவாப் மற்றும் ஐதராபாத் நிஜாம் ஆகியோருக்கிடையே நடைபெற்ற வாரிசுரிமைப் போராட்டங்களின் விளைவாகும். முன்றாவது கர்நாடகப் போர் மீண்டும் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஏழாண்டுப் போரின் (Seven Years War) (1756-1763) பிரதிபலிப்பாகும். ஆனால் இந்த ஐரோப்பியப் போரில் இங்கிலாந்து பிரியாவையும், பிரான்சு ஆஸ்திரியாவையும் ஆதரித்தன! சந்தர்ப்பவாதத்தின் மறுபெயர்தான் அரசியல் கூட்டணி

பாண்டிச்சேரியில் ஆறு மாத காலமே பதவியிலிருந்த கோதேகருக்குப் பதில் லேரிட் (Deleyrit) ஆளுநர் பொறுப்பேற்றார். தாமஸ் ஆர்தர் (Thomas Arthur) என்ற லாலி (Count-de-Lally) பிரெஞ்சு

அரசாங்கத்தின் அரசுப் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது முக்கிய நோக்கங்கள் இரண்டு. 1) பாண்டிச்சேரி நிர்வாகத்தைச் சீரமைப்பது 2) ஆங்கிலேயரை இந்தியாவை விட்டு வெளியேற்றுவது ! இந்நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான அதிகாரங்களை அவர் பெற்றிருந்தார். எனவே இவர்கள் ஐரோப்பாவில் துவங்கிய ஏழாண்டுப் போரை வாய்ப்பாகக் கொண்டு மூன்றாவது கர்நாடகப் போரைத் துவக்கினர்

போரின் போக்கு

பிரெஞ்சு அரசாங்கப் பிரதிநிதி லாலியிடம் வீரமும், நேர்மையும், விரைந்து செயல்படும் ஆற்றலும் இருந்த அளவுக்கு விவேகமில்லை! பிறரையும் கலந்து முடிவெடுக்கக் கூடிய பொறுமையுமில்லை. யதேச்சாதிகாரியான லாலி ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற உடனேயே அதிரடி நடவடிக்கையாக ஆங்கிலேயர் வசமிருந்த புனித டேவிட் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார் (1758). அதன்பின் தஞ்சாவூருக்கு விரைந்து சென்று கடன் பாக்கியை வசூலிக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டார். நாகூரைக் கைப்பற்றிச் சூரையாடினார். திருவள்ளூர் சென்ற லாலி அங்கு கைப்பற்ற எதுவுமின்மையால் கோயில் பூசாரிகள் ஆறுபேரைத் தூக்கிலிட்டார்

பாண்டிச்சேரி திரும்பிய லாலி சென்னை முற்றுகையில் தீவிரமாக இருந்தார். பிரெஞ்சு தளபதி புஸ்ஸியை (Bussy) ஐதராபாத்திலிருந்து சென்னைக்கு வருமாறு பணித்தார். பாண்டிச்சேரிக்கும் சென்னைக்கும் இடையே இருந்த பல இடங்களைக் கைப்பற்றிய பின்னர் லாலி 1758 டிசம்பர் 14 ஆம் தேதி சென்னையை முற்றுகையிட்டார். அடுத்த ஆண்டுத் துவக்கத்தில் பீரங்கித் தாக்குதலைத் துவக்கினார் (1759). ஆனால் ஆளுநர் ஜார்ஜ் பிகாட் (George Bigot) சென்னையை தீர்த்துடன் பாதுகாத்தார். அவருக்கு உதவியாக திருச்சியிலிருந்து ஒரு படைப் பிரிவும், செங்கல்பட்டிலிருந்து மற்றொரு படைப் பிரிவும் சென்னைக்கு

வந்து சேர்ந்தன. இவர்கள் புனித தாமஸ் குன்று (St. Thomas Mount) க்கு அருகாமையில் இருந்த பகுதியைக் கைப்பற்றினர். பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குப் பெருந்தொல்லைகள் கொடுத்தனர். இறுதியில் ஆங்கிலக் கடற்படை வந்ததும் லாலி வேறுவழியின்றி சென்னை முற்றுகையைக் கைவிட்டார் முற்றுகையை விலக்கிக் கொண்டார். இம்முற்றுபெறா முற்றுகை லாலியின் புகழுக்கும் பெருமைக்கும் கிடைத்த இரண்டாவது அடியாகும்.

மூன்றாவது கர்நாடகப் போர் தென்னிந்தியாவுக்கு வெளியேயும் விரிவடைந்தது. ஆங்கிலப்படை வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக் குடியிறுப்பான சந்திரநாகூரைக் கைப்பற்றியது (1757). வங்காளத்திலிருந்து தளபதி போர்டேயின் (Colonel Forde) தலைமையில் வந்த ஆங்கிலப் படை பிரெஞ்சுப் படையை ராஜமுந்திரியில் தோற்கடித்தது (1758). அடுத்த ஆண்டே அவர் மசூலிப்பட்டினத்தைக் கைப்பற்றி குண்டூரைத் தவிர பிற வடசர்க்கார் பகுதிகளை (Northern Circars) - கஞ்சம், விசாகப்பட்டினம், கோதாவரி, கிருணா - ஒரு உடன்படிக்கை மூலம் பெற்றுக் கொண்டார்

இதற்கிடையே ஆங்கிலப் படை காஞ்சீபுரத்தில் பிரெஞ்சுப் படையைத் தோற்கடித்தது ஆனால் ஆங்கிலேயர் இவ்வெற்றியைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டனர். பிரெஞ்சு தளபதி தே ஆக் (D'Ache) தோல்வி அடைந்து, காயமுற்று, சோழ மண்டலக் கடற்கரையை விட்டு வெளியேறினார். அதே சமயம் அயர் கூட் (Eyre Coote) ஒரு வலிமை மிக்க ஆங்கிலப் படையுடன் வந்து சேர்ந்தார் (1760, ஜனவரி 22). ஆங்கிலப் படையும் பிரெஞ்சுப் படையும் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள வந்தவாசியில் சந்தித்துப் போரிட்டன. வந்தவாசிப் போரில் லாலி தோற்கடிக்கப்பட்டார். புஸ்ஸி கைது செய்யப்பட்டார்.

அயர்கூட் கர்நாடகத்திலிருந்த பிரெஞ்சுப் பகுதிகளைக் கையகப்படுத்தினார். செஞ்சியையும், பாண்டிச்சேரியையும் தவிர கர்நாடகத்தில் இருந்த அனைத்துப் பகுதிகளையும் பிரெஞ்சுக்காரர் இழந்தனர். இறுதியில் ஆங்கிலேயர் பாண்டிச்சேரியை முற்றுக்கையிட்டனர் (1760 மே). லாலி மைசூர் ஐதர் அலியுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையும் அவருக்குக் கை கொடுக்கவில்லை. பாண்டிச்சேரி நிபந்தனையின்றி சரணடைந்தது (1761 ஜனவரி 16). வெற்றி பெற்ற ஆங்கிலேயர் பாண்டிக் கோட்டைகளை அழித்ததோடன்றி நகரத்தையும் நிர்மூலமாக்கினர். வளமோடு இருந்த பாண்டிச்சேரி வறுமையின் பிடியில் சிக்கியது. பாண்டிச்சேரியைத் தொடர்ந்து செஞ்சியும், மாகியும் ஆங்கிலேயர் வசம் வந்தன. இந்த நிலையில் ஐரோப்பாவில் பிரிட்டனும் பிரான்சும் செய்து கொண்ட பாரிஸ் உடன்படிக்கை (Treaty of Paris) 1763) முன்றாவது கர்நாடகப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

போரின் விளைவு

பாரிஸ் உடன்படிக்கையின் விளைவாக:

1. டுப்ளேயின் ஆக்கிரமிப்புக்கு முன்பு இருந்த நிலப் பகுதிகள் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன.
2. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்கள் நடவடிக்கைகளை வாணிபத்தோடு மட்டும் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டது.
3. ஆங்கிலேயர் வடசர்க்கார் பகுதிகளைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர்.
4. தென்னிந்தியாவில் பிரெஞ்சு ஆதிக்கம் முடிவுக்கு வந்தது.
5. முகமது அலியின் ஆர்க்காட்டு நவாப் பதவி உறுதிசெய்யப்பட்டது.
6. மதிப்பிழந்து தாய்நாடு திரும்பிய லாலி பாஸ்டில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு சிரைச்சேதம் செய்யப்பட்டார் (1766).

ஆங்கிலேயர் பெற்ற படிப்பினைகள்

மூன்று கர்நாடகப் போர்கள் இந்தியாவில் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையேயான வர்த்தகப் போட்டியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தன. இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் தடையின்றித் துவங்கி விரிவடைந்தது. கர்நாடகப் போர்களால் ஆங்கிலேயர் சில படிப்பினைகளைப் பெற்றனர்:

1. இந்திய அரசுகளின் ராணுவ பலவீனத்தைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து கொண்டனர்.
2. இந்தியரிடையே தேசிய உணர்வு இன்மையால் அவர்களிடையே பாரம்பரியமாக இருந்து வந்த சாதி, சமய, இன, நிற வேறுபாடுகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.
3. இந்தியர்களுக்கு யார் ஊதியம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு விசுவாசமாக இருப்பார்கள் என்ற யதார்த்த உண்மையை அறிந்து கொண்டனர்.
4. போர்களால் மட்டுமே இந்திய அரசுகளைப் பணிய வைக்க முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஆங்கிலேயர் போரைப் பேரரசுப் பெருக்கக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர்.
5. கொடுத்த வாக்கை மீறக்கூடாது என்ற குணமுடைய இந்தியரை உடன்படிக்கைகள் மூலம் பணிய வைத்தனர்.
6. கடற்கரை வசதியிருந்தும் கடற்படையைப் புறக்கணித்த இந்தியரைத் தங்களது கடலாதிக்கத்தால் எளிதில் புறம் காண முடியும் என்ற பேருண்மையைப் புரிந்து கொண்டனர்.

ஆங்கில-பிரெஞ்சு போட்டி

18 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் இந்திய அரசியல் குவிமையம் தக்காணத்திலிருந்து வங்காளத்துக்கு மாறியது.

வங்காளத்திலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் வர்த்தக விரோதிகளாகவே இருந்தனர். வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆங்கிலேயரைவிட வலுவான நிலையில் இருந்தனர். டூப்ளே (Joseph Francois Dupleix) சந்திரநாகூரின் (Chandranagore) ஆட்சியாளராக இருந்த போது பிரெஞ்சுக் காலனி ஆதிக்கத்துக்கான விதைகளை விதைத்தார். ஆங்கிலேயரின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள அங்கு கோட்டையைக் கட்டினார். வங்காள நவாபுடன் நட்புறவு கொண்டார். டூப்ளே சென்னை ஆளுநராகச் செல்லும் வரை (1741) வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக்காரரின் கை மேலோங்கி இருந்தது.

வங்காளத்தில் ஆங்கிலேய ஆதிக்கம் நிறுவப்படுதல்

ஆங்கில-பிரெஞ்சு வர்த்தகப் போட்டி

ஆங்கிலேயர் பொருளாதார வளமிக்க வங்காளத்தைத் தங்கள் வசம் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். ஆங்கிலக் கம்பெனியின் வாணிபத்தின் 60 வங்காளப் பொருட்களாகும். முகலாயப் பேரரசர் அவுரங்கசீப் ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தில் வரியற்ற வியாபாரம் செய்வதற்கான உரிமையை வழங்கினார் 1690 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவைத் தோற்றுவித்து, நான்காண்டுகளில் கோட்டைக் காப்பரண் அமைத்துப் பின்னர் மூன்று கிராமங்களில் ஜமீன்தாரி உரிமைகளையும் பெற்றனர். (1696) ஆங்கிலேயர். பின்னர் முகலாய மன்னர் பரூக்ரை (Farruksiyar) பிறப்பித்த கட்டளையின்படி வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயர் தொடர்ந்து வரியற்ற வாணிபம் செய்யவும், கல்கத்தாவைச் சுற்றியுள்ள 38கிராமங்களை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கும், நாணயச் சாலையை அமைத்துக் கொள்வதற்குமான சலுகைகளைப் பெற்றனர். இவையாவும் வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயரும் மோதிக்கொள்வதற்கான வழி வகுத்தன.

பிளாசிப் போர், 1757

அலிவர்திகான

வங்காளம் பெயரளவுக்கு முகலாயப் பேரரசரின் மேலாண்மையின் கீழ் இருந்தாலும், நடைமுறையில் இம்மாகாணம் சுபேதாரின்கீழ் சுதந்திரமாக இருந்தது. (1740 இல் வாரிசுரிமைப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்று வங்காள நவாபான அலிவர்திகான்) (Alivardi Khan) முதியவராயினும் திறமையானவர். வங்காளத்தை மராட்டியப் படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து காப்பாற்றியவர். அவர் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் நேர்மையாக இருந்த போதிலும் பொது வாழ்க்கையில் பல குற்றங்களைச் செய்தவர். உரிய காலத்தில் பதவியை அவரது வாரிசுக்கு விட்டுக் கொடுக்காதவர்! கிழத்துவம் அலிவர்திகானின் முடிவெடுக்கும் திறமையைக் குறைத்து விட்டது.

சிராஜ்யுத்தௌலா

1756 ஆம் ஆண்டு அலிவர்திகரன் இயற்கை எய்தியதைத் தொடர்ந்து அவரது 23 வயது பேரன் சிராஜ்யுத்தௌலா (Sirajuddaula) வங்காள நவாபானார். அரசரின் அந்தப்புறத்தில் வளர்ந்த இவர் அரசியல் அனுபவமற்ற, நிர்வாகத் திறமையற்ற, பிறர் சொல் கேளாத தான்தோன்றி விவேகமற்ற வேகமுடையவர். சந்தேகப் பேர்வழி. இவருக்குத் தன் பலவீனமும் தெரியாது மாற்றான் பலமும் புரியாது! எனவே, நவாப் சிராஜ்யுத்தௌலாவுக்கும், முகலாயப் பேரரசரின் அனுமதியோடு கல்கத்தாவில் வாணிப விரிவாக்கத்தின் விளைவாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த ஆங்கிலக் கம்பெனிக்குமிடையே மோதல் ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை. இம் மோதலின் விளைவே பிளாசிப் போர்.

போர்க்கான காரணங்கள்

பிளாசிப் போருக்கான காரணங்கள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானவை வருமாறு:

கம்பெனி மீது கோபம்

வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தௌலா தனது அதிகாரத்தைக் கொண்டு ஆங்கிலக் கம்பெனியை அடக்க முற்பட்டார் அண்மையில் ஆர்க்காட்டில் பிரெஞ்சுக்காரரைப் புறங்கண்ட ஆங்கிலக் கம்பெனி நவாபின் அதிகாரத்துக்கு அடங்க மறுத்தது. இதனால் ஆத்திரமடைந்த நவாப் தவறுக்கு மேல் தவற்றைச் செய்யலானார். எடுத்துக்காட்டாக, இவரது முடிகூட்டு விழாவின்போது ஆங்கிலேயர் விலையுயர்ந்த பொருட்களைப் பரிசாகக் கொடுக்கவில்லை என்பதைத் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமரியாதையாகக் கருதினார்! அதேபோன்று ஆங்கிலேயர் தங்களது தொழிற்கூடத்தை நவாபின் அதிகாரிகள் பார்வையிடுவதற்கு அனுமதி மறுத்ததால் இவரது ஏமாற்றம் ஆத்திரமாக மாறியது!! அதுமட்டுமல்ல. ஆங்கிலேயரிடம் சரணடைந்த திவான் கிருண் பல்லாவை நவாபிடம் ஒப்படைக்க மறுத்துவிட்ட கம்பெனியின் செயலைத் தனக்கிட்ட சவாலாகக் கருதினார் சிராஜ்.

பொருளாதார பாதிப்பு

வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயர் முகலாயப் பேரரசரின் அனுமதியோடு செய்து வந்த வரியற்ற வியாபாரத்தால் வங்காள வர்த்தகர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். இச்சமனற்ற வாணிபப் போட்டியால் நவாபின் அரசுக்கு வருவாய் இழப்பு ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயர் இவ்வரிச் சலுகையைத் தவறாகப் பயன்படுத்தியதால் நிலைமை மோசமாயிற்று. இவ்வரிச்சலுகை மோசடியால் ஆதாயம் பெற்ற வங்காள வியாபாரிகள் கம்பெனியின் அதரவாளர்களாயினர்! இவர்கள் தஸ்தக்கு (Dastaks) களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளை லாபம் கண்டனர். இப்பொருளாதாரப் பிரச்சனையைக் கம்பெனியுடன் பேசித்தீர்க்காமல் கம்பெனிக்கு ஆதரவாக இருந்த வங்காள வியாபாரிகள் மீது கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்தார் சிராஜ். சிராஜின் கட்டுப்பாட்டுக் கட்டளைகளால் பாதிக்கப்பட்ட வியாபாரிகளுக்கு ஆங்கிலேயர் அடைக்கலம் கொடுத்துப் பாதுகாப்பு

அளித்தனர். இந்நடவடிக்கைகள் வங்காள நவாபுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையே இருந்த இடைவெளியை அதிகரித்துவிட்டன.

கல்கத்தா கோட்டை

சிராஜ்யுத்தௌலாவுக்கும் கம்பெனிக்கும் இடையேயான அரசியல் விரிசல் பெரும் பிளவாகமாறியதற்கு ஆங்கிலேயர் தங்களது கல்கத்தா கோட்டையை பலப்படுத்தியதேயாகும். ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குமிடையே நிலவிய வர்த்தகப் போட்டியின் விளைவாகப் பிரெஞ்சுத் தாக்குதலிலிருந்து தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக ஆங்கிலேயர் வில்லியம் கோட்டையைச் சுற்றி அகழி தோண்டினர். இந்நடவடிக்கை தனக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட செயல் என்று சந்தேகித்த சிராஜ் அகழியை மூட ஆணையிட்டார். ஆனால் ஆங்கிலேயர் இந்த ஆணையை நிராகரித்து விட்டனர் இதனால் மேலும் ஆத்திரமடைந்த நவாப் ஆங்கிலேயரைத் தண்டிக்கத் தீர்மானித்தார்! இதன் விளைவே பிளாசிப் போர் ஆகும்.

போரின் போக்கு

கல்கத்தா கைப்பற்றப்படல், 1756

சிராஜ்யுத்தௌலா ஆங்கிலேயரைத் தண்டிப்பதற்காக பெரும் படையுடன் கல்கத்தா நோக்கிச் சென்றார். அவர் நேராகக் காசிம் பசாரை (Cassim Bazaar) அடைந்து அதைக் கைப்பற்றினார் (ஜூன் 4). காசிம் பசார் கைப்பற்றப்பட்டபின் கல்கத்தாவின் வடபகுதி கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டது (ஜூன் 16). நவாபின் படைத்தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முடியாத வில்லியம் கோட்டை ஆளுநர் டிரேக் (Drake) அவருடன் இருந்த அதிகாரிகள், ஆலோசனை அவை உறுப்பினர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் ஆகியோர் ஹூக்ளி நதி வழியாகத் தப்பிச் சென்று புல்டா (Fulta) என்ற தீவை அடைந்தனர். எஞ்சியிருந்த சிலர் ஹால்வெல் (Holwell) என்ற மருத்துவரின் தலைமையில் கல்கத்தா கோட்டையைக் காக்க முற்பட்டு, முடியாமல் கடைசியில் சரணடைந்தனர்! கல்கத்தா

கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டது (ஜூன் 20). கோட்டைக்குள்ளிருந்த ஆங்கிலேயர் குடியிறுப்புகள், கிடங்குகள், ஆலைகள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டன. ஹால்வெலும் அவருடன் இருந்தோரும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

இருட்டறைப் படுகொலை

கைது செய்யப்பட்ட 146 பேரும் 22 க்கு 14 சதுர அடி பரப்புள்ள ஒரு குறுகிய அறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர். மறுநாள் காலை அறைக் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது ஹால்வெல் உட்பட 22 பேர் மட்டுமே உயிர் பிழைத்திருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் திருமதி காரே(Mrs. Carey). எஞ்சியிருந்த 124 பேரும் மூச்சுமுட்டி உயிரிழந்தனர்! இந்நிகழ்ச்சியே இருட்டறைப் படுகொலை (Black Hole Massacre) என்று சித்தரிக்கப்படுகிறது.

இருட்டறைப் படுகொலை வரலாற்று நிகழ்வா? இவ்வினாவுக்கான விடை சர்ச்சைக்குரியது. ஏனெனில் இருட்டறை நிகழ்ச்சி பற்றி அறிவதற்கான ஒரே சான்று அறையில் அடைக்கப்பட்டு உயிரமீண்ட ஹால்வெல் 1757 பிப்ரவரி மாதம் தாய்நாடு திரும்பியபோது கொடுத்த விரிவான தகவலாகும். இச்சான்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடிய சமகாலச் சான்று வேறு எதுவுமில்லை! இச்சம்பவம் பற்றி ராபர்ட் கிளைவ் தனது கடிதங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேபோன்று டச்சு ஆவணங்கள் சிலவற்றில் இந்நிகழ்வு பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. எனினும் இவை பொதுவான தகவல்களாகவே உள்ளன.

இருட்டறைத் துயர நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அதை ஹால்வெலின் கட்டுக்கதை (Hoax of Holwell) என்று ஒதுக்கிவிட முடியாது. இருட்டறை நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருக்க முடியாது என்பதற்குக் கூறப்படும் காரணங்களாவன :

- 1) ஒரு சிறிய அறையில் 146 கைதிகளை அடைத்து வைத்திருக்க முடியாது.
- 2) வங்காள நவாப்மீது பழி போடுவதற்காக ஹால்வெல் கூறிய பொய்.
- 3) இந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய சமகாலச் சான்றுகள் எதுவுமில்லை.
- 4) இருட்டறைக்கும் வில்லியம் கோட்டைக்குமிடையேயான வேறுபாடு தெளிவாக்கப்படவில்லை.
- 5) இருட்டறையில் இறந்ததாகக் கூறப்படும் 124 பேரில் 56 பெயர்கள் மட்டுமே தெரிய வந்துள்ளது. 6) எத்தனை பேர் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்பது உறுதி செய்யப்படவில்லை.

கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டைக்குள் நிகழ்ந்த துயர நிகழ்ச்சி மிகைப்படுத்திக் கூறப்பட்டாலும் இதை வெறும் கற்பனை என்று ஒதுக்கிவிட இயலாது. ஹால்வெல்லின் சமகால சாட்சியத்தைப் பொய் என்று புறந்தள்ளி விடவும் முடியாது. கிளைவின் குறிப்புகளும், டச்சுக்காரரின் தகவலும் இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தெளலா ஆங்கிலேயரைத் தண்டிக்க விரும்பினாலும் இந்நிகழ்ச்சிக்கு நேரடியாகக் காரணமாக இருந்தாரா என்பது தெரியவில்லை. இந்நிகழ்ச்சியைப் பொறுத்தவரை அவர் குற்றமற்றவராகவே காணப்படுகிறார். சுருங்கக் கூறின் கல்கத்தா இருட்டறைத் துயரம் கற்பனை கலந்து கூறப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வாகும்.

கல்கத்தா மீட்கப்படல், 1757

புல்டா (Fulta) விலிருந்த ஆங்கில அகதிகள் மூலம் வங்காள நவாப் கல்கத்தாவைக் கைப்பற்றியது பற்றியும், அதனால் ஆங்கிலேயருக்கு ஏற்பட்ட அழிவு பற்றியும் அறிந்து சென்னை ஆளுநரும், அதிகாரிகளும் விரைந்து செயல்பட்டனர். கடல் வழியாகவும்,

தரைமார்க்கமாகவும் கூடுதல் படைகள் அனுப்பப்பட்டன. தளபதி வாட்சன் தலைமையில் ஒரு கடற்படை சென்றது. ராபர்ட் கிளைவின் தலைமையில் ஒரு பலமிக்க தரைப்படையும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. 1756 ஆம் ஆண்டு இறுதியில் வாட்சனும், கிளைவும் புல்டாவை அடைந்தனர். புல்டாவை அடைந்த வாட்சனும், கிளைவும் ஹூக்ளி சென்று புல்டாவிலிருந்த ஆங்கில அகதிகளை மீட்டனர். பட்ஜ்-பட்ஜ் (Budge-Budge) என்ற இடத்தைப் பிடித்தனர். அதன்பின் அவர்கள் 1757 ஜனவரி 22ம் தேதி கல்கத்தாவை மீட்டனர்.

அலிநகர் உடன்படிக்கை

ஆங்கிலேயரின் இருமுனைத் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முடியாத வங்காள நவாப் சிராஜ்யுதேளலா அலிநகர் என்ற இடத்தில் அவர்களுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். இந்த அலிநகர் உடன்படிக்கையின்படி

- 1) நவாப் ஆங்கிலக் கம்பெனிக்கு இழப்பீடு தரவேண்டும்.
- 2) முகலாயப் பேரரசர் வழங்கிய அனைத்துச் சலுகைகளையும் ஆங்கிலேயர் அனுபவித்துக் கொள்ளலாம்.
- 3) ஆங்கிலேயரின் அனுமதி பெற்ற பொருள்களை வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளுக்குத் தடையின்றி எடுத்துச் செல்லலாம்.
- 4) கல்கத்தா தாக்கப்பட்டபோது நவாப் கைப்பற்றிய பொருட்களைத் திருப்பித் தரவேண்டும்.
- 5) ஆங்கிலேயரின் விருப்பப்படி கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையை விரிவுபடுத்திப் பலப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
- 6) ஆங்கிலேயர் நாணயம் அச்சடித்துக் கொள்ளலாம், சுருங்கக்கூறின், ஆங்கிலேயர் அலிநகர் உடன்படிக்கையால் தாங்கள் விரும்பியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

சந்திரநாகூர் கைப்பற்றப்படல், 1757

வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தெளலா ஆங்கிலேயருடன் வேண்டா விருப்பாக செய்து கொண்ட அலிநகர் உடன்படிக்கை அவரது உடலில் குத்திய முள்ளாக உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல. அவருக்கு உள்ளும் புறமும் எதிர்ப்புகளும், சதித்திட்டங்களும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. எந்த நேரத்திலும் மேற்கிலிருந்து அகமதுஷா அப்தாலி படையெடுக்கக்கூடிய ஆபத்து இருந்தது. எனவே ஆங்கிலேயரை நம்பாத நவாப் சந்திரநாகூரில் இருந்த பிரெஞ்சுக்காரரை நம்பினார். வடசர்க்காரிலிருந்த பிரெஞ்சு புஸ்ஸியை ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகத் தனக்கு உதவுப்படி கேட்டுக் கொண்டார். பிரெஞ்சு அதிகாரிக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தார். நவாப் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் சேர்ந்ததால் தங்களுடைய நிலை கேள்விக்குறியாகிவிடும் என்பதை அறிந்த ஆங்கிலேயர் சந்திர நாகூரைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். அவ்வாறே 1757 மார்ச் 23ஆம் தேதி சந்திரநாகூரைத் தாக்கிக் கைப்பற்றினர். இதனால் ஆங்கிலேயருக்கும் நவாப்புக்குமிடையேயான மோதல் தவிற்க முடியாததாயிற்று.

கிளைவின் சூழ்ச்சி

வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தெளலாவின் தான்தோன்றித் தனத்தாலும், சமயப் பொறையின்மையாலும், அடக்குமுறையாலும் அவரது அதிகாரிகள் உட்பட பலரையும் பகைத்துக் கொண்டார். பகையாளிகள் நவாபுக்கெதிராக சூழ்ச்சி செய்தனர். சூழ்ச்சிக்காரர்களை ஒருங்கிணைத்தார் பிரபல பஞ்சாப் பணக்காரர் அமீசந்த் (Omichand). இச்சதிக்குத் தலைமை தாங்கினார். நவாபின் தளபதியாக இருந்தார் மீர் ஜாபர். சிராஜ்யுத்தெளலாவுக்கு பதில் மீர் ஜாபரை வங்காள நவாப்பாக்கிவிட வேண்டுமென்று சதிகாரர்கள் தீர்மானித்தனர். இந்த சதியைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டார் ராபர்ட் கிளைவ். கிளைவைப் போலவே இந்த சதியைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ள எண்ணிய அமீசந்த் 30 இலட்ச ரூபாய் லஞ்சமாகத் தராவிடில் இந்த சதியை அம்பலப்படுத்தப்

போவதாக அச்சுறுத்தினார். இந்த அச்சுறுத்தலுக்கு அஞ்சாத கிளைவ் சதியை சதியால் முறியடித்தார்! இச்சூழ்ச்சியின் முடிவு பிளாசிப் போரின் தொடர்ச்சியாகும்.

போரின் போக்கு

1757 ஜூன் 23ஆம் நாள் சிராஜ்யுத்தெளலாவின் பெரிய படை தளபதி மீர் ஜாபரின் தலைமையில் சில பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் பாகீரதி நதிக்கரையில் வங்காளத்தில் நாடியா மாவட்டத்தில் முர்சிதாபாத்துக்கு அருகேயுள்ள பிளாசி என்ற கிராமத்தை அடைந்தது. கட்டுப்பாடற்றநவாபின் படையும் நன்கு பயிற்சிபெற்ற நவீன கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய ஆங்கில ராணுவமும் மோதின. நவாபின் படை குன்று முட்டிய குருவி போலாயிற்று! பெருத்த நடடத்தோடு தோல்வியடைந்தது. நவாபின் படை சதிகாரர் மீர் ஜாபரின் படைப் பிரிவு போரில் தீவிரமாகப் பங்கேற்கவில்லை! மற்றொரு தளபதி பீர்மஹின் கொல்லப் பட்டார். தளபதி மோகன்லாலும் பின் வாங்கினார். மழையில் நனைந்ததால் நவாப் படையின் பீரங்கிகள் இயங்கவில்லை! நவாப் சிராஜ்யுத்தெளலா தலைநகர் முர்ஜிதாபாத்துக்குத் தப்பிச் சென்றார் (ஜூன் 24)

பிளாசிப் போரிலிருந்து தப்பிச்சென்ற சிராஜ்யுத்தெளலா தனது ஆசை மனைவி லெப்டுன்னிசாவுடனும் ஆபரண சொத்துக்களுடனும் வழியில் பிடிபட்டார். அவரைப் பிடித்த மீர் ஜாபரின் சகோதரர் நவாபையும் அவருடன் இருந்தோரையும் முர்சிதாபாத்துக்கே திருப்பி அனுப்பி விட்டார். முர்சிதாபாத்தில் நவாப் மீர்ஜாபரின் மகள் மீரானின் தூண்டுதலால் கொலை செய்யப்பட்டார்! தாத்தா அலிவர்திகானின் ஆதரவோடு அரியணை ஏறிய சிராஜ்யுத்தெளலா ஆதரவற்ற அனாதையாகக் கொலையுண்டு மாண்டார். அத்துடன் பிளாசிப்போர் முடிவுற்றது. பிளாசிப் போரின் வெற்றிக்குக் கிளைவ் பெரிதும் காரணமாக இருந்தார்.

பிளாசிப் போரில் ஆங்கிலேயர் வெற்றி பெற்றமைக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

1. ராபர்ட் கிளைவின் தலைமை, திறமை, நிதானம்.
2. ஆங்கில தளபதி அயர் கூட் (Eyre Coote) டின் தாக்குதல்கள்.
3. ஆங்கிலப் படையின் கட்டுப்பாடும், துப்பாக்கிப் படையின் பலமும்.
4. கடற் தளபதி வாட்சனின் உதவி.
5. நவாபின் அனுபவமின்மையும், அவரது கட்டுப்பாடற்ற இராணுவமும்.
6. மீர் ஜாபர், மானிக்கசந்த், ராஜா துர்லாபிராம் ஆகியோரின் துரோகம்.

போரின் விளைவுகள்

பிளாசிப் போர் சிறிதாயினும் அதன் வரலாற்றுச் சிறப்பு பெரிது. “பிளாசிப் போர் ஒரு சிறிய போர் ஆயினும், அதன் விளைவு உலகத்தில் உண்டான மாபெரும் போர்களின் விளைவுகளைக் காட்டிலும் அதிகமாய் இருந்தது”. இதற்குக் காரணம் பிளாசிப் போரின் மூலமாக முதலில் வங்காளத்தையும், அதன்பின் படிப்படியாக இந்தியா முழுவதையும் கைப்பற்றுவதற்கு இது வழி வகுத்தது.

பிளாசிப் போரின் முக்கிய விளைவுகளாவன :

1. பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாத வஞ்சகர் மீர் ஜாபர் வங்காள நாவாபானார்.
2. ஆங்கிலக் கம்பெனி கல்கத்தாவுக்கு அருகே இருந்த 24 பர்கானாக்களின் (Parganas) ஜமீன்தாரி உரிமையைப் பெற்றது.
3. அதோடு இக் கம்பெனி பெங்கால், பிகார், ஒரிசாவில் தடையற்ற வாணிபம் செய்வதற்கான உரிமையைப் பெற்றது.
4. கம்பெனி மட்டுமின்றி கம்பெனி அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் தனியே நடத்தி வந்த வியாபாரத்துக்கு வரிவிலக்கும், பிற சலுகைகளையும் பெற்றனர்.
5. போரால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு உரிய இழப்பீடு வழங்கப்பட்டது. கம்பெனி அதிகாரிகளுக்கு பெரிய தொகை அன்பளிப்பாக அளிக்கப்பட்டது.

6. கம்பெனி கல்கத்தாவில் அதன் நாணயச்சாலை அமைத்துக் கொள்ள அனுமதி பெற்றது.

பிளாசிப் போரின் மூர்த்தி சிறிதாயினும் அதன் கீர்த்தி பெரிது. இப்போர் போரேயல்ல, வெறும் சில்லரைச் சண்டை (Skirmish) தான் என்று கூறுவோரும் உண்டு. ஆங்கிலேயர் வங்காள நவாபின் வாரிசரிமைச் சிக்கலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்களேயன்றி உருவாக்கவில்லை. பிற வணிகர்களைப் போன்றே ஆங்கிலேயரும் மார்க்கத்தைவிட முடிவையேபெரிதாகக் கருதினர். இவர்கள் இந்தியரின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தங்களது பலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். பிளாசிப் போரில் கம்பெனியின் படை முதன் முதலாக நவாபின் படையை வெற்றிகண்டது வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நிகழ்வாகும். இப்போர் இந்தியாவில் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் ஆதிக்கத்துக்கு முடிவுகட்ட வழி வகுத்தது.

மீர் ஜாபர் கம்பெனியின் கைப்பாவையானதால் ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தின் நடைமுறை (de facto) ஆட்சியாளராயினர். சென்னை பம்பாயைவிட கல்கத்தா முக்கியத்துவம் பெற்றது. ஆங்கிலேயரின் தலைமையகமாயிற்று. கம்பெனியின் வணிக விரிவாக்கமும், அரசியல் செல்வாக்கு ம் உயர்ந்தது. ஆங்கிலேயர் வங்காளத்திலிருந்து மேன்மேலும் முன்னேறி வடமேற்கில் சுலைமான், ஹாலா மலைகள் வரை விரிவடைய வழி வகுத்தது.

பிளாசிப் போர் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசு தோன்றியதன் துவக்கமாகக் கருதப்படுகிறது. பிளாசிப் போரிலிருந்துதான் ஆங்கிலேயரின் அரசியல் எழுச்சி துவங்குகிறது. இப்போருக்குப் பிறகுதான் வங்காளத்தில் சார்பாண்மை அரசுக்கு (Rule of Proxy) பதில் திவானி ஆட்சி (Rule of Diwani) ஏற்பட்டது. பிளாசிப் போருக்குப் பின் ராபர்ட் கிளைவின் பெருமையும், புகழும் பன்மடங்கு பெருகியது. எனினும் அவர்தான்

இந்தியாவில் பணம் காய்க்கும் மரத்தைக் (Pagoda Tree) குலுக்கிப் பணம் பெரும் பழக்கத்தை அரசியல் கலையாக்கினார் பின்னர் வந்த இந்தியக் கிளைவகளுக்கு இவர் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தார்

போருக்குப் பின் 1758-1763

ஆளுநர் கிளைவ், 1758-1760

பிளாசிப் போரில் வெற்றிவாகை சூடிய ராபர்ட் கிளைவ் கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார் (1758 ஜூன்). கிளைவ் ஆளுநராக நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்பே நவாப் மீர்ஜாபருக்கும் அவரது அதிகாரிகளுக்குமிடையேயான விவகாரங்களில் தலையிட்டு சுமுகமாகத் தீர்த்து வைத்தார். அதேபோன்று பிளாசிப் போரின் போது கிளைவ்வுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிய இந்துக்களுடன் நல்லுறவு கொண்டு அவர்களது ஆதரவையும் பெற்றிருந்தார். பொதுவாக வங்காள மக்களிடையே கிளைவ்வுக்கு மிகுந்த மரியாதையும், மதிப்பும், செல்வாக்கும் இருந்தது. கிளைவ் ஆளுநரானவுடன் அவரது அதிகாரத்தையும், நவாபிடமிருந்து நெருக்கமான தொடர்பையும் மக்களிடையே இருந்த செல்வாக்கையும் தனது சுயநலப் பெருக்கத்துக்கும், கம்பெனியின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

மீர்ஜாபர் பீகார், ஓரிசாவை உள்ளடக்கிய வங்காளத்தின் நவாபானபின் கருவூலம் காலியாக இருப்பதைக் கண்டார். பதவி ஆசையால் அளித்த வாக்குறுதிகளை அவரால் நிறைவேற்ற முடியவில்லை எனவே அவர் கம்பெனிக்கும், கிளைவ்வுக்கும், பிற அதிகாரிகளுக்கும் கொடுப்பதாகக் கூறிய தொகைகளைத் தவணை முறையில் கொடுப்பதாக உறுதியளித்தார். நவாபின் இயலாமையை கிளைவ்வும் பிற அதிகாரிகளும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். பல்வேறு பிரச்சனைகளால் சூழப்பட்ட நவாப் மீர்ஜாபர் ஆளுநர் கிளைவின் சூழ்நிலைக் கைதியானார். ஆட்சி அவரிடம் இருந்தபோதிலும் அதிகாரம் கிளைவிடம் இருந்தது.

அலிகோரின் முற்றுகை, 1759

முகலாயப் பேரரசர் ஆலம் கீரின் முத்த மகன் அலிகோர். அவர் தன் தந்தையிடம் தகராறு செய்துகொண்டு ரோகில்கந்தில் (Rohilkhand) வாழ்ந்து வந்தார். அவர் நவாப் மீர்ஜாபரின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வங்காளத்தைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார். இத்திட்டத்தை அதே நோக்கத்திலிருந்த அயோத்தி நவாப் ஹஜா உத்தௌலாவும் ஊக்குவித்தார்! எனவே அலிகோர் அயோத்தி நவாபின் ஆதரவோடும் பிற சிற்றரசர்களின் உதவியோடும் வந்து பாட்னாவை முற்றுகையிட்டார் (1759). இம்முற்றுகையே மீர்ஜாபரின் மகன் மீரான் எதிர்கொண்டார். மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயரின் உதவியை நாடினார். நவாபுக்கு ஆதரவாக ஆளுநர் கிளைவ் ஒரு பெரும் படையுடன் புறப்பட்டு வந்தார். கிளைவின் படை வருவதை அறிந்த அலிகோரின் கூட்டுப்படை பின் வாங்கிச் சென்று விட்டது. அலிகோரின் பீகார் முற்றுகை முறியடிக்கப்பட்டது. காலத்தால் செய்த உதவிக்காக நவாப் மீர்ஜாபர் கல்கத்தாவைச் சுற்றியுள்ள 24 பர்கானாக்களில் வரி வசூல் செய்து கொள்ளும் உரிமையைக் கம்பெனிக்குக் கொடுத்தார். கம்பெனி திவான் உரிமையைப் பெற்றது.

பிடேராப் போர், 1759

ஆங்கிலேயரின் கிடுக்கிப்பிடியிலிருந்து விடுபட விரும்பிய நவாப் மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயரின் வர்த்தக விரோதிகளான டச்சுக்காரர்களின் உதவியை நாடினார். சின்சுரா (Chinsura) வில் குடியேறியிருந்த டச்சுக்காரர்களைத் தொடர்பு கொண்டார். இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஆங்கிலேயரை வங்காளத்திலிருந்து விரட்ட விரும்பினர் டச்சுக்காரர்கள்! எனவே அவர்கள் ஏழு கப்பல்களில் கங்கைக்கரைக்கு வந்தனர். இதை எதிர்பார்த்த ஆளுநர் கிளைவ் தக்க முன்னேற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார்.

ஆங்கிலப் படை டச்சுப்படையை சந்திரநாகூருக்கும் சின்சுராவுக்குமிடையே பிடேரா (Biderra) என்ற இடத்தில் சந்தித்தன. தளபதிகள் வில்சனும் (Captain Wilson) போர்டும் (Colosal Forde) டச்சுப் படையைத் தோற்கடித்து அவர்களது கப்பல்களையும் கைப்பற்றினர். கிளைவின் சமயோசித முயற்சியால் டச்சுக்காரர்களின் திட்டம் முறியடிக்கப்பட்டது. தோல்விகண்ட டச்சுக்காரர்கள் ஆங்கிலேயருக்கு இழப்பீடு கொடுத்து, அவர்கள் வழியில் குறுக்கிடுவதில்லை என்று உறுதி கூறினர். இதன்மூலம் வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு இருந்த டச்சு ஆபத்து முற்றிலுமாக அகன்றது.

பிடேராப் போர் இந்தியாவின் முக்கிய போர்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் மூலம் வங்காள நவாப் ஆங்கிலேயருக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. டச்சுக்காரர்களின் வர்த்தக விரோதம் முற்றிலுமாக முடிவுக்கு வந்தது. கிளைவின் பெயரும்புகழும் புகழும் பன்மடங்கு உயர்ந்தது. கிளைவ் மூன்றாண்டுகளுக்குள் வங்காளத்தில் செயற்கரிய ராணுவ மற்றும் அரசியல் சாதனைகள் புரிந்து இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரது ஆதிக்கம் நிலைபெறுவதற்கும் விரிவடைவதற்குமான முன்னேற்பாட்டைச் செய்து முடித்தார். பிடேரா வெற்றிக்குப்பின் கிளைவ் தாய்நாடு திரும்பினார் (1760),

கிளைவுக்குப் பின், 1760-64

ஆளுநர் கிளைவ் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஹல்வெல் (Halwell)லிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இங்கிலாந்து திரும்பினார் (1760 ஜூலை). கிளைவுக்குப் பின் வான்சி்ட்டர்ட் (Vansittart) ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். அடுத்த நான்கு ஆண்டுகளில் (1760-64) வங்காளம் குழப்பக்காடாகக் காட்சியளித்தது. வாக்குறுதிகளைக் காப்பாற்ற முடியாத மீர்ஜாபர் திவாலாகும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். ராணுவத்தினருக்கு ஊதியம் வழங்கப்படாமையால் அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர்.

சேரவேண்டியதொகையைக் கொடுக்குமாறு கம்பெனி நவாபுக்கு நெருக்கடியைக் கொடுத்தது. அதுமட்டுமல்ல. கம்பெனி அதிகாரிகளும், அலுவலர்களும் சொந்த வியாபாரம் செய்து கொள்ளை லாபம் பெற்றனர். மேலும், வடமேற்கிலிருந்து முகலாயப் பேரரசர் ஷா ஆலம் வங்காளத்தைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார். தென்மேற்கிலிருந்து மராத்தியர் ஊடுறுவல் செய்தனர். துன்பங்கள் வந்தால் கூட்டமாகத்தானே வரும்? துன்ப வலைக்குள் சிக்கிய மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயரிடம் பாதுகாப்பு கேட்டு தஞ்சமடைந்தார்

மீர்ஜாபரின் மகன் மீரான் அகால மரணமடைந்ததால் வங்காளத்தில் வாரிசுரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டது. இப்போட்டிக்குக் காரணம் மீரான் மகனுக்கு எதிராக மீர்ஜாபரின் மருமகன் மீர்காசிம் (Mir Kasim) வாரிசுரிமை கோரியதுதான் மீர்ஜாபரின் இயலாமையையும் வாரிசுரிமைப் போட்டியையும் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டது கம்பெனி. மீர்ஜாபர் டச்சுக்காரர்களுடன் தொடர்பு கொண்டதன் மூலம் அவர் கம்பெனிக்கு விசுவாசமாகயில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஆளுநர் வான்சிப்ட்டர் மீர்ஜாபரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு அவரது மருமகன் மீர்காசிமை நவாப்பாக்கினார் (1760, அக். 20) மீர்ஜாபர் மீர்காசிமிடமிருந்து ஓய்வூதியம் பெற்றுக் கொண்டு ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பின் கீழ் கல்கத்தாவில் தங்கியிருந்தார். பாதுகாப்பு கேட்டு வந்த மீர்ஜாபருக்கு ஆங்கிலேயர் தக்க பாதுகாப்பு அளித்தனர்

நவாப் மீர் காசிம், 1760-63

மீர்காசிம் பர்சிய மரபுவழி வந்தவர். வங்காள ஜாகிர்தாரின் மகன். நவாப் மீர்ஜாபரின் மகளை மணந்து கொண்டதால் அரசியல் செல்வாக்கு பெற்றார். மீர்காசிம் கற்றறிவாளர். கணிதத்திலும், ஜோதிடத்திலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவர். குறுக்கு வழியில் சென்று பொருள் சேர்க்கும் கலையைக் கற்றவர் மீர்காசிம் வங்காளத்திலிருந்த ரங்கூரின் பௌஜ்தாராக இருந்தார்.

இவர் ஆங்கிலேயருடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்து நவாப் பதவியைப் பெற்றார்.

வங்காள நவாப் என்ற முட்கிரீடம் அணிந்த மீர்காசிம் முனைப்புடன் செயல்பட்டார். அவர் வாக்களித்தபடி ஆங்கிலேயருக்கு பர்த்துவான், மிதுனபூர், சிட்டகாங் ஆகிய பகுதிகளைக் கொடுத்தார். கம்பெனி அதிகாரிகளுக்கு இரண்டு இலட்சம் பவுனைப் பரிசாக அளித்தார். படை வீரர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சம்பள பாக்கியைத் தீர்த்தார். சிக்கன நடவடிக்கையாக பலதுறைகளிலும் பணிக்குறைப்பு செய்தார். தனது சொந்த செலவுகளையும் மட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். ஜமீந்தாரர்களின் கொட்டத்தை அடக்கினார். சுருங்கக்கூறின், மீர்காசிம் தனது அதிகாரத்தை மீட்டு நிலைநாட்டிக் கொண்டார்.

மீர்காசிம் ஒரு வித்தியாசமான வங்காள நவாப். நவாப் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதே ஆங்கிலக் கம்பெனி என்று கருதினார் மீர்காசிம். இவர் கம்பெனிக்குக் கட்டுப்படுவதை விரும்பவில்லை. சுதந்திரமாகச் செயல்படுவதையே விரும்பினார். இதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை எதிர்கொள்ள அவர் தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டார். வங்காளத்தின் தலைநகரை முர்ஷிதாபாத்திலிருந்து கல்கத்தாவிலிருந்து வெகுதூரத்திலிருந்து மாங்கீருக்கு (Monghyr) மாற்றினார். அங்கு பலமிக்கக் கோட்டையைக் கட்டத் திட்டமிட்டார். மாங்கீரில் துப்பாக்கிகளையும், பீரங்கிகளையும், பிற ராணுவ தளவாடப் பொருட்களையும் சேமிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். படைவீரர்களுக்கு ஆங்கிலேயரைப் போன்றே நவீன போர்ப் பயிற்சி அளித்தார். சுருங்கக்கூறின் வங்காள உடலில் ஆழப் பதிந்திருந்த ஆங்கிலக் கத்தியை அகற்றத் திட்டமிட்டார் மீர்காசிம்.

மீர்காசிம் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையாக வங்காளத்தில் நிதிநிலையை மறுசீரமைக்க முற்பட்டார். ஆங்கிலேயர் அனுபவித்துவந்த தடையற்ற வணிக உரிமைகளுக்கும், கம்பெனி அதிகாரிகளின் வர்த்தக முறைகேடுகளுக்கும் முடிவுகட்டத் தீர்மானித்தார். எனவே, ஆங்கிலக்

கம்பெனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த வணிகச் சலுகைகளை சொந்த வியாபாரத்துக்காகத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடை செய்து உத்தரவு பிறப்பித்தார். அதுமட்டுமல்ல. ஆங்கிலேயர் ஆதரவு பெற்றிருந்த பாட்னாவின் துணையாளராக இருந்த ராம் நாராயணனை பணியிலிருந்து நீக்கிவிட்டார். நல்ல நோக்கத்தோடு மேற்கொள்ளப்பட்ட மீர்காசிமின் நடவடிக்கைகள் குளவிக்கூட்டில் கைவிட்ட கதையாயிற்று!

பாட்னா போர், 1763

மீர்காசிமின் நடவடிக்கைகளால் ஆத்திரமடைந்த ஆங்கிலேயர் நவாபைத் தண்டிக்கத் தீர்மானித்தனர். பாட்னாவில் இருந்த எல்லிஸ் (Ellis) நகரை எளிதில் கைப்பற்றினார் (மே 25). இதன் எதிர் நடவடிக்கையாக பாட்னாவிலிருந்து எல்லிசுக்குப் போர்த்தளவாடங்களைக் கொண்டு சென்ற சில படகுகளை மாங்கீர் அருகே நவாப் கைப்பற்றினார். இப்போரில் நவாபின் படை தோற்கடிக்கப்பட்டது (ஆகஸ்டு). இதனால் ஆத்திரமடைந்த மீர்காசிம் பாட்னா சென்று அங்கிருந்த ஆங்கிலேயரைக் கைது செய்து, ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக இருந்ததாக சந்தேகப்பட்ட இந்தியக் கைதிகளையும் கொண்டு விட்டார். அதன்பின் ஆங்கிலேயரின் எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ள முடியாத நவாப் மீர்காசிம் அயோத்தியில் அடைக்கலம் பெற்றார் (டிசம்பர்)

மீண்டும் மீர்ஜாபர்

பீகார் போர் நடந்து கொண்டிருக்கையில் ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பில் கல்கத்தாவிலிருந்த மீர்ஜாபர் மீண்டும் வங்காள நவாப்பாக்கப்பட்டார் (ஜூலை 7)! அதற்கு விலையாக அவர் கம்பெனிக்கு

1. தடையற்ற வர்த்தகம் செய்யவும்
 2. இழப்பீடு கொடுக்கவும்
 3. ஆங்கில நிலையரை (Resident) நிரந்தரமாக ஏற்றுக்கொள்ளவும்
- இணங்கினார். அதன்படி நந்தகுமார் (Nandakumar) நிலையராக

நியமிக்கப்பட்டார். ஊழலை வாழ்க்கையாகக் கொண்ட கம்பெனி அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் மீர்ஜாபர் இறந்தபின் நவாபான அவரது மகன் நிஜாமதுல்லா (Nijam-ud-daulah)விடமிருந்து ஏராளமான பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். பணம் காய்க்கும் மரம் (Pagoda Tree) பலமாக உலுக்கப்பட்டது நவாப் நிஜாமதுல்லா அரசியல் பூஜ்யமானார்.

பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தின் எழுச்சி

1717 ல் மொகலாயப் பேரரசர் ஒரு ஃபர்மேனை வெளியிட்டார். அதில் ஆங்கில கிழக்கிந்திய நிறுவனத்திற்கு சிறப்பு சலுகைகள் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அதாவது, வங்காளத்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மற்றும் ஏற்றுமதியாகும் பொருட்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும், இந்த சலுகை, எந்த வரியையும் செலுத்தாமல் வங்காளத்தில் வர்த்தகம் செய்ய முடியும் என்பதை உறுதி செய்யவில்லை. மற்ற இந்திய வர்த்தகர்கள் போன்ற நிறுவன ஊழியர்கள் வரி செலுத்த வேண்டியிருந்தது. இந்த ஃபர்மேன் -இன் தவறான விளக்கம், வங்காளத்திலும், நிறுவனத்தின் நவாபுகளுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட தகராறுக்கும் காரணமாக அமைந்தது. முர்ஷித் குலி கானிலிருந்து அலிவர்தி கான் வரை, வங்காளத்தின் அனைத்து நவாபுகளும், அந்த நிறுவனத்தின் தவறான ஃபர்மேன் விளக்கத்தின் மீது அனுதாபம் கொள்ள மறுத்ததோடு, தாஸ்டாஸ்க்களை தவறாக பயன்படுத்தினாலும்கூட ஒரு பெரும் தொகையை இழப்பீடாக வழங்க வேண்டும் என்றும் கட்டாயப்படுத்தினார்கள்.

1741 ஆம் ஆண்டில், முகமது ஷா ரங்கலா மொகலாயப் பேரரசு, வங்காள ஆளுநராக இருந்த அலிவர்தி கான், தன்னை சுயாதீனமாக அறிவித்து கொண்டு முர்ஷிதாபாத்தில் தனது

தலைநகரத்தை நிறுவினார். 1756 ல், அலிவர்தியின் மறைவு மற்றும் எந்த ஒரு சரியான வாரிசும் இல்லாத நிலையில், பல பிரிவினரும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து தேர்வு செய்யப்பட்ட வேட்பாளரை வங்காளத்தின் நவாப் என்று ஆக்கி விட்டனர். அலிவர்தி அவரது பேரன், தனது இளைய மகளின் மகனான சிராஜ்-உட்- துல்ஹா, நவாப்பைக் கையகப்படுத்த வேண்டும் என்று விரும்பினார் என்றாலும், முன்பு அரியணையில் இருந்த ஷௌத் ஜாங் (பூர்ணியாவின் பாஉஜ்தார்)

மற்றும் கஸிதி பேகம் போன்ற பிற போட்டியாளர்களால் அலிவர்தி ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அரசாட்சி சூழ்ச்சிகளை அதிகரித்ததன் எதிரொலியாக, ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய நிறுவனம், நவாபுக்கு எதிராக, வேலை செய்யும் பிரிவுகளில் வெற்றி பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றதன் மூலம் நவாபின் ஒரு தலைகீழான மோதலுக்கு அது இட்டுச் சென்றது.

18ஆம் நூற்றாண்டில் வங்காளம் மிகவும் செழிப்பான மாகாணமாக இருந்த நிலையில், ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனி பொருளாதார ரீதியாகவும், அரசியல் ரீதியாகவும், மிகுந்த இலாபகரமாகக் கருதுகிறது. எனவே வங்காளத்தில் மேலும் தங்கள் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள அவர்கள் விரும்பினார்கள் என்பது இயற்கையே. இவர்கள் கல்கத்தாவில் தங்கள் செயற்பாடுகளை அடித்தளப் படுத்த விரும்பினார்கள். வங்காளத்திலும் மற்ற ஐரோப்பியச் போட்டியாளர்கள் இருந்தனர். டச்சுக்காரர்கள், சின்ஹவில் தங்கள் தொழிற்சாலை வைத்திருந்தனர் மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள், சந்தர்பநாநவில் தங்கள் தொழிற்சாலையை வைத்திருந்தனர்.

சிராஜ்-உட்-தால்ஹ் 1756 ல் வங்காள நவாப் ஆனார். வாரிசரிமையால் மகிழ்ச்சியாக இல்லாத குடும்பத்தில் பல பகைமைகளைப் பெற்றதைத் தவிர, அவர் முதிர்ச்சியற்ற நிலையில்,

சூழ்நிலையை எதிர்கொள்ள போதுமான திறன்களை கொண்டிருக்கவில்லை. தெற்கில், இங்கிலாந்து கிழக்கிந்திய நிறுவனமும், பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஒருவருக்கொருவர் எதிராக போட்டியிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நவாப் சிராஜ்-உட்-துல்ஹாவின் ஒப்புதலை பெற முற்படாமலேயே, ஆங்கிலேயர்கள் கல்கத்தாவில் கோட்டைகளை கட்டத் தொடங்கிவிட்டனர். அவர்கள் தங்கள் இராணுவ ஆதாரங்களை பெருக்கவும், 1717 இன் ஃபர்மேன் -ஆல் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தஸ்தாக்ஸ்களை துஷ்பிரயோகம் செய்தும் நவாப்பின் உத்தரவை அலட்சியம் செய்ய கூட தேர்ந்தெடுத்தனர். மேலும், நிறுவன ஊழியர்கள் 1717 அன்று ஃபர்மான் வழங்கிய சலுகைகளை தவறாகப் பயன்படுத்தி தங்களது தனிப்பட்ட வர்த்தகத்துக்கு சலுகைகளை வழங்கி வந்தனர். வங்காளத்திற்கு மேலும் பொருளாதார இழப்பை ஏற்படுத்திய நிலையில், இந்திய வர்த்தகர்களின் தஸ்தாக்ஸ்களை விற்பனை செய்வதன் மூலம் அதிகாரிகள் இலாபம் ஈட்ட ஆரம்பித்தனர். சிராஜ் ஆங்கிலேயரை நோக்கிய அதிருப்திக்கான மற்றொரு காரணம், அவர்களது உணர்வுபூர்வமான நடவடிக்கைகளுக்காக ராஜ ராஜபல்லாவ என்பவரின் மகனான சிராஜ் போஜ் கிருஷ்ண தாஸ் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளித்தது.

பிளாசிப் போர் (1757)

நிறுவனத்தின் மேன்மையான தன்மானத்தைத் தண்டிப்பதற்காக, சிராஜ்- உட்-துல்ஹா பதிலடி கொடுத்தார், 1756 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 16, அன்று கல்கத்தாவை தாக்கியது மற்றும் 1756 ஆம் ஆண்டு 20 ஜூன் அன்று அவரது ஆதிக்கத்தின்கீழ் கொண்டுவந்தது. ஆங்கிலேயர்களின் படைகள் சாதகமற்ற நிலையில் இருந்தது மற்றும் நவாப்பின் பிரம்மாண்டமான படை அவர்களது படைகளுடன் பொருந்தவில்லை. பெரும்பாலான ஆங்கிலேயர்கள் புல்டாவிற்கு தப்பி ஓடினர்,

மீதமுள்ளவர்கள் இருபது மைல் தூரத்தில் உள்ள ஹூக்லியில் கைதிகளாக வைக்கப்பட்டனர்.

அவற்றை முற்றிலும் புல்டாவிலிருந்து நிர்மூலமாக்காமல், அந்த ஆங்கிலேயரை .:புல்டாவில் இருந்து வெளியே கொண்டு போக அனுமதித்திருக்க வேண்டும். மீண்டும் கல்கத்தாவை கைப்பற்றிவிட்ட பின்னர், தனது நிலைப்பாட்டை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் மற்றும் எந்த எதிர் தாக்குதலில் இருந்தும் அதன் பாதுகாப்பை உறுதி செய்துக்கொள்ளவும் அவர் முயலவில்லை. இத்தகைய தவறுகள் வரலாற்றில் அரிதாகவே காணப்படுகிறது. ஜனவரி 1757 ல் ராபர்ட் கிளைவு மற்றும் வாட்சன் தலைமையிலான இங்கிலாந்து படைகள் கொல்கத்தாவை தாக்கி அதை மீண்டும் கைப்பற்றினார்கள். சிராஜ்-உட்-தவ்லாஹ், அலிநகர் ஒப்பந்தத்திற்கு உடன்பட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார் (கல்கத்தா 9 பிப்ரவரி 1757) அவர்களின் அனைத்துக் கூற்றுக்களையும் ஒப்புக் கொண்டது. தமது நிலையை வலுப்படுத்திய ஆங்கிலேயர்கள் நவாபை மேலும் சங்கடப்படுத்த விரும்பினர். மார்ச் 1757 ல் சந்தர்பநாத்தின் பிரெஞ்சு குடியேற்றத்தை எதிர்த்து தங்கள் படைகளை அனுப்பி வைத்தனர்.

ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போரிடுவதற்கு சிராஜ் பிரெஞ்சு ஆதரவைப் பெற விரும்பியதால், பிரெஞ்சுக்காரர்களின் ஆக்கிரமிப்பை தவிர்க்க அவர் கிளைவ்வைக் கோரினார். இது நவாபுக்கு எதிராகவும், அரசாங்கம் மற்றும் ராணுவத்திலும், சிராஜ்-உடன் மீர் சாஃபர், மீர் பக்ஷி, ஜகத் சேட் மற்றும் அமீன் சந்த் ஆகியோரின் வாரிசுரிமை குறித்து அதிருப்தியடைந்த அரசவை மற்றும் கூட்டாளிகளுடன் சேர்ந்து சதி செய்ய தூண்டியது.

மீர் ஜாஃபர் மற்றும் ராய் டியூலேப் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டதன் விளைவாக, சிராஜ் ஒரு பெரிய படைப்பிரிவுடன் ஆயுதம் வைத்திருந்த

போதிலும், பிளாசிப் போரில் ராபர்ட் கிளைவ்வின் கீழ் ஆங்கிலேய வீரர்களின் சிறிய படையால் தோற்கடிக்கப்பட்டார் (23 ஜூன் 1757). சிராஜ்-துலாஹ் சிறைபிடிக்கப்பட்டார், இறுதியில் மீர் ஜாஃபர் என்பவரின் மகன் மீரான் ஆல் கொல்லப்பட்டார். வங்காளத்தின் சிம்மாசனத்தில் இருந்த மீர் ஜாஃபர் என்பவரை கிளைவ் வைத்துக் கொண்டார். நவாபுக்குப் பதிலாக, மீர் ஜாஃபர், ஆங்கிலேயரிடம் பெரும் தொகையையும், 24 பர்கானாக்களை கொண்ட ஒரு பகுதியையும் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. வங்காளத்திலிருந்து சூறையாடப்பட்ட செல்வ வளத்துடன், கிட்டத்தட்ட 300 படகுகளை வில்லியம் கோட்டைக்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது என்ற உண்மையினால், அந்த கொள்ளைப்பொருள் பெரும் விளைவித்தது.

உண்மையில், பிளாசிப் போர் என்பது ஒரு போர் அல்ல. நவாப்பின் படை மீர் ஜியர் மற்றும் ராய் துர்லபா தலைமையில் இருந்தது. அவர்கள் ஆங்கிலேயரை நோக்கி தங்கள் விசுவாசத்தை மாற்றிக் கொண்டு ஆங்கிலேயப் படைகளிடம் போட்டியிட எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை. மேலும் பல பரிசுகளையும், நிறுவனத்தின் ஊழியர்களிடமிருந்து லஞ்சத்தையும் பெற வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகள் அதிகரித்தபோது, மீர் ஜாஃபர் விரைவில் மங்ககிப்போக ஆரம்பித்தது. இந்த நிறுவனத்தின் எதிர்பார்ப்புகளை மேலும் நிறைவேற்ற முடியாமல் மீர் ஜாஃபர் இருந்த போது, அவருக்கு பதிலாக ஆங்கிலேயரை அவருடைய மகன் மீர் காசிம் மாற்றினான். புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட நவாப், பர்த்வான், மிட்னாபூர் மற்றும் சிட்டகாங் ஆகிய மாவட்டங்களின் ஜமீன்தார்களை வழங்கி, அவர்களுக்கு விலையுயர்ந்த பரிசுகளை வழங்கி, ஆங்கிலேயரின் அருட்கொடைகளை வென்றார்.

பிளாசிப் இன் விளைவுகள்

ஒரு புகழ்பெற்ற வரலாற்றாசிரியர் சர் ஜகத்நாத் சர்க்கார் கூற்றுப்படி, 23 ஜூன் 1757 -ல் இந்தியாவில் இடைக்காலத்தின் இறுதியும் நவீன காலத்தின் தொடக்கமும் குறிக்கப்பட்டது. இது, பிளாசிப் போரை பின்பற்றி (1757-76) வந்த ஆண்டுகள் நடைமுறையில் பேசப்பட்டது, அது ஒரு தலைமுறையை கூட கடக்காமல் போரில் இருந்து வெளியேறப் போவதாக அறிவித்து.

நவாபுவின் டர்பாரில் உள்ள நிறுவனத்தின் குடியிருப்பாளர் லூக் டிச்சன், போஸ்ட்-பிளாசிப் வங்காளத்தை பற்றி தனது கருத்துகளைக் கூறினார்.”இந்த நேரத்தில் கம்பெனியின் சேவகர்களால் மகிழ்ச்சிபெற்ற பொதுக் கருத்து என்னவென்றால், பிளாசிப் போர் என்பது எங்களை அதே நிலைமைக்கே மீட்டெடுத்ததுதான், கல்கத்தாவை கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு நாம் (சிராஜ் உட-தால்ஹ்) (சுபேதார்) என்று இருந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் வர்த்தகப் தன்மைக்குள் திரும்பினர். “போரின் தொடக்கத்திற்கு முன்னர் (5 ஜூன் 1757 இல்) கையெழுத்திடப்பட்ட ஒரு ஒப்பந்தத்தில் மீர் ஜாபர் மீது நவாபின் பதவிக்கு பல தடைகள் விதிக்கப்பட்டிருந்த கட்டுப்பாடுகள் ஏற்கெனவே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்ற உண்மையை இந்த கவனிப்பு புறக்கணித்துள்ளது.

ஆனால், பிளாசிப் வங்காளத்தின் சரியான சட்ட ஆட்சியாளர்களான ஆங்கிலேயரை உருவாக்கவில்லை. கல்கத்தாவில் வசிக்கும் மற்ற ஆங்கிலேய அதிகாரிகள் பிரிட்டிஷ் பாடங்களல்ல என்று கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றம் அதையும் சுட்டிக் காட்டியது. இவ்வாறு போஸ்ட் பிளாசிபுக்கு, ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் ‘வியாபார குணத்தை’ கொட்டவில்லை. பக்சார் போரில் ஆங்கிலேயர் (1764)

வெற்றி பெற்ற போது இது மிகவும் வெளிப்படையாயிற்று. ஆனால் ஆங்கிலேயரின் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் படிப்படியாக, அதிக நன்மைகளைப் பெற வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் அரசியல் ரீதியாக மாறி, மேதாவி கைப்பாவை நவாப் மீர் ஜாபர் மேலும் சலுகைகளை ஒப்புக் கொள்ள அழுத்தம் கொடுத்துள்ளது. இக்காலகட்டத்தில் மராட்டியர்கள் பாணிபாதிஸ் ஒரு அரைவைப் தோல்வியைச் சந்தித்ததோடு, பிரெஞ்சுக்காரர்களும் தென்னிந்தியாவின் ஒரு கப்பல் உடைவின் காரணமாக பெரும் இழப்புக்களை அடைந்தனர். இதன் மூலம் வங்காளத்தில் ஆங்கிலத்தை எதிர்க்க தீவிரமான போட்டியாளர்களை விட்டுவிட்டனர்.

பிளாசிப் போருக்குப் பிறகு மராட்டியர்கள் தோற்கடிக்கப்படுவார்கள் அல்லது பிரெஞ்சுக்காரர்கள் அதைக் கட்டுப்படுத்திவிடுவார்கள், அதன்மூலம் ஆங்கிலேயர்கள் வங்காளத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற அனுமதிக்கப்படுவார்கள் என்பது முற்றிலும் எதிர்பாராதது. அடுத்த பத்து ஆண்டுகளின் நிகழ்வுதான் ஒரு புதிய ஆட்சியாக பாரத்தின் செல்வாக்கை மாற்றியது.

பிளாசிப் போருக்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர்கள் சில உடனடி இராணுவ மற்றும் வர்த்தக ஆதாயங்களை பெற்றுள்ளனர். அவர்கள், 'இயற்கை மற்றும் கலையின் மிக மதிப்புவாய்ந்த உற்பத்தியில் மூன்று மாகாணங்களில், தங்கள் நிலைப்பாட்டை அரசியல் ரீதியாக உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள அவர்கள் உழைத்தார்கள். வங்காளத்திலிருந்து பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வெளியேற்றப்பட்ட போது அவர்களது நம்பிக்கை மேலும் மேலும் ஏற்றம் பெற்றது. தெற்கில் தமது நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். உண்மையில், ஆங்கிலத்தின்

மின்னழுத்தங்கள் என்று ஊகிக்கும் கிளைவர், லண்டனில் மன்னரின் அரசாங்கத்தில் ஒரு முக்கிய உறுப்பினரான முதியவருக்கு, வங்காளத்தின் மீது நேரடியான கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வந்து பிரிட்டிஷ் பேரரசின் அடித்தளத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டனர்.

இரட்டை அரசாங்கம்

வங்காளத்தின் வரலாற்றில் அலகாபாத் (1765) என்ற உடன்படிக்கை, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் நிர்வாக அமைப்பின் அஸ்திவாரத்தை ஏற்படுத்திய ஒரு புதிய நிர்வாகப் பொறிமுறையை உருவாக்கக் கூடிய அளவுக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. எனவே, நவாப்பின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் அனைத்தும், பொறுப்புணர்வு இல்லாத புதிய பொறிமுறையை அதற்கு எதிர்மாறாக கொண்டு வந்து இருந்தன.

அரசின் இரட்டை முறையை நன்கு புரிந்து கொள்ள, திவானி, நிஜமாத் ஆகிய செயல்கூறுகளை நாம் பொருள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். முகலாய காலத்தில் மாகாண நிர்வாகம் இரண்டு மட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது: நிஜமாத் (இராணுவ பாதுகாப்பு, காவல் மற்றும் நீதி நிர்வாகம்). ஆகியவை சுபேதார் அல்லது ஆளுநர் மற்றும் அவரது அதிகாரிகளினால் கவனிக்கப்பட்டன, மற்றும் திவானி விவகாரங்கள் (வருவாய்கள் மற்றும் நிதிகளின் மேலாண்மை), மற்றொரு சுபேதார் கீழ் அத்தகைய அதிகாரிகள் போன்ற மற்ற அதிகாரிகளினால் கையாளப்பட்டன. இந்த அதிகாரிகள் மத்திய அரசுக்கு பதில் மனு கொடுத்து ஒருவருக்கொருவர் செக் வைத்தனர். ஓளரங்கசீப் இறந்தபோது, முர்ஷித் குலி வங்காளத்திற்கு பொறுப்பாக இருந்தனர்.

அலகாபாத் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டதன் மூலம் (ஷா ஆலம் II), ஆங்கிலேயர்கள் ஹ26 லட்சம் மற்றும் 53 லட்சம் ஆண்டு ஒய்வூதியமாக, முறையே, திவானி மற்றும் நிஜமாத் உரிமைகளை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். எனினும், நவாஸிடமிருந்து மொகலாயப் பேரரசர் மற்றும் நிசாத் சக்திகளிடம் இருந்து திவானி உரிமையை இந்நிறுவனம் பெற்றது. பிப்ரவரி 1765 அன்று நவாப் நஜம்-உத்-தவுலா உடன் கையெழுத்திட்டிருந்த உடன்பாட்டில், இராணுவம், பாதுகாப்பு மற்றும் வெளியுறவுத் துறை உட்பட அனைத்து நிசாத் அதிகாரங்களையும் இந்நிறுவனம் ஏற்கனவே பாதுகாத்திருந்தது. நிறுவனம் அனைத்து நிர்வாக செயல்பாடுகளையும் அவரது கட்டுப்பாட்டையும், திவானி, நிஜமாத் செயற்பாடுகளும் அதன் இந்தியப் பிரதிநிதிகளால் கையாளப்பட்டன. நவாப் மற்றும் கம்பெனி ஆகிய இரண்டையும் இந்த நிர்வாகப் பொறிமுறையில் ஈடுபடுத்தும் போது, அது வங்காளத்தின் இரட்டை அல்லது இரட்டைத் அரசு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

இந்த இரட்டை அரசாங்கத்தினால் நிர்வாகத்தில் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. ஒழுக்கமும் ஒழுங்கும் இல்லாத போதிலும் வியாபாரம் மற்றும் வணிகம் பாதிக்கப்பட்டதால், வர்த்தகர்கள் ஏறக்குறைய பால், பட்டு, துணிநூல் போன்ற தொழில்கள் சரிந்தன. விவசாயம் செழித்தோங்கும் நிலையில், விவசாயமே விளைச்சல் பெற முடியவில்லை. இதனால் விவசாயிகள் வறுமையை ஒழிக்க வேண்டும். பெரும் வெடிப்பு 1770 பஞ்சம், நிறுவனத்தின் மறைமுக ஆளுகைக் கொள்கையின் குறைபாடுகளை பிரதிபலித்தது. சுமார் 10,000,000 மக்கள் பஞ்சத்தில் உயிர் இழந்தனர். இது வங்காளத்திலும் பீகாரிலும் மூன்றில் ஒரு பங்கினர். எனினும் இந்த காலப்பகுதியில் திகைப்பில்

இருந்த மக்கள், இறந்தவர்கள் மீது உணவளித்துக் கொண்டிருந்த போது, அவர்களின் சட்டவிரோத தனியார் வர்த்தகத்தில், நிறுவனத்தின் சேவகர்கள் மற்றும் கோஸ்டஸ் தொடர்ந்து இருந்தனர். மிகவும் அதிகமான தானிய வகைகளை ஏகபோகமாக நிலைநிறுத்தும்போது, விவசாயிகளிடமிருந்து அவர்கள் அடுத்தடுத்த அறுவடைகளுக்கு பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய விதைகளை கூட கைப்பற்றினர்.

கார்லியர் கவர்னர் கப்பலின் (1769–1772) கீழ் உள்ள நிறுவனம் அதிக இறப்பைத் மேற்பார்வையிடத் தேர்ந்தெடுத்தது. நிலவரி குறித்த எந்த ஒரு பதிவும், அதற்குப் பதிலாக, அடுத்த ஆண்டு 10 சதவீதமாக அதிகரித்துவிட்டது. அதிக இறப்பு விகிதம் வேளாண்மையில் இருந்து அதிகம் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட உற்பத்தியை பாதித்து, மாகாணத்தின் பொருளாதார கிணற்றை கடுமையாக பாதித்தது. வருவாய் செலுத்தும் திறன் குறைந்து விட்டதால், ஜமீன்தார்கள் போதிய வருவாய் பெற முடியவில்லை. இது நிறுவனத்தின் வருமானத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அது அதன் சாகுபடியாளர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களை இழந்துவிட்டது.

வங்காளத்தின் இறையாண்மை ஆட்சியாளராக கிழக்கிந்திய கம்பெனி

கிளைவ் இன் இரட்டை அரசாங்கம் முற்றிலும் தோல்வியை நிரூபித்தது. 1772 ல் வாரன் கவர்னராக இருந்து வங்காளத்தின் ஆளுநரானார். ‘முகலாய இறையாண்மையின் முகமுடி’ வங்காளத்தின் மண்ணிலிருந்து, ஆங்கிலேயரை சரியான ஆட்சியாளர்களாக ஆக்க திட்டமிட வேண்டும். கம்பெனி ஊழியர்கள் இரட்டை நிர்வாகத்திற்கு பொறுப்பாக இருந்தனர். நவாஸுக்கு நிர்வாகத்தில் பங்கு இல்லை. இரண்டாம் ஷா ஆலம் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஓய்வூதியம்

நிறுத்தப்பட்டது. அவர் அலகாபாத் மற்றும் கோர்ட்டாவடன் சேர்ந்து, ஷாஜா-ரன்-துல்ஹு பகுதிக்கு விற்கப்பட்டார்.

இந்த வகையில், இரண்டு பத்தாண்டுகளில், வங்காளத்தின் நிர்வாகக் கடன்முறை அந்த நிறுவனத்திற்கு சென்றது. துரதிர்ஷ்டவசமாக நிறுவனத்தின் கீழ் ஆட்சி, மிகவும் வளமான, தொழில்வளர்ச்சி அடைந்த மாகாணம் விரைவில் வறுமையிலும், தொற்று நோய்களுக்கும் ஆளாகி, பெரும் வறுமையில் வாடும் நிலை உருவானது. வங்காளத்தின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற்று ஆங்கிலேயன் ஒரு காலனிய சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கி அதன் ஏகாதிபத்திய வடிவமைப்புகளை நிறைவேற்றுவதிலும் வெற்றி பெற்றாகிவிட்டது.

பக்ஸார் போர்

பக்ஸார் போர் (1764) என்பது பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் தலைமையின் கீழ் ஹெக்டர் முன்ரோ மற்றும் வங்காளத்தின் நவாப் மீர் காசிம் ஆகியோரின் ஒருங்கிணைந்த கூட்டுப் படைகள் ஆகியவற்றிற்கு இடையேயான படைகளுக்கு இடையே போரிட்டது. அவதத்தின் நவாப்

ஷாஜா-உத்-டவுலா மற்றும் மொகலாயப் பேரரசர் ஷா ஆலம் II.

ராபர்ட் கிளைவும் அவரது கம்பெனி அதிகாரிகளும் நவாப்பின் பொக்கிஷங்களை முழுவதுமாக காலி செய்தபோது, மேலும் எந்த ஆதாயங்களையும் பெற முடியாது என்று மீர் ஜாஃபர் எண்ணினார்கள். ஹோர்வெல் போன்ற ஆங்கில அதிகாரிகள் சிலர் மீர் ஜாஃபர் எதிராக கூடம் கொண்டிருந்தனர். மீர் ஜாபிரின் மருமகன் மீர் காசிம், செப்டம்பர் 27, 1760 அன்று நவாப் என்ற முறையில் அவருக்குப் பதிலாக பதவி ஏற்றான். தனது நவாபத்தின் வெகுமதிகள் என்ற முறையில், மீர் காசிம் பர்த்வன், மிட்நாபூர் மற்றும் சிட்டாகன் ஆகியவற்றை கிழக்கு இந்தியா

கம்பெனிக்கு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தலைநகரை முற்கருக்கு மாற்றினார். ஆரம்ப ஆண்டுகளில் அவர் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால், கம்பெனி ஊழியர்களால் தஸ்திக்கங்களின் அதிகரிப்பு தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

அதன் விளைவாக கருவூலத்திற்கு ஏற்பட்ட இழப்புகள், தஸ்தக் முறையை ஒழித்து, அனைவருக்கும் வணிகம் பற்றிய தீர்வைத் தரவில்லை. இது மீர் காசிம் மீதான நிலைபாட்டை விரைவுபடுத்தியது. மீர் ஜாஃபர் நவாபினால் மீண்டும் பதவியில் இருந்து நீக்கம் செய்யப்பட்டார். மீர் காசிம் (22 அக்டோபர் 1764) அன்று இரண்டாம் ஷா ஆலம், மொகலாயப் பேரரசர் ஷாஜா-உத்-தவுலா மற்றும் அவாத்தின் நவாப், ஆகியோருடன் இணைந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக ஒரு பக்ஸார் தாக்குதலை நடத்தத் திட்டமிட்டான். இருப்பினும் முன்னேறிய வெடிமருந்துகளுடன் கூடிய ஆயுதம், நன்கு பயிற்சியளிக்கப்பட்ட மற்றும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஆங்கிலேயப் படைகளுக்கு எதிராக இந்திய இறையாண்மைகளின் கூட்டுப் படைகள் வெற்றிபெற முடியாது. பக்ஸார் தோல்வி இந்தியாவில் தொழில்துறை மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில் பற்றாக்குறை இருந்தது என்பதை அது தெளிவுபடுத்தியுள்ளது.

ஜமீர் ஜாஃபர் வங்காளத்தின் அரியணைக்கு மீண்டும் வந்த பிறகு, 1765 ஆம் ஆண்டில் அலாகாபாத்தில் ஷா ஆலம் உடன் உடன்படிக்கை ஒன்றை பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது, இதன் மூலம் நிறுவனத்திடமிருந்து 26 லட்சம் ரூபாய் ஓய்வூதியத்திற்கு பதிலாக, வங்காளத்தின் நவாபிலிருந்து 53 லட்சம் ரூபாயை நிறுவனத்திற்கு டிவானி உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டது. அதே உடன்படிக்கையுடன் ஒரு கட்சியாக இருந்த ஷாஜா-உத்-தவுலா, முகலாயர்களுக்கு அலாகாபாத்தையும், காரா என்ற ஜமீன்தாரையும், ஒரு ஆங்கிலேய

விசுவாசியான பலாந்த ராயையும், ஒரு பகுதியாக கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டார்.

வங்காளத்தில் 1765 க்கும் 1772 க்கும் இடைப்பட்ட, ஒரு புதுமையான நிர்வாக எந்திரம், இரட்டை நிர்வாக அமைப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அந்த நிறுவனத்தின் சம்மதத்துடன் நவாப், ராஜா ஷிதாப் ராய் மற்றும் ரெஜா காணை துணை திவான்ஸ் ஆக நியமித்தார். உண்மையில் நவாபிற்கு பதிலாக ஆங்கிலத்திற்காக பணியாற்றுவதற்கு நியமனம் செய்யப்பட்டார். திவானி உரிமைகளை (வருவாய் சேகரிப்பு அதிகாரம்) பெற்றதன் மூலம், அந்த நிறுவனம் உண்மையில் நடைமுறையில் அதிகார சக்தியாக மாறியது. அதே நேரத்தில் நவாப் உரிமையியல் மற்றும் குற்றவியல் நிர்வாகத்திற்கு பொறுப்பான தலைவராக இருந்தார். இந்த ஏற்பாட்டின் மூலம் அப்பகுதி மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய ஒரு முடிவின் பின்னணியில் உள்ள நோக்கத்தை புரிந்து கொள்வதற்கு, இந்த நிர்வாக அமைப்பு, நிறுவனம் அடிப்படையில் வர்த்தக அமைப்பாக இருந்ததால், நிர்வாகம் தொடர்பான விவகாரங்களில் நிறுவனம் அனுபவமற்றதாக பிரதிபலித்தது நியாயப்படுத்தப்படலாம்.

1765 முதல், இந்த நிறுவனம் வங்காளத்தின் உண்மையான இறைமை பெற்றது. அனைத்து இராணுவ மற்றும் அரசியல் விவகாரங்களில் பிரத்யேக உரிமைகளை பெற்று வந்தது. வங்காளத்தின் உள்ளேயும், வெளியேயும் ஆங்கிலேயர்களின் பாதுகாப்பிற்காக நவாப் பொறுப்பேற்றது. கிழக்கிந்திய கம்பெனி, வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய வரிவருவாய்களை சேகரிக்கும் உரிமையை அவர்களுக்கு அளித்தது. நீதி மற்றும் காவல் உரிமைகள் என்ற நிஜமாத் தொழிற்பாடுகள் மீது இந்நிறுவனம் மறைமுகமான

கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்ததோடு, துணை உபதேசியை நியமிக்க உரிமை உள்ளது.

பக்ஸார் போரின் அரசியல் தாக்கங்கள்

பக்ஸார் போர் வங்காளத்தின் மீது ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டை நிலைநாட்டியது. இந்திய ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் மற்றும் இராணுவ குறைபாடுகளை, மொகலாயப் பேரரசின் சீரழிவை, பக்ஸார் வெளிப்படுத்தியது. நவாப்பின் நீதிமன்றத்தில் பெருகிய சூழ்ச்சிகள் மற்றும் பிரிவுகளுடன் மற்றும் நிலையான நலன்களுடன் நுழைவதற்கு, ஊழல் அதிகரித்தது மற்றும் கிளைவ் போன்ற நிறுவன அதிகாரிகளும் செல்வந்தர்களாக மாற வாய்ப்பை பயன்படுத்தினர். ஷுஜா-உத்-தவுலா மற்றும் ஷா ஆலம் II ஆகியோரால் கையெழுத்திட்ட அலஹாபாத் உடன்படிக்கை, அவதத்தில் சுதந்திரமாக வர்த்தகம் செய்ய உரிமை பெற்றது. ஷுஜா-உத்-தவுலா மற்றும் ஷா ஆலம் ஆகிய 2 பேரும் ஆங்கிலேயருடன் இணைந்து நடத்திய அலகாபாத் உடன்படிக்கை, அவாத் நகரில் சுதந்திரமாக வர்த்தகம் செய்யும் உரிமையை வழங்கியது. மேலும் அந்த ஆங்கிலேயரால் அவாத் என்ற இடத்தில் ஒரு படையை நிலைநிறுத்துவதற்கு உரிமை இருந்தது. அது ஷுஜா-உத்-தவுலா மூலம் பராமரிக்கப்படும். வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசாவில் உள்ள திவானி உரிமைகளை ஆங்கிலேயருக்கு மாற்றுவதற்கு பதிலாக, ஷா ஆலம் ஐஐ, கோரா மற்றும் அலகாபாத் ஆகியவற்றையும், 26 லட்சம் ஆண்டு ஓய்வூதியத்தையும் பெற்றார்.

பக்ஸார் போரின் விளைவுகள்

ஷுஜா-உத்-தவுலா உடனான மீர் காசிம் தலைமையிலான கூட்டணியால் பக்ஸார் போர் முடிவுக்கு வந்தபோதிலும், அது

வங்காளத்தில் அரசியல் விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருந்தாலும், முரோரின் தாக்குதலுக்கு முன்பே, கூட்டணியை உடைக்க மீர் காசிம் எடுத்த முடிவு அவரைக் காப்பாற்றியது. ஷுஜா-உத்-தவுலா, பக்ஸாரின் தோல்வியால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டதே அவரை பெயரளவிலான சக்தியாக ஆக்குவதாகத் தோன்றுகிறது. வட இந்தியாவில் அவர் வைத்திருந்த செல்வாக்கு மிக்க நிலை ஒரே இரவில் சுருண்டு விட்டது. இழந்த தனது கௌரவத்தை திரும்ப பெற, வாரணாசி, சுகர் மற்றும் அலாகாபாத் ஆகியவற்றை இணைத்துக் கொள்ள அவர் முயன்றார். ஆனால் அவரது படைகள் அவரைத் தளமாகக் கொண்டு முன்னேற முடியவில்லை. ஆங்கிலேயரை எதிர்த்து மற்றொரு தாக்குதலை நடத்த முயன்று, அவர் வேறு அதிகாரங்களுடன் நட்பு கொள்ள இடம் சென்றார். தன் குடும்பத்தின் பாரம்பரிய விரோதிகளாய் இருந்த ருஹ்லஸ் மற்றும் பங்காஷ் ஆப்கானியர்களிடமும் அவர் தஞ்சம் கோரினார். எனினும், அவரது முயற்சிகள் அனைத்தும் பயனற்றதாகி விட்டதால், மே 1765 ல் ஆங்கிலேயரிடம் சரணடைந்து புகலிடம் கோரினார். ஷுஜா சரணடைவதற்கு முன்னர் ஷா ஆலம் ஆங்கில மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களின் பாதுகாப்பின் கீழ் இருந்தார்.

ஆங்கிலேயர்களுக்கு இராணுவ பக்சார் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. பிளாசிப் என்ற ஆங்கில வெற்றி, அவரது தளபதிகள் துரோகமசெய்த போது, சிராஜ் தோல்வியை சந்தித்ததால், அது முற்றிலும் பாராட்டுக்குரியதல்ல. எனினும், பக்ஸார் மீது காட்டிக்கொடுக்கும் நிகழ்வு எதுவும் இல்லை. ஷுஜா போன்ற அனுபவமிக்க அரசியல் செல்வாக்குள்ள ஆளுமையைத் தோற்கடிப்பதில் ஆங்கிலேயப் படைகள் வெற்றி பெற்றன. வங்காளத்தில் தமது நிலையை நிலைநாட்டிய பின்னர், வட

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்திற்கான பாதையை பக்ஸார் நிறுவியது.

அலகாபாத் ஒப்பந்தம்

மே 1765 ல் கிளைவ் இரண்டாவது முறையாக வங்காளத்தின் ஆளுநரை ஒப்படைத்தார். ஷாஜா மற்றும் ஷா ஆலம் ஆகியோரை சமாளிக்க, உரிய வழிமுறைகளை கம்பெனி அதிகாரிகள் தேடிவந்தனர். ஏற்கனவே ஆங்கிலேய படைகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்த ஷாஜா ஆட்சி நிலவரங்கள் தொடர்பாக மேலும் இணைப்பு திட்டங்கள் எதுவும் இல்லை. அவாத் மற்றும் அலகாபாத் ஆகிய இரண்டையும் ஆளுகின்ற புதிய பொறுப்பு ஆங்கிலேயரை புதுமையான வடிவமைப்புகளை தேட தூண்டியது.

அலகாபாத் உடன்படிக்கையின்படி, ஷாஜா-உத்-டவுலா உடன் வரையப்பட்ட இறுதி உடன்படிக்கை (ஆகஸ்ட் 1765), அலகாபாத் மற்றும் கொரா தவிர ஷாக்குக்கு சொந்தமான பிரதேசங்கள் பின்வருமாறு வழங்கப்பட்டன. ஷா ஆலம் க்கு அலகாபாத், கொராத் ஆகியவை வழங்கப்பட்டது. மேலும், ஷாஜா தனது ஜமீன்தாரி வாராணசியில் இருந்து முறையாக வருவாய் பெறுவது உறுதி செய்யப்பட்டது, பக்ஸார் காலத்தில் அவர்களுக்கு உதவி புரிந்ததற்காக, பாலந்த் சிங்கிற்கு ஆங்கிலேயரால் வழங்கப்பட்டது. இந்த வகையில், அந்த நிறுவனம் நவாபுடன் 'நிரந்தரமான மற்றும் உலகளாவிய சமாதானம், உண்மையான நட்பு மற்றும் உறுதியான ஒன்றியத்தை' நிறுவியது. ஒரு மூன்றாம் தரப்பினர் அதிகாரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை தாக்கினால், ஒப்பந்தத்திற்கு மற்றொரு கட்சி தனது படைகளை முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ பகிர்ந்துகொள்வதன் மூலம் ஊடுருவதை வெளியேற்றுவதற்கு அவருக்கு

உதவியாக இருக்கும் என்பதும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. நவாப்பிற்கு உதவி செய்தால் அந்த நிறுவனத்தின் ராணுவத்தின் செலவுகளை நவாப் சுமக்க வேண்டியிருந்தது. எனினும், அந்நிறுவனம் தனது சேவைகளைப் பயன்படுத்திய போது, நவாபின் படையின் செலவுகளை அந்த நிறுவனம் சந்தித்திருந்ததால் அது தெளிவாகவில்லை. மேலும் நவாப் போர் இழப்பீட்டுத் தொகையாக 50 லட்சம் செலுத்த வேண்டும் மற்றும் தனது பகுதிகளில் கடமை இல்லா வர்த்தகத்தை தொடர நிறுவனத்திற்கு அனுமதி வழங்க வேண்டும்.

வங்காளத்தின் நவாப் கைப்பாவைகள்

பக்ஸாருக்கு பின் மீர் ஜா.:பர் ஆங்கிலேயரால் வங்காளத்தின் அரியணையில் மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். மீர் ஜா.:பர் தனது படைகளை குறைக்க ஒப்புக்கொண்டதன் மூலம் நவாப்பின் ராணுவ அதிகாரங்களை மேலும் குறைத்துவிட்டார். இந்த நிலையில் வங்காளத்தில் எந்த ஒரு வலுவான அரசியல் அல்லது நிர்வாக மாற்றத்தையும் அவரால் கொண்டுவர முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர் மிகவும் பலவீனமான ஆளுமை கொண்டவர். அவர் எதிர்கொள்ள வேண்டிய விரும்பத்தகாத அரசியல் சூழ்நிலையை கருத்தில் கொண்டு ஒரு எதிர்மறை அணுகுமுறையை உருவாக்கினார். (தொழுநோயால் பாதிக்கப்படுவார்கள் என நம்பப்படுகிறது). பக்ஸார் என்ற இடத்தில் ஆங்கிலேய வெற்றி பெற்றது. மீர் ஜா.:பர் மறைவு வங்காளத்தில் நவாபுகளின் தலைவிதியை முத்திரையிட்டு, வங்காளத்தில் பிரிட்டிஷ் பேரரசுக்கு அடிக்கல் நாட்டியது.

இந்த நிறுவனம் நஜம்-உத்-துல்ஹ, மீர் ஜா.:பர் இன் சிறு மகன் நவாப் ஆகியோரை, தன்னுடன் ஒப்பந்தம் செய்து, அந்த சிம்மாசனத்தில் ஆங்கிலேயரை முழுமையாக கீழ்ப்பட வைத்தது, ஆங்கிலேய முகமது ரேஸா கான், நவாப்பின் துணை ஆளுநரை

ஆங்கிலத் திசைகள் மூலம் நியமித்தார். கான் முழு நிர்வாகத்தையும் பார்த்தார். ஆளுநர் மற்றும் கவுன்சிலின் ஒப்புதலோடு மட்டுமே அவரால் மாற்றப்பட முடியும். வருவாய் கலெக்டர்களை நியமித்து, நீக்கும் போது, கவர்னர் மற்றும் கவுன்சிலின் ஒப்புதல் கூட அவசியமாக இருந்தது.

மாதம் தனது இரண்டாம் ஆட்சிக்கான ஆட்சிக்காலம் முடிந்த பிறகு, கிளைவ் நஜ்முத்-டவுலாவை ஹ50 இலட்சம் ஆண்டு ஓய்வூதியத்திற்கு ஈடாக அனைத்து வருவாயினையும் நிறுவனத்திற்கு வழங்கினார். 1766 ல் நஜ்முத்-டவுலா இறந்த போது, அவரது சிறிய சகோதரர் சை.ப-உத்-டவுலாவால் வெற்றி பெற்றார், அவருக்கு ஹ12 லட்சம் ஓய்வூதியம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. அவர் இறப்பதற்கு முன்பு (1770) 1766 ல் ஆங்கிலேயருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். அதன் மூலம் அவர் வங்காள, பீகார், ஒரிஸா ஆகிய மாநிலங்களின் நிர்வாகம் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆங்கிலேயருக்கு வழங்கியிருந்தார்.

அவரது சிறிய சகோதரர் முபாரக்-துல்வாட், நஜ்மண் தால்ஹா வெற்றி பெற்றபோது, ஓய்வூதிய தொகை, ஹ10 லட்சமாக' மேலும் குறைக்கப்பட்டது. நவாபுகளின் அதிகாரங்கள் முற்றிலும் சுருண்டவை என்று 1775 அன்று கல்கத்தாவில் உள்ள உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி ஒருவர் நவாப்பின் நிலை தொடர்பாக, அவரை 'ஒரு வைக்கோல் மனிதன்' என்று குறிப்பிட்டது தெளிவாக தெரிகிறது.

பிற்கால முகலாயர்கள்முகலாயப் பேர -ரசின் வீழ்ச்சி

முகலாயப் பேரரசின் படிப்படியான வீழ்ச்சியைக் குறிக்கும் பிந்தைய முகலாயர்களின் காலம் இந்திய வரலாற்றில் முக்கியமான கட்டத்தைக் குறிக்கிறது .17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டின்

நடுப்பகுதி வரை, இந்த காலகட்டத்தில் உள் மோதல்கள், வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்கள் மற்றும் அரசியல் உறுதியற்ற தன்மை ஆகியவை முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு பங்களித்தன. ஓளரங்கசீப்பின் ஆட்சியிலிருந்து இரண்டாம் பகதூர் ஷாவின் ஆட்சி வரை, இம்முறை அதிகாரப் போராட்டங்கள் மற்றும் சமூக மாற்றங்களால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. இது அதிகாரத்தின் மீதான பேரரசின் பலவீனமான பிடியை பிரதிபலிக்கிறது. பிற்கால முகலாய ஆட்சியாளர்களுடன் நடிக்கலாம்:

பின்னர் முகலாயர்கள்

பிற்கால முகலாய ஆட்சியாளர்களின் முழு பட்டியல் மற்றும் அவர்கள் தொடர்பான முக்கிய உண்மைகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

பகதூர் ஷா I

இரண்டு வருட வாரிசுப் போருக்குப் பிறகு அவர் தனது தந்தை ஓளரங்கசீப்பைப் பின்தொடர்ந்தார்.

- மராத்தியர்களுக்கு அமைதிவாதக் கொள்கையை ஏற்று மராட்டிய இளவரசர் ஷாகுஜியை விடுவித்தார் .

முஅஸ்ஸாம்/ஷா ஆலம் I (1709-1712)

- ராஜபுத்திரர்களிடம் சமரசக் கொள்கையைப் பின்பற்றினார்.
- காஃபி கான் அவருக்கு ஷா-இ-பேகாபரன் என்ற பட்டத்தை வழங்கினார் .
- சுல்பிகர் கான் என்ற சக்திவாய்ந்த பிரபுவின் உதவியுடன் அவர் அரியணைக்கு வந்தார் .
- அவர் மராட்டியர்கள் மற்றும் ராஜபுத்திரர்களிடம் நட்புக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்.

- அவர் அம்பர் ஜெய் சிங்குக்கு மிர்சா ராஜா சவாய் என்ற பட்டத்தை அளித்து அவரை மால்வாவின் ஆளுநராக நியமித்தார்
- ஜிஸ்யாவையும் ஒழித்தார் .

ஜஹந்தர் ஷா) 1712-1713)

- அவர் அம்பர் ஜெய் சிங்குக்கு மிர்சா ராஜா சவாய் என்ற பட்டத்தை அளித்து அவரை மால்வாவின் ஆளுநராக நியமித்தார்.
- அவரது ஆட்சியின் போது, இசாரா முறை (வருவாய் விவசாயம் (அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- சயீத் சகோதரர்களான அப்துல்லா கான் மற்றும் ஹசன் அலி (கிங் மேக்கர்கள் (ஆகியோரின் உதவியுடன் அவர் ஆட்சிக்கு வந்தார்.
- சீக்கிய தலைவரான பண்டா பகதூர் , அவரது ஆட்சியின் போது கைப்பற்றப்பட்டு கொல்லப்பட்டார்.

ஃபருக் சியார்) 1713-1719)

- பேஷ்வா பாலாஜி விஸ்வநாத்தின் உதவியுடன், சயீத் சகோதரர்கள் அவரை பதவியில் இருந்து அகற்றினர் .பின்னர் அவர் கண்மூடித்தனமாக கொல்லப்பட்டார்.
- 1717 ஆம் ஆண்டில், அவர் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு ஒரு விவசாயியை வழங்கினார் , வங்காளத்தில் அவர்களுக்கு வரியில்லா வர்த்தக உரிமைகளை வழங்கினார்.
- அவரது ஆடம்பரமான வாழ்க்கை முறையால் அவருக்கு 'ரங்கீலா' என்று பெயரிடப்பட்டது
- அவர் சயீத் சகோதரர்களை ஒழித்தார்.

- அவரது ஆட்சியின் போது, அவரது வசீர் நிஜாம்-உல்-முல்க் சுதந்திர ஹைதராபாத் மாநிலத்தை நிறுவினார்.

முகமது ஷா (1719-48)

- அவர் 1738-39 இல் நாதிர் ஷாவின் பாரசீக படையெடுப்பை எதிர்கொண்டார் , இதில் முகலாயர்கள் கர்னாலில் படுதோல்வி அடைந்தனர்
- நாதிர் ஷா முகலாயப் பேரரசின் கருவூலத்தை காலி செய்து, சிந்துவின் மேற்குப் பகுதிகளை தனது பேரரசில் இணைத்தார் .புகழ்பெற்ற கோ-இ-நூர் மற்றும் மயில் சிம்மாசனத்தையும் எடுத்துச் சென்றார்
- முகமது ஷாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு, இரானி மற்றும் துரானி பிரிவுகளின் பிரபுக்களுக்கு இடையே போராட்டம் தொடங்கியது

அகமது ஷா 1748-54)

- அகமது ஷா அப்தாலி 1749 மற்றும் 1752 இல் இரண்டு முறை இந்தியா மீது படையெடுத்தார், மேலும் பஞ்சாப் மற்றும் முல்தான் பகுதிகள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டன.
- பேரரசின் இராணுவ மற்றும் நிதி நிலை இன்னும் பலவீனமடைந்தது.
- அகமது ஷா அப்தாலி 1757 இல் மீண்டும் படையெடுத்து டெல்லியைக் கொள்ளையடித்தார்

ஆலம்கீர் II (1754-1759 AD)

- இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் பிளாசி போர் நடந்தது .
- அவரது ஆட்சியின் போது, இரண்டு குறிப்பிடத்தக்க போர்கள் நடந்தன மூன்றாவது பானிபட் போர் மற்றும் பக்சர் போர்.

- பக்சர் போருக்குப் பிறகு, அவர் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஓய்வூதியதாரராக நியமிக்கப்பட்டார்.
- ஓரிசா, வங்காளம் மற்றும் பீகார் ஆகிய மாநிலங்களின் திவானி உரிமைகளை கம்பெனிக்கு வழங்கும் விவசாயியை அவர் வழங்கினார் .

ஷா ஆலம் II (1759-1806)

மராத்தியர்கள் அவரை 1772 இல் டெல்லிக்கு அழைத்துச் சென்றனர், மேலும் சிந்தியாவின் ஓய்வூதியம் பெற்றனர் .இது அவர்கள் மேற்கொண்ட ஒரு மூலோபாய நகர்வாகும்.

- மொகலாயர்களின் மக்கள்தொகையைப் பெற முகலாய சட்டப்பூர்வ அடையாளத்தை மீண்டும் நிறுவுவதன் மூலம் வட இந்தியாவில் தங்கள் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தவும்.
- 1803 ஆம் ஆண்டில், ஆங்கிலேயர்களால் தெளலத் ராவ் சிந்தியா தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு அவர் மீண்டும் ஆங்கிலேயர்களின் பாதுகாப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அக்பர் ஷா II (1806-1837)

ராம்மோகன் ரேக்கு ராஜா பட்டம் வழங்கினார் .

1835ல் முகலாய ஆட்சியாளர்களின் பெயர் கொண்ட நாணயங்கள் நிறுத்தப்பட்டன.

பகதூர் ஷா II (1837-1857)

- அவர் கடைசி முகலாய பேரரசர்.
- கவிதை மீது கொண்ட ஈடுபாட்டின் காரணமாக 'ஜாஃபர்' என்ற பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் .

- 1857 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, அவர் ஆங்கிலேயர்களால் பிடிக்கப்பட்டு ரங்கூனுக்கு அனுப்பப்பட்டார், அங்கு அவர் 1862 இல் இறந்தார்.

முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சி

பலவீனமான வாரிசுகள்

- முகலாயர்கள், தங்கள் மூதாதையர்களைப் போலவே, ப்ரிமோஜெனிச்சர் சட்டம் போன்ற எந்தவொரு குறிப்பிட்ட வாரிசுச் சட்டத்தையும் பின்பற்றவில்லை .
- ஒளரங்கசீப்புக்குப் பிறகு நடந்த வாரிசுப் போர் முகலாயப் பேரரசை பலவீனப்படுத்தியது.
- ஒளரங்கசீப்பின் வாரிசுகள் பலவீனமானவர்கள். வெவ்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரிந்திருந்த பிரபுக்களின் சதிகளுக்கு அவர்கள் பலியாகினர்.
- பிற்கால முகலாயர்களில் ஒரு சக்திவாய்ந்த ஆட்சியாளர் இல்லாதது, திறமையான அதிகாரத்துவம் மற்றும் திறமையான இராணுவம் பேரரசை பலவீனப்படுத்தியது.

ஒளரங்கசீப்பின் மதக் கொள்கை

- அக்பரால் பின்பற்றப்பட்ட சகிப்புத்தன்மை கொண்ட மதக் கொள்கையை அவரங்கசீப் திரும்பப் பெற்றார்.
- அவர் ஜிஸ்யாவை மீண்டும் அமர்த்தினார் . பல இந்து கோவில்களை அழித்தார் மற்றும் இந்து வணிகர்களிடம் வரி விதித்தார்.
- அவரது கொள்கைகள் ராஜபுத்திரர்களை அந்நியப்படுத்தியது . சீக்கியர்களும் பண்டேலாக்களும் கிளர்ந்தெழுந்தனர்.

- சீக்கியர்கள் , மராட்டியர்கள் மற்றும் ராஜபுத்திரர்களுடனான தொடர்ச் சியான போர் மற்றும் மோதல்கள் முகலாயப் பேரரசின் கருவூலத்தை வடிகட்டின.

அவுரங்கசீப்பின் டெக்கான் கொள்கை

- அவரது தக்காணக் கொள்கை முகலாயப் பேரரசின் அதிகாரத்தையும் கௌரவத்தையும் கணிசமாக பலவீனப்படுத்தியது.
- பீஜப்பூர் மற்றும் கோல்கொண்டாவின் வியா ராஜ்ஜியங்களை அவர் அழித்ததால், முகலாயர்கள் மராட்டியர்களுடன் நேரடி மோதலில் ஈடுபட வழிவகுத்தது .
- வட இந்தியாவில் ஒளரங்கசீப் நீண்ட காலமாக இல்லாததால், பல மாகாண ஆளுநர்கள் சுதந்திரம் அறிவித்தனர்.

ஜாகிர்தாரி நெருக்கடி

- அக்பர் சிவில் மற்றும் இராணுவ அமைப்புகளில் மன்சப்தாரி முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர்களுக்கு பணமாகவோ அல்லது ஜாகிர் அல்லது நிலம் பெற்ற அரசாகவோ வழங்கப்பட்டது.
- ஜாகிர்தார்கள் குறிப்பிட்ட ஜாகிரில் இருந்து வருவாய் வசூலிக்க வேண்டும். இதில், ஒரு பகுதி அரசுக்குச் செல்லும், மற்ற இரண்டு அவரது தனிப்பட்ட செலவுகள் மற்றும் அவரது வீரர்கள் மற்றும் குதிரைகளுக்கான பராமரிப்பு கொடுப்பனவுகளை ஈடுசெய்யும்.
- ஒளரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில், நியமிக்கப்பட்ட ஜாகீர்தார்களின் எண்ணிக்கை கணிசமாக உயர்ந்தது, பைபாகி நிலம் (ஜாகிர்தார்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலம்)

பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக, பிரபுக்கள் சிறந்த ஜாகிரகளுக்காக போட்டியிட்டனர்.

- பேரரசின் வளங்கள் குறைந்து வருவது பேரரசருக்கும் பிரபுத்துவத்திற்கும் இடையிலான செயல்பாட்டு உறவில் முறிவுக்கு வழிவகுத்தது. இது ஏகாதிபத்திய முகலாய நிர்வாக அமைப்பில் திறமையின்மையின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கிறது.

வெளிநாட்டு படையெடுப்புகள்

- அந்நிய படையெடுப்புகள் முகலாயர்களை மேலும் பலவீனப்படுத்தியது மற்றும் சிதைவு செயல்முறையை துரிதப்படுத்தியது.
- **நாதர் ஷா** மற்றும் **அஹமத் ஷா** அப்தாலியின் முயற்சி முகலாய கருவூலத்தை கடுமையாக வடிகட்டியது

விவசாய நெருக்கடி

- ஜாகிரகளின் கடுமையான பற்றாக்குறையைத் தீர்க்க ஜாகிரகளிடமிருந்து அதிக வருமானத்தைக் காட்டுவதன் மூலம் ஒளரங்கசீப்பின் முயற்சி தோல்வியடைந்தது.
- அமீர்கள் விவசாயிகளுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து ஜாகிரகளின் பதிவு செய்யப்பட்ட வருமானத்தை மீட்டெடுக்க முயன்றனர் .
- ஜாகிரகளின் சுழற்சியும் இருந்தது.
- விவசாயிகளின் அதிருப்தி அவர்கள் ஜாகிரகளில் இருந்து வெளியேற வழிவகுத்தது மற்றும் இறுதியில் **விவசாய கிளர்ச்சிகளாக** உருவெடுத்தது

பயனற்ற முகலாய படை

- ஒரு துவஹ் அஸ்பா (இரண்டு குதிரைகள் கொண்ட ஒரு துருப்பு) - சிஹ் அஸ்பா (மூன்று குதிரைகள் கொண்ட ஒரு துருப்பு) அமைப்பு ஜஹாங்கீரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது முகலாய குதிரைப்படையை மிகவும் இயக்கமாகவும் பயனுள்ளதாகவும் மாற்றியது. ஆனால் இந்த அமைப்பு பின்னர், ஒளரங்கசீப்பின் ஆட்சியின் போது நீர்த்துப்போகப்பட்டது. இது இயக்கத்தை மெதுவாக்கியது. காலப்போக்கில் முகலாய இராணுவம் அதன் பெருமையை இழந்தது. பல தீர்க்கமான பிரச்சாரங்களை இழந்த பிறகு அவர்கள் தங்கள் நம்பிக்கையை இழந்தனர்.
- முகலாயர்கள் கடற்படை ஆற்றலின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டனர், இது அவர்களுக்கு மிகவும் விலை உயர்ந்தது.

பிரிட்டிஷ் மற்றும் பிற ஐரோப்பிய சக்திகளின் தோற்றம்

- மேற்கத்திய சக்திகளின் தோற்றம் முகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் அபிஷேகம் பற்றிய நம்பிக்கையின் சவப்பெட்டியில் கடைசி ஆணியாக இருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் இராணுவ ரீதியாக மிகவும் உயர்ந்தவர்களாகவும், இந்தியாவின் நிலைமையை அரசியல் ரீதியாகவும் அறிந்திருந்தனர். அதனால் அவர்கள் நன்மைகளை போதுமான அளவு எடுத்துக் கொண்டனர்.

முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பிராந்திய அதிகாரங்களின் எழுச்சி



18 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் சக்திகள்

- 1707 இல் ஓளரங்கசீப் இறந்ததிலிருந்து, முகலாயப் பேரரசு, குறிப்பாக டெல்லியில் மத்திய அதிகாரம் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது.
- இதைத் தொடர்ந்து முகலாயப் பேரரசின் சுபாக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வாரிசு அரசுகள் தோன்றின .

இந்த புதிய மாநில அமைப்புகளை மூன்று பரந்த பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. **வாரிசு மாநிலங்கள் (அவாத், வங்காளம் மற்றும் ஹைதராபாத்):** இந்த மாகாணங்கள் முகலாயப் பேரரசில் இருந்து பிரிந்தன. அவர்கள் முகலாய ஆட்சியாளரின் இறையாண்மைக்கு சவால் விடவில்லை, ஆனால் கிட்டத்தட்ட சுதந்திரமான மற்றும் பரம்பரை அதிகாரத்தை நிறுவினர். அவை சில நிலையான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தன :
 - அவர்கள் முகலாயர்களிடமிருந்து பெற்ற நிர்வாக அமைப்பு மீது சந்தேகம் கொண்டிருந்தனர்.
 - அதிகாரிகளுக்குப் பதிலாக, அவர்கள் வரி வசூலுக்கு வருவாய் விவசாயிகளை (இஜராஹ்தர்கள்) நம்பியிருந்தனர் .
 - மாநிலங்களுக்கும், கடன் கொடுப்பவர்களுக்கும், வணிகர்களுக்கும் இடையிலான உறவு தெளிவாகத் தெரிந்தது.
2. **வடன் ஜாகிர்கள் (ராஜபுத்திரர்கள்):** அவர்கள் முகலாயர்களின் அடிமைகளாக பணியாற்றினர் மற்றும் அவர்கள் சுதந்திரமாக ஆட்சி செய்யக்கூடிய வடன் ஜாகிர்கள் வழங்கப்பட்டது.

புதிய

மாநிலங்கள்: மராத்தியர்கள் , சீக்கியர்கள் மற்றும் ஜாட் அரசுகளால் முகலாயப் பேரரசுக்கு எதிரான கிளர்ச்சியின் காரணமாக இந்த மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன .

ஹைதராபாத்

- **நிஜாம்-உல்-முல்க் ஆசுஃப் ஜா (கிலிச் கான்)** ஹைதராபாத் சுதந்திர மாநிலத்தை நிறுவியவர்.
- அவர் முதலில் அவாத் மற்றும் பின்னர் தக்காணத்தின் ஆளுநராக ஃபருக்கியரால் நியமிக்கப்பட்டார்.

- 1724 இல், அவர் தக்காணத்தின் முகலாய வைஸ்ராய் முபாரிஸ் காளை தோற்கடித்து, ஹைதராபாத் மாநிலத்தை நிறுவினார்.
- அவர் மன்சப்தார்களை நியமித்தார் மற்றும் ஜாகிர்களை வழங்கினார்; முகலாய பேரரசர் தனது முடிவுகளை உறுதிப்படுத்தினார்.
- புதிய மாநிலம் மராட்டியர்கள் மற்றும் தெலுங்கு நாயக்கர்களுடன் தொடர்ந்து மோதலில் இருந்தது.

வங்காளம்

- முர்ஷித் குலி கான் சுதந்திர வங்காளத்தை நிறுவினார்.
- அவர் மாகாண ஆளுநரின் துணைப் பணியாளராகப் பணியமர்த்தப்பட்டார்.
- முகலாய செல்வாக்கைக் குறைக்க அனைத்து ஜாகிர்களையும் ஒரிசாவிற்கு மாற்றினார்.
- ஜமீன்தார்களிடமிருந்து வருவாய் வசூலிப்பதில் கடுமையான அணுகுமுறையைக் கடைப்பிடித்தார்.
- அவரது ஆட்சியின் போது, இந்து ஜமீன்தார்களும் வங்கியாளர்களும் ஒரு புதிய சலுகை பெற்ற வகுப்பாக உருவெடுத்தனர்.

மராத்தியர்கள்

- இது முகலாயர்களுக்கு நீடித்த எதிர்ப்பிலிருந்து எழுந்த மற்றொரு சக்திவாய்ந்த இராச்சியம்.
- சிவாஜியின் (1627-1680) தலைமையில், மராத்தியர்கள் சக்திவாய்ந்த போர்வீரர் குடும்பங்களின் (தேஷ்முக்) ஆதரவுடன் ஒரு நிலையான ராஜ்யத்தை வெற்றிகரமாக உருவாக்க முடியும்.

- 1680 இல் சிவாஜி இறந்த பிறகு, சித்பவன் பிராமணர்கள் ராஜ்யத்தில் திறமையான அதிகாரத்தை வைத்திருந்தனர் மற்றும் சிவாஜியின் வாரிசுகளுக்கு பேஷ்வாவாக (பிரதம மந்திரி) பணியாற்றினார்.
- பூனா பேரரசின் தலைநகராக மாற்றப்பட்டது.
- பேஷ்வாக்கள் ஒரு சக்திவாய்ந்த இராணுவ அமைப்பை உருவாக்கினர்.
- மராட்டியப் பேரரசு 1720 முதல் 1761 வரை வளர்ச்சியடைந்தது.
- முகலாய ஆட்சியை வேரோடு பிடுங்கி மால்வா மற்றும் குஜராத்தில் தங்கள் ஆட்சியை நிறுவினர்.
- 1730களில், தக்காணப் பகுதி முழுவதும் அவர்களின் அதிகாரம் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
- முழு பிராந்தியத்திலும் சௌத் மற்றும் சர்ஸ்தேஷ்முகி வரி விதிக்கும் உரிமை அவர்களுக்கு இருந்தது .
- 1737 ஆம் ஆண்டில், டெல்லியின் மராத்தா தாக்குதலுக்குப் பிறகு, மராத்தா ஆதிக்கத்தின் எல்லைகள் வடக்கில் ராஜஸ்தான் மற்றும் பஞ்சாப், கிழக்கில் வங்காளம் மற்றும் ஒரிசா, கர்நாடகா மற்றும் தெற்கில் தமிழ் மற்றும் தெலுங்கு பகுதிகள் என வேகமாக விரிவடைந்தது.
- இருப்பினும், அவர்கள் முறையாக மராட்டிய சாம்ராஜ்யத்தை உள்ளடக்கியவர்கள் அல்ல , ஆனால் மராட்டிய இறையாண்மையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான ஒரு வழியாக அஞ்சலி செலுத்தினர்.
- அவர்கள் ஒரு பயனுள்ள நிர்வாக அமைப்பையும் உருவாக்கினர்.
- அஹ்மத் ஷா அப்தாலி மூன்றாவது பானிபட் போரில் (1761) மராட்டிய ஆட்சிக்கு சவால் விடுத்தார்.

- இருப்பினும், தோல்விக்குப் பிறகு அவர்கள் விரைவாக மீண்டு, கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு நம்பகமான எதிர்ப்பை வழங்கினர்.

ராஜபுத்திரர்கள்

- ராஜபுத் மாநிலங்கள், குறிப்பாக ஜோத்பூர் மற்றும் ஆம்பர், முகலாயர்களின் கீழ் தங்கள் வதன் ஜாகிர்களில் கணிசமான சுயாட்சியை அனுபவித்தன.
- பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், அவர்கள் இப்போது அருகில் உள்ள பகுதிகளில் தங்கள் கட்டுப்பாட்டை நீட்டிக்க முயன்றனர்.
- வடன் ஜாகிர் அருகே ஏகாதிபத்திய பிரதேசங்களை கைப்பற்றி தங்கள் பிரதேசங்களை விரிவுபடுத்தவும் முயன்றனர்.
- ஜோத்பூரை ஆட்சி செய்தவர் அஜித் சிங். முகலாய அரசவையில் கோஷ்டி அரசியலில் ஈடுபட்டார்.
- ராஜா ஜெய் சிங் தனது தலைநகரை ஜெய்ப்பூரில் நிறுவினார். ஆக்ராவின் சுபதாரியும் 1722 இல் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.
- இருப்பினும், 1740 களில் இருந்து மராத்தா பிரச்சாரங்கள் அவற்றின் மேலும் விரிவாக்கத்தை சரிபார்த்தன.

சீக்கியர்கள்-

- 17 ஆம் நூற்றாண்டில், சீக்கியர்கள் ஒரு அரசியல் சமூகத்தின் கீழ் தங்களை ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டனர்.
- குரு கோவிந்த் சிங் முகலாயர்கள் மற்றும் ராஜபுத்திர ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக பல போர்களை நடத்தினார்.
- 1708 இல் அவர் இறந்த பிறகு, பண்டா பகதூரின் கீழ் முகலாய அதிகாரத்திற்கு எதிராக கல்சா கிளர்ச்சி செய்தார்.

பண்டா பகதூர்

குருநானக் ஜி மற்றும் குரு கோவிந்த் சிங்ஜி ஆகியோரின் பெயரில் நாணயங்களை வெளியிடுவதன் மூலம் அவர்கள் தங்கள் இறையாண்மையை அறிவித்தனர். அவர்களின் நிர்வாகமும் சட்லஜ் மற்றும் யமுனை இடையே அமைக்கப்பட்டது.

- 1716 இல் பண்டா பஹாடு ரணை :பருக்கியார் தூக்கிலிட்டார்.
- ¹⁸ ஆம் நூற்றாண்டில், அவர்கள் தங்களை பல ஜாதாக்களாகவும் பின்னர் மிஸ்ல்களாகவும் ஒழுங்கமைத்தனர். மிஸ்லின் (12) இந்த ஒருங்கிணைந்த குழு தால் கல்சா என்று அறியப்பட்டது.
- தால் கல்சா பைசாகி மற்றும் தீபாவளியின் போது அமிர்தசரஸில் சந்தித்து 'குருமதாஸ்' என்று அழைக்கப்படும் குருக்களின் கூட்டுத் தீர்மானத்தை எடுப்பார்.
- விளைபொருட்களுக்கு 20% வரி செலுத்தி விவசாயிகளைப் பாதுகாக்க ராக்கி முறையை அறிமுகப்படுத்தினர்.
- அவர்கள் முகலாய ஆளுநர்களுக்கும் அஹ்மத் ஷா அப்தாலிக்கும் ஒரு வெற்றிகரமான எதிர்ப்பைக் கொடுத்தனர்.
- கல்சா 1765 இல் நாணயங்களைத் தாக்குவதன் மூலம் தங்கள் இறையாண்மையை அறிவித்தது.
- அவர்களின் பிரதேசங்கள் சிந்து நதியிலிருந்து யமுனை நதி வரை நீண்டு வெவ்வேறு ஆட்சியாளர்களிடையே பிரிக்கப்பட்டன.
- இறுதியாக, மகாராஜா ரஞ்சித் சிங் இந்த குழுக்களை மீண்டும் ஒன்றிணைத்து 1799 இல் லாகூரில் தனது தலைநகரை நிறுவினார்.

ஜாட்ஸ்

- அவரங்கசீப்பின் அடக்குமுறைக் கொள்கைகளுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்த டெல்லி, மதுரா மற்றும் ஆக்ராவைச் சுற்றி வாழ்ந்த ஜாட்கள் விவசாயக் குடியேற்றக்காரர்கள்.
- பதினேழாம் மற்றும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளின் பிற்பகுதியில் அவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை ஒருங்கிணைத்தனர்.
- சுராமனின் கீழ், அவர்கள் டெல்லிக்கு மேற்கே உள்ள பகுதிகளின் மீது கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றனர், மேலும் 1680 களில், அவர்கள் டெல்லி மற்றும் ஆக்ரா இடையேயான பகுதிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினர்.
- சூரஜ்மாலின் தலைமையின் போது, ஜாட் அதிகாரம் உச்சத்தை எட்டியது.
- அவர்கள் வளமான விவசாயிகள்.
- பல்லப்கர் மற்றும் பானிபட் போன்ற நகரங்கள் அவர்களுக்கு கீழ் அத்தியாவசிய வர்த்தக மையங்களாக இருந்தன.

ஆப்கானியர்கள்

- 18 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆப்கானிஸ்தானில் இருந்து இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்தனர், இது அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கொந்தளிப்பின் மூலம் சென்றது.
- அலி முகமது கான், நாதிர்ஷாவின் படையெடுப்பிற்குப் பிறகு உருவான அரசியல் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, வடக்கே குமாவோனுக்கும் தெற்கே கங்கைக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியான ரோஹில்லாகண்ட் என்ற சிறிய அரசை நிறுவினார்.

- ஜாட் இனத்தவர்களுடனும் அவாத் இனத்தவருடனும் தொடர்ந்து மோதலில் ஈடுபட்ட அவர்கள் பின்னர் மராட்டியர்கள் மற்றும் ஆங்கிலேயர்களின் கைகளில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர்.

ஃபரூக்காபாத் சுதந்திர மாநிலம்

- முகமது கான் பங்காஷ், ஃபரூக்கியார் மற்றும் முஹம்மது ஷாவின் ஆட்சியின் போது ஃபரூகாபாத் (உ.பி.) யைச் சுற்றி ஒரு சுதந்திர இராச்சியத்தை அமைத்தார் ; அவர் பஷ்டூன் பங்காஷ் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்
- முன்னதாக, அவர் ஃபரூகாபாத் பகுதி மற்றும் புந்தேல்கண்ட் பகுதியின் ஜாகிருக்கு வெகுமதி அளித்தார் .
- முகலாய பேரரசர் ஃபரூக்கியரின் ஆதரவை அங்கீகரிக்கும் வகையில் ஃபரூக்காபாத் மாநிலத்திற்கு அவரது பெயரிடப்பட்டது .
- அவருக்குப் பின் அவரது மூத்த மகன் கெய்ம் கான் 1743 இல் பதவியேற்றார்.

பிற்கால முகலாயர்களில் வருவாய் அமைப்பு

1. இசரேதாரி அமைப்பு

- ஜஹந்தர் ஷா 1712-1713 இல் அறிமுகப்படுத்தினார்.
- இருப்பினும், அதன் நடைமுறை இந்தியா முழுவதும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பரவியது, குறிப்பாக பழைய முகலாய மாகாணமான ஹைதராபாத் , வங்காளம் மற்றும் அவாத் .
- 1773ல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் வங்காளத்தில் இசரேதாரி முறையை அறிமுகப்படுத்தினார்.

- வருவாய் விவசாயம் என்றும் அழைக்கப்படும், இந்த முறையின் கீழ், ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் இருந்து வருவாய் சேகரிக்கும் உரிமை அதிக ஏலம் எடுத்தவருக்கு ஏலம் விடப்பட்டது.
- அவாத் போன்ற சில பிராந்தியங்களில், உள்ளூர் வங்கியாளர்கள் இந்த ஒப்பந்தத் தொகையை அரசுக்கு செலுத்துவதற்கு உத்தரவாதம் அளித்தனர்.
- ஆயினும் கூட, வருவாய் விவசாயிகளுக்கு வரி மதிப்பீடு மற்றும் வசூல் ஆகியவற்றில் கணிசமான சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. இது விவசாயிகளின் சுரண்டலுக்கு வழிவகுத்தது.

ஜமீன்தாரியில் இருந்து எப்படி வித்தியாசமாக இருந்தது?

பரவல்

- ஷேர்ஷா சூரி மற்றும் அக்பர் ஆட்சியின் போது ஜமீன்தாரி முறை பரவலாக இருந்தது.
- அதேசமயம் இஜராதார் அமைப்பு (வருவாய் விவசாயம்) டெல்லி சுல்தானக காலத்தில் தொடங்கப்பட்டது. இது மீண்டும் ஜஹாங்கீரால் புத்துயிர் பெற்றது மற்றும் 17^{வது} காலத்தில் பரவலாகியது. இறுதியாக, ஜஹந்தர் ஷாவின் ஆட்சியின் போது இது மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

ஏற்பாடு

- ஜமீன்தார்களுக்கு அவர்கள் கட்டளையிட்ட நிலத்தில் இருந்து விளைந்த விளைச்சலில் ஒரு பங்கை எடுக்க பரம்பரை உரிமை இருந்தது. ஆனால், அவர்களுக்கு நிலம் சொந்தமாக இல்லை.

- மறுபுறம், இஜராடர் அமைப்பு பரம்பரையாக இல்லை . இது ஏலம் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அதனால் அவர்களுக்கு நிலத்தில் தனியுரிமை இல்லை.

வருவாய் மதிப்பீடு

- ஜமீந்தாரி முறைமையில், தசாலா முறையின் அடிப்படையில் வருவாய் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டது (கடந்த 10 ஆண்டுகளின் மகதூல் கணக்கிடப்பட்டது).
- இஜராதார் அமைப்பு போட்டி ஏலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மேலும் மாநிலத்தின் வருவாய் தேவை செயற்கையாக உயர்த்தப்பட்டது. எனவே, இது உண்மையான விவசாய உற்பத்தி நிலைகளுடன் சிறிய உறவைக் கொண்டிருந்தது.

வருவாய் வசூல்

- ஜமீந்தாரி அமைப்பில், வருவாய் சேகரிப்பு முக்கியமாக பணமாகவோ அல்லது பொருளாகவோ செய்யப்பட்டது , அதேசமயம் இஜராதார் அமைப்பு முதன்மையாக பணமாக இருந்தது .

வருவாய்த்துறை அதிகாரிகளின் நிலை

- ஜமீந்தார்கள் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் விவசாயிகளுடன் நல்லுறவைப் பகிர்ந்து கொண்டனர்.
- மறுபுறம், இஜராடார் அமைப்பு, பொதுவாக நகரங்களில் இருந்து, வருவாய் விவசாயத்தில் தங்கள் பணத்தை முதலீடு செய்யும் ஒரு வகை வங்கியாளர்களை உருவாக்கியது. ஜமீந்தார்களின் நலனுக்கு அவை தொடர்ந்து ஆபத்தாக விளங்கியது.

விவசாயிகளின் நிலை

- ஜமீன்தார்கள் வரி விகிதத்திற்கு மேல் வசூலிக்கவில்லை. விவசாயிகளிடமிருந்து அரசின் நியாயமான கோரிக்கைகள்.
- பயிர் நஷ்டம் ஏற்பட்டால் நிவாரணம் அளிக்கப்பட்டது.
- விவசாயிகள் நிலத்தின் உரிமையாளராக இருந்தனர்.
- ஜமீன்தார்கள் வருவாய் சேகரிப்பாளர்கள், நிலத்தின் உரிமையாளர் அல்ல.
- விவசாயிகளுக்கு அரசு பாதுகாப்பு அளித்தது .
- இஜராதாரி முறையில், வருவாய் விவசாயிகள் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரிக்கு மேல் வசூலிக்கலாம்.
- போட்டி ஏலம் காரணமாக விவசாயிகளிடம் இருந்து கோரப்பட்ட தொகை செயற்கையாக உயர்த்தப்பட்டது.
- பயிர் நஷ்டம் ஏற்பட்டால் நிவாரணம் வழங்கப்படவில்லை.
- விவசாயி வெறும் குத்தகைக்காரனாகத் தள்ளப்பட்டான்.
- விவசாயிகள் மீது அரசு கடுமையாக நடந்து கொண்டது .

பிற்கால முகலாயர்களின் சகாப்தம் முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் சகாப்தமாக நிற்கிறது .உள் மோதல்கள், வெளிப்புற அழுத்தங்கள் மற்றும் மாறிவரும் சமூக-அரசியல் இயக்கவியல் ஆகியவற்றின் மூலம், முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சி படிப்படியாக வெளிப்பட்டது .பகதூர் ஷா I (1707) ஆட்சியில் இருந்து கடைசி பேரரசர் இரண்டாம் பகதூர் ஷா) 1862) வரை, முகலாயப் பேரரசு மராட்டியர்கள் போன்ற பிராந்திய சக்திகளின் தோற்றம் ஒரே நேரத்தில் அதன் வீழ்ச்சியைக் கண்டது. அரசியல் நிலப்பரப்பை வடிவமைத்ததன் மூலம் அதன் வீழ்ச்சியைக் கண்டது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

- போர்ச்சுகீசியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த முக்கிய காரணங்கள்.
- டச்சு வர்த்தகர்களின் இந்திய வர்த்தக நடவடிக்கைகள்.
- கோல்டன் பீர்மேன் மற்றும் தஸ்தக்ஸ் இந்திய வர்த்தகத்தில் தாக்கம்

அலகு - III

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் விரிவாக்கம் - ரிங் வேலி கொள்கை - துணைக் கூட்டணியின் கொள்கை - வாரிசு இழப்புக் கொள்கை - ஆங்கிலோ மைசூர் - போர்கள் - ஆங்கிலோ மராத்தா போர்கள் - முதல் ஆங்கிலோ ஆப்கான் போர் - ஆங்கிலோ பர்மியப் போர்கள் - ஆங்கிலோ சீக்கிய மோதல்கள் -

நோக்கங்கள்:

- வாரிசு இழப்புக் கொள்கை
- ஆங்கிலோ மைசூர் போர்கள் -
- ஆங்கிலோ பர்மியப் போர்கள் -

பிரிட்டிஷ் விரிவாக்கம் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு

இந்தியாவுடன் வர்த்தக உறவுகளை ஏற்படுத்துவதற்காக கிழக்கிந்திய கம்பெனி முதன்முதலில் 1599 இல் இந்தியாவிற்கு வந்தது. அவர்கள் வணிகர்கள் மற்றும் வர்த்தகர்கள், ஆனால் அவர்களுக்கு கிரீடம் மற்றும் ராணியின் ஆதரவு இருந்தது. இது அவர்களை மிகவும் சக்திவாய்ந்த குழுவாக மாற்றியது. இந்தியாவில் மிகப்பெரிய பொருளாதாரவாய்ப்புகள் இருப்பதைக் கண்டவுடன், அதை வர்த்தகம் செய்யாமல் நாட்டை ஆள வேண்டும் என்று அவர்கள் முடிவு செய்தனர்.

வங்காள நவாப், சிராஜ்-உத்-தௌலா இந்த வருவாய் இழப்பு குறித்து அதிருப்தி அடைந்தார். 1765 ஆம் ஆண்டில், கிழக்கிந்திய கம்பெனி முகலாயர்களுடன் அலகாபாத் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது, இது வங்காளம், ஒரிசா மற்றும் பீகாரில் இருந்து வரி வசூலிக்க அனுமதித்தது. இந்த பிராந்தியத்தில் அவர்களின் ஆதிக்கம் முழுமையாக இருந்தது.

பிரிட்டிஷ் விரிவாக்கம் தொடர்ந்தது மற்றும் அவர்கள் மைசூர் பகுதியில் கட்டுப்பாட்டை நிறுவ நகர்ந்தனர். அவர்கள் மைசூர் தொகுதியை முழுமையாகக் கைப்பற்றும் வரை அப்பகுதியின் பல்வேறு நிஜாம்களுடன் பல போர்களை நடத்தினர். இதேபோல் , அவர்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தை விரிவுபடுத்துவதற்காக பல்வேறு மராட்டிய பேஷ்வாக்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களுடன் போரிட்டனர் . மராட்டிய ஆட்சியாளர்களுக்கு இடையே இருந்த ஒற்றுமையின்மை ஆங்கிலேயர்களின் கைகளில் சரியாக விளையாடியது அவர்களின் வேலையை எளிதாக்கியது.

அங்கிருந்து ஆங்கிலேயர்களின் அதிகாரம் படிப்படியாக வளர்ந்தது. அடுத்த சில ஆண்டுகளில் , அவர்கள் சிந்து மற்றும் அவாத் பகுதிகளை கைப்பற்றினர். பிரிட்டனின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதற்கான இறுதிப் படி பஞ்சாப் மாநிலத்தைக் கைப்பற்றியது. இரண்டு ஆங்கிலோ-சீக்கியப் போர்கள் நடந்தன. சீக்கிய துருப்புக்கள் இரண்டு போர்களிலும் தோல்வியடைந்தன மற்றும் வெற்றி 1849 ஆம் ஆண்டில் நிறைவடைந்தது. இப்போது கிட்டத்தட்ட இந்தியாவின் முழு துணைக்கண்டமும் ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது.

ரிங் வேலி கொள்கை

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் வெவ்வேறு கொள்கைகள் பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்திற்கும் இந்திய அரசுகளுக்கும் இடையிலான உறவுகளின் பரிணாம வளர்ச்சியைக் கண்டறியப் பயன்படுகிறது. இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் அதிகாரம் விரிவடைய வழிவகுத்த அதே சூழ்நிலைகளால் இந்திய மாநிலங்களின் உருவாக்கம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. 1751 இல் ஆற்காட்டை கையகப்படுத்தியதன் மூலம் , கிழக்கிந்திய கம்பெனி அரசியல்

அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்தியது, 1751 இல் டூப்ளேயின் வருகையுடன் ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு போட்டியுடன் தொடங்கியது. 1757 இல் பிளாசி போருக்குப் பிறகு கிழக்கிந்திய கம்பெனி அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றது, வங்காளத்திற்கு அடுத்தபடியாக நவாப்கள் கிழக்கிந்திய கம்பெனி 1765 இல் வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசாவின் திவானியைக் கைப்பற்றிய பிறகு வலுவான அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றது. இந்த அரசியல் அடையாளத்தை வலியுறுத்துவது வெவ்வேறு வைஸ்ராய்களின் கீழ் தந்திரோபாய அரசியல் கொள்கைகள் மூலம் செய்யப்பட்டது. இக்கட்டுரையில், இந்தியாவின் சமஸ்தானங்களின் மீது தங்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்த உதவிய பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பல்வேறு கொள்கைகளை கொண்டுவந்தன.

ரிங் வேலி கொள்கை

வேலி வளையத்தின் கொள்கை (1765-1813)

- மராட்டியர்கள் மற்றும் மைசூர் ஆகியோருக்கு எதிரான வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் போர்கள் இந்த கொள்கையை பிரதிபலித்தன, இது நிறுவனத்தின் எல்லைகளை பாதுகாக்க இடையக மண்டலங்களை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது.
- முக்கிய அச்சுறுத்தல் மராத்தியர்கள் மற்றும் ஆப்கானிய படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து வந்தது (வங்காளத்தின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதற்காக அவாத்தின் பாதுகாப்பை ஏற்பாடு செய்ய நிறுவனம் ஒப்புக்கொண்டது.)
- கிழக்கிந்திய கம்பெனி தனது கூட்டாளிகளின் பாதுகாப்பை வலுப்படுத்த துருப்புக்களை அனுப்பும், அத்தகைய மாநிலத்தின் ஆட்சியாளர்களால் அவர்களின் பராமரிப்பு செலவுகளை ஏற்கும். இந்த வழியில், உள்ளூர்

ஆட்சியாளரின் பாதுகாப்பு கிழக்கிந்திய கம்பெனியை நம்பியிருக்கும்.

- வெல்லஸ்லியின் துணைக் கூட்டணிக் கொள்கையானது வளைய வேலிக் கொள்கையின் நீட்சியாக இருந்தது. இது இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மீதான மாநிலங்களின் நம்பிக்கையைக் குறைக்க முயன்றது.
- ஹைதராபாத், அவத், மராட்டியம் போன்ற பெரும் சக்திகளால் துணைக் கூட்டணிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன .இதன் விளைவாக, பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கம் நிறுவப்பட்டது.

துணை கூட்டணி

- 1798 முதல் 1805 வரை கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த போது லார்ட் வெல்லஸ்லி அவர்களால் செயல்படுத்தப்பட்ட துணை கூட்டணி அமைப்பு, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் விரிவாக்கத்தில் ஒரு முக்கிய உத்தியாக இருந்தது இந்த அமைப்பு ஒரு இந்திய அரசின் ஆட்சியாளர் தங்கள் எல்லைக்குள் ஒரு பிரிட்டிஷ் இராணுவப் படையின் நிரந்தர இருப்பை ஏற்று அதன் பராமரிப்புக்கு மானியம் செலுத்த வேண்டும் கூடுதலாக , ஒரு பிரிட்டிஷ் குடியிருப்பாளர் ஆட்சியாளரின் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டார் , மேலும் ஆட்சியாளர் கிழக்கிந்திய கம்பெனியைக் கலந்தாலோசிக்காமல் எந்த ஐரோப்பியர்களையும் வேலைக்கு அமர்த்துவது தடைசெய்யப்பட்டது . ஆட்சியாளர் மற்ற இந்திய ஆட்சியாளர்களுடன் போர்கள் அல்லது பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுவதற்கு முன் கவர்னர் ஜெனரலின் பதிலுக்கு . ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும், ஆங்கிலேயர்கள் வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்களுக்கு எதிராக ஆட்சியாளரைப் பாதுகாப்பதாகவும் ,

கூட்டணி அரசின் உள் விவகாரங்களில் தலையிடுவதைத்

தவிர்ப்பதாகவும் உறுதியளித்தனர்.

- லார்ட் வெல்லஸ்லியின் துணைக் கூட்டணி அமைப்பை வலுப்படுத்தியதன் பின்னணியில் உள்ள உந்துதல்களில் ஒன்று , இந்தியாவில் பிரெஞ்சு செல்வாக்கின் மறுமலர்ச்சி மற்றும் விரிவாக்கத்தைத் தடுப்பதாகும் நெப்போலியனின் கிழக்கு நோக்கிய . பயணம் மற்றும் மொரீஷியஸிலிருந்து இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரையைத் தாக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் ஏற்படக்கூடிய . அச்சுறுத்தல் குறித்து ஆங்கிலேயர்கள் குறிப்பாகக் கவலைப்பட்டனர் இதை நிவர்த்தி செய்ய, இந்திய ஆட்சியாளர்கள் ஐரோப்பியர்களை தங்கள் சேவையில் இருந்து நீக்க (ஆங்கிலேயர்களைத் தவிர) இந்த . வேண்டும் என்ற விதியை கூட்டணி ஒப்பந்தம் உள்ளடக்கியது நடவடிக்கை பிரிட்டிஷார் தங்கள் படைகளை மூலோபாய ரீதியாக . நிலைநிறுத்தவும் பிரெஞ்சு செல்வாக்கை எதிர்க்கவும் அனுமதித்தது மேலும், துணைக் கூட்டணி அமைப்பு , இந்திய மாநிலங்களின் மீது பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டை படிப்படியாக விரிவுபடுத்தவும் , மேலும் பல பகுதிகளை நிறுவனத்தின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வரவும் உதவியது.
- இருப்பினும், இந்த கூட்டணியில் நுழைந்த இந்திய ஆட்சியாளர்கள் குறிப்பிடத்தக்க குறைபாடுகளை அனுபவித்தனர் ஆங்கிலேயர்களிடம் . இருந்து பாதுகாப்பை வாங்கியதால் சுதந்திரத்தை இழந்தனர் பிரிட்டிஷ் குடியரிமையின் இருப்பு அவர்களின் சுயாட்சியை மட்டுப்படுத்தியது மற்றும் அவர்களின் ஆட்சியில் தலையிட்டது

ஆட்சியாளர்கள் தங்கள் வருவாயில் கணிசமான பகுதியை பிரிட்ஷ் துருப்புக்களுக்கு செலுத்துவதற்கு ஒதுக்க வேண்டியிருந்தது. இது நிதி நெருக்கடிக்கு வழிவகுத்தது இந்த கூட்டணி இந்திய ஆட்சியாளர்களை பலவீனமாகவும், பொறுப்பற்றவர்களாகவும் ஆக்கியது , அவர்கள் ஆங்கிலேயர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதால், அவர்களின் குடிமக்களை பின்விளைவுகள் இல்லாமல் சுரண்ட முடிந்தது.

பரிணாமம் மற்றும் பரிபூரணம்

- இந்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு அவர்களின் போர்களில் உதவுவதற்கு ஐரோப்பிய துருப்புக்களை பணியமர்த்துவது பற்றிய கருத்து ரூப்ளெக்ஸிடம் இருந்திருக்கலாம் , அவர் அத்தகைய நடைமுறையை முதலில் செயல்படுத்தியிருக்கலாம் . அப்போதிருந்து, கிளைவ் தொடங்கி ஏறக்குறைய அனைத்து கவர்னர் ஜெனரல்களும் , பல்வேறு இந்திய மாநிலங்களுடன் இந்த முறையைப் பயன்படுத்தி, படிப்படியாக அதை கிட்டத்தட்ட முழுமைக்கு மேம்படுத்தினர்.
- துணைக் கூட்டணி அமைப்பை முன்னறிவித்த இந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாட்டிற்குள் இந்திய அரசு வீழ்ந்ததற்கான ஆரம்ப நிகழ்வு 1765 ஆம் ஆண்டு அவாத் உடன் நிகழ்ந்தது அவத மற்றும் கிழக்கிந்திய கம்பெனி இடையே கையெழுத்தான ஒப்பந்தம் நவாப் நிபந்தனையின் பேரில் அவாத்தின் எல்லைகளைப் பாதுகாக்கும் என்று நிபந்தனை விதித்தது அத்தகைய பாதுகாப்புடன் தொடர்புடைய செலவுகளை . ஈடுகட்டியது 1787 ஆம் ஆண்டில் , துணை அரசு வெளிநாட்டு உறவுகளில் ஈடுபடக்கூடாது என்று வலியுறுத்துவதன் மூலம் துணை

மாநில ஏற்பாட்டிற்கு நிறுவனம் ஒரு புதிய உறுப்பை

அறிமுகப்படுத்தியது .பிப்ரவரி 1787 இல் கர்நாடக நவாப்புடன்

கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தத்தில் இந்த ஏற்பாடு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

- இந்த அமைப்பின் பரிணாம வளர்ச்சியில் லார்ட் வெல்லஸ்லி குறிப்பிடத்தக்க பங்கு வகித்தார் .பேச்சுவார்த்தைகளின் போது ஒரு துணைப் : பொது விதியை நிறுவுவதில் அவரது மேதை இருந்தது படையை பராமரிப்பதற்கு ஈடாக முழு இறையாண்மையில் இந்த அணுகுமுறை துணை கூட்டணி .பிரதேசத்தை சரணடைதல் அமைப்பை செயல்படுத்துவதில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியைக் குறிக்கிறது

- காலப்போக்கில், துணைக் கூட்டணி அமைப்பு உருவானது மற்றும் அடுத்தடுத்த கவர்னர் ஜெனரல்களின் முயற்சிகளால் சுத்திகரிக்கப்பட்டது. படிப்படியாக அதன் கட்டமைப்பை உறுதிப்படுத்தியது மற்றும் இந்திய மாநிலங்களின் மீது பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டை நிறுவுவதில் அதன் செயல்திறனை உறுதி செய்தது

துணைக் கூட்டணியின் விண்ணப்பத்தின் நிலைகள்

- துணை கூட்டணி அமைப்பின் பயன்பாடு நான்கு நிலைகளாக வகைப்படுத்தலாம்:
- இராணுவ உதவி முதல் கட்டத்தில் , கிழக்கிந்திய கம்பெனி நட்பு இந்திய அரசுக்கு உதவ முன்வந்தது , அந்த மாநிலம் ஈடுபடக்கூடிய எந்தவொரு போர்களிலும் போராடுவதற்கு துருப்புக்களை வழங்குவதன் மூலம் , நிறுவனம் மாநிலத்துடன் தன்னை இணைத்துக்கொண்டு கூட்டு இராணுவ பிரச்சாரங்களில் ஈடுபடும்.

- கூட்டு இராணுவ நடவடிக்கைகள் இரண்டாவது கட்டத்தில் : நிறுவனம் நட்பு இந்திய அரசுடன் ஒரு பொதுவான காரணத்தை உருவாக்கி , அதன் சொந்த வீரர்களையும் மாநில வீரர்களையும் அணிதிரட்டும் . அவர்கள் ஒருங்கிணைந்த தலைமையின் கீழ் கூட்டு இராணுவ நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வார்கள்.
- நிதி உதவி மூன்றாவது கட்டத்தில் துருப்புக்களை வழங்குவதில் : இருந்து இந்திய நட்பு நாடுகளிடம் இருந்து நிதி உதவி கோரும் நிலை நிறுவனம் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை வழங்குமாறு ஏற்பட்டது பதிலுக்கு . மாநிலத்தை கேட்கும், நிறுவனம் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் கீழ் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான வீரர்களை ஆட்சேர்ப்பு , பயிற்சி மற்றும் பராமரிக்க உறுதியளித்தது இந்த துருப்புக்கள் . ஆட்சியாளருக்கு தனிப்பட்ட பாதுகாப்பு மற்றும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு எதிரான பாதுகாப்பிற்காக கிடைக்கும்
- பிராந்திய கையகப்படுத்தல் நான்காவது மற்றும் இறுதி நிலை : இந்திய அரசிடமிருந்து . குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தைக் குறித்தது அரசு . தேவைப்படும் நிதி உதவி உயர் மட்டத்தில் அமைக்கப்படும் குறிப்பிட்ட தொகையை உரிய நேரத்தில் செலுத்தத் தவறினால், அதன் பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளை இழப்பீடாக நிறுவனத்திற்கு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படும் இது மாநில . விவகாரங்களில் நிறுவனத்தின் நுழைவைக் குறித்தது, மேலும் ஒப்பந்தத்தின்படி மாநிலத் தலைநகரில் நிலைகொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் குடியிருப்பாளர், நிறுவனத்தால் இறுதியில் இணைக்கப்படும்

செயல்முறையைத் தொடங்குவதற்கும் , நிலைநிறுத்துவதற்கும், விரைவுபடுத்துவதற்கும் முக்கியப் பங்காற்றுவார்.

- ஒட்டுமொத்தமாக, துணைக் கூட்டணி அமைப்பின் நான்கு நிலைகள் இராணுவ உதவியிலிருந்து கூட்டு நடவடிக்கைகள் , நிதி உதவி மற்றும், இறுதியில், பிராந்திய கையகப்படுத்தல் வரை படிப்படியாக முன்னேற்றத்தை உள்ளடக்கியது இந்த செயல்முறை கிழக்கிந்திய . கம்பெனி இந்திய மாநிலங்களின் மீது அதிக செல்வாக்கையும் கட்டுப்பாட்டையும் செலுத்த அனுமதித்தது. இறுதியில் அவை இறுதியில் இணைக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது

காண்க

- சிட்னி ஜே ஒவனின் கூற்றுப்படி ., வெல்லஸ்லி கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த காலம் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தைக் குறித்தது வெல்லஸ்லியின் தலைமையின் கீழ், கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவின் அரசியல் சக்திகளில் ஒன்றாக இருந்து முழு நாட்டின் உச்ச சக்தியாகவும் , ஒரே பாதுகாவலராகவும் மாறியது இந்த மாற்றம் இந்தியாவின் மீதான . நிறுவனத்தின் கட்டுப்பாட்டையும் அதிகாரத்தையும் உறுதிப்படுத்தியது
- இந்த மாற்றத்தின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று , இந்தியாவைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை நிறுவனம் ஏற்றுக்கொண்டது வெல்லஸ்லி . பிரிட்டிஷ் நலன்களைப் பாதுகாப்பதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தினார் மற்றும் பிராந்தியத்தில் நிறுவனத்தின் ஆதிக்கத்தைப் பாதுகாக்கிறார் இது வர்த்தகம் மற்றும் செல்வாக்கை நிறுவுவதில் . இருந்து இந்தியப் பகுதிகளின் மீது அரசியல் மற்றும் இராணுவக்

கட்டுப்பாட்டை தீவிரமாக உறுதிப்படுத்துவதில் கவனம்

செலுத்துவதைப் பிரதிபலித்தது.

- சுருக்கமாக, வெல்லஸ்லியின் கொள்கைகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசை ஒருங்கிணைக்க வழிவகுத்தது . கிழக்கிந்திய கம்பெனியை உச்ச அதிகாரம் மற்றும் ஒரே பாதுகாவலர் நிலைக்கு உயர்த்தியது இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கான நிறுவனத்தின் . பொறுப்பு பிராந்தியத்தில் அதன் நிர்வாகத்தின் வரையறுக்கும் அம்சமாக மாறியது.

கூட்டணியை ஏற்றுக்கொண்ட மாநிலங்கள்

- பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது பல இந்திய இளவரசர்கள் துணை கூட்டணி அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர். கிழக்கிந்திய கம்பெனியுடன் . கூட்டணியில் நுழைந்த சில முக்கியமாநிலங்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்கள் இங்கே:
- ஹைதராபாத் நிஜாம் ஹைதராபாத் நிஜாம் செப்டம்பர் :1798 மற்றும் 1800 இல் துணைக் கூட்டணியை ஏற்றுக்கொண்டார்.
- மைசூர் ஆட்சியாளர் மைசூர் ஆட்சியாளர் :1799 இல் துணைக் கூட்டணியில் நுழைந்தார்.
- தஞ்சை ஆட்சியாளர் தஞ்சை ஆட்சியாளர் :1799 அக்டோபரில் துணைக் கூட்டணியை ஏற்றுக்கொண்டார்.
- அவத் நவாப் நவம்பர் :1801 இல் கிழக்கிந்திய கம்பெனியுடன் ஆவாத் நவாப் கூட்டணி அமைத்தார்.
- பேஷ்வா மராத்தா கூட்டமைப்பின் ஆட்சியாளரான பேஷ்வா , 1801 டிசம்பரில் துணைக் கூட்டணிக்கு ஒப்புக்கொண்டார்.

- பெராரின் போன்ஸ்லே ராஜா மற்றொரு மராட்டிய ஆட்சியாளரான :
பெராரின் போன்ஸ்லே ராஜா டிசம்பர் 1803 இல் துணைக் கூட்டணியை ஏற்றுக்கொண்டார்.
- சிந்தியா மற்றொரு செல்வாக்கு மிக்க மராட்டிய ஆட்சியாளரான :
சிந்தியா, பிப்ரவரி 1804 இல் துணைக் கூட்டணியில் நுழைந்தார்.
- ராஜபுத்திர மாநிலங்கள் ஜோத்பூர் , ஜெய்ப்பூர், மேச்சேரி, பூண்டி மற்றும் பரத்பூரின் ஆட்சியாளர் உட்பட பல ராஜபுத்திர மாநிலங்கள் 1818 இல் கிழக்கிந்திய கம்பெனியுடன் கூட்டணி அமைத்தன.
- ஹோல்கர்கள் கடைசியாக எஞ்சியிருந்த மராட்டிய கூட்டமைப்பான :
ஹோல்கர்கள் 1818 இல் துணைக் கூட்டணியை ஏற்றுக்கொண்டனர்.
- பல்வேறு இந்திய இளவரசர்களுடனான இந்த கூட்டணிகள் 18 மற்றும் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதிகளில் அதன் செல்வாக்கையும் கட்டுப்பாட்டையும் விரிவுபடுத்த கிழக்கிந்திய கம்பெனியை அனுமதித்தன.

காட்சிகள்

- வால்டர் ரீடின் கூற்றுப்படி , 1950 ஆம் ஆண்டு காலனித்துவ அலுவலகத் தாள் பிரிட்டனின் ஏகாதிபத்திய விரிவாக்கம் ஒரு கடல்வழி மற்றும் வர்த்தக நாடாக அதன் அந்தஸ்தின் மூலம் உந்தப்பட்டது என்று ஒப்புக் கொண்டது , இது தீவுகள் மற்றும் தீபகற்பங்களை கையகப்படுத்திய நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது சர் ஜான் ஸீலி , ஒரு வரலாற்றாசிரியர் , 1883 இல் பிரிட்டனின் ஏகாதிபத்திய விரிவாக்கம் அதன் பின்னால் ஒரு ஒத்திசைவான கொள்கை இல்லாமல் கிட்டத்தட்ட கவனக்குறைவாக

நடந்ததாகத் தெரிகிறது என்று சுட்டிக்காட்டினார் மாறாக ,
 விரிவாக்கத்திற்கு வழிகாட்டும் பல்வேறு மாறுபட்ட கொள்கைகள்
 இருந்தன பேரரசின் பின்னணியில் முதன்மையான நோக்கங்கள்
 சுயநலம், செல்வத்திற்கான ஆசைகள் , அந்த செல்வத்தைப்
 பாதுகாப்பதற்கான மூலோபாய உடைமைகள் மற்றும் அதனுடன்
 இணைந்த கௌரவம் ஆகியவையாகும் இருப்பினும் , செல்வம்
 மற்றும் அதிகாரத்திற்கான இந்த நாட்டம் எண்ணற்ற பூர்வீக மக்களின்
 வாழ்க்கையின் விலையில் வந்தது , அவர்கள் பெரும்பாலும் ஆளும்
 சாதியினரால் தாழ்ந்தவர்களாக கருதப்பட்டனர்.

- சசி தரூரின் கண்ணோட்டத்தில் , பிளாசி போருக்குப் பிறகு நூறு
 ஆண்டுகளில், கிழக்கிந்திய கம்பெனி , பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மற்றும்
 பாராளுமன்றத்தால் ஆதரிக்கப்பட்டது அவர்களில் பலர்
 (பங்குதாரர்கள், இந்தியாவின் பெரும்பகுதியைக் கட்டுப்படுத்தினர்
 இராணுவ வெற்றியின் மூலம், நிறுவனம் முன்னர் சுதந்திரமான
 நாடுகளை உள்வாங்கியது , லண்டனில் இருந்து நியமிக்கப்பட்ட
 கவர்னர் ஜெனரல் மூலம் நிர்வாக அதிகாரத்தை நிறுவியது ,
 வர்த்தகத்தை ஒழுங்குபடுத்தியது , வரிகளை வசூலித்தது மற்றும்
 இந்திய வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களில் கட்டுப்பாட்டை
 செலுத்தியது இந்த காலகட்டம் இந்தியாவிற்கு இருள் சூழ்ந்த ஒரு
 சகாப்தத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. நிறுவனத்தின் ஆட்சி
 சுரண்டல், பொருளாதார அழிவு , கலாச்சார ஏகாதிபத்தியம் மற்றும்
 இந்திய அபிலாஷைகளை நசுக்குவதற்கு வழிவகுத்தது என்று தரூர்
 வாதிடுகிறார்.

- இந்த முன்னோக்குகள் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் பல்வேறு அம்சங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றன , ஏகாதிபத்திய திட்டத்தின் உந்துதல்கள் , விளைவுகள் மற்றும் உணர்வுகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

வாரிசு இழப்புக் கொள்கை

வாரிசு இழப்புக் கொள்கை (Doctrine of Lapse) என்பது பிரிட்டிஷ் கிழக்கு இந்தியா நிறுவனம் (East India Company) தன்னுடைய இந்திய ஆட்சிக்குப் பயன்படுத்திய முக்கியமான வெகுஜன ஆக்கிரமிப்பு உபாயமாகும். இந்த கொள்கை, 1848-ல் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் ஆளுநர் ஜெனரல் லார்டு டல்ஹௌசியின் (Lord Dalhousie) தலைமையில் அமுல்படுத்தப்பட்டது.

இந்த கொள்கையின் படி, ஒரு இந்திய அரசின் மன்னன் வாரிசு இன்றி இறந்தால், அந்த இராச்சியம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் இணைக்கப்படும் என்கிறது. இதுவே, அப்போதைய பல சிறிய இந்திய இராச்சியங்களை ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர உதவியது. மன்னர்கள் தத்தெடுப்பதற்கான உரிமையைப் பிரிட்டிஷ் அரசு நிராகரித்தது , இதனால் கிழக்கு இந்தியா நிறுவனம் அத்தகைய இராச்சியங்களை தன்னுடைய ஆட்சியில் இணைத்துக் கொண்டது.

இந்த கொள்கையின் மூலம் ஆங்கிலேயர்கள் பல இராச்சியங்களைச் செல்வாக்கில் கொண்டுவந்தனர். சடாரா (Satara), சாம்பல் (Sambhalpur), ஜான்சி (Jhansi), நாக்பூர் (Nagpur) போன்ற பலராச்சியங்கள் வாரிசு இழப்புக் கொள்கையின் அடிப்படையில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்குள் அடக்கப்பட்டன. குறிப்பாக , ஜான்சியின் ராணி லக்ஷ்மிபாய், இந்த கொள்கையால் பாதிக்கப்பட்டு பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு

எதிராக போர் செய்தார் , இதுவே 1857 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கியமான காரணமாக அமைந்தது.

வாரிசு இழப்புக் கொள்கை இந்தியர்களிடையே பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. இது இந்திய இராச்சியங்களில் உள்ள பாரம்பரிய அரசின் உரிமைகளைப் பறிக்கும் தன்மை கொண்டதால் , பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கெதிராகத் திரண்ட சமூகங்களுக்கு ஊக்கமாக இருந்தது.

மைசூர் போர்கள்

ஹைதர் அலியும் ஆங்கிலேயர்களும்

மைசூர் விஜயநகர இந்து பேரரசின் ஒரு பகுதியாகும். கி.பி. 1565-ல் நடைபெற்ற தலைக்கோட்டைப் போருக்குப்பிறகு விஜய நகரப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்தது. அதன்பிறகு உடையார் வம்சத்தின் இந்து ராஜாவின் கீழ் மைசூர் சுதந்திரமடைந்தது. அந்த வம்சத்தினர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம் வரைமைசூரை ஆண்டுவந்தனர். அவர்களில் நஞ்சராஜ் என்ற அரசரின் கீழ் துணிச்சல் வீரராய் விளங்கிய ஹைதர் அலி என்ற முகமதியர் தன்னுடைய திறமையாலும் தந்திரத்தாலும் நஞ்சராஜை விரட்டிவிட்டு மைசூரின் அரசரானார்.

ஹைதர் அலியின் வாழ்க்கை வரலாறு:

ஹைதர் அலி இஸ்லாம் மதத்தைத் தோற்றுவித்த நபிகள் நாயகம் தோன்றிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவர் 1722-ல் கோலார் மாவட்டத்தில் புதிக்கோட் (Budikote) என்ற இடத்தில் பிறந்தார்.) 1749-ல் பெங்களூருக்கு அருகில் உள்ள தேவஹல்லி னுயளயொடடை முற்றுகையின் போது ஹைதர் அலியின் போர்த்திறமைகவெளியானது. இதனால் அப்போது மைசூரின் நிதி அமைச்சர் நஞ்சராஜின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். இதனால் ஐம்பது

குதிரைப்படை வீரர்கள் 200 காலாட்படை வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு பகுதிக்குத் தலைவராக ஆனார். 1751 - 54-ல் திருச்சிராப்பள்ளிக்குச் சென்ற மைசூர் படையில் ஹைதர் அலி குதிரைப் படைத் தலைவரானார். அப்போது பின்பற்றிய கொள்கைகள் மூலம் தமது நிலையை வலிமைப்படுத்திக் கொண்டார். 1765-ல் இவர் திண்டுக்கல் பௌஜ்தார் (Faujdar) ஆக நியமிக்கப்பட்டார். திண்டுக்கல்லில் ஹைதர் தனது ராணுவவலிமையைப் பலப்படுத்திக் கொண்டார். படைச்சாலையை யும் ஆய்வுக்கூடத்தையும் அமைத்தார். தனது பீரங்கிப்படையை பெருக்கிக் கொண்டார்.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றுதல்:

1758-ல் ஹைதர் செரிங்கப்பட்டம் திரும்பினார். அப்போது ராணுவத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு கிளர்ச்சியை நஞ்சராஜின் வேண்டுகோளின் பேரில் அடக்கினார். 1759-ல் அரசரின் ஆதரவுடன் படை வீரர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய சம்பள பாக்கியைக் கட்டினார். இதனால் மைசூரின் பெரும் பகுதியைப் பெற்றுக்கொண்டார். அதன்பிறகு நஞ்சராஜை செரிங்கப் பட்டத்திலிருந்து விரட்டினார். 1760 -ல் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தார். அதன்பிறகு தலைநகர் சென்று அரசர் சிக்க கிருணராஜாவை தனது கைப்பாவையாக்கிக் கொண்டார். 1761-ல் மைசூர் முழுவதும் ஹைதர் அலி வசம் வந்துவிட்டது.

ஹைதர் அலியின் வெற்றிகள்

ஹைதர் அலிகான் பகதூர் என்ற பட்டத்துடன் ஆட்சி புரிய ஆரம் பித்தார் ஹைதர் அலி. பெட்னூர் (Bednur) என்ற இடத்தைக் கைப்பற்றியது ஹைதர் அலியின் சாதனையாகக் கருதப்படுகிறது. பெட்னூர் ராணி வீரம்மாஜி (Virammaji) நாட்டைவிட்டு ஓடிவிட்டார்.

அங்கிருந்த 120லட்சம் பொற்காசுகள் ஹைதர் அலிக்குக் கிடைத்தன. பெட்லூர், ஐதர் நகர் என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. விரைவில் மைசூரைச் சுற்றியுள்ள இடங்கள் ஹைதர் அலி வசமானது. 1764-6-ல் மராட்டியர்களிடமிருந்து வந்த ஆபத்தை, ஏராளமாகப் பணம் கொடுத்து சமாளித்தார். 1767-ல் தன்னை மைசூரின் ஏகோபித்த தலைவர் ஆக்கிக்கொண்டார் ஹைதர் அலி.

முதல் மைசூர் போர் (1767-69)

காரணங்கள்

கல்வி அறிவு அற்றவரான ஹைதர் அலி புத்திக்கூர்மையுடனும் காரியங்களைச் சரியாக ஊகித்து உறுதியான தீர்மானங்களை எடுத்தும் தனது ராஜ்யத்தை விரிவாக்கிப் பலப்படுத்தினார். இவரது வெற்றிகளையும் வளர்ச்சியையும் கண்ட மராட்டியர்களும், ஹைதராபாத் நிஜாமான நிஜாம் அலியும் பொறாமைக் கொண்டனர். தங்களுக்குள் ஒரு கூட்டணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். ஹைதர் அலிக்கு விரோதமான ஆங்கிலேயர்களும் நிசாமுடன் சேர்ந்து கொள்ளும் ஆபத்து இருந்தது.

இப்படி மூன்று பேரும் கூட்டுச் சேர்ந்துவிட்டால் ஹைதர் அலியால் எதிர்க்க முடியாது. எனவே சூழ்ச்சி செய்தார்ஹைதர் அலி. மராட்டியர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து தந்திரமாகத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டார். 1767-ல் நிஜாம் அலி ஜெனரல் ஜோசப்ஸ்மித் என்ற ஆங்கிலப் படைத்தளபதியுடன் சேர்ந்து மைசூரைத் தாக்கினார். அவரையும் மாபுஸ்கான் என்பவரின் உதவியால் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டார். இது ஹைதர் அலியின் சூழ்ச்சித் திறனைக் காட்டுகிறது. இதுவே முதல் மைசூர் போரின் காரணமாகும்.

போரின் போக்கு

ஹைதர் அலி நிஜாம் அலியின் படைகளின் உதவியுடன் ஆங்கிலேயர்களைத் தாக்கினார். ஆனால் ஆங்கிலத்தளபதி கர்னல் ஜோசப் ஸ்மித் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள சங்கமா (Changama) என்ற இடத்திலும், பின்னர் திருவண்ணாமலையிலும் ஹைதர் அலியின் படைகளைத் தோற்கடித்தார். ஒரு குதிரைப்படையுடன் சென்னைக்கு சென்றஹைதர் அலியின் மகன் திப்பு இந்த தோல்வியைக் கேள்விப்பட்டவுடன் திரும்பிவிட்டார். பின்னர் ஆம்பூரில் நடைபெற்ற போரிலும் ஹைதர் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

இதற்கிடையில் வங்காளத்திலிருந்து வந்த ஒரு ஆங்கிலப்படை நிஜாம் அலியின் ராஜியத்தினுள் நுழைந்தது. நடுக்கமடைந்த நிஜாம் 1768-ல் ஹைதர் அலியிடமிருந்து பிரிந்து ஆங்கிலேயர்களுடன் உடன்படிக்கை ஒன்றை செய்து கொண்டார். ஆனால் பகைவர்களை உறுதியுடன் எதிர்த்தார் ஹைதர். கேப்டன் நிக்சன் என்பவரைத் தோற்கடித்து ஈரோட்டைக் கைப்

இதற்கிடையில் வங்காளத்திலிருந்து வந்த ஒரு ஆங்கிலப்படை நிஜாம் அலியின் ராஜியத்தினுள் நுழைந்தது. நடுக்கமடைந்த நிஜாம் 1768-ல் ஹைதர் அலியிடமிருந்து பிரிந்து ஆங்கிலேயர்களுடன் உடன்படிக்கை ஒன்றை செய்து கொண்டார். ஆனால் பகைவர்களை உறுதியுடன் எதிர்த்தார் ஹைதர். கேப்டன் நிக்சன் என்பவரைத் தோற்கடித்து ஈரோட்டைக் கைப் பற்றினார். மேலும் அவரது படை தஞ்சாவூர் மற்றும் கரூர் வரை சென்றது. ஆனால் அதே சமயத்தில் மராட்டியர்கள் மைசூரைத்தாக்க திட்டமிடவே ஹைதர் அலி தனது படையில் பாதியை அனுப்பினார்.

போரின் முடிவு

ஆங்கிலேயர் ஹைதர் அலியுடன் சமாதான உடன்பாட்டுக்கு உட்பட்டனர். கேப்டன் புரூக் (Brooke) என்பவர் பேச்சுவார்த்தைக்கு அனுப்பப்பட்டார். ஹைதர் அலி பல நிபந்தனைகளை விதித்தார். 1769 ஏப்ரல் 4-ம் தேதி உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது.

இந்த உடன்படிக்கைப்படி இருசாராரும் அவரவர் கைப்பற்றி யிருந்த இடங்களைத் திரும்பக் கொடுக்க உடன்பட்டனர். கரூரை மட்டும் ஹைதர் அலி திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை. மேலும் பாதுகாப்புப் போரில் ஈடுபடும் போது ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்ய வேண்டும் என முடிவு செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு மராட்டியருக்கெதிராக ஆங்கிலேயரின் உதவி தனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்தார் ஹைதர் அலி. இந்த முதலாம் மைசூர் போரில் ஆங்கிலேயர் வெற்றியடைய முடியாமல் போனதற்கு அவர்களிடம் போதுமான குதிரைப்படை இல்லாமையே காரணம் ஆகும். மேலும் ஆங்கிலத் தளபதிகளான ஸ்மித், வுட் ஆகியோர்களுக்கிடையே ஒற்றுமை இல்லை. மேலும் இப்போர் ஹைதர் அலியின் போர்த்தந்திர முறைகளை யும் வீரத்தையும் காட்டுகிறது.

இரண்டாம் மைசூர் போர் (1780-1784)

காரணங்கள்

- 1772-ல் மராட்டியர்கள் தாக்கியபோது, ஆங்கிலேயர்களிடம் உதவிக்காக முறையிட்டார் ஹைதர் அலி. ஆனால் அது பயனற்றதாகி விட்டது. இதனால் ஆங்கிலேயர்களின் கொடிய பகைவரானார் ஹைதர் அலி. ஆங்கிலேயர்களுடன் 1769-ல் தான் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை யைப் புதுப்பிக்க முயன்றார். அதுவும் பலனளிக்கவில்லை.

- 1778-ல் ஐரோப்பாவில் பிரான்குக்கும் இங்கிலாந்துக்குமிடையே ஏற்பட்ட போரின் எதிரொலி இந்தியாவிலும் காணப்பட்டது. பிரான்ஸ் இந்தியாவிலிருந்து ஆங்கிலப் பகுதிகளை அழிக்க எண்ணியது. அதன் விளைவாக இந்தியாவில் ஏற்பட்ட போரில் பிரான்குக்குச் சொந்தமான சந்திரநாகூர், பாண்டிச்சேரி ஆகிய பகுதிகளை இங்கிலாந்து பிடித்துக் கொண்டது. மேலும் மேற்குக் கடற்கரையில் ஹைதரின் கட்டுப்பாட்டில் ருந்த மாஹியையும் ஆங்கிலேயர் பிடித்துக் கொண்டனர்.
- ஹைதர் அலிக்கு ஐரோப்பியப் போர்தளவாடங்கள் மாஹி வழியேதான் வந்து கொண்டிருந்தன. எனவே இதை பிடித்துக்கொண்ட ஆங்கிலேயர் மீது கடும் கோபம் கொண்டார்ஹைதர் அலி. இதனால் பிரெஞ் சுக்காரர்களுடன் ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராக உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்து கொண்டார்.
- ஏற்கனவே ஆங்கிலக் கம்பெனியின் படை வட சர்க்கார் பகுதிக்குப் போகும் போது மைசூரின் எல்லை வழியாகச் சென்றது. இதற்கு அவர்கள் ஹைதர் அலியிடம் அனுமதி பெறவில்லை இதனாலும் ஹைதர் அலி கோபம் கொண்டிருந்தார்.
- ஹைதர் அலியுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த அப்போது தரங்கம் பாடியிலிருந்து ஜெர்மானிய மீனரி ஸ்வார்ட்ஸ் என்பவரை கவர்னர் ரம் போல்ட் அனுப்பினார். ஸ்வார்ட்ஸை அன்புடன் நடத்திய ஹைதர் அலி ஆங்கிலேயர்கள் மீதான வெறுப்பைக்காட்டிக் குறித்துக்கொள்ளவில்லை. 1769 - ம் வருட உடன்படிக்கையை மீறியது. அமைதிக்கான முயற்சிகளை

தேர்ந் தெடுத்தது, தனக்கு எதிரான ஆங்கிலேயரின் விரோதம் ஆகியவைப்பற்றி சென்னை அரசாங்கத்திற்குக் கடிதம் ஒன்று எழுதினார் ஹைதர் அலி.

- இதற்கிடையில் 1779-ல் ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராக மராட்டியர்களுடனும், நிஜாம் அலியுடனும் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார் ஹைதர் அலி. இந்தக்கூட்டுப்படையின் மீது ஹைதர் அலி சென்னையைக் கடல் வழியாகவும் நிலவழியாகவும் தாக்க முற்பட்டார். போர் ஆரம்பமானது .

போரின் போக்கு

போர் ஆரம்பித்தபோது ஆங்கிலேயர்களுக்கு பொதுவாக ஒரு நெருக்கடி காலமாகும். 1777-ல் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் ஆங்கிலேயர் தோல்வியடைந்து வந்தனர். இங்கிலாந்துக்கெதிராக 1778-ல் பிரான்சும், 1779-ல் ஸ்பெயினும், 1780-ல் ஹாலாந்தும் போர் தொடுத்திருந்தன. அதே சமயம் சென்னையில் ஒரு ஊழல் மிகுந்த கம்பெனி ஆட்சியே இருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில் தான் ஹைதர் அலி 1780-ல் கர்நாடகத்தின் மீது படை யெடுத்தார். பேரழிவை ஏற்படுத்தி ஆர்காட்டைக் கைப்பற்றினார்.

ஆங்கிலத்தளபதி ஹெக்டர்மன்றோ பாண்டிச்சேரியைப் பிடித்த பின்பு காஞ்சிபுரம் நோக்கி முன்னேறினார். ஆனால் பெய்லி என்ற ஆங்கிலத் தளபதியின் படைகளை ஹைதர் அலி பொளிலூரில் (Polilur) தோற்கடித்தார். எனவே சென்னை அரசாங்கம் கல்கத்தாவிலிருந்து உதவியை நாடியது. இதனால் கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் சர் அயர்கூட் (Eyre coote) என்பவரின் தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பினார். அந்தப் படை ஹைதர் அலியை 1781 ஜூலையில் போர்டோ நோவா (Porto Nova) என்ற

இடத்தில் தோற்கடித்து ஆங்கிலேயரின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றியது. மேலும் டச்சுக்காரர்களுக்குச் சொந்தமான நாகப்பட்டம், திரிகோண மலை ஆகிய இடங்களையும் பிடித்தார். அத்துடன் ஹைதர் அலியை ஷோலிங்கர் (Sholingur) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார் அயர்கூட் ஹைதரின் படைக்கு பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டது.

இதற்கிடையில் கர்னல் பிரெய்த் வையிட் (Braith waite) என்பவர் 1781 நவம்பரில் நாகப்பட்டத்தைக் கைப்பற்றினார். எட்வர்ட் ஹூக்ஸ் என்பவர் 1782 ஜனவரியில் திரிகோண மலையைக் கைப்பற்றினார். திரிகோணமலையை திரும்பப் பெறுவதற்காக ஹைதர் அலியின் மகன் திப்பு போரிட்டார். ஆனால் 1782 பிப்ரவரியில் திப்பு கர்னல் பிரெய்த் வெயிட்டால் முழுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டு கைது செய்யப்பட்டார். இச்சூழ்நிலையில் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் ராஜதந்திரத்தினால் நிசாமும், மராட்டியர்களும் ஹைதர் அலியை விட்டு விலகி ஆங்கிலேயர் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டனர்.

இச்சமயத்தில் தான் பிரஞ்சுக்கப்பற்படை ஒன்று அட்மிரல் சப்ரன் (Suffren) என்பவர் தலைமையில் கிழக்குக் கடற்கரை வந்து சேர்ந்தது. சிறந்த ஆற்றல் வாய்ந்த அவருக்கு நிலப்பகுதியில் அடிப்படைத்தளம் ஏதும் இல்லை. அவர் ஆங்கிலக் கப்பற்படைத் தளபதி ஹூக்கடன் பல போர்களில் ஈடுபட்டார். அவர் பெற்ற சில வெற்றிகள் ஹைதர் அலிக்கு ஆறுதலைத் தந்தது. ஆனால் 1782 அக்டோபர் மாதம் ரிச்சர்ட் பிக்கர்டன் என்பவர் தலைமையில் ஒரு ஆங்கிலக்கப்பற்படை வந்து சேர்ந்தது. இதனால் ஆங்கிலேயரின் வலிமைகூடியது.

இதற்கிடையில் குடகிலும், மலையாளம் முழுவதிலும் ஹைதர் அலியை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் ஏற்பட்டது. ஹம்பர்ஸ்டோன் (Humber

stone) என்ற ஆங்கிலத்தளபதி ஹைதர் அலியின் தளபதியான மக்டம் அலியைத் தோற்கடித்தார். திப்புவும் பொன்னாணி (Ponnani) என்ற இடத்தில் தோல்வியடைந்தார். அச்சமயம் ஆர்க்காட்டின் வடபகுதியில் தங்கியிருந்த ஹைதர் அலி முதுகில் ஏற்பட்டிருந்த புற்று நோயினால் 1782 டிசம்பர் மாதம் இறந்து போனார். அவருக்குப்பின் திப்பு மைசூரின் அரசரானார்.

அரசரானவுடன் ஆங்கிலேயர் வசமிருந்த மங்களுரை 1783 - மே மாதம் முற்றுகையிட்டார். முற்றுகையை ஆங்கிலத்தளபதி கேம்பல் (Campbell) வெற்றிகரமாகச் சமாளித்து வந்தார். ஆனால் திடீரென ஐரோப்பியப்போர் முடிவடையவே ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குமிடையே உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இதனால் பலமடைந்த ஆங்கிலேயர்கள் திப்புவுக்கு கெதிராக முழுப்பலத்தையும் உபயோகித்தனர். ஆனாலும் மங்களுர் 1784 ஜனவரியில் திப்புவிடம் வீழ்ந்தது. ஆனால் சென்னைகவர்னராக இருந்து மக்கார்தனை பிரபு (Macartney) சமாதானத்தை விரும்பியதால் மங்களுரில் திப்புவுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.

மங்களுர் உடன்படிக்கை 1784

மங்களுர் உடன்படிக்கைப்படி இருசாராரும் தாங்கள் கைப்பற்றிய இடங்களையும், பிடித்து வைத்துள்ள கைதிகளையும் திரும்பிக் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனால் கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் இந்த உடன்படிக்கையைக் கண்டு மனம் வருந்தினார். மக்கார்தனை பிரபு என்ன மனிதர்? சமாதானம் செய்து கொண்ட போதிலும் கர்நாடகத்தை இழந்து விடுவார் என்று இன்னும் நம்புகிறேன் என்றார் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்.

ஹைதர் அலி தோல்வியடையக் காரணங்கள்:

1. ஹைதர் அலியுடன் நட்புக் கொண்டிருந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களோ ஹைதராபாத் நிஜாமோ சரியான நேரத்தில் சரியான ஆதரவு அளிக்க வில்லை காரணம் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கவனம் முழுவதும் அமெரிக்கா விலேயே இருந்தது. இந்தியாவில் அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை . மேலும் எண்ணிக்கையில் அதிகமான மராட்டியப் படையின் முழு ஆதர வையும் ஹைதர் அலியால் பெறமுடியவில்லை. இவ்வாறு ஆங்கிலேயருக் கெதிரான கூட்டணி பலமற்றதாகக் காணப்பட்டது.
2. திறமை வாய்ந்த போர்த்தளபதிகள் ஹைதர் அலியிடம் இல்லை அவரது தளபதிகளான மீராக்கிப், ராஜாஷாகிப் ஆகியோர் ஆங்கிலப் படைத்தளபதிகளான கர்னல் ஸ்மித், அயர்கூட், ஹெக்டர் மன்றோ, பிரைத்வெய்ட் ஆகியோர்களுக்கு நிகரானவர்கள் அல்ல.
3. மைசூரில் வாழ்ந்த இந்துக்களின் முழு ஆதரவும் ஐதர் அலிக்குக் கிடைக்கவில்லை.
4. பிரிட்டிஷ் கப்பற்படைக்கு முன் பிரெஞ்சுக் கப்பற்படை நிற்க முடியவில்லை. பிரிட்டிஷ் கப்பற்படைத் தளபதி ஹூகிஸ் மிகத்திறமை வாய்ந்தவர். மேலும் ஆங்கிலக் கடற்படைத் தளபதிகளான ரோட்னே (Rodney) ரிச்சர்ட் பிக்கர்டன் ஆகியோர் திறமை வாய்ந்தவர்கள்.
5. கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் ஆலோசனையும், அரசின் தந்திரமும் ஆங்கிலப்படையைப் பலப்படுத்தின. ஆங்கியேர் வெற்றிக்கு வழிவகுத்தன.

ஹைதர் அலியைப் பற்றிய மதிப்பீடு

வீரமும் அரசியல் தந்திரமுமே ஒருங்கே அமையப் பெற்ற ஹைதர் அலி தோல்வியுற்றது ஆங்கிலேயர்களுக்கு நல்லகாலமாகவும் இந்திய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகவும் அமைந்தது என்றால் அது மிகை யாகாது. ஹைதர் இந்துஸ்தானி, கன்னடம், மராத்தி,

தெலுங்கு, தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் சரளமாகப் பேசுவார். இவர் ஒரு முதல் தரமான போர் வீரர். சிறந்த குதிரை வீரர். வாள்வீச்சில் வல்லவர். பீரங்கியைப் பயன் படுத்துவதில் திறமைசாலி. ஆனால் அவரிடம் இரக்கமற்ற பண்பு காணப் பட்டது. தான் வெற்றியடைந்த இடங்களை நாசமாக்கினார். அங்கு வாழ்ந்து வந்த மக்களின் துன்பங்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை. மத சகிப்புத் தன்மையற்றவர். பிறர் சித்திரவதை செய்யப்படும் போது அதனை ரசிப்பார் ஹைதர் அலி.

ஹைதர் அலி வெளியிட்ட நாணயங்களில் அவரது பெயரின் முதல் எழுத்துக்களும் மற்றும் சிவன், பார்வதி, வி'ணு ஆகியோர்களின் உருவங் களும் பொறிக்கப்பட்டன. நல்ல ஞாபக சக்தி கொண்டவர் ஹைதர் அலி. சிற்றின்பத்தில் அதிக நாட்டம் கொண்டவர் ஹைதர் அலி. தனது அந்தப் புரத்தில் (harem) 600 அழகான பெண்களை வைத்திருந்தார். அதே நேரம் இந்த சிற்றின்ப நடவடிக்கைகளால் அரசியலுக்கு எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொண்டார்.

சிறந்த தளபதியான ஹைதர் போரினால் ஏற்படும் சோர்வைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் வன்மையைப் பெற்றிருந்தார். ஐரோப்பிய பாணியில் தனது படையினருக்குப் போர் பயிற்சி கொடுத்திருந்தார். ஆட்சி முறையின் தகுதியை ஆராய்ந்து தக்கவர்களை பணியில் அமர்த்தும் ஆற்றல் கொண்டவர். தாம் கொண்ட கர்மமே கண்ணாகயிருந்தார். ஒளிவு மறைவு இல்லாத கொள்கையைப் பின்பற்றி ஆங்கிலேயரை அழிக்க முயன்றார் அவரது திறமைக் கூறுகள் ஆக்க சார்பானவை அழிவு சார்பானவை அல்ல (Haider's talents were constructive rather than destructive).

திப்பு சுல்தானும் ஆங்கிலேயர்களும்

1784 - ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட மங்களுர் உடன்படிக்கை திப்புவின் செல்வாக்கைப் பெருக்கியது. அதை ஓர் உண்மையான உடன்படிக்கையாக திப்பு சுல்தானும், ஆங்கிலேயர்களும் கருதவில்லை . இச்சமயத்தில் 1786-ல் காரன்வாலிஸ் பிரபு கவர்னர் ஜெனரலாகப் பதவி ஏற்றார். அவர் இந்திய அரசர்களின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட்டு பிரிட்டனின் மதிப் பைப் பாதுகாத்து அதன் நிலையை இந்தியாவில் வளர்க்க வேண்டுமென விரும்பினார். திப்புசுல்தானைத் தீர்த்துக் கட்டவும் முடிவு செய்தார். இதன் விளைவாக மூன்றாம், நான்காம் மைசூர் போர்கள் நடைபெற்றன.

1784-க்குப் பிறகு திப்புசுல்தானின் நடவடிக்கைகள்

மங்களுர் உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு திப்பு மிகத் தீவிரமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். 1786-ல் சுல்தான் என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டார். இவர் நிசாமுடனும், மராட்டியர்களுடனும் சேர்ந்து கொண்டு ஆங்கிலேயரை விரட்ட திட்டம் தீட்டினார். 1786-ல் கூர்க் (Coorg) பிரதேசத் தைக் கைப்பற்றினார். தனது நாட்டின் எல்லைக்கு அருகில் இருந்த நர்குந்த் (Nargund) பகுதியிலிருந்து தனக்கு கிடைத்த கப்பத் தொகையை அதிகப் படுத்தினார். இதனை எதிர்த்த நர்குந்த் தலைவரையும், அவரது குடும்பத்தினரையும் கைது செய்து துன்புறுத்தினார். பெல்காம் மாவட்டத்திலுள்ள கிட்டூர் (Kittur) என்ற இடத்தையும் பிடித்து அதிலுள்ள மக்களைக் கட்டாயமாக இஸ்லாமியர்களாக்கினார். மேலும் சாவனூர் என்ற இடத்தையும் கைப்பற்றினார்.

1788 - ல் தன்னை ஒரு இஸ்லாமிய மதத்தலைவர் என்றும், அதைப் பரப்பும் தூதுவர் என்றும் சொல்லிக் கொண்டு மலபாரிலிருந்த

இந்துக் கோவில்களை அழிக்க முற்பட்டார். பலரைக் கட்டாயமாக முஸ்லீமாக்கி னார். ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராகத் தனது நிலையினைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளும் பல நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார் திப்பு சுல்தான். இதனால் மூன்றாம் மைசூர் போர் ஏற்பட்டது.

மூன்றாம் மைசூர் போர் (1790 - 92)

காரணங்கள்

1. மங்களூர் உடன்படிக்கையில் நம்பிக்கையில்லாத திப்பு ஆங்கிலேயரை இந்தியாவிலிருந்தே விரட்டத் திட்டமிட்டார். இதற்கான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார். ஆனால் மலபார், கூர்க் ஆகிய பகுதிகளில் அதிக மதப்பற்று கொண்டவராக நடந்து கொண்டதால் மலையாள அரசரை திப்பு பகைத்துக் கொண்டார்.
2. பாண்டிச்சேரியிலிருந்த பிரெஞ்சு அதிகாரிக்கு திப்பு எழுதி யிருந்த கடிதத்தில் நானே இங்கிலாந்துக்கு விரோதமாகப் போர்ப்பிர கடனம் செய்யும் முதல் நபர் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.
3. திருவாங்கூர் மன்னர் டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து வாங்கிய கரங்கனூர், அயர்கோட்டை ஆகிய இடங்களையும் திப்பு சுல்தான் தனக் குரியது என்று சொந்தம் கொண்டாடினார். டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து அவர் விலைக்கு வாங்கியது செல்லத்தக்கது அல்ல என்றும் கூறினார்.
4. ஆங்கிலேயருடன் போரிடுவதற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் உதவி கிடைத்தால் நல்லது என்று கருதினார் திப்புசுல்தான். எனவே 1785-ல் கான்ஸ்டாண்டிநோபிளுக்கும் 1787-ல் பிரான்ஸ் நாட்டிற்கும் தூதுவர்களை அனுப்பி உதவி கேட்டார். ஆனால் அந்த நாடுகளிலிருந்து எதிர்கால உதவி யைப் பற்றிய உறதி மொழி தவிர நிகழ்காலத்தில் எவ்வித உதவியும் கிடைக்கவில்லை. இதனைப் பற்றி அறிந்து கொண்ட காரன்வாலிஸ் திப்புவை ஒழித்துக்கட்ட நினைத்தார்.

5. 1789-ல் கவர்னர் ஜெனரல் காரன்வாலிஸ்பிரபு ஐதராபாத் நிஜாமுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். அதன்படி நிஜாமுக்கு வேண்டிய ஆங்கிலப்படையை தாம் கொடுத்து உதவி செய்வதாகக் கூறினார். ஆனால் அந்தப் படையை நிஜாம் ஆங்கிலேயரின் நட்பு நாடுகளுக்கு விரோதமாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. நட்பு நாடுகள் என்ற வரிசையில் மைசூர் அரசரான திப்புசல்தான் பெயர் குறிக்கப்படவில்லை. இதைக் கேள்விப்பட்ட சல்தான் கோபம் கொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு விரோதமாகச் சதித்திட்டம் தீட்டினார்.

6. காரன் வாலிஸ் பிரபுவும் திப்புசல்தானை தீர்த்துக்கட்ட எண்ணி 1788-ல் புனேயில் தூதுவராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த மாலட் என்பவருக்கு கடிதம் எழுதி மராட்டியரின் ஆதரவைப் பெற முயற்சித்தார்.

7. திப்புசல்தான் 1789 டிசம்பர் 29-ல் திருவாங்கூரைத் தாக்கினார். மங்களூர் உடன்படிக்கையின்படி திருவாங்கூர் அரசர் சென்னை கவர்னர் ஜாண்ஹாலந்தின் (John Holland) உதவியை நாடினார். கவர்னர் ஜெனரலான காரன்வாலிஸ் திப்புவின் இந்த நடவடிக்கைகள் கம்பனியின் மீது திப்புவின் போர்ப்பிரகடனம் என்றே கருதினார். எனவே மராட்டியர்களுடனும், நிஜாமுடனும் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

முன்றாம் மைசூர் போர் இரண்டு ஆண்டு காலம் நீடித்தது. 1790-ல் பிப்ரவரியில் சென்னைகவர்னராக வில்லியம் மெடோஸ் (றுட்டையையா ஆநனமுறா) என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவருடைய தலைமையில் ஆங்கிலப்படைகள் போரிட்டன. மெடோஸ் திண்டுக்கல், கோயம்புத்தூர், பாலக்காடு ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றினார்.

பம்பாயிலிருந்து வந்த ஒரு ஆங்கிலப் படை கண்ணனாரைக் கைப்பற்றியது. மராட்டியப்படை தார்வார் என்ற பகுதியைப் பிடித்தது. ஆனாலும் திப்பு தீர்த்துடன் போரிட்டார். கிராங்க னூர்திப்புவிடம் வீழ்ந்தது. கர்நாடகத்தில் படையெடுத்து 1791 -ல் திருவண்ணாமலையைப் பிடித்துக்கொண்டார். ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தோல்வியே ஏற்பட்டது.

எனவே காரன்வாலிஸ் திப்புவைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி பழைய இந்து வம்சத்தின் வாரிசுக்கு பட்டத்தைக் கொடுக்க முடிவு செய்தார். இதனால் தானே நேரில் தலைமை தாங்கி படையை நடத்தி 1791-ல் இரண்டாவது கட்ட போரை ஆரம்பித்தார். அவர் வேலூர், ஆம்பூர் வழியாக சென்று 1791 - மார்ச் 21- ல் பெங்களூரைக் கைப்பற்றினார். அங்கிருந்து திப்புவின் தலைநகரான செரிங்கப்பட்டணத்திற்கு எண்பது கல் தொலைவி லுள்ள அரிகோரா என்ற இடத்தை அடைந்தார். அதிக மழையினால் படைக்குத் தேவையான உணவுப்பொருட்கள் வந்து சேராமல் போயின. இதனால் சற்று பின்வாங்கி படையை மங்களூரில் வைத்துக் கொண்டார்.

மழைக்காலம் முடிந்த பின்னர் மறுபடியும் போரை ஆரம்பித்தார் திப்பு. 1791 நவம்பர் 3-ல் கோயம்புத்தூரைப் பிடித்துக் கொண்டார். அப் போது மங்களூரிலிருந்த காரன்வாலிஸ், பம்பாயிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட படை உதவியுடன் திப்புவின் தலைநகருக்கு செல்லும் வழியிலுள்ள பாரா மகால் என்ற மலைக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். பின்னர் 1792 பிப்ரவரி 5-ல் செரிங்கப்பட்டணத்தை முற்றுகையிட்டார். தனது வலிமை யற்ற நிலையைக் கண்ட திப்பு 1792- மார்ச் மாதம் ஆங்கிலேயருடன் உடன் படிக்கை செய்து கொண்டார்.

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் உடன்படிக்கை : 1792

1792- மார்ச்மாதம் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் திப்புசல்தானுக்குமிடையே ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அந்த உடன்படிக்கையின் படி,

1. திப்புசல்தானின் ராஜ்யத்தின் பாதிப்பகுதிகள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்படவேண்டும். போரிழப்புத் தொகையாக மூன்று கோடி ரூபாயை திப்பு கொடுக்க வேண்டும். அந்தத் தொகையைக் கொடுக்கும் வரை அதற்கு ஈடாக திப்பு சல்தான் தனது இரு மைந்தர்களை காரன் வாலிசுடன் அனுப்பவேண்டும்.
2. திப்புசல்தானிடமிருந்து பெற்ற பகுதிகளை சரிசமமாக ஆங்கிலேயர், நிசாம் மற்றும் மராட்டியர்கள் பிரித்துக் கொண்டனர்.
3. கிருணா நதியிலிருந்து வடபெண்ணை நதிக்கு அப்பாலும் பரவியுள்ள ஒரு பரந்த பிரதேசம் ஹைதராபாத் நிஜாமுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.
4. துங்கபத்திரா நதிக்கரைவரையுள்ள பகுதிகள் மராட்டியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.
5. திண்டுக்கல், கோயம்பத்தூர், தர்மபுரி முதலிய மாவட்டங்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கிடைத்தது. மேலும் மலபார், குடகு ஆகிய நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் உரிமை ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

1. 1792- மார்ச்மாதம் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் திப்புசல்தானுக்குமிடையே ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அந்த உடன்படிக்கையின் படி,
2. திப்புசல்தானின் ராஜ்யத்தின் பாதிப்பகுதிகள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்படவேண்டும். போரிழப்புத் தொகையாக

முன்று கோடி ரூபாயை திப்பு கொடுக்க வேண்டும். அந்தத் தொகையைக் கொடுக்கும் வரை அதற்கு ஈடாக திப்பு சுல்தான் தனது இரு மைந்தர்களை காரன் வாலிசுடன் அனுப்பவேண்டும்.

3. திப்புசுல்தானிடமிருந்து பெற்ற பகுதிகளை சரிசமமாக ஆங்கிலேயர், நிசாம் மற்றும் மராட்டியர்கள் பிரித்துக் கொண்டனர்.
4. கிருணா நதியிலிருந்து வடபெண்ணை நதிக்கு அப்பாலும் பரவியுள்ள ஒரு பரந்த பிரதேசம் ஹைதராபாத் நிஜாமுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.
5. துங்கபத்திரா நதிக்கரைவரையுள்ள பகுதிகள் மராட்டியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.
6. திண்டுக்கல், கோயம்பத்தூர், தர்மபுரி முதலிய மாவட்டங்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கிடைத்தது. மேலும் மலபார், குடகு ஆகிய நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் உரிமை ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டது.

சுலபமாக அழித்துவிடக் கூடிய மைசூர் அரசர் திப்புசுல்தானை அழிக்காமல் அவருடன் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது காரன்வாலிஸ் செய்த பெரும் தவறு என்று குறை கூறப்படுகிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அப்படி செய்வது ஆங்கிலேயர் பற்றிய பயத்தை உண்டு பண்ணும் என்று நினைத்தார் காரன்வாலிஸ். மேலும் அப்போது பிரான்சுடன் இங்கிலாந்து செய்து கொண்டிருந்த போரும், திப்பு பிரெஞ்சுக்காரர் களுடன் செய்து கொண்ட உறவும் அச்சம் தரத்தக்கதாகவே இருந்தது. மேலும் கம்பெனி நிர்வாகக் குழுவினரும் சமாதானத்தையே விரும்பினர். கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மைசூர்ராஜ்யம் முழுவதையும் கைப்பற்றியிருந்ததால் நட்புறவு நாடுகளுடன் அனுபவபூர்வமான உடன்படிக்கைகளைச்

செய்வது கடினமாக இருக்கும் என்று காரன்வாலிஸ் எண்ணினார். எங்கள் பகைவர்களை உறுதியாக நாங்கள் முடமாக்கினாலும் எங்கள் நண்பர்களைப் பலமுள்ளவர்களாக்கவில்லை“ என்று கூறினார் காரன்வாலிஸ்.

நான்காம் மைசூர் போர் (1799)

காரணங்கள்

1. மூன்றாம் மைசூர் போரில் முடிவில் ஏற்பட்ட அவமானத்தை திப்புசல்தான் போன்ற வீரர்களால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. இரண்டு வருடங்களுக்குள்ளாக தான் கொடுக்க வேண்டிய போர் இழப் பீட்டுத் தொகையை செலுத்திவிட்டு பிணையக் கைதிகளாக இருந்த தனது பிள்ளைகளை திரும்ப அழைத்துக் கொண்டார் திப்பு . தான் இழந்த நிலப் பரப்புகளை மீண்டும் பெற தன்னை ராணுவரீதியாகவும், பொருளாதார ரீதியாகவும் பலப்படுத்திக் கொள்ள முற்பட்டார்.
2. போரினால் அழிக்கப்பட்ட நகரங்கள் பழுதுபார்க்கப்பட்டன. தலைநகர் கோட்டையின் பலத்தை அதிகப்படுத்தினார். குதிரைப்படையின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கினார். புதிய காலாட் படையினரைச் சேர்த்து நல்ல பயிற்சி அளித்தார்.
3. 1796-ல் மைசூர் அரசர் ஒன்பதாம் சாம்ராஜ் இறந்துவிடவே அவருக்குப் பதிலாக புதிய அரசரை நியமிக்கவில்லை அத்துடன் அரண்மனையை முழுவதுமாக கொள்ளையிட்டு தனது பொருளாதார நிலையை வளப்படுத்திக் கொண்டார்.
4. அப்போது ஐரோப்பாவில் பிரான்ஸ் இங்கிலாந்துடன் கடுமையான போரில் ஈடுபட்டிருந்தது. அதைப் பயன்படுத்தி திப்பு சல்தான் ஆங்கி லேயர்களுக்கெதிராக பிரான்சின் நட்பை நாடினார். பிரான்சிலுள்ள ஜேக்க பியக் கழகத்தில்

உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார். செரிங்கப்பட்டணத்தில் ஒரு ஜேக்கபியக்கழகத்தின் கிளை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கு பிரெஞ்சுக் கொடி ஏற்றப்பட்டது. பிரெஞ்சு கடற்படை அதிகாரியான பிரான்சிஸ் ரிபாட் (குசயஉளை சுனியரன) என்பவர் திப்புவுக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கினார்.

5. ஆங்கிலேயர்களுக்கு விரோதமாகப் போரிட மொரிஷியசுக்கு ரிபாட் என்பவரைத் தூதுவராக அனுப்பினார். அவர் 1798 ஜனவரியில் மொரிஷியஸ் கவர்னர் ஜெனரல் மாலர்டிக் (General Malartic) என்பவரைச் சந்தித்து ஆதரவு திரட்டினார். மொரிஷியர்கவர்னர் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் போரிட ஒரு தொண்டர் படையை அமைத்து 1798 ஏப்ரல் மாதம் மங்களூர்க்கு அனுப்பிவைத்தார்.
6. திப்புவின் இத்தனை திட்டங்களையும் அறிந்து கொண்ட அப்போதைய கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லஸ்லிபிரபு பழைய உடன்படிக்கையைப் புதுப்பித்து நிஜாமுடன் ஒரு துணைப்படை உடன்படிக்கையை 1798 செப்டம்பரில் செய்து கொண்டார். ஆனால் மராட்டியர்கள் தயங்கினர். வெல்லஸ்லி பிரபு போரின் இறுதியில் கைப்பற்றப்படும் இடங்களில் ஒரு பகுதியைத் தருவதாக பீவாவுக்கு வாக்கு கொடுத்து அவரை வசப் படுத்தினார்.
7. நிஜாமின் ஆதரவையும் பீவாவின் ஒத்துழைப்பையும் பெற்ற வுடன் வெல்லஸ்லி பிரபுதிப்புசல்தானுக்கு ஓர் கடிதம் எழுதினார். அதில் பின் வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. a) ஆங்கிலேயர்களுக்கு கீழ்ப்படிந் திருக்குமாறு திப்புசல்தான் உறுதியளிக்க வேண்டும் b)பிரெஞ்சுக் காரர்களுடன்

கொண்டிருந்த உறவை விட்டுவிட வேண்டும். c)பிரெஞ்சு அதிகாரிகளையும் படையையும் தன் நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றிவிட வேண்டும் ஆகியவையாகும். இந்த கோரிக்கைகளை திப்புசுல்தான் ஏற்க மறுத்ததால் போர் வெடித்தது.

போரின் போக்கு

திப்புசுல்தானைத் தோற்கடித்து செரிங்கப்பட்டணத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் வெல்லெஸ்லிபிரபு பலதிசை களிலிருந்தும் படையை அனுப்பினார். ஜெனரல் ஹாரிஸ் (Harris) என்பவரின் தலைமையில் முக்கியப் படை ஒன்று மைசூரை நோக்கி சென்றது . b) வெல்லெஸ்லி பிரபுவின் இளைய சகோதரர் ஆர்தர் வெல்லெஸ்லி நிஜாமின் படைக்குத் தலைமை தாங்கி மைசூர் அரசரின் வடகிழக்கு எல்லைகளைத்தாக்கினார். c)பம்பாயி லிருந்து ஒருபடை ஜெனரல் ஸ்டூவர்ட் (Stuart) என்பவரின் தலைமையில் மைசூரை நோக்கி வந்தது . d) ஜான் மால்கம் என்பவரின் தலைமையில் மராட்டியப்படை ஒன்றும் அனுப்பப்பட்டது.

பம்பாயிலிருந்து வந்த படைத்தலைவர் ஸ்டூவர்ட் திப்புசுல்தானை தலைநகர் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்திற்கு 45 மைலுக்கு மேற்கிலுள்ள செதாசீர் (Sadasher) என்ற இடத்தில் 1799 மார்ச் 5-ம் தேதி தோற்கடித்தார். 1799 மார்ச் 27-ல் ஜெனரல் ஹாரிஸ் தலைநகருக்கு 35மைல் கிழக்கிலுள்ள மாலவல்லி (Malavalli) என்ற இடத்தில் சுல்தானின் படைகளை முழுவதுமாகத் தோற்கடித்தார். இருமுனைகளிலும் தோற்கடிக்கப்பட்ட திப்பு தலைநகரைக் காப்பதற்காக செரிங்கப்பட்டணத்திற்கு ஓடிவந்தார். ஆங்கிலேயர்களு

டன் சமாதானம் செய்துகொள்ள பேச்சு வார்த்தை நடத்த முன்வந்தார் ஆனால் ராஜ்யத்தில் பாதியையும் இரண்டு கோடி ரூபாயும் ஆங்கிலேயர் கேட்டனர். எனவே திப்பு ஒருவீரராக போரிட்டு மடிவதே மேல் என்று முடிவு செய்தார்.

எல்லாப் படைகளும் ஒன்று சேர்ந்து ஜெனரல் டேவிட் பயர்ட் (David Baird) என்பவரின் தலைமையில் தலைநகரைத் தாக்கின. தீவிரமாகப் போரிட்ட திப்பு சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டார். போர் 1799 மே மாதமே முடிந்து விட்டது. போர் ஆரம்பித்த இரண்டு மாதத்திலேயே முடிவடைந்தது குறிப் பிடத்தக்கது ஆகும்.

போரின் விளைவுகள்

- i. போரின் விளைவாக ஆங்கிலேயர்களுக்கு கன்னடம், வளநாடு , தாராபுரம், கோயம்பத்தூர், செரிங்கப்பட்டணம் ஆகிய பகுதிகள் கிடைத்தன.
- ii. ஹைதராபாத் நிஜாமுக்கு அவரது நாட்டின் வடகிழக்குப் பகுதியிலிருந்து குத்தி, குர்ரம், கொண்டா , சித்தல், துர்க்கம் ஆகிய பகுதிகள் கிடைத்தன.
- iii. மைசூரின் வடமேற்கிலிருந்த சூர்தர், கார்பொநல்லி ஆகிய மாவட்டங்கள் மராட்டியர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அவை களைப் பெற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டனர்.
- iv. எஞ்சிய பகுதிகளை மட்டும் பண்டைய இந்து அரசவம்சத்தைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணராஜ் உடையார் என்ற இளவரசருக்குக் கொடுத்து அவரை மைசூரின் அரசராக்கினார் வெல்லெஸ்லி, புதிய அரசரான கிருஷ்ணராஜ் உடையார் வெல்லெஸ்லியின் துணைப்படைத் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். அதன்படி ஒரு ஆங்கிலப்படையை பராமரிக்க ஒப்புக்கொண்டார். திருப்தியற்ற முறையில் நடந்து

கொண்டால் அவரது ராஜ்யத்தை கவர்னர் ஜெனரல் எடுத்துக் கொள்ளலாம் எனவும் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது.

v. கம்பனி தனது எல்லைகளை விரிவு படுத்திக்கொள்ளவும், பொருளாதரம், வாணிபம், ராணுவம் ஆகியவற்றில் பலப்படுத்திக் கொள்ள வும் இப்போர் உதவியது. இந்திய தீபகற்பத்தில் கிழக்கு கடற்கரை முதல் மேற்கு கடற்கரை வரை ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் பரவ இப்போர் உதவியது.

vi. வெல்லெஸ்லியின் சேவையைப் பாராட்டிய இங்கிலாந்து அரசு அவரை அயர்லாந்தின் பிரபுவாக உயர்த்தி மார்குயஸ் (Marquess) என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்து கௌரவித்தது. மைசூர் போரின் முடிவே வெல் லெஸ்லியின் புகழுக்குக் காரணமானது. ஜெனரல் ஹாரிஸ் என்ற தளபதிக் கும் பெருமகனார் என்ற பட்டம் கொடுக்கப்பட்டது.

திப்பு சுல்தானைப் பற்றிய மதிப்பீடு

திப்பு சுல்தான் ஹைதர் அலிக்கும் பக்கிர் உன்னி'ா பேகம் என்ற மனைவிக்கும் பிறந்தவர் ஆவார். உயரம் குறைவாக இருந்தாலும் கம்பீர் மாகக் காட்சியளிப்பார். அதிக மதப்பற்றும், கடவுள் பக்தியும் உள்ளவர். தனது தாயிடத்தில் அதிக அன்பும் மரியாதையும் உள்ளவர். சிறந்த கல்வி அறிவு படைத்தவர் திப்பு. பாரசீகம், கன்னடம், உருது ஆகிய மொழிகளில் நன்கு பேசக்கூடியவர். உடல்திடத்துடன் மனத்திடமும் உள்ளவர். மேல் நாட்டு கல்வி முறையை விரும்பிய அவர் பெரிய நூலகம் ஒன்றைப் பராம ரித்து வந்தார். ஆங்கிலேயரை வெறுத்த திப்பு பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் அதிகமாகப் பழகினார். அயல் நாட்டினருடன் அவர் கொண்ட கடிதத் தொடர்பு அவரது ராஜதந்திரத்தைக் காட்டுகிறது. ஆனால் திப்புவின்

மததுவேஷமே அவரது வீழ்ச்சிக்கு காரணமானது. மலபாரிலும், கூச்சீகாரிலும் திப்பு நடந்து கொண்ட செயல்கள் அவரது புகழைக்குறைத்தது. கொடூரத்தன்மையுடையவராக விளங்கியதிப்பு குற்றவாளிகளைக் கடுமையாகத் தண்டித்தார்.

புதுமையைப் புகுத்த நினைக்கும் அமைதியற்ற மனப்பான்மையும், தன்னிடமிருந்தே எல்லாம் வெளிவரவேண்டும் என்ற நினைப்புமே அவரது குணத்தின் சிறப்பு அம்சம் என்று மன்றோபிரபு கூறுகிறார். ஹைதர் அலி அப்போது நிலவிய சூழ்நிலைகளின் காரணமாகத் தோல்வி யடைந்தார். ஆனால் திப்புவின் வீழ்ச்சிக்கு அவரே காரணம் ஆவார். வில்க்ஸ் என்பவர் கூறுவது போல் ஹைதர் ஒரு பேரரசை அமைக்கப் பிறந்தவர் ஆனால் அதை இழக்கப் பிறந்தவர் திப்பு.

ஆங்கில மராட்டியப் போர்கள்

1761-ல் நடைபெற்ற மூன்றாம் பானிபட் போரில் மராட்டியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டாலும் அவர்களது ஆற்றலும் ஆதிக்கமும் அழியவே யில்லை. தாங்கள் இழந்த பலத்தை மீண்டும் பெற்றுவந்தார்கள். 1771-ல் முகலாயப் பேரரசர் இரண்டாம் ஷா ஆலத்தை தங்கள் பாதுகாப்பின்கீழ் கொண்டுவந்தார்கள். மீண்டும் பல உரிமைகளை எழுப்பி கிளர்ந்தெழுந்தார்கள். இந்த சூழ்நிலையில் 1772-ல் மராட்டிய பீஷ்வாவான மாதவராவ் இறந்தார். எதிர்பாராத இந்த சம்பவத்தினால் மராட்டியர்கள் மிகவும் வருந்தினர். காரணம் மாதவராவ்வுக்குப்பின் மராட்டிய அரசியலில் போட்டி யும், பொறாமையும் குழப்பங்களும் நிலவின. இதனால் மராட்டியத்தலை வர்களுக்கிடையே உள்நாட்டுப் பூசல்கள் ஏற்பட்டது. இந்த பூசல்களில் ஆங்கிலேயர் தலையிட சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதன் விளைவாக மூன்று ஆங்கில மராட்டியப் போர்கள் நடைபெற்றன. இந்தப் போர்களின் முடிவில் மராட்டியர்களின் அதிகாரமனைத்தும் ஒடுக்கப்பட்டது.

முதலாவது ஆங்கில-மராட்டியப் போர் (1775-82)

காரணங்கள்

1. மராட்டியப் பீஷ்வாவான முதலாம் மாதவ்ராவ் 1772-ல் இறந்தார். இவருக்குப்பின் வாரிசுரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டு நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. மாதவ்ராவின் சகோதரர் பீஷா ஆனார். ஆனால் இவர் சிறுவனாக இருந்ததாலும், திறமையற்றவராக இருந்ததாலும் குழப்பம் ஏற்பட்டது.
2. நாராயணராவின் சித்தப்பாரகுநாதராவ் என்பவர் போர், ஆட்சித் துறை ஆகிய இரண்டிலும் திறமை உள்ளவர். ஆனால் பதவிமோகம் அதிகம் உள்ளவர். தனது மனைவி ஆனந்தி பாயின் தூண்டுதலால், பீஷ்வாபதவியை அடைவதற்கு சதித்திட்டம் தீட்டினார். இதன் விளைவாக 1773 ஆகஸ்ட் 30-ல் நாராயணராவ் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இதன் பின்னர் ரகுநாதராவ் பீஷ்வா ஆனார்.
3. ஒரு சில மாதங்களுக்குள்ளாக ரகுநாதராவுக்கு கடுமையான எதிர்ப்பு கிளம்பியது. மூன்றாம் பாணிபட் போரில் தப்பி பிழைத்த நானா பட்னவிஸ் (Nana Fadnavis) என்ற அந்தண இளைஞரின் தலைமையில் பூனா விலிருந்து கடும் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. மற்ற மராட்டியத் தலைவர்களும் ரகுநாதராவை எதிர்த்தனர்.
4. இச்சூழ்நிலையில் கொலை செய்யப்பட்ட நாராயணராவின் மனைவிக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பிறந்த 40 நாட்களுக்குள் அந்த கைக்குழந்தையை இரண்டாம் மாதவ்ராவ் என்று பெயரிட்டு பீஷா என்று அங்கீகரித்து அவன் பெயரில் அரசபிரதி நிதி ஆட்சி (Council of Regency) ஒன்றை நானாபட்னாவிசின் கூட்டத்தினர் அமைத்தார்கள்.

5. ரகுநாதராவ் தனது மகாணங்களை விட்டு விரட்டப்பட்டார். எனவே மராட்டியத் தலைவர்களான சிந்தியா ஹோல்க்கார் போன்றவர் களின் ஆதரவை நாடினார். ஆனால் அவர்கள் ரகுநாதராவுக்கு உதவ மறுக்கவே வேறு வழியின்றி பம்பாயிலிருந்த ஆங்கிலேயர்களின் உதவியை நாடினார்.
6. பம்பாயிலிருந்த ஆங்கிலேயர்கள் பூனாவிலிருந்த மராட்டிய அரசுடன் நல்லுறவுடன் இருந்தாலும் பம்பாயைச் சார்ந்துள்ள சில கடற்கரைப் பிரதேசங்களைப் பெற்று தங்கள் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும் எண்ணத்துடன் ரகுநாதராவை ஆதரித்தனர்.
7. **சூரத் உடன்படிக்கை** : ரகுநாதராவுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கு மிடையே 1775 - மார்ச் 7-ம் தேதி சூரத் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கையின் படி (a) ஆங்கிலேயர்கள் 2,500 போர் வீரர்களை ரகுநாத ராவுக்குக் கொடுத்து ஆதரிக்க வேண்டும், b) அந்தப் படைக்கான செலவை ஈடுசெய்ய ஆங்கிலேயர்களுக்கு பஸ்ஸின், சால்செட் (Bassion, Salsette) ஆகிய இடங்களைக் கொடுக்க வேண்டும். c) மேலும் புரோச், சூரத் மாவட் டங்களில் வசூலாகும் வரியில் ஒரு பகுதியையும் ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் d) புனாவில் ஆட்சி செய்பவர்களுடன் ஏதேனும் உடன்பாடு செய்தால் அதில் ஆங்கிலேயரையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். e) கம்பனியின் பகைவர்களிடத்தில் ரகுநாதராவ் எந்த உறவும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.
8. இந்த உடன்படிக்கையை கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார். இந்த

உடன்படிக்கைப்படி ஆங்கிலப்படை ஒன்று கர்னல் கீட்டிங் (Colonel Keating) என்பவரின் தலைமையில் மராட்டிய நகரான புனாவை நோக்கிப் புறப்பட்டது. ரகுநாதராவின் படையுடன் சேர்ந்து அரசு (Aras) என்ற சமவெளியில் நானாவின் படைகளைத் தோற்கடித்தது.

9. ஆனால் இந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் கம்பெனியின் கல்கத்தா தலைமை ஆலோசனைக் குழுவின் அனுமதியின்றி எடுக்கப் பட்டதாகும். நிர்வாகக் குழுவினர் சூரத் உடன்படிக்கையைக் கண்டித்தனர். இவ்வாறு கண்டித்ததுடன் படைகளை வாபஸ் பெறுமாறும் உத்தரவிட்டது. இதனால் ஆங்கிலேயரின் வெற்றி, சூரத் உடன்படிக்கை ஆகியவை பயனற்றுப் போய்விட்டன.

10. **புரந்தர் உடன்படிக்கை (1776)** : சில மாதங்களுக்குள் கல்கத்தா ஆலோசனைக்குழு கர்னல் உப்டன் (ஊழடிநெரிவழி) என்பவரை மராட்டிய தலைநகர் புனாவிற்கு அனுப்பி அங்கிருந்த

11. தலைவர்களான சக்ரம்பாபு, நானாபட்னாவில் ஆகியோருடன் 1776 மார்ச் 1-ல் புரந்தர் உடன்படிக்கையை செய்து கொண்டது. புரந்தர் உடன்படிக்கையின்படி a) சூரத் உடன்படிக்கை செல்லாது என்று கூறப்பட்டது. 5) ஆங்கிலேயர் பெற்ற சால்செட்டும், புரோச்சிலிருந்து பெற்ற வரியும் உறுதி செய்யப்பட்டன. c) புனாவில் இருந்த ஆட்சியாளர் தங்களுக்கு ஆதரவாக வரும் ஆங்கிலப் படைகளுக்காக 12 லட்சம் ரூபாய் ஆங்கிலேயருக்கு கொடுக்க வேண்டும். ன) ரகுநாதராவ் பதவி விலகி மாதம் 25,000 ரூபாய் ஓய்வூதியம் பெற்று கோபர்கான்

என்ற இடத்தில் வாழ்ந்து வரவேண்டும். அவர் இரண்டாம் மாதவ்
ராவை பீஷ்வாவாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

12. கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் சூரத் உடன்படிக்கையை ஆதரித்தார். ஆனால் ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினர்களோபுரந்தர் உடன்படிக்கையை ஆதரித்தனர். எனவே இரண்டு உடன்படிக்கைகளும் கம்பனியின் நிர்வாக இயக்குநர்களின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் இயக்குநர்களோ சூரத் உடன்படிக்கையை ஆதரித்தனர். மேலும் மராட்டியர்களும் புரந்தர் உடன்படிக்கையை மதிக்கவில்லை. இதற்கிடையில் நானாபட்னாவிஸ்லூபின் (Lubin) என்ற பிரஞ்சு அதிகாரியுடன் தொடர்பு கொள்ள ஆரம்பித்தார். இதனை பம்பாய் அரசு எதிர்க்கவே போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

முதலாவது மராட்டியப்போர் 1778-ல் தொடங்கியது. போர் ஆரம்பமான போது ஆங்கிலேயரின் படை மோசமான நிலையிலிருந்தது. அப்போது அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் ஆங்கிலேயருக்கெதிராக போரைத் தொடங்கியிருந்தனர். மேலும் மராட்டியப்படையும் வலிமையுடன் காணப்பட்டது. பம்பாயிலிருந்த ஆங்கிலப்படை ஒன்று கர்னல் ஈகர்டன் (Colonel Egerton) தலைமையில் புறப்பட்டது. அவரது உடல் நிலை குன்றவே கர்னல் காக் பர்ன் (Cock burn) என்பவர் தலைமை தாங்கினார். இந்த படை டெலிகான் (வநடநபழெ) என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் மராட்டியப்படையால் தோற்கடிக்கப்பட்டது. எனவே வாட்கன் (Wadgon) என்ற இடத்தில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அவமானகாரமான ஒரு உடன்படிக்கை செய்து

கொள்ளப்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கை மகதாஜிசிந்தியா (Mahadaji Sindia)வின் முயற்சியினால் செய்யப்பட்டது.

வாட்கன் உடன்படிக்கை:1779

வாட்கன் உடன்படிக்கைப்படி, a) 1773-க்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிய எல்லா இடங்களையும் திருப்பித்தர வேண்டும் . b) வங்காளத் திலிருந்து வந்த படையை மராட்டியரின் எல்லையிலிருந்து வாபஸ் பெற வேண்டும். c) புரோச்சமாவட்டத்திலிருந்து கிடைக்கும் வரியில் ஒரு பகுதியை ஆங்கிலேயர்கள் மராட்டிய சிந்தியாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

மீண்டும் போர்

வாட்கன் உடன்படிக்கையை கவர்னர் ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். மேலும் கம்பெனி நிர்வாக இயக்குநர்களுக்கு நம் நாட்டின் புகழுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை எல்லோரும் விரும்பும் வகையில் சுலபமாக நீக்குவோம் என்று கடிதம் எழுதினார். எனவே கம்பெனியின் புகழை மீண்டும் பெற திட்டமிட்டார். வங்காளத்திலிருந்து வலிமை மிக்க ஒரு படையை தளபதி கோடர்டு (Goddard) என்பவரின் தலைமையில் அனுப்பினார். அப்படை மத்திய இந்தியாவில் பல வெற்றி களைப் பெற்று புனாவை நோக்கி முன்னேறியது. குவாலியர் கைப்பற்றப் பட்டது. சிந்தியா “சிப்ரி” என்ற இடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். எனவே நிலைமையைப்பரிந்துகொண்ட மகதாஜிசிந்தியாபுனா அரசாங்கத்திற்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே உடன்படிக்கை ஏற்பட முயற்சித்தார். அதன் படி 1782 - மே 17-ல் சால்பை உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது. அதன்படி முதல் மராட்டியப் போர் முடிவுக்கு வந்தது.

சால்பை உடன்படிக்கை :1782

இந்த உடன்படிக்கையின் படி,

புரந்தர் உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் கைப்பற்றிய எல்லாப் பகுதிகளும் ஆங்கிலேயர் மராட்டியர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டும்.

a.சால்செட் ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுக்கப்படவேண்டும்.

b.இரண்டாம் மாதவராவ் பீவாவாக ஆங்கிலேயர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டார்.

c.ரகுநாதராவுக்கு மாதம் 25,000 கொடுக்கவும், அவருக்கு இஷ்டமான இடத்தில் தங்கிக் கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் இனி ரகுநாதராவை ஆதரிக்கக்கூடாது.

d.யமுனை நதிக்கு மேற்கிலுள்ள எல்லாப் பகுதிகளையும் சிந்தியா பெற்றுக் கொண்டார்.

முதல் மராட்டியப் போரின் முக்கியத்துவம்

சால்பை உடன்படிக்கை முதல் மராட்டியப் போருக்கு முன்னிருந்த நிலைமையையே ஏற்படுத்தியது. இப்போரினால் ஆங்கிலேயருக்கு அதிக பணநெருக்கடி ஏற்பட்டது. ஆனாலும் இந்த போர் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரின் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகும். ஏனெனில் இந்த முதலாவது மராட்டியப் போருக்குப்பின் இருபது ஆண்டுகள் வட இந்திய அரசியலில் அமைதி ஏற்பட்டது. மராட்டியர்களுடன் போர் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லாமல் போனது. எனவேதான் ஆங்கிலேயர்களால் மைசூர் போரில் திப்பு சுல்தானை எதிர்த்து போரிட்டு வெற்றி பெற முடிந்தது. நிஜாமையும், அயோத்தி நவாபையும் தங்கள் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவர முடிந்தது. இவ்வாறு ஆங்கிலேயர் தங்கள் விரோதிகளை அழித்து தங்களை பலப் படுத்திக்கொள்ள முதல் மராட்டியப்

போர்காரணமாக அமைந்தது. எனவே சால்பை உடன்படிக்கைக்குப் பின்னர் ஆங்கிலேயர் இந்திய அரசியலைக் கட்டுப்பாடு செய்யக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தவர்களாக ஆனார்கள்.

இரண்டாம் மராட்டியப் போர் (1803-1805)

போருக்கான காரணங்கள்

1. 1795-ம் வருடம் ப்வா இரண்டாம் மாதவராவ் தற்கொலை செய்து இறந்தார். எனவே ரகுநாதராவின் (ரகோபா) மகனான இரண்டாம் பாஜிவ்ராவ் பீஸ்வாவாக 1796 -ல் பதவி ஏற்றார். அவரது முதல் அமைச்சராக நானாபட்னாவிஸ் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். மராட்டியத்தலைவர்களான சிந்தியா, ஹோல்கார், பான்ஸ்லே ஆகியோர்களுக்கிடையே போட்டியை அதிகப்படுத்தி மோதலை ஏற்படுத்தினார் இரண்டாம் பாஜிராவ்.
2. இதற்கிடையில் 1798-ல் கவர்னர் ஜெனரலாகப் பொறுப்பேற்ற வெல்லஸ்லி கம்பனியின் நிலைமையைப் பாதுகாப்பதற்காக துணைப் படைத்திட்டத்தைப் பின்பற்றி வலுவற்ற இந்திய அரசுகளை கம்பனியின் கட்டுப்பாட்டில் வைக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். நிஜாம் உட்பட பல இந்திய அரசர்கள் துணைப்படைத் திட்டத்தில் கையெழுத்திட்டு ஆங்கிலேயரின பாதுகாப்பை பெற்றார்கள். ஆனால் மராட்டியர்கள் துணைப்படை ஒப்பந்தத்தில் சேரவில்லை.
3. மராட்டியக் கூட்டரசை இதுவரை கட்டிக்காத்தவரும், மராட்டிய விவகாரத்தில் ஆங்கிலேயரின் தலையீட்டை எதிர்த்து வந்தவருமான நானா பட்னாவிஸ் 1800 - மார்ச் 12-ல் புனாவில் இறந்தார். இதனால் நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. மராட்டியத்தலைவர்களுக்கிடையே பிளவு வலுப்பட ஆரம்பித்தது. புனாவில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த

தவுலத்ராவ் சிந்தியாவும், ஐஸ்வந்த்ராவ் ஹோல்காரும்
தங்களுக்குள் கடுமையாகப்போரிட்டார்கள்.

பஸ்ஸின் உடன்படிக்கை : 1802

இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பீவா இரண்டாம் பாஜிராவ்
துணைப்படைத்திட்ட ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முன்வந்தார். இதன்படி
1802 டிசம்பர் 31ல் பஸ்ஸின் உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது.
இந்த உடன்படிக்கையின்படி,

1. 6,000க்கும் குறையாத காலாட்படையும் அதற்குரிய
பீரங்கிகளும், ஐரோப்பியப் பீரங்கிப் படையினரும் கொண்ட ஒரு
பாதுகாப்புப்படை பீவாவின் நாட்டில் நிலையாகத்
தங்கியிருக்கும்.
2. இந்தப் படையின் செலவுக்காக 26லட்ச ரூபாய் வருமானம்
தரத்தக்க பகுதிகளை ஆங்கிலேயர்களுக்கு பீவா கொடுக்க
வேண்டும்.
3. ஆங்கிலேயருடைய ஐரோப்பியப் பகைவர்களை பீவா வைத்துக்
கொள்ளக்கூடாது. மேலும் ஆங்கிலேயர்களின் உத்தரவில்லாமல்
மற்ற இந்திய அரசர்களுடன் உறவு வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது.
4. இந்த பஸ்ஸின் உடன்படிக்கையின்படி ஆங்கிலப் படை ஒன்று
ஆர்தர் வெல்லஸ்லி என்பவரின் தலைமையில் சென்று
பீவாவை 1803 மே 13-ல் அவரது தலைநகரான புனாவில்
அமர்த்தியது. ஆங்கிலேயருடன் பீவா செய்து கொண்ட
துணைப்படைத் திட்டத்தை மற்ற மராட்டியத் தலைவர்கள்
எதிர்த்தார்கள். தங்கள் தேசிய சுதந்திரம் பறிபோனதைக் கண்டு
தங்களுக்கிடையே இருந்த பொறாமைகளை மறந்து
ஆங்கிலேயர் களுக்கெதிராக ஒன்று சேர முற்பட்டனர். 1802-
ஆகஸ்ட் மாதம் இரண்டாம் மராட்டிய போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

மராட்டியர்களின் படையில் இரண்டு லட்சத்துக்கும் மேல் எண்ணிக்கையுள்ள போர் வீரர்கள் இருந்தனர். மேலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் பயிற்சி அளிக்கப்பட்ட 40,000 வீரர்களும் இருந்தனர். எனவே மராட் டியர்களை எல்லாப்பகுதிகளிலிருந்தும் தாக்க முற்பட்டனர் ஆங்கிலேயர். ஆர்தர் வெல்லஸ்லி அகமதாபாத்தைக் கைப்பற்றினார். சிந்தியாவின் படைகளை நர்மதை ஆற்றுக்குத் தெற்கே உள்ள அஸ்ஸே (Assaya) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார். மேலும் பான்ஸ்லேயின் படைகளை ஆர்கான் யுசபயழெ) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்து பர்கான்பூர், அஸ்ஸீர்கார் ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றினார். வட இந்தியாவில் ஜெனரல் லேக் (Lake) சிந்தியாவிடமிருந்து அலிகாரைக் கைப்பற்றினார். தோல்வியடைந்த சிந்தியா 1804-ல் ஆங்கிலேயருடன் சுர்ஜி அர்ஜன்கான் (Surji Arjangaon) என்ற உடன்படிக்கையை செய்து கொண்டு போரிலிருந்து விலகினார். பான்ஸ்லே தியோகான் (Deogaon) என்ற உடன்படிக்கையை ஆங்கிலேயர் களுடன் செய்து கொண்டார்.

இவ்வாறு ஆங்கிலேயர்களின் போர்தந்திரங்களும் மராட்டியரின் ஒற்றுமையின்மையும் மராட்டியரின் தோல்விக்குக் காரணமாயின. மராட்டியக் கூட்டரசிற்கு இதனால் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டது. பான்ஸ்லேயும், சிந்தியாவும் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு போரிலிருந்து விலகிய பிறகு 1804-ல் ஹோல்கார் ஆங்கிலேயர் மீது போர்தொடுத்தார்.

ஜஸ்வந்த்ராவ் ஹோல்கார் தம்மிடம் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எப்போ தும் அச்சம் உண்டு என்று நினைத்தார். எனவே ரஜபுத்திர நாடுகளிடமிருந்து கப்பம் வாங்கும் உரிமை கொண்டாடினார். தோஆப் பிரதேசத்தின் பல பகுதிகள் தமக்கே உரியது என்று கூறினார். எனவே

ஆங்கிலேயர்களுக்கு வேண்டுகோள் ஒன்று விடுத்தார். ஆங்கிலேயர் அவருடைய நட்புறவை விரும்பினால் தாம் விரும்பிய அனைத்தையும் தமக்கே அளிக்க வேண்டும் என்றார். ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் இதனை ஏற்காமல் அவர் மீது போர்தொடுத்தனர். முதலில் சில வெற்றிகளை ஹோல்கார் பெற்றார். ஆனால் தளபதி லேக் பருக்காபாத் என்ற இடத்தில் ஹோல் காரைத் தோற் கடித்தார். ஆனால் கொரிலா போர் முறையால் ஆங்கிலேயரிடம் குழப் பத்தை ஏற்படுத்தினார் ஹோல்கார். இச்சமயத்தில் பான்ஸ்லேயும் மறுபடி போரில் கலந்து கொண்டார். ஹோல்காரால் ஆங்கிலப்படைக்கு இழுக்கு ஏற்பட்டதால் வெல்லஸ்லியை திரும்ப வருமாறு ஆங்கில அரசு அழைக் கும் கட்டாய நிலை ஏற்பட்டது. 1806-ல் ஆங்கிலேயர்களுடன் ஹோல்கார் சமாதானம் செய்து கொண்டார் ரஜபுதனப்பகுதிகளில் சுதந்திரமாக செயல் படும் உரிமை பெற்றார்.

இரண்டாம் மராட்டியப் போரின் முக்கியத்துவம்:

இரண்டாம் மராட்டியப் போரில் ஆங்கிலேயர் முக்கியச் சலுகை களை பல்வேறு முறைகளில் பெற்றனர். மராட்டிய அரசரான பான்ஸ்லே பாலகூரைச் சேர்ந்த கட்டாக் மாகாணத்தையும் வார்தா நதியின் மேற்கில் அவருக்கிருந்த எல்லா இடங்களையும் ஆங்கிலேயருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். நாகபுரிக்கு பிரிட்டிஷ் ரெசிடெண்ட்டாக எல்பின்ஸ்டன் என்பவர் அனுப்பப்பட்டார். சிந்தியாகங்கைக்கும் யமுனைக்கும் இடையில் இருந்த அவருடைய இடங்களையும் கோட்டைகளையும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு கொடுத்தார். மேற்கில் அகமது நகரம், புரோச்சு , அஜந்தா மலை களுக்கு மேற்கே இருந்த தமக்குரிய எல்லா இடங்களையும் விட்டுக் கொடுத்தார். பெயரளவுக்கு மட்டும் முகலாயப் பேரரசராக இருந்த ஷா ஆலம் ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பின் கீழ் வந்தார். ஜோத்பூர், ஜெய்பூர், மாசேரி, புந்தி, பரத்பூரின் ஜாட் அரசு

ஆகியவற்றுடன் நட்புறவு உடன்படிக்கைகள் செய்து கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறு மராட்டியர்களிடமிருந்து ஆங்கிலேயர் பல பகுதிகளைப் பெற்றனர். சென்னையிலும் வங்காளத் திலும் கூட ஆங்கிலேயரின் உடமைகள் மற்ற வழிகளில் விரிவாக்கப் பட்டன. “இப்போது நாம் இந்தியாவை அடக்கி ஆள்பவர்களாக இருக்கிறோம். நம்முடைய ஆட்சியை எவராலும் அசைக்க முடியாது என்று எழுதினார் மன்றோ பிரபு ஆனால் ஹோல்காரிடம் ஆங்கிலேயர் அடைந்த தோல்வி வெல்லஸ்லி பதவி விலகுவதற்கு காரணமாக அமைந்து விட்டது.

மூன்றாவது மராட்டியப் போர் (1817-1819)

காரணங்கள்

1. பிண்டாரி என்ற கொள்ளைக் கூட்டத்தினருக்கும் மராட்டியர் களுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்தது. மராட்டியர்கள் பிண்டாரிகளை கூலிப்படை வீரர்களாக அவ்வப்போது பயன்படுத்தி வந்தனர். எனவே கவர்னர் ஜெனரல் ஹேஸ்டிங்ஸ் பிரபு பிண்டாரிகளை ஒழிப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். இதனால் மராட்டியர்களுடன் மோதல் ஏற்படும் என்பதையும் உணர்ந்தார்.
2. பீவா இரண்டாம் பாஜிராவ் தன்னுடைய தலைமையின் கீழ் மராட்டியக் கூட்டமைப்பை திரும்பவும் நிலைப்படுத்தி ஆங்கிலேயரின ஆட்சியை ஒழித்துவிட வேண்டுமென்று கனவு கண்டார். இதனால் ஆங்கிலேயரைவிட்டு பிரிந்து உரிமை பெறுவதற்கு தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கியிருந்தார்.
3. இச்சமயத்தில் பீவாவிற்கும் கெய்க்வாருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட ஒருதகராரைத் தீர்ப்பதற்காக தனது அமைச்சரும், ஆங்கிலேயரிடம் நட்புடன் இருந்தவருமான கங்காதர சாஸ்திரி

(Gangadhar Sastri) என்பவரை 1814-ல் புனாவுக்கு அனுப்பினார். அவருக்கு புனாவிலிருந்த ஆங்கில பிரதிநிதி எல்பின்ஸ்டன் பாதுகாப்பு அளிப்பதாக வாக்குறுதி யளித்தார். அப்படியிருந்தும் பீவா தனது நண்பர் திரிம்பக்ஜி டாங்லியா (Trimbakji Danglia) என்பவரின் தூண்டுதலின் பேரில் வஞ்சமாக கங்காதர சாஸ்திரியைக் கொன்று விட்டார்.

4. ஆனால் எல்பின்ஸ்டனின் கட்டாயத்தின் போர் திரிம்பக்ஜி சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார். தானாவிலிருந்த ஒரு கோட்டையில் சிறைவைக் கப்பட்ட அவர் ஒரு ஆண்டுக்கு பிறகு தப்பி ஓடிவிட்டார். இதற்கு பீவா தான் காரணமாயிருக்க வேண்டும் என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டது.
5. 1817-ல் மராட்டியத் தலைவர்களைக் கொண்டு ஒரு கூட்டரசை ஏற்படுத்துவதற்கு பட்டாணியத்தலைவன் அமிர்கானுடனும், ஆங்கிலயர் களுக்குப் பகைவர்களாக இருந்த சிந்தியா, பான்ஸ்லே ஆகியோரிடமே பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்கினார் பீவா. தனது படையின் வலிமையை அதிகரிப்பதற்கும் முயன்றார். எனவே ஆங்கிலேயரும் பீவாவின் சதித்திட்டங்களை முறியடிக்க தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுத்தனர்.
6. **புனா உடன்படிக்கை** : 1817, ஜூன் 13 புனாவிலிருந்த ஆங்கிலப் பிரதிநிதி எல்பின்ஸ்டன் பாஜிராவை புனா உடன்படிக்கை ஏற்றுக்கொள் ளும்படி செய்தார். இந்த உடன்படிக்கைப்படி, a) மராட்டியக் கூட்டரசின் தலைமையை பீவா கைவிட்டார். b) கெய்க்வார் மீதிருந்த உரிமையை நான்குலட்சம் ரூபாய் பெற்றுக் கொண்டு கைவிட்டார் c) மறுபடியும் அவரிடம் பணம்

கேட்பதில்லை என்று உறுதியளித்தார். இவ்வாறு பீவா வின் அதிகாரங்களை ஆங்கி லேயர் பறித்தனர். ஆங்கிலேயரின் உத்தரவின்றி பீவா எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

7. இதனால் ஆத்திரமடைந்த பீவா ஆங்கிலேயருக்கெதிராகப் போரில் இறங்கினார். புனாவிலிருந்த ஆங்கிலப் பிரதிநிதி தங்குமிடத்தை தீவைத்துக் கொளுத்தினார். இதனால் 1817-ல் மூன்றாம் மராட்டியப் போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

திடீரென்று பீவா தாக்கியதால் ஆங்கிலப் படைகள் பின்வாங்கின. ஆனால் தளபதி புர் (Colonel Burr) என்பவரால் பீவா கிர்க்கி என்ற இடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அதன்பிறகு 1818 ஜனவரி 1-ம் தேதி கோரிகான் (Koregaon) என்ற இடத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டார். பிப்ரவரி 20-ல் ஆஷ்டி (Ashti) என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரிலும் தோற்கடிக்கப் பட்டார். போரில் பீஷ்வாவின் தளபதி கோகலே கொல்லப்பட்டார். இறுதி யில் பீவா ஆங்கிலத் தளபதி ஜாண்மால்காம் என்பவரிடம் சரணடைந்தார்.

இந்த தோல்வியினால் பீவா என்ற பதவி ஒழிக்கப்பட்டது. பீவா கான்பூருக்கு அருகிலுள்ள பித்தூர் (Bithur) என்ற இடத்தில் ஆண்டுக்கு எட்டு லட்சம் ரூபாய் ஓய்வூதியத்துடன் ஓய்வெடுக்க அனுமதிக்கப் பட்டார். அவரது நாடு முழுவதும் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. பீவா வின் நாட்டிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட சிறிய நாடானசதாரா சிவாஜியின் வழித்தோன்றலான பிரதாபசிம்மன் என்பவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

1816-ல் ராகூஜி பான்ஸ்லே இறந்த பிறகு பதவியேற்ற யர்சோஜி என்ற அரசருக்கு அப்பாசாகிப் (Appasahib) என்பவர் ரீஜெண்டாக

நியமிக்கப்பட்டார். இவர் பீவாவுக்கு ஆதரவாக போரில் இறங்கினார். போரில் அப்பாசாகிப்பின் படைகள் சீத்தபல்டி (Sitabaldi) என்ற இடத்தில் 1817 நவம்பரில் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஹோல்காரும் பீவாவுக்கு ஆதர வாகப் போரில் இறங்கினார். அவரது படைகள் மகித்பூர் (Mahidpur) என்ற இடத்தில் 1817 டிசம்பர் 21-ல் தோற்கடிக்கப்பட்டது. ஹோல்கார் 1818 ஜனவரியில் ஆங்கிலேயருடன் மண்ட சோர் (Mandasor) என்ற உடன் படிக்கை செய்து கொண்டு நர்மதை நதிக்குத் தெற்கே உள்ள இடங்களையும் ஆங்கிலேயர்களிடம் கொடுத்து விட்டார். அவரது நாட்டில் ஒரு ஆங்கிலப் படை வைக்கப்பட்டது. சிந்தியா ஒருவருக்குத்தான் ஒரு தனிப்படை வைத்துக்கொள்ள உரிமை கொடுக்கப்பட்டது. இவ்விதம் மராட்டியர்களின் அரசியல் வாழ்க்கை ஒடுங்கிப் போனது.

மராட்டியர்களின் தோல்விக்கான காரணங்கள்

இவ்விதம் முகலாயப் பேரரசின் அழிவின் மீது இந்தியாவில் தங்கள் அரசியல் தலைமையை நிலை பெறுவதற்கு மராட்டியர் செய்த கடைசி முயற்சியும் தோல்வியடைந்தது. மராட்டியர்கள் முகமதியர்களை விட வல்லவர்களாகக் காணப்பட்டாலும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அவர்கள் ஈடாக மாட்டார்கள். ராஜதந்திரத்திலும், படைவலிமையிலும், தலைமைத் தன்மையிலும் ஆங்கிலேயர்களைவிடக் குறைந்தவர்களே. மராட்டியர் களின் இறுதி வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. **ஆற்றலற்ற தலைமை** : மராட்டியர்களிடம் காணப்பட்ட ஆற்றலற்ற தலைமை அவர்கள் வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாகும். சிவாஜி, முதலாம் பாஜிராவ், மல்ஹர் ராவ் ஹோல்கார், மகதாஜி சிந்தியா, நானாபட்னாவிஸ்

ஆகியோர்களைத் தவிர பிற தலைவர்கள் ஆற்றலற்று காணப்பட்டார்கள். அவர்களிடம் ராஜதந்திரம் இல்லை. தந்திரங்கள் செய்வதிலும் சதித்திட்டங்கள் தீட்டுவதி லேயுமே தங்கள் ஆற்றலைச் செலவிட்டார்கள். எனவே போர்களை திட்டமிட்டு சிறப்பாக நடத்த சிறந்த தலைவர்கள் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்.

2. **ஒற்றுமையில்லாத தலைமை** : மராட்டியர்களிடம் ஒற்றுமையில்லை. மராட்டியத்தலைவர் ஹோல்கார், சிந்தியா, பான்ஸ்லே போன்றவர்களிடம் ஒற்றுமையில்லை. போட்டியும் பொறாமையும் காணப்பட்டது. தங்கள் நலன்களை மட்டுமே கவனித்து தேசிய நலன்களை பாழ்படுத்திவிட்டார்கள். இரண்டாம், மராட்டியப் போர் தொடக்கத்தில் ஐஸ்வந்தராவ் ஹோல்கார் தனித்தே நின்றார். சிந்தியாவும், பான்ஸ்லேயும் தோற்றபிறகே ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்தார். மூன்றாம் மராட்டியப் போரில் சிந்தியா மற்ற மராட்டியத்தலை வர்களுடன் சேரவில்லை. இவ்வாறு ஒற்றுமையில்லாத தலைவர்களால் மராட்டியர்கள் வீழ்ச்சியடைந்தனர்.
3. **மராட்டியத்தலைவர்களின் பொறுப்பின்மை** : மராட்டியர்களின் வீழ்ச்சிக்கு பீ'வா இரண்டாம் பாஜிராவ், தெளல்தராவ் சிந்தியா என்ற இன்பநாட்டமுடைய இளைஞர்களின் பொறுப்பின்மையே காரணம் ஆகும். இவர்கள் தங்கள் அட்டுழியத்தால் மக்கள் வாழ்க்கையைக் கெடுத்தனர். முக்கியமாக தெளல்தராவ் சிந்தியா ஏகபோக வாழ்க்கை வாழ்கிறவராக காணப்பட்டார். இவர்களது கோடுங் கோன்மையால் துயருற்ற மக்கள் அவர்கள் ஆட்சி முறையை வெறுத்து ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பை நாடினர்.

4. **மராட்டியரின் வலிமையற்ற இராணுவ அமைப்பு :** மராட்டியரின் ராணுவம் ஆங்கில ராணுவத்தைவிட வலிமை குறைந்து காணப்பட்டது. மராட்டியர்கள் தங்கள் பழமையான கொரிலா போர் முறையைக் கைவிட்டார்கள். அதே நேரம் மேலை நாட்டினரைப் போல விஞ்ஞான ரீதியில் தங்கள் ராணுவத்தை அமைத்துக் கொள்ள வில்லை. மேலும் அவர்களிடம் பீரங்கிப்படையில்லை. ஆனால் ஆங்கி லேயர் வலிமையான பயிற்சி பெற்ற, பீரங்கிப்படையுடன் கூடிய ராணுவத்தை வைத்திருந்தனர். எனவே ஆங்கிலப்படையிடம் மராட்டியப்படை தோற்றுப்போனது.
5. **ஆங்கிலேயரின் ஒற்றர் முறை:** ஆங்கிலேயர்களிடம் திறமை மிக்க ஒற்றர் படை இருந்தது. அதன் மூலம் மராட்டியர்களின் சதியையும், செயல்பாட்டையும் மிக எளிதில் அறிந்து கொண்டனர். இந்திய அரசர்களின் அவையிலிருந்த ஆங்கிலப்பிரதி களின் பணி பாராட்டப்படக் கூடியது. எதிரிகளின் பலம் பற்றியும், பலவீனம் பற்றியும் அவ்வப்போது தகவல்களைப் பெற்று அதற்கேற்ற பல திட்டங்களை வகுத்தனர்.
6. **சமுதாய ஒற்றுமையும், தேசிய உணர்வும் இல்லை :** மராட்டிய நாட்டில் சிறப்பும் ஒழுங்கும் வாய்ந்த சமுதாய வளர்ச்சி, கல்வியைப் பரப்புதல் அல்லது மக்களை ஒன்றுபடுத்துதல் ஆகியவை களுக்கான எவ்வித முயற்சியும் சிவாஜி காலத்திலாவது, பீவாக்களின் காலத்திலாவது செய்யப்படவில்லை. நாடு சிறக்க வேண்டுமானால் ஒற்றுமை இன்றியமையாதது. இந்த உண்மையை வேறு பல இந்தியர் களைப் போலவே மராட்டியர்களும் உணரவில்லை. நாட்டிற்கு

பேரிடை யூறு ஏற்படும் போது தேசிய உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு மக்களும், தலைவர்களும் ஒற்றுமையுடனும் தேசிய உணர்வுடனும் செயல்படா விட்டால் அது அந்த நாட்டின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்பதற்கு மராட்டியர்கள் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

7. **நிலையற்ற பொருளாதாரக் கொள்கை :** மராட்டியர்கள் தங்கள் நாட்டில் சரியான பொருளாதாரக் கொள்கை யைப் பின்பற்றவில்லை. சிறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையும் திருப்தி கரமான நிதி ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படவில்லை. தங்களுக்கிடையே அதிகாரப் போட்டியிருந்ததால் வேளாண்மை வளர்ச்சிக்கோ, வாணிபத்தை பெருக்குவதற்கோ எந்த நடவடிக்கைகளும் எடுக்கவில்லை. எனவே பலமற்ற பொருளாதார நிலை அவர்களது வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்தது.

8. **ராஜபுத்திரர்களிடம் கொண்ட பகைமை :** சூழ்நிலைக்கேற்பவும், தேவைக்கேற்பவும் தங்கள் கொள்கை களை மராட்டியர்கள் வகுத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்து பேரரசை அமைக்க விரும்பிய மராட்டியர்கள் இராஜபுத்திரர்களின் நட்பைப்பெற முயலவில்லை. ராஜபுத்திரர்களுக்கெதிராக அவர்கள் நாட்டின் மீது அடிக் கடி படையெடுத்து அவர்களின் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டனர். இது மராட்டியர்களின் வலிமையைக் குறைத்தது.

இவ்வாறு சுமார் நாற்பது ஆண்டுகாலம் ஆங்கிலேயர்களுடன் ஏற்பட்ட போட்டியில் மராட்டியப் பேரரசு என்ற கட்டிடம் மிகவும் அவமானகரமான முறையில் இடிந்துவிட்டது. மராட்டியர்களின் வீழ்ச்சியால் ஆங்கிலேயர்கள் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவில் வலிமை பெற்று விளங்கினர்.

ஆங்கில ஆப்கானிய போர்கள்

19ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் நிகழ்ந்த தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியும் (1800-1801), வேலூர்க் கிளர்ச்சியும் (1806) ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிரான பெரிய போராட்டங்களாகும். அதன்பின் 1856 வரை இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகக் குட்டிக் கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்றன. ஆங்கிலக் கம்பெனி இக்கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் தனது ராணுவ வலிமையால் எளிதில் அடக்கிவிட்டது. எனினும், ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கமும், அடக்குமுறையும், ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையும் இந்திய அரசர்களிடையேயும், பிராந்தியத் தலைவர்களிடையேயும், மக்களிடையேயும் மனக்கசப்பை ஏற்படுத்தின. இம்மனக்கசப்பே வட இந்தியாவில் 1857 ஆம் ஆண்டு பெருங் கிளர்ச்சியாக (Great Rebellion) உருவெடுத்தது. இக்கிளர்ச்சி “கடைசியானதாகவும், மிகக்கடுமையானதாகவும் இருந்தது. இக்கலகம் ஆங்கிலப் பேரரசு என்னும் பிரமாண்டமான கட்டடத்தின் அடிப்பாகத்தையே ஆட்டிவிட்டது”. 1857 பெருங்கிளர்ச்சி இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றின் முக்கிய திருப்புமுனையாகும்.

ஆங்கில - ஆப்கானிய போர்கள்

1843-ல் சிந்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இணைக்கப்பட்டது. 1849-ல் பஞ்சாபும் இணைக்கப்பட்ட பின் ஆங்கில இந்தியப் பேரரசின் வடமேற்கு எல்லை மேலும் விரிவாகியது. ஆனால் எல்லைப் புறங்கள் சரியாக வரையறுக்கப் படாமலேயே இருந்தன. எல்லைப்புறங்களுக்கு அருகில் ஆப்கானிஸ்தான் அமைத்திருந்தமையால் அது பல தாக்குதல்களுக்கு உள்ளளாயிற்று. சர் ஜான் றோர், வெல்வெஸ்லி ஆகியோர் காலத்தில் ஜாமன் 'ா தோற்கடிக்கப்பட்டுக் குருடாக்கப்பட்ட

லாதியானாவில் வணிகக் குழுவில் கைதியாக இருந்தார். அத்தோடு ஆப்கானியர் பயம் நீங்கியது. 19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நெப்போலியனின் படையெடுப்பும் பின்னர் மத்திய ஆசியாவில் பெருகி வந்த ர்யாவின் வலிமையுமே ஆங்கிலேயர்களின் வடமேற்கு எல்லைப்புற உறவுகளை நிர்ணயித்து வந்தன. ஒரு இடைப்பட்ட நாடாக ஆப்கானிஸ்தானத்தை வைத்திருக்க விரும்பியதால் இந்தியத் தலைமை ஆளுநர்கள் ஆப்கானிஸ்தானத்துடன் நட்புறவு நிலையையே தொடர்ந்தனர். பாரசீகம் ர்யா ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. இதனால் இந்தியாவில் ர்ய படையெடுப்பு ஏற்பட்டு விடுமோ என்று இங்கிலாந்து அஞ்சியது. ர்யா இந்தியா மீது படையெடுக்காமல் தடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமே ஆங்கிலேய ஆப்கானிய உறவு முறைகளைத் தீர்மானித்தது. ஆங்கிலேயர்களுக்கு இக்கொள்கையால் எந்தவித லாபமும் கிட்டவில்லை.

ஆங்கிலேயர் - ஆப்கானிய முதல் போர் (1839 - 42)

போருக்கான காரணங்கள்

ஆப்கானிய பேரரசின் இயல்பு:

அகமதுர் அப்தாலி துரானியால் துவங்கப்பட்ட ஆப்கானியப் பேரரசு நாளடைவில் திறமையிழந்தது. அப்தாலியின் திறமையற்ற மகன் தைமுர்(1773-1793) ஆட்சி புரிந்தார். அவருக்குப்பின் வந்த ஜாமன்(1793-1800) ஓரளவு திறமை உடையவராக விளங்கினார். அவர் ஆட்சியின் போது ஆப்கானிஸ்தான் பலம் பொருந்திய நாடாக விளங்கியது. இந்தியாவின் மீது படையெடுத்து வெற்றி காண வேண்டும் என்று பெரும் முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டார். ஆனால் பாரசீகப் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டு குருடாக்கப்பட்டார். இறுதியில் பஞ்சாபிலுள்ள லாதியானாவிற்கு ஓடிவந்து ஆங்கிலேயரிடம் உதவித் தொகை பெற்று வாழ்ந்து இறந்தார். பின்னர் அரியணை ஏறிய மாமுத்ர

(1800-1803) ஃஜா (1803-1809) முதலானவர்கள் திறமை குறைவானவர்கள்.தாங்கள் நினைத்தது போல ஆளத்தலைப்பட்ட உயர் குடியினரின் எடுப்பார் கைப்பிள்ளைகளாக விளங்கினர். நாட்டில் சட்டமும் ஒழுங்கும் கெட்டன. சதிகளும் பூசலும் பொறாமையுடன் ஓங்கி நின்றன.

1809-ல் ஷாஷுஜாவுடன் ஓர் ஒப்பந்தத்தை எல்பின்ஸ்டன் மேற்கொண்டார். உடன்பாடு கண்டு பெஷாவருக்குத் திரும்பும் முன்னர் இவரது சகோதரர் முகாதுஷா ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். ஓர் உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்டது. நீண்ட போருக்குப் பிறகு ஆட்சிக்குவந்த பரக்ஷாயிகளில் தோஸ்து முகம்மது திறமைமிக்கவர் ஆவார்.

தோஸ்து முகம்மது (1836 - 1863):

1836 ல் ஆக்லண்ட் தலைமை ஆளுநராகப் பதவியேற்றார். தோஸ்து முகம்மது ஆங்கிலேயருடன் நட்புறவு கொள்ள வேண்டி ஆக்லண்டைப் பாராட்டிக் கடிதம் எழுதினார். சீக்கியருக்கு எதிராகத் தோஸ்து முகம்மது பெஷாவரை மீட்க உதவும்படி அதில் எழுதியிருந்தார். ஆங்கிலேய அரசு நடுநிலைக் கொள்கையை அப்போது கடைப்பிடித்து வந்தது. எனவே ஆக்லண்டு பிரபு உள்நாட்டு அரசுகளின் விவகாரங்களில் தலையிடுவதாக இல்லை என்று கூறிவிட்டார் எனினும் இவ்விரு நாடுகளிடையே உள்ள பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க அலெக்சாண்டர் பர்னஸ் தலைமையில் நல்லெண்ணக் குழுவை அனுப்பினார்.

நல்லெண்ணக்குழு:

1837 ல் ஆக்லண்டு, அலெக்சாண்டர் பர்னஸ் என்பவரை காபூலுக்கு அனுப்பினார். தோஸ்து முகம்மது ஆங்கிலேயருடைய கருத்துகளை இரண்டு நிபந்தனைகளின் பேரில் ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஒன்று ரஞ்சித்சிங் ஆப்கானியரிடமிருந்து கைப்பற்றிய பெஷாவரை ஆங்கிலேயர் தமக்கு மீட்டுத் தர வேண்டும்.

இரண்டாவது, ஹீரத்தை முற்றுகையிட்டுள்ள பாரசீகரை விரட்ட ஆங்கிலேயர் உதவி புரிய வேண்டும். இவ்விரு வேண்டுகோளும் ஆங்கிலேயருக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை ரஞ்சித்சிங்கை பகைத்துக் கொள்வதும் பாரசீகத்தைப் பகைத்துக் கொள்வதும் தீங்கானவை என்பதனால் இங்வேண்டுகோள்களை ஆக்லண்ட் புறக்கணித்தார். விக்டேவிட் ர்ய தூதுக்குழுவின் தலைவர் ஆப்கானிஸ்தானம் வந்து தோஸ்த் முகம்மது உடன் ஓர் உடன் படிக்கையைச் செய்து கொண்டார். இதனைக் கண்ட ஆங்கிலேயர் ர்ய அபாயத்திற்கு அஞ்சினர்

ர்யப் படையெடுப்பு பற்றி அச்சம்:

ஆப்கானியரும் ர்யரும் இணைந்த செயல் இந்தியாவிடமிருந்து ஆபத்து என்று ஆங்கிலேயருக்குப் புரிந்தது. பாரசீகர்கள் ஹீரத்தை பிடித்து விட்டால், அங்கிருந்து டெல்லியை அடைவது மிக எளிது என்பதும் விளங்கியது. பாரசீகத்திலிருந்து ஆங்கிலத் தூதுவர் காஸ்பியன் கடலோரமாக ர்யப்படைகள் நகர்வதையும், ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ஆங்கிலேயர் தலையிடுவதற்கான வேளை வந்து விட்டது என்றும் எழுதி இருந்தார். அப்போது, இயக்குநர்களின் குழு ஆபத்தை உணர்ந்து விழித்துக் கொண்டது.

பாரசீகம் ஹீரத்தை முற்றுகையிடும்

பாரசீகம் இர்யார்களின் தூண்டுதலின் பேரில் ஹீரத்தை முற்றுகையிட்டது. பாரசீகம் ஹீரத்தைக் கைப்பற்றியதும், ஆப்கானிஸ்தானத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று தங்களது நெடுநாளையக் கனவை நனவாக்க முயல்வர் என ஆங்கிலேயர் கருதினர்.

முக்கூட்டு உடன்படிக்கை:

ஆக்லண்ட் 1838ல் மக்நாட்டன் என்னும் தமது அரசாங்கச் செயலாளரை லாகூருக்கு அனுப்பி ரஞ்சித்சிங், ஷாஷுஜா ஆகியோருடன் முக்கூட்டு உடன்படிக்கை ஒன்றினை செய்தார். இதன்படி ஆக்லண்ட் பிரபுவும் ரஞ்சித்சிங்கும் சேர்ந்து ஆப்கானிய அரியணையில் ஷாஷுஜாவை அமர்த்தி தோஸ்து முகம்மதுவை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.

ஷாஷுஜா, ஆங்கிலேயருக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் இரண்டு இலட்சம் ரூபாய்கள் தருவதாகவும், ஆப்கானிய அயல்நாட்டுக் கொள்கையினை ரஞ்சித்சிங்கையும், ஆங்கிலேயரையும் கலந்தாலோசித்தே முடிவு காணவேண்டும் என்று ஒப்புக் கொண்டார். மேலும் ஷாஷுஜா, சிந்து நதியின் வலது கரையில் உள்ள பகுதிகளின் மீதும் சிந்து மாநிலத்தின் அமீர்களின் மீதான தனது உரிமைகளை விட்டுக் கொடுப்பதாகவும் ஒப்புக் கொண்டார். 1838ல் ஆக்லண்டு சிம்லாவில் ஓர் அறிவிக்கையினை வெளியிட்டார். இதில் தோஸ்த் முகமது பல அநீதிகளைச் செய்வதாயும் ஷாஷுஜாவிற்குத் தாம் உதவ வேண்டியதன் அவசியத்தையும் எடுத்துக் கூறினார்.

பாரசீகம், ர்யா பின்வாங்கல்:

பாரசீக வளைகுடாவிற்கு அனுப்பப்பட்ட ஆங்கிலப் படைகளைக் கண்டு அச்சம் கொண்ட பாரசீக மன்னர் ஹீரத் முற்றுகையைக் கைவிட்டார். இங்கிலாந்து ஐரோப்பிய அரசியலில் ஏற்பட்ட பீடிகைகளைக் கண்டு ர்யாவும் தமது முகவர்களை ஆப்கானிஸ்தானத்திலிருந்து திரும்ப அழைத்துக் கொண்டது. இவ்வாறு இந்தியாவைப் பயமுறுத்திய ர்யா பாரசீக படையெடுப்பு தவிர்க்கப்பட்டது.

போரின் தொடக்கம்:

ஆப்கானிஸ்தானத்தின் மீது படையெடுப்பது முறையல்ல என்று வெல்லிங்டன் முதலானவர்கள் எடுத்துக்கூறியும் ஆக்லண்ட் அதற்கு செவிசாய்க்காது ஆப்கானியப் போரை தொடங்கினார்.

ஆங்கிலேயப் படைகள் ஷாஷாஜாவுடன் ஆப்கானிஸ்தானினுள் நுழைந்து 1839ல் காந்தாரம், கஜினி, காபூல் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றின. 1840ல் தோஸ்த் முகமது கைது செய்யப்பட்டு கல்கத்தாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் தேசியப் புரட்சி தோன்றியது 1841ல் பர்னஸ், மக்நாட்டன் ஆகியோர் கொலை செய்யப்பட்டனர். ஷாஷாஜாவின் ஆட்சியை ஆப்கானியர் வெறுத்தனர். தோஸ்த் முகமதுவால் திறமையாக அடக்கியாளப்பட்டு வந்த மலை இனத்தவர்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். ஆங்கிலப்படை இக்கலகக்காரர்களை அடக்குவதற்கு எந்தவித ந நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் தமக்குள்ளேயே பிளவுபட்டு நின்றது. கட்டுக்கடங்காமல் கலகம் விரைவிலேயே தேசிய அளவிலான புரட்சியாக மாறியது. வேறு வழியின்றி தளபதி எல்பின்ஸ்டன் புரட்சியாளர்களின் தலைவரான தோஸ்து முகமதுவின் மகள் அக்பர் கானுடன் காபூல் உடன்படிக்கையினைச் செய்து கொண்டார்.

காபூல் உடன்படிக்கை:

1. ஆங்கிலேயப் படைகள் காபூலில் இருந்து உடனடியாக வெளியேறவேண்டும்
2. தோஸ்த் முகமது காபூலின் அமீராக வேண்டும்.
3. ஷாஷாஜா ஓய்வு ஊதியம் பெற்றுக் காபூலில் தங்கலாம் அல்லது ஆங்கிலப் படையுடன் வெளியேறலாம்.

இந்தவுடன்படிக்கைப்படி உடனே ஆங்கிலேயர் வெளியேறி இருந்தால் இழப்பு அதிகம் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆனால் அக்பர்கானுக்கு

எதிராக சிவாலி கிசில்பாஷி ஆகியோருடன் சேர்ந்து சதி செய்தால் தளபதிகள் மக்நாட்டன் திரேவோர் கொலை செய்யப்பட்டனர். தளபதிகள் லாரன்சும் மெக்கன்ஸியும் கைதாயினர். ஆங்கிலேயப் படையினர் தம் துப்பாக்கிகள் பீரங்கிகள் முதலான போர் கருவிகள் எல்லாவற்றையும் எதிரிகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு 1824-ல் இந்தியாவிற்கு புறப்பட்டனர். திரும்பும் வழியில் எண்ணிறந்த வீரர்கள் பனியிலும் உணவின்றியும், இயற்கை இடையூறுகளினாலும் உயிர் துறந்தனர். மீதமிருந்தோர் கைதிகளாயினர். டாக்டர் பிரைடன் ஒருவர் மட்டுமே உயிர் தப்பினார். அவர் ஒருவரே ஜலாலாபாத்திற்குத் தப்பி இச்சோக கதையைக் கூறினார். முடிவில் காந்தாரம் தளபதி நாடு என்பவரிடம், ஜலாலாபாத் தளபதி ராபர்ட் என்பவரிடமும், ஆப்கானிஸ்தானம் அக்பர்கானிடமும் இருந்தன.

ஆங்கிலேயரின் தோல்விக்கான காரணங்கள்:

1. ஆப்கானியர்களின் எதிர்ப்புகளுக்கிடையே ஆட்சிப் பொறுப்பில் ஷாஷ்ஜாவை வைத்திருப்பதென்பது மிகவும் கடினமான ஒன்றாக இருந்தது.
2. ஆப்கானிஸ்தானின் இயற்கையமைப்பும் ஒரு காரணமாகும்.
3. தோஸ்து முகமதின் விஷயத்தில் ஆக்லண்ட் அநீதி இழைத்தார்.
4. போர் முடிந்தபின் ஆங்கிலப் படைகளை காபூலில் தக்க பாதுகாப்பு இல்லாமல் தங்கச் செய்திருக்கக்கூடாது. அல்லது ஏற்ற தளபதிகளை அமர்த்தி இருக்கவேண்டும்.
5. மலைச்சாதியினரின் உதவித் தொகையைநிறுத்தியது பெரும் குற்றம்.
6. தளபதி எல்பின் படைகளின் கோழைத் தனமும் ஒரு காரணம்.

7. சாதாரண கிளர்ச்சியை தேசிய அளவில் வளரவிட்டு விட்டமையாலும் முதல் ஆப்கானியப்போர் ஆங்கிலேயருக்கு பெரும் தோல்வியாக முடிந்தது.

ஷாஷுஜாவும் 1842-ல் கொலை செய்யப்பட்டார். ஆக்லண்ட் பதவி துறந்தபின் 1842 பிப்ரவரி திங்களில் எல்லன்பரோ பதவியேற்றார். ஆங்கிலேயரின் கௌரவத்தை மீண்டும் நிலைநாட்ட எண்ணி எல்லன்பரோ ஆங்கிலேயப் படையை ஆப்கானிஸ்தானத்திற்கு அனுப்பிக் காபூலைக் கைப்பற்றினார். காபூலின் பெரும்பகுதி கொளுத்தப்பட்டது. இதன்பின் ஆங்கிலேயப் படையினர் இந்தியா திரும்பின.

எல்லன்பரோ ஆங்கிலேயருடன் நட்புறவு கொள்ளும் எந்தவித அரசையும் ஆப்கானிஸ்தானில் தாம் ஒப்புக் கொள்வதாக அறிவித்தார். காபூல் மக்களின் விருப்பம் போல் தோஸ்த் முகமது ஆப்கானிஸ்தானின் அமீராக்கப்பட்டார். இவர் 1868 வரை ஆட்சி செலுத்தினார். இவ்வாறாக முதல் ஆப்கானியப் போர் மடமை முன்னறிவினமை பிடிவாதம் இவற்றின் கவலையாக இருந்தது

ஆங்கிலேயர் - ஆப்கானியர் இரண்டாம் போர் (1879)

இங்கிலாந்து முடியாட்சியின் கீழ் இந்தியா 1858 ல் வந்ததும் அதுவரையில் இந்தியாவில் ஆதிக்கம் செலுத்திய வணிகக் குழுவின் ஆட்சி முடிவிற்கு வந்தது. முடியாட்சியின் கீழ் வந்ததும் பெரிதும் தலையிடாக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்த இங்கிலாந்து அரசு 1879 ஆம் ஆண்டு ஆப்கானியர்களுடன் போர் செய்ய நேரிட்டது. இப்போர் இரண்டாவது போராகும்.

சர் ஜான் லாரன்ஸ்:

சர் ஜான் லாரன்ஸ் ஆப்கானியரை பகைத்துக் கொள்ளாமல் கூடியவரை நெருங்கிய நண்பர்களாகவே ஏற்றுக் கொண்டால் இந்தியாவில் பாதுகாப்புப் பலமடையும் என்று கருதினார். அவர்

பின்பற்றிய கொள்கை” திறமையான செயலின்மை கொள்கை என்பதாகும். திறமையான செயலின்மைக் கொள்கை என்பது தற்சார்ந்த தனக்கே உரித்தான கட்டுப்பாடுகளுடன், வலிந்து சென்று தாக்காது தற்காத்துக் கொண்டு எதிரியை எப்பொழுதேனும் தாக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுமாயின் எப்படி மிகப் பலமாக தாக்க முடியும் என்று பொறுத்திருந்து எதிர்பார்ப்பது என்று சுமித் கூறியுள்ளார்.

முதன்மைக் கூறுகள்

1. ஆப்கானிஸ்தானின் மேற்கு எல்லைகளுக்கு அப்பால் படையெடுத்தல் கூடாது.
2. ஆப்கானிஸ்தானத்துடன் நேச உடன்படிக்கை வைத்துக் கொள்ளுதல் இவ்வுடன்படிக்கை பாதுகாப்பு மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு வகையில் இருத்தல் கூடாது.
3. மத்திய ஆசியாவில் ருயர்கள் பல இடங்களைப் பிடித்துக் கொண்டாலும் அந்த நிலையிலும் ரஷ்யர்களின் இந்திய படையெடுப்பு என்பது பிரெஞ்சுக்கார்களின் இங்கிலாந்து படையெடுப்பு போன்றது.

இந்திய வடக்கு எல்லைகள் பற்றி இங்கிலாந்துப் ரஷ்யாவுடன் நட்பு முறையில் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

ருயர்கள் இந்தியாவைத் தாக்கினால் ஆப்கானிஸ்தானத்தில் அவர்களைச் சந்திப்பதில்லை. மாறாக ஆப்கானியர்களுக்கு ரஷ்யர்களை எதிர்க்க பொருள்கள், தளவாடங்கள் தந்து உதவுதல்; எக்காரணத்திற்காகவும் இராணுவத்தை அனுப்பு வதில்லை. ரஷ்யப்பபடையெடுப்பு என்று வந்துவிட்டாலும் இந்திய எல்லைக் குள்ளேயே அவற்றைச் சந்திக்கவேண்டும்.

வாரன்ஸ் பிரபுவும் ஷெர் அலியும் (1883-79):

1863 - ல் தோஸ்த் முகமது இறந்தார். தனக்குப்பின் தமது 16 புதல்வர்களில் ஷெர் அலிதான் அமீராக வேண்டுமென தோஸ்த்முகமது கருதினார். எனினும் அவர் இறந்தபின் வாரிசுரிமைப்போர் தொடங்கியது. வாரன்ஸ் பிரபுவை உதவிட ஷெர் அலி வேண்டினார். ஆனால் வாரன்ஸ் ஷெர் அலியை ஆப்கானிஸ்தானத்தின் அமீராக ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும் அப்கானிஸ்தானத்தின் உள் நாட்டுப் பிரச்சினைகளில் தலையிட விரும்பவில்லை. உள் நாட்டுப்போர் முடிந்து ஷெர் அலியே வெற்றியுடன் அமீரானார். இவரைப் பாராட்டி வாரன்ஸ் உதவிகள் பல செய்தாலும் ஆப்கானிய நாட்டு உள்விவகாரங்களில் தலையிடவில்லை. அப்சல்கான, அஸிம்கான் ஆகிய இருவர் அமீராக விரும்பி வாரன்ஸின் உதவியை நாடினர். எனினும் தமது கொள்கைக்கு மாறாக அவர்களுக்கு உதவ மறுத்துவிட்டார்.

1868ல் முதலில் பதவியிழந்த ஷெர் அலி மீண்டும் அமீரானார். வாரன்ஸ் முன்னிலும் அதிகமாக அமீரை ஆதரித்து துப்பாக்கிகள், வெடி மருந்துகள் மேலும் 6 இலட்சம் ரூபாய் இவற்றை வழங்கினார். எனினும் ஆப்கானிஸ்தானத்துடன் பாதுகாப்பு அல்லது ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையைப் பின்பற்றவில்லை .

மேயோவும் ஷெர் அலியும் (1665-72):

வாரன்ஸிற்கு பின் வந்த மேயோ திறமையான செயலின்மை கொள்கையையே பின்பற்றினார். 1869 - மார்ச் திங்களில் மேயோவும் ஷெர் அலியும் அம்பாலாவில் சந்தித்து ஆங்கில-ஆப்கானிய உறவை வலுடுத்திக் கொண்டார். ஷெர் அலி ஆங்கிலேயருடன் உறுதியான ஓர் அம்பாலா வலுப்படுத்திக் கெ உடன்படிக்கையை செய்து கொள்ள முயன்றார் அரசியல் தந்திரியான மேயோ இதற்கு உடன்படவில்லை.

நார்த் புருக்கும் ஷெர் அலியும் (1873-76):

1803-ல் துருக்கிஸ்தானில், தங்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்திய ரஷ்யர்கள் ஆப்கானிஸ்தானை நோக்கி நெருங்கியதைக் கண்டு மிரண்ட ஷெர் அலி தலைமை ஆளுநராயிருந்த நார்த் புருக்கிடம் நட்புக் கொள்ளவும் உதவி பெறவும் முயன்றார். நார்த் புருக் இதற்கு உடன்படவில்லை. 1874 மார்ச் திங்களில் இங்கிலாந்தின் முதலமைச்சர் டிஸ்ரேலி ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ஓர் ஆங்கிலப் படையை வைக்குமாறு நார்த் புருக்கை வற்புறுத்தவே இதை விரும்பாத நார்த்புருக் தமது பதவியைத் துறந்து இங்கிலாந்து சென்றார். **லிட்டன் பிரபுவும் (1876-**

80) புதிய கொள்கையும்:

பெஞ்சமின் டிஸ்ரேலியின் காலத்தில் தலையிடக் கொள்கை மாற்றப்பட்டு ஏகாதிபத்தியக் கொள்கை பின்பற்றப்பட்டது. லிட்டன், லாரன்ஸின் கொள்கையை மாற்றி ஆப்கானிஸ்தானத்துடன் இந்தியா கொண்டிருந்த தொடர்பு முறைகளில் முன்னேற்றக் கொள்கையைப் பின்பற்றினார். இதற்குக் காரணம் ஐரோப்பாவின் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ரஷ்யாவின் விரிவாக்கத்தைத் தடுப்பதே ஆகும்.

இரண்டாம் ஆப்கானியப் போருக்கான காரணங்கள்:

1. இங்கிலாந்தின் டிஸ்ரேலி அரசினால், அரசப் பிரதிநிதி லிட்டன் முன்னேற்றக் கொள்கையைப் பின்பற்றும்படியும், உறுதியான உடன்படிக்கையை ஆப்கானிஸ்தானத்துடன் முடிக்கும்படியும் திட்டவட்டமாக அறிவுறுத்தப்பட்டார்.
2. ஷெர் அலியை ஆப்கானிஸ்தான் முழுமைக்கும் மன்னராகவும் அவரது இளைய மகன் அப்துல்லா ஜான் என்பவரை யாகூப் கானுக்குப் பதில் அரசாக்கவும் தமக்குப் பின் தமது வாரிசே ஆப்கானிய அரசிற்கு வாரிசாக இருக்கவும் தமக்கும் தம் சந்ததிக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையான ஆண்டு உதவித்

தொகை கொடுக்க வேண்டும் என்று ெர் அலி முன்னைய அரசுப் பிரதிநிதிகளைக் கேட்டு வந்தார். இவை யாவற்றையும் ஏற்பதாகவும், பதிலாக ெர் அலி காபூலில் ஆங்கில தல அதிகாரி ஒருவரை அனுமதிக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார்.

3. ர்யாவிற்கும் இங்கிலாந்திற்கும் இடையே வளர்ந்து வந்த பகையின் காரணமாக இவ்விரு நாடுகளும் தத்தம் தூதுக் குழுக்களை ெர் அலியிடம் அனுப்பித் தமது கொள்கைகளை நிறைவேற்றி கொள்ள முற்பட்டன.
4. தம் மகன் அப்துல்கான் மரணமடைந்ததால் சோகத்தில் மூழ்கி இருந்த ஷெர் அலி, லிட்டன் அனுப்பிய தூதுக்குழுவைத் திருப்பி அனுப்பினார். மேலும் 1873 - ல் சிம்லா மாநாட்டில் தாம் தெரிவிக்க வேண்டியவற்றைத் தெரிவித்துவிட்டதாகவும் ஆங்கிலத் தூதுக்குழுவை ஏற்றுக் கொண்டால், அதே மாதிரியான ரஷ்யத் தூதுக்குழுவையும் ஏற்க வேண்டிவரும் என்று கூறிவிட்டார்.
5. லிட்டன் இதை இங்கிலாந்திற்கு ஏற்பட்ட அவமரியாதையாக எண்ணி ஆப்கானிஸ்தானத்துடனான உறவுகளை முறியடிக்க முடிவெடுத்தார்.
6. போ்வரில் ஆங்கிலத் தூதுக்குழுவின் தலைவரும் ஷெர் அலியின் அமைச்சரும் கலந்தாலோசித்து இப்பிரச்சினை குறித்துத் தீர்வு காண எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை.
7. நட்பு உடன்படிக்கைக்கான பேச்சு வார்த்தைகள் தொடங்கும் முன்னரே அடுத்து நிகழவிருந்த போருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தார். பலுசிஸ்தானில் கேலட்டின் காணுடன் ஆங்கிலேயர்

உடன் படிக்கையைச் செய்து கொண்டு 1876ல் குவெட்டாவைக் கைப் பற்றினார். கர்மீர் அரசருடன் இரகசிய உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு ஆங்கிலேயர் புறக்காவல் தளம் ஒன்றை அமைத்தனர்.

8. 1876-78ல் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற போரின் இறுதியில் ரஷ்யா சான்ஸ்டிபனோ உடன்படிக்கை மூலம் கடும் நிபந்தனைகளைத் துருக்கியின் மீது சுமத்தியது. இது சர்வதேச அளவில் ரஷ்யாவிற்கும் பிரிட்டனுக்குமிடையே இருந்த தொடர்பு முறைகளில் முறிவை ஏற்படுத்தியது. மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளுடனும் போர் ஏற்பட்டுவிடும் என்ற நிலையில் ரஷ்யா, சான் ஸ்டிபனோ உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளை வல்லரசு நாடுகளின் பெர்லின் மாநாட்டில் (1878) சமர்ப்பிப்பதாக ஒப்புக் கொண்டது.
9. பன்னாட்டு அரங்கில் தனக்கு ஏற்பட்ட நிலைக்கு இங்கிலாந்தைப் பழிவாங்கும் பொருட்டு ஆப்கானிஸ்தானத்திற்கு ரஷ்யா ஒரு தூதுக்குழுவை அனுப்பி வைத்தது. இக்குழு ஆப்கானியர் மறுத்தும் கேளாமல் 1878 ஜூலைத் திங்களில் காபூலினுள் புகுந்தது. தூதுக் குழுவை அனுமதிக்காவிடில், தாஸ்கண்டில் தஞ்சம் புகுந்திருக்க ஷெர் அலியின் உறவினர் அப்துல் ரஹ்மானுக்கு ஷெர் அலியை எதிர்த்து உதவி செய்யப் போவதாக அறிவித்தது . ஆனால் பெர்லின் மாநாட்டில் இங்கிலாந்தின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவே ரஷ்யா இவ்வாறு செய்தது. அம்மாநாடு முடிந்ததும் தனது தூதுக்குழுவைத் திரும்ப அழைத்துக் கொண்டது.
10. போரில் ஈடுபடக் காத்துக் கொண்டிருந்த லிட்டன் ரஷ்யாவுக்கு எதிராக சர் நெவில் சேம்பர்லேனுடைய தலைமையில் காபூல்

தூதுக்குழுவையும், அதற்கு முன்னதாக ஒரு காவல் படை அனுப்பினார்.

அலிமஸ்ஜிட்டில் இப்படை ஆப்கானிய அதிகாரி ஒருவரால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. எனவே காவற்படையும் தூதுக்குழுவும் பின் வாங்கி பெஷாவரை அடைந்தன. லிட்டன் பிரபு கொதிப்படைந்தார். தான் காபூலுக்குள் நுழையவிடாமல் தடுத்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும் காபூலில் நிலையாக ஆங்கிலத்தூதுக்குழு ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி ஷெர் அலிக்கு இறுதி எச்சரிக்கை ஒன்றை அனுப்பினார். குறிப்பிட்ட காலவரையறைக்குள் ஷெர் அலி தம் பதிலை அனுப்பாததால் 1878 ல் லிட்டன் ஆப்கானிஸ்தானத்தின் மீது படையெடுத்தார்.

போர் (1878):

ஆப்கானிஸ்தானத்தின் மீது லிட்டன் ஒரு முக்கோணத்தாக்குதலை மேற்கொண்டார். போலன், கைபர், குர்ரம் ஆகிய கணவாய்களின் வழியாக ஆங்கிலப் படைகள் புகுந்தன. கடுமையான எதிர்த்தாக்குதல்கள் இல்லாததால் காபூலுக்கும் காந்தருக்கும் இடையிலுள்ள இடங்களை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றினர். ஷெர் அலி காபூலிலிருந்து ஓடிவிட்டார். 1879-ல் ரஷ்யாவின் துருக்கிஸ்தானத்தில் இறந்தார்.

கண்டமக் உடன்படிக்கை:

ஆங்கிலேயருக்கும் ஷெர் அலியின் மகன் யாகூப்கானுக்கும் இடையே 1879ல் உடன்படிக்கையொன்று கையெழுத்தாயிற்று. a) அது கண்டமக் உடன்படிக்கை எனப்படுகிறது. உடன்படிக்கையின்படி போர் முடிவுற்றது. b) காபூலில் ஷெர் ஆங்கில தல அலுவலரை ஏற்றுக் கொள்ளவும் வெளியுறவுக் கொள்கையில் ஆங்கிலேயருக்கு கட்டுப்பட்டு

நடக்கவும் புதிய அமீர் ஒப்புக்கொண்டார். c) குர்ரம் முதலான முக்கியமான கணவாய்கள் ஆங்கிலேயருக்குத் தரப்பட்டன. d) ஆங்கிலேயர் வருடம் தோறும் 6 இலட்சம் ரூபாய் உதவித் தொகை தருவதாகவும் ஆபத்திலிருந்து ஆப்கானிஸ்தானத்தைக் காப்பதாகவும் ஒப்புக் கொண்டனர். ஆனால் விரைவில் கண்டமக் உடன்படிக்கை வெறும் தற்காலிகப் போர் நிறுத்தமாக மாறியது. காபூலிலிருந்த ஆங்கில தல அதிகாரி சார் லூயி கானவக்னரி 1879ல் கொல்லப்பட்டார். விரைவில் பகைமை வெளித்தோன்றின. ஆங்கிலேயர் ஆப்கானிஸ்தானத்துள் புகுந்து 1879ல் சராசியாயில் கிளர்ச்சியை அடக்கிக் காபூலைக் கைப்பற்றினர். யாகூப்கான் கைது செய்யப்பட்டு இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார். டேராடூனில் இவர் 1883ல் இறந்தார்.

ஆப்கானிஸ்தான் முழுவதும் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக எழுந்து. இதன் விளைவாக முதல் ஆப்கானியப்போரின் துயரநிலை மீண்டும் தோன்றியது. 1880 - ல் லிட்டன் திரும்ப அழைத்துக் கொள்ளப்பட்டார். இரண்டாம் ஆப்கானியப் போரைப் பொறுத்தவரை ஆங்கிலேயர் வெற்றியடைந்தாலும் அரசியல் தந்திரத்தை பொறுத்தவரை தோல்வியே அடைந்தனர்.

மூன்றாம் ஆப்கானியப் போர் (1919-1929):

ரிப்பனும் ஆப்கானியப் பிரச்சனையும்:

ரிப்பன் பிற நாட்டவருடன் நட்புறவு கொள்வதில்லை என்னும் நிபந்தையின் பேரில் அப்துல் ரஹ்மானை அமீராக ஏற்றுக் கொண்டார். 1881ல் காந்தாரைக் கைப்பற்றி அப்துல் ரஹ்மானிற்குக்கொடுத்தார் . ஹீரட் பகுதியை ஆண்டு வந்த ஷெர் அலியின் மகன் அயூப்கான், அப்துல் ரஹ்மானை வீழ்த்தப் பல முயற்சிகள் செய்து வந்தார். செப்டம்பர் 1881-ல் ஆங்கிலேயர் அவரைத் தோற்கடித்து ஹீரட்டையும்

அப்துல்ரஹ்மானுக்கு கொடுத்தனர். தோற்ற அயூப்கான் பராசீகம் புகுந்து தஞ்சமடைந்தார். 1883-ல் ரிப்பன் அப்துல்ரஹ்மானுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உதவித்தொகையை இரட்டிப்பாக்கி ரூ. 2 இலட்சமாகக் கொடுத்து வந்தார். ஆங்கிலேயரின் நட்பால் அப்துல் ரஹ்மான் காபூல், காந்தகார், ஹீரட் நாடுகளுக்கு அரசராகி ஆப்கானிஸ்தானின் ஒரே அமீராகப் போற்றப்பட்டார்.

ரிப்பனும் ஆப்கானிஸ்தானமும்:

பெர்லின் உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு ரஷ்யர்கள் ஜெர்மனியுடன் இரகசிய உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்துகொண்டனர். இங்கிலாந்து சூடானில் ஈடுபட்டிருந்தபோது 1884 - ல் ஆப்கானிய எல்லையிலிருந்து 150 மைல்களே உள்ள மெர்வ என்ற இடத்தை ஏற்கெனவே மேற்கொண்ட ஒப்பந்தத்தை மீறிக் கைப்பற்றினார். இப்பகுதியின் எல்லைகள் சரியாக வரையறுக்கப்படாததால் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டு இங்கிலாந்தின் தரப்பிலும் ரஷ்யாவின் தரப்பிலும் இக்குழுவிற்கு உறுப்பினர்கள் அனுப்பப்பட்டனர் எனினும் ரஷ்யா சிறிது சிறிதாக நிலப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றி வந்தது.

பாஞ்ச்டே நிகழ்ச்சி 1885:

1885-ல் பாஞ்ச்டே என்ற பாலைவனச் சோலையை ரஷ்யத் தளபதி கைப்பற்றினார். உடனே எல்லைக்குழு பின்வாங்கியது. ஆங்கிலேய படைகளைத் தயார் நிலையில் வைத்துவிட்டு டி.பரின் அமீரைச் சந்தித்து பாஞ்ச்டேயைக் கைவிடும் படியும் அதற்குப் பதில் சுல்பிகாரை அவருக்குக் கொடுத்து ரஷ்யாவிடம் அவர் கொண்டிருந்த நட்பை முறித்தார். இதன் பின் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கையால் பேரரசு பணிப்படையாக ஆப்கானிய எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டன.

லாண்ட்ஸ்டவுன் தலைமையாளுநரானதும் ஆங்கிலேயரின் எகதிபத்தியம் கொள்கையைக் கையாளத் தொடங்கினார். ஆப்கானில்

தானத்திற்கும் சிந்திற்க்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த பழங்குடி மக்கள் பட்டாணியர், வாசிகர்கள், ஆப்டிகள் ஆகியவர்கள் ஆங்கிலேய எல்லைக்குள் புகுந்து கொள்ளைகாளை நடத்தி வந்தனர். இரண்டாம் ஆப்கானியப் போருக்குப் பிறகு ஆங்கிலேயர் இதற்கு ஒரு முடிக்கு காண முற்பட்டனர். 1893ல் லாண்ட்ஸ்டவுன் காலத்தில் சர் மார்டிமர் துராண்டு இவ்வெல்லைத்தாவாவனை ஆராய்ந்து முடிவெடுக்க அனுப்பப்பட்டார். இந்தப் பகுதிகளில் பெரும்பான்மையான இடங்களை ஆங்கிலேயப் பதவிகளுடன் இணைத்து துராண்டு உடன்படிக்கை 1893ல் கையெழுத்தாகியது. இதன்படி அமீரின் உதவித்தொகை 18 இலட்சமாகியது இதன்படி ஆக்கிலேய ஆப்கானிய உறவு நல்ல முறையில் இருந்தது.

துராண்டு உடன்பாட்டின் மூலம் சிட்ரல் என்னும் சிறிய நாடு ஆங்கிலேயர் வசம் வந்தது. எல்ஜின்பிரபு காலத்தில் அங்கு பெரும் கலகம் ஒன்று தோன்றியது. இப்பெரும் கலகத்தின் பொழுது அப்துல் ரஹ்மான் ஆங்கிலேயருடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தார். 1901 ல் அப்துல் ரஹ்மான் இறந்தார். இவருக்குப்பின் ஹபிபுல்லா அமீரானார்.

போரின் தோற்றம்

அப்துல் ரஹ்மான் உயிருடன் இருந்தவரை எல்லை புற பகுதி மக்களின் முரட்டுப்போக்கை கட்டுபாட்டிற்குள் வைத்திருந்தார். 1901ல் ஹபிபுல்லா ஆட்சிக்கு வந்ததும் கருத்து வேறுபாடுகளும், பூசல்களும் ஏற்படலாயின சிறுசிறு உரிமைகளை அமீருக்கு வழங்கி ஆங்கிலேயர் பூசல்களைத் தீர்த்து வந்தனர்.

1919ல் ஹபிபுல்லா கொல்லப்பட்டார் இவரது மூன்றாவது மகன் அமானுள்ளா (1919-29) 1919ல் ஆட்சிக்கு வந்தார் ஆங்கிலேயருடன் நட்பு முறையான தொடர்புகளையே விரும்பிய இவரை சிலர் தூண்டி விட்டபடியாள் 1919ல் பகை மூண்டது. ஆங்கிலேய தமது புதுமையான

போர் கருவிகளைக் கொண்டு ஆப்கானிஸ்தானை தாக்கினர். காபூல், ஜலாலாபாத் இவற்றின் மீது குண்டுகள் வீசப்பட்டன. அமரனுல்லா போர் நிறுத்தத்தை வேண்டினார் ராவல் பிண்டி உடன்படிக்கையின் மூலம் போர் நிறுத்தப்பட்டது.

இவ்வடன்படிக்கையின்படி ய) இந்திய அரசு அமிருக்கு வழங்கி வந்த உதவிதொகை நிறுத்தப்பட்டது. டி) இந்தியா மூலமாகப் போர் கருவிகள் இறக்குமதி செய்தல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஊ) ஆப்கானிஸ்தானத்தின் இறைமை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ண) 1922ல் இருநாடுகளும் தூதுவர்களை நியமித்தன. இதன்பின் இருநாடுகளுக்கிடையேயும் நட்புறவு நிலவியது.

அமரனுல்லாவின் முற்போக்கான கொள்கையை மக்கள் விரும்பவில்லை எனவே 1929 ல் இவர் பதவியை துறந்தார். உடனே உள்நாட்டுப் போர் தொடங்கியது அரசுப்பிரதிநிதி இர்வின் ஆப்கானியப் பிரச்சனையில் தலையிடவில்லை. ஹபிபுல்லா என்னும் கொள்ளையர்களின் தலைவன் அட்சியைக் கைப்பற்றினான். நாதிர்கான் என்ற அமரனுல்லாவின் உறவினர் அவனைத் தோற்கடித்து விரட்டித் தாமே அமீரானார். நாதிர்கான் இந்தியாவுடன் நல்லுறவு கொண்டிருந்தார். 1933ல் இவரும் கொலை செய்யப்பட்டார். ஸாகீர்ஷா ஆட்சிக்கு வந்தார். இவருக்குப்பின் இவரது உறவினர் ஜெனரல் முகமது தாண்ட் 1973ல் பதவிக்கு வந்தார். இவர் ஆப்கானிஸ்தானை ஒரு குடியரசு என்று அறிவித்தார்.

பர்மியப் போர்கள்

ஆங்கிலேயர்களுக்கும் பர்மியர்களுக்கும் இடையே மூன்று போர்கள் ஏற்பட்டது. முதலாவது ஆங்கில பர்மியப் போர் அமர்ஸ்ட் பிரபு காலத் திலும், இரண்டாவது ஆங்கில பர்மியப்போர்டல்ஹெளசி பிரபு காலத்தி லும் நடைபெற்றது. இந்த இரண்டு போர்களில் ஆங்கிலேயர்

வெற்றி பெற்றனர். அதன் விளைவாக கீழ் பர்மா ஆங்கில அரசுடன் இணைக்கப் பட்டது.

முதலாவது ஆங்கில - பர்மியப் போர் (1824- 26)

காரணங்கள்

1. பர்மாவில் 1735-ல் ஆலம்பரா (Alompra) என்பவர் ஆவா (Ava) வில் ஓர் ஆட்சியை ஏற்படுத்தினார். அவருக்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்த போதாவ் பயாவும், பின்னர் வந்த பாகதா (Hpagyidoa) என்பவரும் எல்லா திசைகளிலும் தங்கள் ஆட்சியை விரிவுபடுத்தினார்கள். 1787 அரகான் என்ற நாடும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு சரியாக வரையறுக்கப் படாதலும் அடிக்கடி மாறிக் கொண்டு வந்ததுமான கம்பனி டொமினி யனின் கிழக்கு எல்லையை நோக்கி பர்மியர்கள் முன்னேறியது ஆங்கில - பர்மிய போர் ஏற்படக் காரணமானது.
2. ஆனால் கம்பெனி இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளில் போரில் ஈடுபட்டிருந்ததால், பர்மியர்களுடன் போர் ஏற்படாமல் தடுப்பதற்காக பர்மாவுக்கும் பல தூதுவர்களை அனுப்பியது. கேப்டன் சிம்ஸ், கேப்டன் காக்ஸ், கேப்டன்கானிங், ஆகியோர் தூதுவர்களாக அனுப்பப்பட்டனர். இந்த தூதுவர்கள் சரியாக நடத்தப்படவில்லை. மேலும் பர்மாவிலிருந்து தப்பி ஓடியவர்களை கம்பெனி திரும்ப ஒப்படைக்க மறுத்ததாலும் இரு நாடுகளுக்கிடையே உறவு மோசமாகியது.
3. பர்மியர்களால் கைப்பற்றப்பட்ட இடங்களிலிருந்து தப்பி ஓடியவர்கள் ஆங்கிலேயர் எல்லையில் தஞ்சமடைந்ததால் கோபமடைந்த பர்மிய அரசு ஆங்கிலேயர்களுக்கு உரிமையான அரசைக் கைப்பற்றியது. பின்னர் சிட்டகாங்கிற்கு அருகிலுள்ள

‘சாபுரித்தீவை (Shapuri) 1823 செப்டம்பரில் கைப்பற்றியது. மேலும் பர்மிய அரசர் தனது தளபதி மகாபந்துலா என்பவரை, ஆங்கில கவர்னர் ஜெனரலைத் தோற்கடித்து தங்கச்சங்கிலியால் கட்டி தன் தலைநகரான ஆவாவிற்கு இழுத்து வருமாறு கட்டளையிட்டார். இதனை அறிந்த கவர்னர் ஜெனரல் அமர்ஸ்ட்பிரபு 1824 - பிப்ரவரி 24-ல் பர்மா மீது போர் தொடுத்தார்.

போரின் போக்கு

ஆங்கிலேயர்கள் பர்மாவைக் கடல் வழியாகத் தாக்கத்திட்டம் தீட்டினர். தளபதிகள் கேம்பல், மாரியட் ஆகியோரின் தலைமையில் கப்பல்படை அனுப்பப்பட்டது. முதலில் அசாமிலிருந்து பர்மியர்கள் விரட்டப்பட்டனர். ஆனால் பர்மியத் தளபதி பந்துலா ஆங்கிலப்படை ஒன்றை ராமு (Ramu) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார். ஆங்கிலேயர்கள் ரங்கூனைத்தாக்கினார்கள். ரங்கூன் வீழ்ந்தது. பின்னர், கேம்பல் கீழ் பர்மாவின் தலைநகரான புரோமை (Prome)க் கைப்பற்றினார். அதன்பிறகு பர்மாதலைநகருக்கு அறுபது மைல் தொலைவிலுள்ள யாண்டபூ என்ற இடத்தை நோக்கி முன்னேறின ஆங்கிலப் படைகள். ஆனால் பர்மியர்கள் ஆங்கிலேயர்களுடன் 1826 - பிப்ரவரி 26-ல் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். இவ்வாறு முதலாவது பர்மியப் போர் யாண்டபூ உடன்படிக்கைப்படி முடிவடைந்தது.

யாண்ட உடன்படிக்கை : Treaty of Yandaboo 1826.

இந்த உடன்படிக்கையின்படி,

1. ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஆவா அரசினர் போர் இழப்புத் தொகையாக ஒரு கோடி ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும்.

2. அரசகான், டேனாசரிப் நிலப்பகுதிகளை பர்மியர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். மேலும் அசாம், சச்சார், ஜெயின்டியர் ஆகிய இடங்களில் தலையிடமாட்டோம் என்று பர்மியர்கள் உறுதி கூறினார்கள். மணிப்பூரை சுதந்திரநாடாக பர்மியர் ஒப்புக் கொண்டனர்.
3. ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யும் கொள்கையின் மீது ஓர் வணிக உடன்பாடு ஏற்பட்டது. ஆவாவில் பிரிட்டிஷ் தூதுவர் வைக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த முதலாவது ஆங்கிலப் பர்மியப் போரில் ஆங்கிலேயர்கள் முக்கிய அனுகூலங்களைப் பெற்றனர். பர்மியக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் கொண்டனர். மேலும் அஸ்ஸாம், கச்சார், மணிப்பூர் ஆகிய பகுதிகள் மீது தங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தினர். கீழ் பர்மாவின் பெரும்பகுதி ஆங்கிலேயர் வசம் வந்தது. ஆனால் போரில் உடனடி நடவடிக்கைகளைத் தக்க சமயத்தில் எடுக்கத் தவறியதால் ஆங்கிலேயர் ஏராளமான போர்வீரர்களையும், அதிக அளவில் பணத்தையும் இழந்தனர். ஆனால் இப்போரில் அடைந்த தோல்வியால் பர்மியர் கலக்கமடைய வில்லை. தொடர்ந்து தோல்லை கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

இரண்டாவது ஆங்கிலப் பர்மியப் போர் (1852) காரணங்கள்:

1. தாராவட்டி (Tharrawaddy) என்பவர் பர்மாவின் புதிய அரசராக 1837-ல் பதவி ஏற்றார். பர்மிய அரசியல் மரபின்படி புதிய அரசருக்கு முன்பு செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கை எதுவும் மறுபடியும் உறுதிப்படுத்தினால் அன்றி புதிய அரசரைக் கட்டுப்படுத்தாது. இதன்படி ஆங்கிலேயர் ஏற்கனவே செய்து கொண்டிருந்த அரசியல், வாணிக உடன்படிக்கைகள்

செயலற்றுப் போயின. இதனால் ஆங்கில வாணிபம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

2. இதற்கிடையில் ஆவாவில் இருந்த பிரிட்டிஷ்தூதுவர்கள் பர்மிய அரசால் இழிவாக நடத்தப்பட்டனர். 1840 - ல் ஆங்கில பிரதிநிதி ஆவாவை விட்டு வெளியேறினார். இதனை ஆங்கிலேயர்களால் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.
3. 1826-ம் வருட உடன்படிக்கைப்படி பர்மாவின் தெற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் குடியேறிய பிரிட்டிஷ் வணிகர்கள் ரங்கூன் கவர்னர் தங்களைக் கொடுமைப்படுத்துவதாகக் கூறினார்கள். கல்கத்தா அரசாங்கம் இப்பிரச்சனையில் தலையிட்டு தங்கள் நஷ்டத்திற்கு ஈடுகிடைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.
4. இச்சூழ்நிலையில் 1848- ல் கவர்னர் ஜெனரலாகப் பொறுப் பேற்ற டல்ஹௌசி பிரபு பர்மாவை ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவர முடிவு செய்தார். அதற்கான சந்தர்ப்பமும் வந்தது.

1845-ல் பர்மிய அரசர் தாரவட்டி இறந்துவிடவே அவரது மகன் பாகன் (Pagan) என்பவர் 1845-ல் அரசரானார். இவர் தனது தந்தையின் கொள்கைகளையே பின்பற்றினார். பாகனுடன் சமரசப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த லம்பார்ட் (Lambert) என்பவரை அனுப்பினார் டல்ஹௌசி. லம்பார்டின் கோரிக்கைகளுக்கு பாகன் மரியாதையான முறையில் பதிலை அனுப்பினாலும் பாகனின் அதிகாரிகள் லம்பார்ட்டுடன் சென்ற அதிகாரிகளை அவமானமாக நடத்தினர் என்று ஆங்கிலேயர் குற்றம் சாட்டினர். இதனால் ரங்கூன் துறைமுகம் ஆங்கிலேயர்களால்

முற்றுக்கையிடப்பட்டது. இரண்டாம் ஆங்கில பர்மியப் போர் 1852 ஏப்ரல் மாதம் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு

டல்ஹௌசி பிரபுவின் தலைமையில் பர்மியப்போருக்கான ஏற்பாடுகள் மிக்க ஊக்கத்துடனும், திறமையுடனும் செய்யப்பட்டன. ஜெனரல் காட்வின் (Godwin), அட்மிரல் ஆஸ்டின் (Austin) ஆகியோரின் தலைமையில் ஒரு ஆங்கிலப்படை ரங்கூனை அடைந்தது. சீக்கிரமே மார்ட்டு பன் என்ற இடம் வீழ்ந்தது. பஸ்ஸின் என்ற இடமும் பிடிபட்டது. 1852 அக்டோபரில் புரோம் என்ற நகரமும், நவம்பரில் பெகு (Pegu) என்ற நகரமும் கைப்பற்றப்பட்டன.

போரின் இறுதியில் 1852 டிசம்பர் 20-ல் ஒரு பிரகடனம் மூலம் பெகு அல்லது கீழ் பர்மாவை ஆங்கில அரசுடன் இணைத்துக்கொண்டார் டல்ஹௌசி. இதனால் ஆங்கில பேரரசு சால்வீன் (Salween) நதிக்கரை வரையிலும் பரவியது. வங்காள விரிகுடாவின் கிழக்குக் கடற்கரை முழுவதிலும் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டது. பர்மிய அரசு கடலுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாதவாறு வழி அடைக்கப்பட்டது. தங்களுக் குட்பட்ட பர்மியப் பகுதிகளில் பல சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டனர் ஆங்கிலேயர்.

சீக்கியப் போர்கள்

ரஞ்சித்சிங்கின் மனறவுக்குப்பின் சீக்கிய அரசு வலுவிழக்க ஆரம்பித்தது. நாட்டில் ஔசுன்றிய கலகங்களும், நடைபெற்ற கொலைகளும் சீக்கிய அரசை சீர்குலைத்தன. நட்டில் ஆட்சி அமைப்புமுறையே இல்லாமல் போய்விட்டது. மத்திய சிவில் ஆட்சி வலுவற்றுப் போனது. நாடு கால்சா படையின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டது. ரஞ்சித்சிங்கிற்குப் பிறகு அவரது மகன் கரக்சிங் 1839-ல் சீக்கிய

மகாராஜாவாக்கப்பட்டார். அவர் அதே ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் கொல்லப்பட்டார். அதன் பிரகு 1840-ல் பதவியேற்ற மற்றொரு மகனான ஷெர்சிங்கும் 1843ல் கொல்லப்பட்டார். எனவே இப்படி நாட்டுக்குள் எழுந்த குழப்பம் ஆட்சிமுறை இல்லாத நிலை ஆகியவை ஒன்று சேர்ந்து இறுதியில் ஆங்கிலேயர்களுடன் போர் ஏற்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. இரண்டு ஆங்கில-சீக்கியப் போர்கள் நடைபெற்றன. அந்தப் போர்களின் இறுதியில் சீக்கிய அரசு அடிபணிந்தது ஆங்கில பேரரசுடன் இணைக்கப்பட்டது.

முதலாவது ஆங்கில சீக்கியப் - போர்கள் (1845-1846)

காரணங்கள்

1. ரஞ்சித்சிங் இறந்த பிறகு பதவிக்கு வந்தவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகக் கொல்லப்பட்டனர். ராணுவத்தின் ஆதிக்கம் அதிகரிக்க 1843-ல் தலிப்சிங் (Dhulip Singh) என்ற ஐந்து வயது சிறுவன் அரசா அறிவிக்கப்பட்டார். இவர் வயதில் மிகவும் இளையவராக இருந்ததால் அவரது தாய் ஜிண்டான் (Jindan) என்பவர் அவருக்குப் பாதுகாவலராக இருந்து ஆட்சி செய்து வந்தார். ஆனால் ஜிண்டானாவினால் ஆட்சியை ஒழுங்குப்படுத்த முடியவில்லை. கால்சாப் படையின் தளபதிகளே உண்மையான அதிகாரத்தை வைத்திருந்தனர்.
2. கால்சாப்படையின் தளபதியான தேஜ்சிங் (Tej Singh) என்பவர் பஞ்சாயத்துக்களின் பிரதிநிதிகள் அல்லது ஐவர் குழுக்கள் மூலமாக நாட்டின் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினார். வலிமையான ஆட்சியினால் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கப்படாத கால்சா படை அடக்க முடியாததாகவும், மூர்க்கத்தனமாகவும் வளர்ந்து நாட்டின் சர்வாதிகாரியாக மாறியது.

3. கால்சா படையின் போக்கைக் கண்டு ஐயங்கொண்ட கவர்னர் ஜெனரல் ஹர்டிஞ்ச் பிரபு சில பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். சட்லஜ் நதியை நோக்கி ஆங்கிலப் படை வீரர்களை அனுப்பினார். 1844, 1845 ஆகிய ஆண்டுகளில் சட்லஜ் நதியில் பாலம் கட்டும் குறிக்கோளுடன் பம்பாயில் படகுகள் கட்டப்பட ஆரம்பித்தனர். மூல்தானை தாக்கும் நோக்கத்துடன் சிந்து மாகாணத்தில் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகளில் இருந்த படைவீரர்களுக்கு ஆயுதங்கள் அளிக்கப்பட்டன. வடமேற்கு மாவட்டங் களில் இருந்த கோட்டைகள் பலப்படுத்தப்பட்டன. இதனைக் கண்ட சீக்கியப்படைபடை ஆத்திரம் அடைந்தனர். தங்கள் நாட்டின் சுதந்திரத்தைக் காக்க போரிட்டே ஆகவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.
4. ஹர்டிஞ்ச் பிரபுவும் சீக்கியர்களுக்குள் இருந்த கலகத்தையும் தலைவர்களுக்குள் இருந்த மனக்கசப்பையும் பயன்படுத்தி பஞ்சா ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற உளகத்துடனேயே செயல்பட்டார். திட்டமிட்டு நடவடிக்கைகளை கொண்டார்.
5. அதே நேரம் கால்சாபடையினரின் ஆதிக்கத்தையும் அட்டுழியங்களையும் ஒடுக்க நினைத்த ராணி ஜிண்டான் சீக்கியரின் ஆவேசம் ஆங்கிலேயர்களுக்கெதிராக தூண்டிவிட்டாள். ஆங்கிலேயர் பஞ்சாபை கைப்பற்ற முயற்சிக்கிறார்கள் என்ற வதந்தியைப் பரப்பினார். ஏனெனில் ஆங்கிலேயருடன் ஏற்படும் போரில் கால்சாபடை முழுவதும் அழிக்கப் எட்டுவிடலாம் அல்லது அதன் சக்தி அளிக்கப்படும் என்று நினைத்து செயல்பட்டார். தேஜ்சிங், லால்சிங்

ஆகியோரின் தலைமையில் சீக்கியப் படை 1845 டிசம்பர் 11ல் சட்லஜ் நதியைக் கடந்தது. போர் ஆரம்பமானது.

போரின்போக்கு

எந்தவித எதிர்ப்பும் இல்லாமல் சட்லஜ் நதியைக் கடந்தது சீக்கியப் படை. 1845 டிசம்பர் 13ல் ஹார்டிஞ்ச் பிரபு போர் பிரகடனம் செய்தார். சீக்கியப்படையுடன் பெரோஸ்பூருக்கு இருபது மைல் தென்கிழக்கே இருந்த முட்கி (Mudki) என்ற இடத்தில் ஆங்கிலப்படை சந்தித்தது. கடுமையாக நடைபெற்ற போரில் ஆங்கிலத்தளபதி ஹியூஹ்.ஃப் (Hugh Gough) என்பவர் வெற்றியடைந்தார். இந்த வெற்றிக்குப் பிறகு 1845 டிசம்பர் 31ல் பெரோஸ் (Feroze Shah) என்ற இடத்தில் நடந்த போதிலும் ஆங்கிலேயர்களே வெற்றியடைந்தனர். ஆனால் நடைபெற்ற இந்த இரண்டு போர்களிலும் இரண்டு பக்கங்களிலுமே அதிக ஆள்சேதம் ஏற்பட்டது. சீக்கியர்களுக்குள் காணப்பட்ட ஒற்றுமையின்மையால்தான் ஆங்கிலேயர் வெற்றியடைந்தனர்.

இதன்பிறகு நடந்த அலிவால் (Aliwal) போரிலும், சப்ராண் (Sabraon) போரிலும் சீக்கியப்படை தோற்கடிக்கப்பட்டது. சப்ராணில் ஆங்கிலேயர் வெற்றி மிக முடிவுள்ளதாக இருந்தது. 1846 பிப்ரவரி 20ல் லாகூர் கைப்பற்றப்பட்டது. இவ்வாறு முதல் ஆங்கில-சீக்கியப் போர் ஆங்கிலேயர்களுக்குச் சாதகமாக முடிவடைந்தது. இப்போர் லாகூர் உடன்படிக்கைப்படி முடிவடைந்தது.

லாகூர் உடன்படிக்கை : 1806 இந்த உடன்படிக்கைப்படி,

1. சட்லஜ் நதிக்கு இடப்பக்கத்தில் இருக்கும் பிரதேசங்களையும், சட்லஜ் நதிக்கும், பியாஸ் நதிக்கும் இடையிலுள்ள ஜலந்தர்

தோ ஆப் (Jallandur Doab) என்ற பகுதியையும் சீக்கியர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு விட்டுக்கொடுக்க வேண்டும்.

2. சீக்கியப் படையின் அளவு குறைக்கப்பட்டது. 215 பட்டாலியன் களையுடைய காலாட்படை 12,000 வீரர்களைக்கொண்ட குதிரைப்படை, 36 பீரங்கிகள் ஆகியவைகளை மட்டுமே சீக்கியப்படை கொண்டிருக்க வேண்டும்.
3. ஐரோப்பியர்கள், அமெரிக்கர் யாரையும் ஆகிலேயரின் அனுமதியின்றி வேலையில் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. ஆங்கிலேயரின் அனுமதியின்றி நாட்டின் எல்லைகளை மாற்றக்கூடாது.
4. ஆங்கிலேயர்களுக்கு போர் இழப்பீட்டுத் தொகையாக ஒன்றரைக் கோடி ரூபாய் சீக்கிய அரசு கொடுக்க வேண்டும். ஓரளவுக்கு பணமும், பியாஸ் சிந்து நதிகளுக்கிடையே உள்ள கர்மீர், ஹஜார் உட்பட்ட எல்லா எல்லை மாவட்டங்களை ஆங்கிலேயர்களுக்க கொடுக்கலாம்.
5. சிறுவனான தலிப்சிங் மகாராஜாவாகவும், ஜிண்டான் ராணியை அரசரின் பாதுகாவலராகவும், லாசிங் என்பவரை முதலமைச்சராகவும் ஆங்கிலேயர் ஒப்புக் கொண்டனர். லாகூர் அரசாங்க உள்நாட்டு விவகாரங் களில் ஆங்கில அரசு தலையிடாது.
6. லாகூரில் ஆங்கிலப்படை ஒன்று மகாராஜாவின் பாதுகாப்பிற்காக வைக்கப்படவேண்டும். லாகூரில் ஆங்கிலத் தூதுவர் ஒருவர் நியமிக்கப்படவேண்டும். ஆங்கிலத்தூதரின் உத்தரவுக்கு இணங்கிச் செயல்படக் கூடிய சீக்கிய சர்தார்கள் எட்டு பேர் கொண்ட பிரதி நிதி குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. ஆனால்

ஆட்சி அதிகாரம் ஆங்கிலப்பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்ட ஹென்றி லாரன்ஸ் என்பவரிடமே இருந்தது. இதனால் பஞ்சாபின் உண்மையான ஆட்சி ஆங்கிலேயருக்கே மாறியது என்று கூறலாம்.

இரண்டாவது ஆங்கில சீக்கியப் போர் (1848-49)

காரணங்கள்:

1. முதல் ஆங்கில சீக்கியப் போரின் இறுதியில் ஹார்டிஞ்ச் பிரபு சீக்கியர்களுடன் செய்து கொண்ட ஏற்பாடுகள் நீடித்து நிலைப்பதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. சீக்கிய மக்களின் தேசிய உணர்ச்சி அழிக்கப்படவில்லை. சீக்கிய வீரர்கள் தங்கள் தோல்வியும் அவமானமும் தங்கள் தலைவர்களின் துரோகத்தினால்தான் ஏற்பட்டது என்று திட்டவாட்டமாக நம்பினர். எனவே பஞ்சாபில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் ஏற்ற்டதை வெறுத்தனர். ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக கலகம் செய்யத்தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர் நோக்கியிருந்தனர்.
2. ஆங்கிலேயருக்கெதிரான சதியில் ஈடுபட்டாள் என்பதற்காக அரசரின் தாயாரான ஜிண்டான்ராணியை லாகாலி தாயாரான ஜண்டானராணியை லாகூரிலிருந்து ஆங்கிலேயர் வெளியேற்றினர். இது சீக்கிய மக்களின் அதிர்ப்தியை அதிகப்படுத்தியது தேசிய எழுச்சி என்ற உருவில் மக்கள் உணர்ச்சி பீறிட்டு எழும் நிலை ஏற்பட்டது.
3. அதிர்ப்தியடைந்த சீக்கியத்தலைவர்கள் ஆங்கிலேயருக்கெதிரான நடவடிக்கையில் இறங்க சந்தர்ப்பம் வந்தது. மூல்தான் நகரத்தின் கவர்னரான மூல்ராஜ் (Diwan Mulraj) என்பவர் கடுமையான நிதி நெருக்கடியால்

துன்புற்றார். ஆங்கிலேயரின் நெருக்கடியின் விளைவாக அவர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்தார். எனவே வரிவசூல் கணக்கை சரிபார்க்க வந்த வான்ஸ் அக்னியூ, ஆண்டர்சன் (Vans Agnew, Anderson) என்ற இரண்டு ஆங்கிலேயர்களை மூல்தானில் கொலை செய்தார் மூல் ராஜ். அத்துடன் மூல்தானில் ஆங்கிலேயருக்கெதிரான ஒரு கிளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தினார். ஆனால் இந்த கலகத்தை உடனடியாக அடக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை கவர்னர் ஜெனரல் டல்ஹௌசி. இந்த காலதாமதத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு டெர்சிங் என்பவரின் தலைமையின்கீழ் சீக்கியர்கள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக மூல்தானுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். இவ்விதம் மூல்தானில் ஏற்பட்ட கலகம் சீக்கிரத்திலேயே சீக்கியர்களின் சுதந்திரப் போராட்டமாக மாறியது. போர்வரை ஆப்கானியர்களுக்குக் கொடுப்பதாகக் கூறி அவர்களையும் சீக்கியர்கள் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இதனால் இரண்டாம் ஆங்கில சீக்கிய போர் ஆரம்பமானது.

போரின் போக்கு:

சில்லியன் வாலா (Chillian walla) என்ற இடத்தில் உறுதியான அரண் அமைத்து சீக்கியர்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார்கள். அந்த இடத்தில் 1849 ஜனவரி 13ல் ஒரு கடுமையான போர் நடைபெற்றது. எல்லா ஆயுதங்களையும் கொண்ட சீக்கியர்கள் மிக்க வீரத்துடன் போரிட்டு ஏராளமான ஆங்கிலேயர்களைக் கொன்றனர். உறுதியான வீரத்துடன் போரிட்டாலும் ஆற்றலுடைய தலைமை இல்லாததால் கடைசியில் தோல்வியடைந்தனர். மூல்தான் ஆங்கிலேயர்

வசம் வீழ்ந்தது. மூல்ராஜ் ராணுவ நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்கப்பட்டு இறக்கும் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டு நாடுகடத்தப்பட்டார்.

ஹெ.பி. பிரபுவின் தலைமையில் போரிட்ட ஆங்கிலப்படைகளுக்கும் அதிகமான இழப்பு ஏற்பட்டது. சிலியன்வாலா வெற்றிக்குப்பின்னர் 1849- பிப்ரவரி 21ல் சீனாப் நதிக்கு அருகிலுள்ள குஜரத்து என்ற நகருக்கு வந்த சீக்கியப் படைகளையும் ஆப்கானியர்களையும் தோற்கடித்தார். இந்த குஜரத்து போரிலும் ஆற்றல் இல்லாத தலைமை இல்லாததால் தான் சீக்கியர்கள் தோல்வியடைந்தனர். இதன் விளைவாக மார்ச் 12ல் றெர்சிங் சாட்டர்சிங் உட்பட எல்லா சீக்கியத் தலைவர்களும் வீரர் ஆங்கிலேயர்களிடம் சரணடைந்தனர். ஆப்கானியர்கள் கைபர் கணவாய், காபூல் வரையிலும் சர்வால்டர்கில்பர்ட் (Sir walter Gilbert) என்ற தளபதியால் விரட்டியடிக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறு சீக்கியர்கள் தோல்யடைந்தனர். பஞ்சாப் ஆங்கில அரசுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

போரின் விளைவுகள்:

1. 1849 மார்ச் 30ல் டல்ஹௌசிபிரபு வெளியிட்ட ஒரு பிரகடதீன்படி பஞ்சாப் ஆங்கில அரசுடன் இணைக்கப்பட்டது. அதன் அரசர் தலிப்சிங்கிற்கு ஆண்டுக்கு ஐந்துலட்சம் ரூபாய் ஓய்வூதியமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் அவர் தனது தாயான ஜிண்டான் ராணியுடன் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டார்.
2. பஞ்சாபில் ஆட்சியைச் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சர்ஹென்றி லாரன்சைத் தலைவராகவும், ஜாண் லாரன்ஸ், சார்லஸ் மேன்சன் ஆகியோரை உறுப்பினர்களாகவும் கொண்டு ஒரு குழுவினால்

ஆட்சி செய்யப்பட்டது. இந்தக்குழு ராணுவம், காவல்துறை, நீதி, நிலவரி, தொழில் வேளாண்மை முதலிய துறைகளில் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தது.

3. 1853 - ல் இக்குழு கலைக்கப்பட்டு ஜான்லாரன்ஸ் என்பவர் பஞ்சாபுக்கு முதல் தலைமை ஆணையராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் பஞ்சாபில் பல சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார். ஒழுங்கான நிர்வாகத்தின் மூலம் பஞ்சாபில் அமைதியையும், வளத்தையும் ஏற்படுத்தினார். இதனால் சீக்கியர்கள் ஆங்கிலப் பேரரசுக்கு உறுதுணையாக நின்று நட்புடன் நடந்து கொண்டனர். இரண்டாம் ஆங்கிலப் பர்மியப் போரின் போதும் இந்தியப் பெரும் புரட்சியின் போதும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு விசுவாசமாக நடந்து கொண்டனர்.
4. பஞ்சாப் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்குள் கொண்டுவரப்பட்டதால் வடமேற்கில் ஆங்கில பேரரசின் எல்லை இந்தியாவின் இயற்கை எல்லையாகிய இமயமலைப் பிரதேசத்தை எட்டியது.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

- > போர்ச்சுகீசியர்கள் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த முக்கிய காரணங்கள்.
- > டச்சு வர்த்தகர்களின் இந்திய வர்த்தக நடவடிக்கைகள்.
- > கோல்டன் பீர்மேன் மற்றும் தஸ்தகஸ் இந்திய வர்த்தகத்தில் தாக்கம்

இயல் - நான்கு

பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகம் - ஆரம்பகால நிர்வாக அமைப்பு - ஒழுக்குமுறைச் சட்டம் - ஆங்கிலேய இந்திய சட்டம் - சாசனச் சட்டங்கள் - ஆங்கிலேய காலனித்துவ ஆட்சியில் பொருளாதார தாக்கம் - நில வருவாய் நிர்வாகம் - நிரந்தர நில வருவாய் சீர்திருத்தம் - ரயத்வாரி அமைப்பு - மஹல்வாரி அமைப்பு - இரயில்வே - வணிகம் - சாலைகள் - தந்தி மற்றும் தபால் சேவைகள் - பஞ்ச கமிஷன்கள்.

நோக்கங்கள்:

- பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகம் அமைப்பு
- ஆங்கிலேய இந்திய சட்டங்கள்.
- நிரந்தர நில வருவாய் சீர்திருத்தம்.

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம்:

1784 வாக்கில், கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இந்தியாவின் நிர்வாகம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் பொருளாதாரத்தின் தேவைகள் அதன் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைத் தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தன. தொடக்கத்தில், நிறுவனம் இந்தியாவில் உள்ள தனது உடைமைகளின் நிர்வாகத்தை இந்தியக் கைகளில் விட்டுச் சென்றது. அதன் செயல்பாடுகளை மேற்பார்வைக்குக் கட்டுப்படுத்தியது. ஆனால், பழைய நிர்வாக முறைகளைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் பிரிட்டிஷ் நோக்கங்கள் போதுமான அளவில் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதை அது விரைவில் கண்டறிந்தது. இதன் விளைவாக, நிறுவனம் நிர்வாகத்தின் சில அம்சங்களைத் தன் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டது. வாரன் ஹேஸ்டிங் மற்றும் கார்ன்வாலிஸ் ஆகியோரின் கீழ், உயர்மட்ட நிர்வாகம் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. மேலும் ஆங்கில முறையின் அடிப்படையில் ஒரு புதிய அமைப்பின் அடித்தளம் அமைக்கப்பட்டது.

புதிய பகுதிகளுக்கு பிரிட்டிஷ் அதிகாரம் பரவியது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நிர்வாக அமைப்பில் மிகவும் அடிப்படை மாற்றங்களுக்கு

வழிவகுத்தது ஆனால் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஒட்டுமொத்த நோக்கங்கள் ஒருபோதும் மறக்கப்படவில்லை. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் சிவில் சர்வீஸ், ராணுவம், காவல்துறை, நீதித்துறை போன்ற முக்கிய தூண்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நிர்வாகத்தில் விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை உறுதிப்படுத்த வழிவகுத்தன.

பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் இராணுவம்

சிவில் சேவைகளுக்குப் பிறகு, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் இரண்டாவது மிக முக்கியமான தூணாக இராணுவம் பணியாற்றியது. இராணுவம் நான்கு முக்கியமான பணிகளை நிறைவேற்றியது:

- இது இந்திய சக்திகளை அடக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு கருவியாக செயல்பட்டது.
- வெளி எதிரிகளுக்கு எதிராக இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசை பாதுகாத்தது.
- இது பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தை உள் எழுச்சியின் தொடர்ச்சியான அபாயத்திலிருந்து பாதுகாத்தது.
- ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் எல்லைகளை பாதுகாப்பதற்கும் விரிவுபடுத்துவதற்கும் இது முக்கிய கருவியாக செயல்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் 1857 க்கு முன் இராணுவத்தின் அமைப்பு

பிரிட்டிஷ் இந்திய இராணுவத்தின் தோற்றம் மற்றும், பின்னர், சுதந்திர இந்தியாவின் இராணுவம், அவர்களுக்கு முந்தைய பிரசிடென்சி ஆர்மிகளின் தோற்றத்தில் உள்ளது.

- வங்காள இராணுவம் மற்றும் பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் படைகள் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இராணுவத்தை உருவாக்கியது; ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனித்துவமான உள் அமைப்பு மற்றும் தொழில்முறை நிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தன.
- வங்காள இராணுவத்தின் சிப்பாய்கள் பொதுவாக ஒளத் மற்றும் பீகாரின் உயர்சாதி (பிராமண மற்றும் கூத்திரிய (இந்துக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் .அவர்கள்" இராணுவ கிராமங்கள் "என்று அழைக்கப்படும் இடங்களிலும் கூட, அவர்கள் சாதிக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான பிணைப்பை நிலைநிறுத்தினார்கள்.
- எவ்வாறாயினும், அவர்களின் அசல் கிராமங்களுடனான உறவுகள் தளர்ந்தன, ஆனால் துண்டிக்கப்படவில்லை.
- பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் ராணுவத்தில் பணியமர்த்தப்பட்டவர்கள் பஞ்சாப், அவுத் மற்றும் ராஜ்புதானாவைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்றும் வெவ்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள்.
- ஆங்கிலோ-மராத்தா போரைத் தொடர்ந்து, மராட்டிய வீரர்களின் எழுச்சி ஏற்பட்டது.
- பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள இராணுவங்கள் தொழில்முறை அடிப்படையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன மற்றும் மெர் கார்ப்ஸ் போன்ற பல்வேறு சாதிகள் மற்றும் இனக்குழுக்களைச் சேர்ந்த தனிநபர்களை உள்ளடக்கியது.
- அவர்கள் பொதுவாக 1857 கிளர்ச்சியின் போது விசுவாசமான தொழில்முறை வீரர்களாக ஆங்கிலேயர்களுக்கு உதவினார்கள்.

- வளக் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்கொள்ளாமல் அல்லது கொள்ளையடிப்பதை நாடாமல் இயக்கத்தை அடைவதற்காக, பிரிட்டிஷ் படைகள் வழக்கமான கொள்முதல் மற்றும் அழியாத பொருட்களை சேமித்து வைப்பதன் மூலம் தளவாடங்களை நிபுணத்துவப்படுத்தியது.
- இந்திய ஆட்சியாளர்கள் இதேபோன்ற தொழில்முறை இராணுவங்களை ஒழுங்கமைப்பதைத் தடுப்பதற்காக வளங்களை அணுகுவதை மறுப்பதிலும் காலனித்துவ அரசு சிறப்பு கவனம் செலுத்தியது.
- வாரிசுகள் காலாவதியான பிரின்ஸ்லி ஸ்டேட் பிரதேசங்களில், இணைப்புக் கொள்கை பயன்படுத்தப்பட்டது.
- இந்திய ஆட்சியாளர்களுடனான துணைக் கூட்டணிகளின் அமைப்பு, உள்ளூர் இராணுவத்தையும், அரை-இராணுவப் படைகளையும் கூட கலைக்கும் நோக்கத்துடன் தொடங்கப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் 1857 க்குப் பிறகு இராணுவத்தில் மாற்றங்கள்

1857 ஆம் ஆண்டின் கிளர்ச்சி காலனித்துவ ஆயுதப் படைகளின் அமைப்பில் சில திருத்தங்களைத் தேவைப்படுத்தியது.

- இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய வீரர்களின் எண்ணிக்கைக்கு இடையேயான விகிதம் ராயல் பீல் கமிஷனால் (1859) குறிப்பிடப்பட்டது.
- வங்காள இராணுவத்தில், இது ஒன்று முதல் இரண்டு என அமைக்கப்பட்டது.
- மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் ராணுவங்களில் இது இரண்டு முதல் ஐந்து வரை அமைக்கப்பட்டது.

- ஐரோப்பிய துருப்புக்கள் மூலோபாய இராணுவ மற்றும் புவியியல் இடங்களில் வைக்கப்பட்டன.
- நடமாடும் பிரங்கிகள் ஆங்கிலேயர்களால் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. மேலும் 'சட்டவிரோத' கூறுகளின் கைகளில் ஆயுதங்கள் இருப்பதை மறுக்க ஆயுதச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.
- முந்தைய கொள்கையைப் போலவே இந்தியர்கள் அதிகாரி படையில் சேருவது கண்டிப்பாக தடைசெய்யப்பட்டது.
- 1914 க்கு முன் எந்த இந்தியரும் சுபேதார் தரத்தை தாண்டி முன்னேற முடியவில்லை.
- ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான கிளர்ச்சியில் இந்திய இராணுவத்தின் பிரிவு மீண்டும் ஒன்று சேரும் வாய்ப்பைக் குறைப்பதற்காக, "பிளவு மற்றும் ஆட்சி" கொள்கையின்படி அது ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.
- இந்தியர்கள் தற்காப்பு மற்றும் தற்காப்பு அல்லாத வகுப்புகளைக் கொண்டதாக ஒரு புனைகதை உருவாக்கப்பட்டது.
- அவாத், பீகார், மத்திய இந்தியா மற்றும் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த வீரர்கள், இந்தியாவைக் கைப்பற்ற பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்திற்கு உதவியவர்கள், ஆனால் பின்னர் 1857 ஆம் ஆண்டு கிளர்ச்சியில் பங்கேற்றவர்கள் , இராணுவம் அல்லாதவர்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டனர் . அவர்கள் பெரிய அளவில் ராணுவத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை.
- மறுபுறம், எழுச்சியை அடக்குவதற்கு உதவிய பஞ்சாபிகள் , கூர்க்காக்கள் மற்றும் பதான்கள் ஆகியோர்

தற்காப்பு வீரர்களாக அறிவிக்கப்பட்டு அதிக அளவில் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர்.

- படையினரிடையே தேசியவாதம் தோன்றுவதைத் தடுக்க, வகுப்புவாத, சாதி, பழங்குடி மற்றும் பிராந்திய விசுவாசம் ஊக்குவிக்கப்பட்டது.
- உதாரணமாக, பெரும்பான்மையான படைப்பிரிவுகளில் வகுப்புவாத மற்றும் சாதி நிறுவனங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டன.
- தேசியவாதக் கருத்துக்களில் இருந்து இயன்றவரை தூரத்தில் வைக்கப்பட்டது. படையினரால் பத்திரிகைகள், செய்தித்தாள்கள் அல்லது தேசியவாத வெளியீடுகளை அணுக முடியவில்லை.
- இந்திய இராணுவம் காலப்போக்கில் மிகவும் விலையுயர்ந்த இராணுவ இயந்திரமாக மாறியது.
- உதாரணமாக, இது 1904 இல் கிட்டத்தட்ட 52% இந்திய வருவாயை உறிஞ்சியது.

பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் காவல்துறை

பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் மூன்றாவது தூண் போலீஸ், அதன் உருவாக்கியவர் மீண்டும் கார்ன்வாலிஸ்.

பரிணாமம்:

- முகலாய ஆட்சியின் கீழ், பவுஜ்தர்கள் சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரிக்க உதவினார்கள், நகரங்களில், கோட்வால் சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரித்தார்.
- வங்காளத்தில் இரட்டை நிர்வாக முறையின் போது, ஜமீன்தார்கள் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதற்காக 'தானேதார்' உள்ளிட்ட ஊழியர்களை பராமரிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

- 1770 இல், ஃபவுஜ்தார் நிறுவனம் ஒழிக்கப்பட்டது.
- வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் ஃபவுஜ்தார்களின் பதவியைத் தக்க வைத்துக் கொண்டார் மற்றும் கம்பெனி ஆட்சியின் ஆரம்ப கட்டத்தில் ஜமீன்தார்களின் காவல் செயல்பாடுகளைப் பயன்படுத்தினார்.
- இந்த ஏற்பாடு போதுமானதாக இல்லை என்று கண்டறிந்ததால் மாவட்டங்களில் மாஜிஸ்திரேட்டுகளையும் நியமித்தார்.
- ஒவ்வொரு மாவட்டமும் சிறிய துணைப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன, ஒவ்வொன்றும் 20-30 ஆயுதமேந்திய போலீஸ்காரர்களைக் கொண்ட குழுவிற்கு தலைமை தாங்கிய ஒரு தரோகாவின் பொறுப்பின் கீழ். 20-30க்கு பொறுப்பான கிராம காவலாளிகளை தரோகா மேற்பார்வையிட்டார்.

சீர்திருத்தவாதி/ குழு	அம்சங்கள்
கார்ன்வாலிஸ்	<ul style="list-style-type: none"> • சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கை நிலைநிறுத்துவதற்கு கார்ன்வாலிஸ் ஒரு வழக்கமான போலீஸ் படையை அமைத்தார். • அவர் ஜமீன்தார்களை அவர்களின் போலீஸ் பணிகளில் இருந்து விடுவித்தார். • அவர் திரும்பிச் சென்று தானாஸின் இடைக்கால அமைப்பை நவீனப்படுத்தினார். • இது இன்னும் ஒரு போலீஸ் அமைப்பு உருவாகாத பிரிட்டனை விட இந்தியாவை முன்னிலைப்படுத்தியது. • கார்ன்வாலிஸின் நிர்வாக அமைப்பில் மாஜிஸ்திரேட்டுகளாகப் பணியாற்றிய மாவட்ட ஆட்சியர்கள், வருவாய் வசூல் மற்றும் சட்ட அமலாக்கப் பொறுப்புகளை ஒருங்கிணைத்தனர். • பறவைக் குழுவின் (1808-12) பரிந்துரையின் பேரில், தனி மாவட்டக் காவல் கண்காணிப்பாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டபோது, இந்தப் பணிகள் சுருக்கமாகப் பிரிக்கப்பட்டன. • அதிகரித்து வரும் சொத்துக் குற்றச் சிக்கலைத் தீர்க்க, கலெக்டர், மாஜிஸ்திரேட் மற்றும் காவல்துறையின் பாத்திரங்கள் 1844 இல் மீண்டும் இணைக்கப்பட்டன.
சார்லஸ் நேப்பியர்	<ul style="list-style-type: none"> • வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணத்தில், காவல்துறை

	<p>அமைப்பு முதன்முதலில் காலனித்துவ அரசின் தனி அமைப்பாக 1840களில் ஒரு அரை-இராணுவக் கருவியாக உருவானது.</p> <ul style="list-style-type: none"> • இது ஒழுங்கைப் பாதுகாத்தது மற்றும் ஒரு ஆபத்தான அரசியல் அதிகாரத்தை ஆதரித்தது. - சர் சார்லஸ் நேப்பியர் தனது காவல்துறையை சிந்து மாகாணத்தில் ஐரிஷ் போலீஸ் அமைப்பின் மாதிரியில் வடிவமைத்தார் (1836). • இந்த பொலிஸ் அமைப்பு அதன் இயக்கம், உறுதியான படிநிலை, இராணுவத்துடனான முறையான தொடர்புகள் மற்றும் மிகவும் மையப்படுத்தப்பட்ட கட்டளை ஆகியவற்றால் வேறுபடுத்தப்பட்டது. • அவரது திட்டத்தில், மாவட்டத்தில் லெப்டினன்ட் ஆஃப் போலீஸ் மற்றும் அட்ஜுடன்ட் பதவிகள் இரண்டும் பிரிட்டிஷ் ராணுவ அதிகாரிகளால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். • ஒரு மாவட்டத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் தானேதர்கள் அல்லது ஏற்றப்பட்ட காவல்துறையின் ஆணையிடப்பட்ட அதிகாரிகள் பொறுப்பாக இருந்தனர். • 1859 வாக்கில், சிந்து 345 தானாக்களின் வலையமைப்பைக் கொண்டிருந்தது.
1861 இன் காவல் சட்டம்	<ul style="list-style-type: none"> • ஐரிஷ் அமைப்பு சட்டத்தில் பொறிக்கப்பட்டது. இது காவல்துறை ஆணையத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது (1860). • பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் தவிர, பல மாகாணங்களில் சட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டது. • இருப்பினும், இந்த இரண்டு மாகாணங்களுக்கும் தனித்தனி காவல் சட்டங்கள் வரைவு செய்யப்பட்டன
ஃப்ரேசர் போலீஸ் கமிஷன்) 1902-03)	<ul style="list-style-type: none"> • இது இரண்டு சேவை கிளைகளை பரிந்துரைத்தது: • இம்பீரியல் சர்வீஸ் கிளை, அதன் ஆட்சேர்ப்பு இங்கிலாந்தில் நடைபெறும், மற்றும் • மாகாண சேவை கிளை, அதன் ஆட்சேர்ப்பு முற்றிலும் இந்தியாவில் நடைபெறும்.

காவல்துறையின் உயர் பதவிகளில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் ஆதிக்கம் செலுத்தினர்.

➤ 1887 இல், உயர் நியமனங்களுக்கான போட்டி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் அது பிரிட்டிஷ் குடிமக்களுக்கு

- மட்டுமே. தேர்வு செய்யப்பட்ட இன்ஸ்பெக்டர்கள் ஒரு சில உதவி காவல் கண்காணிப்பாளர் பதவிகளுக்கு விண்ணப்பிக்க வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது.
- வெளிநாட்டு அதிகாரத்துவத்தின் இந்தியமயமாக்கலின் சிக்கலைத் தீர்க்க அடுத்தடுத்த போலீஸ் கமிஷன்கள் கேட்கப்பட்டன.
 - 1912 ஆம் ஆண்டில், பூர்வீக போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு பதிலாக வெளிநாட்டவர்கள் போலீஸ் கமிஷனின் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டபோது, கோகலே மற்றும் நீதிபதி அப்துர் ரஹீம் ஆகியோர் தங்கள் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தினர்.
 - பரிந்துரைகளைத் தொடர்ந்து, இந்தியமயமாக்கல் படிப்படியாக நடந்தது.
 - 1924 இல் இருந்ததை விட 1946 வாக்கில், 30% கூடுதல் இந்திய போலீஸ் அதிகாரிகள் உதவி போலீஸ் சூப்பிரண்டுகள் மற்றும் உயர் பதவிகளில் இருந்தனர்.
 - காலனித்துவ அரசிற்குள் பொலிஸ் அமைப்பின் மற்றொரு முக்கிய அம்சம் அதன் நிர்வாக மற்றும் நிறுவன வடிவத்தில் அதன் இராணுவத் தன்மையாகும் .
 - சட்டம்-ஒழுங்கு பொலிஸாருக்குக் காரணம் என்று கூறப்பட்டாலும், 'தொந்தரவுகளை' சமாளிக்க இராணுவம் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்பட்டது.
 - குற்றம் மற்றும் சமூக விதிமுறை மீறல் பிரச்சினை ஆகியவற்றைக் கையாள்வது பற்றிய அதன் கருத்தும் கூட அதன் இராணுவ நோக்குநிலையால் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.
 - சட்டமின்மை மற்றும் மக்கள் மற்றும் சொத்துக்களின் பாதுகாப்பைப் பற்றி மட்டும் கவலைப்படுவதற்குப் பதிலாக, இவை முதன்மையாக

பொது பாதுகாப்பு மற்றும் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையின் அம்சங்களாகவும், கிளர்ச்சி மற்றும் ஒழுங்கின்மை அம்சங்களாகவும் பார்க்கப்பட்டன.

- நிதி ஆதாரங்கள் மற்றும் அரசியல் விருப்பமின்மை காரணமாக, குறிப்பிட்ட சமூகக் குழுக்களைத் தங்கள் இலக்குகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்த காவல்துறை கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது.
- கூடுதலாக, போலீசார் தொடர்ந்து ஊழல், திறமையற்றவர்கள், மோசமான பயிற்சி பெற்றவர்கள் மற்றும் போதுமான ஆயுதம் இல்லாதவர்கள். கர்சன் கூட இந்தக் குறைபாடுகளை அடையாளம் கண்டார்.
- இராணுவத்தின் மீது அதிக சூமை ஏற்படுவதைத் தடுக்க, 1920 களில் ஆயுதமேந்திய பொலிஸ் பிரிவு நிறுவப்பட்டது.
- இந்த நிர்வாக நிறுவனம் காலனித்துவ கொள்கை வகுப்பாளர்களால் ஒருபோதும் நம்பப்படவில்லை.
- கிளர்ச்சி, பக்கங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது அல்லது வெகுஜனங்களுக்கு ஆதரவைக் காட்டுவது போன்ற பயம் இருந்தது.
- காலனித்துவ அரசின் பொலிஸ் அமைப்பு வலுவான, மேலாதிக்க நிலக் குழுக்களுடன் இணைந்திருந்தது.
- பெரும்பான்மையான கிராமப்புறங்களில், தரோகா மற்றும் உள்ளூர் நில உரிமையாளர்கள் விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கான அரசாங்கமாக முக்கியப் பாத்திரங்களை வகித்தனர், அல்லது, கிராமப்புற

சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவினருக்கும் வேறு விதமாகச் சொன்னால்.

பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் நீதித்துறை

சிவில் மற்றும் குற்றவியல் நீதிமன்றங்களின் படிநிலையை நிறுவுவதன் மூலம், பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் நீதி வழங்குவதற்கான ஒரு புதிய அமைப்புக்கு அடித்தளம் அமைத்தது. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் இந்த அமைப்புக்கு ஒரு தொடக்கத்தைத் தந்தார், ஆனால் கார்ன்வாலிஸ் அதை 1793 இல் உறுதிப்படுத்தினார்.

- 1727 ஆம் ஆண்டில், சிவில் தகராறுகளுக்காக பம்பாய், கல்கத்தா மற்றும் மெட்ராஸில் மேயர் நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது.
- அதாலத் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு சிக்கலான சட்டக் கட்டமைப்பானது 1772 இல் சிவில் மற்றும் குற்றவியல் அதிகார வரம்புகளை நிறுவியது.
- தலைமை நீதிபதிகள் தங்களின் வழக்கமான சட்டங்களை விளக்குவதற்கு உதவுவதற்காக, இந்து பண்டிதர்கள் மற்றும் முஸ்லிம் காஜிகள் ஷரியா நீதிமன்ற நீதிபதிகள் (இருவரும் பணியமர்த்தப்பட்டனர்).
- இருப்பினும், பிரிட்டிஷ் பொதுவான மற்றும் சட்டப்பூர்வ சட்டங்கள் பொதுவாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கின.
- இந்தியாவின் முழு பிரித்தானிய நீதி முறைமையின் அடிப்படையிலான இரண்டு முக்கிய கோட்பாட்டு கோட்பாடுகள் சட்டத்தின் ஆட்சி மற்றும் சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் என்ற கருத்துக்கள் ஆகும் .
- எனவே, கோட்பாட்டின்படி, யாரும் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் அல்ல , மேலும் அனைத்து குடிமக்களும், அவர்களின் சாதி, வகுப்பு

மற்றும் பிற அந்தஸ்தைப் பொருட்படுத்தாமல், இப்போது சட்டத்தின் முன் சமம்.

- சாதி அடிப்படையிலான இந்திய சமூகத்தில், சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் என்பது ஒரு புதுமையான கருத்தாகும்.
- ஐரோப்பியர்கள் மற்றும் அவர்களது சந்ததியினர், தங்கள் சொந்த நீதிமன்றங்களையும் சட்டங்களையும் கொண்டிருந்தனர் .அவர்களின் குற்றவியல் விசாரணைகளுக்கு ஐரோப்பிய நீதிபதிகள் மட்டுமே தலைமை தாங்க முடியும்.
- உள்ளூர் நிர்வாகி அல்லது நீதித்துறை அதிகாரத்தின் எழுத்துப்பூர்வ உத்தரவு இல்லாமல் எந்த நபரையும் கைது செய்யவோ அல்லது சிறையில் அடைக்கவோ முடியாது என்று ஹேபியஸ் கார்பஸ் கொள்கை வழங்கியது.
- அரசு ஊழியர் கூட, அந்தச் செயல்கள் தங்கள் அதிகாரப் பூர்வ நிலையில் செய்யப்பட்டிருந்தால், நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடரலாம்.
- 1773 ஆம் ஆண்டு ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் கீழ், கல்கத்தாவின் பிரசிடென்சி நகரத்தில் உச்ச நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது.
- உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசாவில் உள்ளது, தவிர ரூ .4,000 லண்டன் பிரிவி கவுன்சிலில் மேல்முறையீடு செய்ய வேண்டும்.
- மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் உச்ச நீதிமன்றங்கள் முறையே 1801 மற்றும் 1823 இல் நிறுவப்பட்டன.
- கார்ன்வாலிஸ் பிரபு நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை கடமைகளை மாவட்ட அளவில் பிரித்தார்.

- சதர் திவானி அதாலத் சிவில் வழக்குகளில் மிக உயர்ந்த மேல்முறையீட்டு அமைப்பாகும், அதைத் தொடர்ந்து கல்கத்தா, டாக்கா, முர்ஷிதாபாத் மற்றும் பாட்னா ஆகிய நான்கு மாகாண சிவில் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றங்கள் உள்ளன.
- மாவட்ட நீதிமன்றங்கள், பதிவாளர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் துணை நீதிமன்றங்கள் ஒரு படிநிலையை உருவாக்கியது.
- கிரிமினல் வழக்குகளில் பணிபுரியும் மாஜிஸ்திரேட்டுகள் நிறைய இருந்தனர், ஆனால் கல்கத்தாவில் உள்ள சதர் நிஜாமத் அதாலத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த கல்கத்தா, டாக்கா, முர்ஷிதாபாத் மற்றும் பாட்னாவில் உள்ள நான்கு சர்க்யூட் நீதிமன்றங்களால் அவர்கள் மறைக்கப்பட்டனர்.
- நான்கு மாகாண சிவில் மற்றும் கிரிமினல் நீதிமன்றங்கள் 1831 இல் வில்லியம் பென்டிங்கால் ஒழிக்கப்பட்டன, மேலும் அவற்றின் கடமைகள் கமிஷனர்கள் மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியர்களுக்கு மாற்றப்பட்டன.
- சட்ட அமைப்பில் இந்தியர்களின் அந்தஸ்தும் அதிகாரமும் பென்டிக் என்பவரால் உயர்த்தப்பட்டது, அவர் அவர்களை துணை நீதிபதிகள், துணை நீதிபதிகள் மற்றும் முதன்மை சதர் அமீன்களாக நியமித்தார்.
- கவுன்சில் கவர்னர் ஜெனரல் 1833 இன் சாசனச் சட்டத்தின் கீழ் முழு சட்டமன்ற அதிகாரத்தைப் பெற்றார்.
- லார்ட் மெக்காலே தலைமையிலான ஒரு சட்ட ஆணையம் 1833 இல் இந்திய சட்டங்களை குறியீடாக்க அரசாங்கத்தால் நிறுவப்பட்டது இது இறுதியில் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தில் (மேற்கத்திய சிவில் மற்றும்

குற்றவியல் நடைமுறைகள் மற்றும் பிற சட்டக் குறியீடுகள் (பெறப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் கீழ் நீதித்துறையின் வளர்ச்சிகள்

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் சிவில் மற்றும் கிரிமினல் நீதிமன்றங்களை அமைத்ததால், அது நவீன சிந்தனைகளையும் நீதி செயல்முறையின் சிக்கலான தன்மையையும் உருவாக்கியது.

- நவீன யோசனைகள் :இந்திய அரசியலமைப்பு ஹேபியஸ் கார்பஸ், சட்டத்தின் ஆட்சி, சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் போன்ற நவீன யோசனைகளை ஏற்றுக்கொண்டது.
- நீதிமன்றங்களின் படிநிலை: பிரிட்டிஷ் நீதித்துறை அமைப்பு இந்தியா சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு நீதிமன்றங்களின் படிநிலையை நிறுவ உதவியது.
- சட்டங்களின் குறியீடு: பல்வேறு சட்டங்கள் மற்றும் கமிஷன்கள் சட்டங்களை சிவில் மற்றும் கிரிமினல் சட்டங்களாகப் பிரிக்க உதவியது.
- ஒருங்கிணைப்பு: ஆங்கிலோ-சாக்சன் அமைப்புடன் இந்தியா தனது சட்டங்களை ஒருங்கிணைக்க பிரிட்டிஷ் நீதித்துறை நிர்வாகம் உதவியது.
- விலையுயர்ந்த நீதி : பிரிட்டிஷ் நீதித்துறையின் கீழ், நீதிமன்றக் கட்டணம் செலுத்தப்பட வேண்டும், வழக்கறிஞர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட வேண்டும், சாட்சிகளின் செலவுகளைச் சந்திக்க வேண்டும் என்பதால் நீதி மிகவும் விலை உயர்ந்தது.
- சட்டங்களின் சிக்கலான தன்மை :சிக்கலான சட்டங்கள் படிப்பறிவில்லாதவர்கள் மற்றும் பொதுமக்களின் பிடிக்கு அப்பாற்பட்டவை.

➤ ஊழல்: காவல்துறை மற்றும் நிர்வாக எந்திரங்களில் நிலவும் பரவலான

ஊழல் நீதி மறுப்புக்கு வழிவகுத்தது.

இந்தியாவில் வாணிபம் புரிய வந்த ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்திய வணிகக்குழு இந்தியாவில் ஆட்சி புரியத் தலைப்பட்டது. இங்கிலாந்து நாடாளுமன்றம் 1773 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் பொருட்டு இயற்றிய சட்டம் ஒழுங்குமுறைச்சட்டம் ஆகும் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் கீழ் நிருவாகம் வர முதற்படியாக அமைந்தது ஒழுங்குமுறைச்சட்டம் ஆகும். இந்திய அரசியல் சட்ட வளர்ச்சியில் முதலாவது சட்டம் இதுவாகும். அடுத்தது பிட் இந்திய சட்டம் இங்கிலாந்து நாட்டு நாடாளுமன்றம் இந்திய நிருவாகத்திற்கு இயற்றிய மூன்றாவது சட்டம் ஆகும். கிழக்கிந்திய வணிகக் குழுவின் நிருவாகத்தில், கூடாரத்தில் ஒட்டகம் தன் தலையை நுழைத்த சட்டம் 1773 ஆம் ஆண்டு ஒழுங்குமுறைச் சட்டமெனில் அது உடலில் பாதியை நுழைத்த சட்டம் என்று பிட் இந்தியச் சட்டத்தை குறிப்பிடலாம். மேற்கூறிய இருசட்டங்களும் நிருவாக சீர்திருத்தத்தின் பொருட்டு உருவானவை. ஆனால் பட்டயச் சட்டம் என்பது வாணிப நிலையமாக இங்கிலாந்தில் பதிவு செய்யப் பெற்ற வாணிகக் குழுவிற்கு இந்தியாவில் வாணிபம் செய்யும் உரிமையினை இங்கிலாந்து அரசு பட்டயம் ஒன்றின் வாயிலாக வழங்கிற்று அந்தப் பட்டம் இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்தினால் புதுபிக்க வேண்டும். இச்சட்டங்களை பற்றியும் அதன் விதிமுறைகளைப் பற்றியும் இப்பாடதில் தெளிவாக காணலாம்.

ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் 1773

ஆங்கில கிழக்கிந்திய வாணிகம் வங்காளத்திலும் இந்தியாவின் பிற பாகங்களிலும் சுதேச அரசுகளின் ஆதரவைப் பெற்று வியாபா ரத்தை வளர்த்து வந்தது. சில இடங்களில் சுதேச அரசர்களை வென்று அப்பகுதிகளில் ஆட்சி முறையையும் கவனித்து வந்தது. பதினேழாம்

நூற்றாண்டின் இறுதிவரை கம்பனியின் அதிகார வளர்ச்சி மன்னரின் விருப்பத்தைப் பொருத்ததாகவே இருந்தது. ஆனால் பதினெட்டாமநூற்றாண்டில் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றம் கம்பெனியின் விவகாரங்களில் மன்னரின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தி தனது அதிகாரத்தை நிலை நாட்டியது. அப்படி கம்பெனியின் விவகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட முதலாவது சட்டமே ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் ஆகும்.

நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றம் கம்பெனியின் விவகாரங்களில் மன்னரின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தி தனது அதிகாரத்தை நிலை நாட்டியது. அப்படி கம்பெனியின் விவகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட முதலாவது சட்டமே ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் ஆகும்.

ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கான காரணங்கள்:

1. கம்பெனி ஊழியர்களின் ஆடம்பர வாழ்க்கை:

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் பணியாற்றிவிட்டு இங்கிலாந்து திரும்பிய ஊழியர்களின் ஆடம்பர வாழ்க்கை இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து வந்த ஆங்கில மக்களை ஆச்சரியப்பட வைத்தது. ராபர்ட் கிளைவ் இங்கிலாந்து திரும்பிய சமயத்தில் அவருடைய ஆடம்பர வாழ்க்கையையும், ஆடைகளையும் கண்ட மக்கள் அவரை, நவாப்ராபர்ட்கிளைவ் என்று அழைத்தனர்.

மேலும் பல கம்பெனி ஊழியர்கள் தாய் நாட்டிற்குத் திரும்பும் போது

அதிகமான செல்வத்தைக் கொண்டு சென்றனர். அவர்கள் தங்களது புதிய செல்வத்தின் காரணமாக ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். இவர்கள் நசித்துப்போனபரோக்கள் (Rotton boroughs) என்ற தேர்தல் தொகுதிகளை விலைக்கு வாங்கி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆயினர். எனவே ஆங்கில மக்கள், இந்த கம்பெனி ஊழியர்கள் ஆதரவற்ற இந்திய மக்களை

ஏமாற்றியே பொருள் சேர்த்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணினர். மேலும் இது அவர்களிடம் பொறாமையையும் ஏற்படுத்தியது. இதனால் கம்பெனி நிர்வாகத்தில் பாராளுமன்றம் தலையிட வேண்டும் என்பது பொது மக்கள் கருத்தாக அமைந்தது.

2. இங்கிலாந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கருத்து:

ராபர்ட் கிளைவின் வெற்றிகளால் கம்பெனியின் அரசியல் அதிகாரத்திலும் வாணிப வளர்ச்சியிலும் மிகுந்த முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. எனவே கம்பெனியின் லாபத்தையும் லாபப் பங்கீட்டையுமே பெரிதாகக் கொண்டு, கம்பெனியின் முன்னேற்றத்திற்கான காரியங்களிலேயே அக்கரையோடு பாடுபடும் அலுவலர்களிடம் லட்சக்கணக்கான இந்திய மக்களை ஆட்சி புரியும் பொறுப்பை ஒப்படைப்பது சரியல்ல என்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கருதினர். மேலும் வங்காளம் போன்ற பகுதிகளை ஆளும் பொறுப்பை இங்கிலாந்து அரசு ஏற்றால் அச்செயல் அரசுக்கு நற்பெயரைத் தேடித்தந்து குடியேற்ற நாடுகளை அதிகப்படுத்துவ தற்கு அநுகூலமாக அமையும் என்றும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கருதினர்.

3. தடையிலா வாணிபக் கொள்கை (Policy of Free Trade):

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் தடையிலா வாணிபக் கொள்கை (Laissez-faire) பற்றி தேசிய அளவில் விவாதங்கள் நடைபெற்று வந்தன. இதன் விளைவாக இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்ய ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி மட்டும் பெற்றிருந்த முற்றூரிமை (monopolistic right)க்கு எதிராக குரல் எழுந்தது. கம்பெனிவிவகாரத்தில் பாராளுமன்றம் தலையிட இதுவும் காரணமாகும்.

3. வங்காள மக்களின் மிக மோசமான நிலை:

வங்காளத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இரட்டை ஆட்சியின் விளைவாக பல சீர்கேடுகள் காணப்பட்டது. மக்களின் நலன்களைக் கவனிப்பார் யாரும் இல்லை. நவாபிடம் முறையிட்டால் உண்மையான

அதிகாரம் கம்பெனியிடமே உள்ளது என்று கூறினார். கம்பெனியிடம் முறையிட்டால் நிர்வாக அதிகாரம் நவாபிடமே உள்ளது என்றனர். எனவே தான் 1770-ல் வங்காளத்தில் தோன்றிய பெரும் பஞ்சத்தின் விளைவாக மக்களுக்கு ஏற்பட்ட துயரங்களைப் போக்க யாரும் முன்வரவில்லை ஐந்தில் ஒரு பகுதி மக்கள் இறந்தனர். மேலும் கம்பெனி ஊழியர்களே இந்த பஞ்சத்தைப் பயன்படுத்தி பொருட்களின் விலைகளை உயர்த்தி கொள்ளை லாபம் சம்பாதித்தனர். இந்த நிலை இங்கிலாந்து மக்களை இந்தியர்கள் மீது இரக்கப்பட வைத்தது. கம்பெனி நடவடிக்கைகளைப் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும் என்ற கருத்து வலுவடைந்தது.

4. கம்பெனியின் தோல்வி

1764-ல் நடைபெற்ற மைசூர் போரில் கம்பெனியின் படைகள் ஹைதர் அலியிடம் படுதோல்வியடைந்தன. இந்த செய்தி இங்கிலாந்து சென்றடைந்த போது அரசாங்கமும், மக்களும் அதிர்ச்சியடைந்தனர். இத்தோல்வி இங்கிலாந்தின் புகழுக்கு களங்கம் ஏற்படுத்துவதாக அமையவே கம்பெனி விவகாரத்தில் அரசாங்கம் தலையிட முற்பட்டது.

5. கம்பெனியின் மோசமான நிதிநிலைமை

1765-ம் ஆண்டு வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய பிரதேசங்களில் திவானி உரிமையை கம்பெனி பெற்ற போது, கம்பெனிக்கு வருடத்திற்கு 16 லட்சம் பவுன்ட் நிகர லாபம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. எனவே கம்பெனியின் பங்கு தொகையின் மதிப்பு உயர்ந்தது. பங்குதாரர் களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட லாப பங்கீடு 10சதவீதத்திலிருந்து 12.5 சதவீதமாக உயர்ந்தது. ஆனால் 1772-ல் கம்பெனியின் நிதிநிலை மோசமாகி திவாலா ஆகப்போகிறது என்ற வதந்தி பரவியது. இதனால் பங்குகளின் விலை சரிந்தது. எனவே கம்பெனி பங்குதாரர்கள் தங்களின் நலன்கள் காக்கப்பட பாராளுமன்றம் உடனடியாக கம்பெனி விவகாரத்தில் தலையிட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை விடுத்தனர்.

6. கம்பெனி இங்கிலாந்து அரசாங்கத்திடம் கேட்ட கடன்

கம்பெனியின் வாணிபம் செழிப்பாக நடந்து வந்தபோது அரசாங்கத்திற்கு தனக்கு வழங்கப்பட்ட முற்றுரிமைக்காக வருடத்திற்கு நான்கு லட்சம் பவுன்ட் ஒழுங்காக செலுத்தி வந்தது. 1767 முதல் 1772 வரை ஒழுங்காகச் செலுத்தி வந்த கம்பெனி, நிதி நெருக்கடியின் காரணமாக நான்கு லட்சம் பவுன்டை தொடர்ந்து செலுத்த முடியவில்லை. அதுமட்டுமல்லாது பாராளுமன்றம் கடன் கொடுத்தாலன்றி கம்பெனி தொடர்ந்து நடைபெற முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. கம்பெனி நிர்வாகக் குழுவின் பத்து லட்சம் பவுன்ட் கடன் கேட்டு பாராளுமன்றத்தை அணுகினர். எனவேதான் கம்பெனியை ஒழுங்குபடுத்த பாராளுமன்றம் இந்த வாய்ப்பை பயன் படுத்திக் கொண்டது.

7. நார்த் பிரிவுவின் மசோதா: 1773 மே 18ம் தேதி

கம்பெனியின் நிர்வாகத்தை ஒழுங்குபடுத்த பாராளுமன்றம் பொறுக்கு குழு ஒன்றையும், ரகசியக் குழு (Select Committee and Secret Committee) ஒன்றையும் நியமித்தது. இந்த குழுக்களின் விசாரணையில் 1757-லிருந்து 1766-க்குள் கம்பெனி ஊழியர்கள் இருபது லட்சம் பவுன்ட்டிற்கு மேல் நன்கொடையாகப் பெற்றது நிரூபிக்கப் பட்டது. மேலும் இந்த குழுவின் அறிக்கை கம்பெனியின் மோசமான நிர்வாகத்தைக் கடுமையாக கண்டித்தது.

இந்த குழுக்களின் அறிக்கையின் அடிப்படையிலே நார்த் பிரிவு 1773 மே 18-ம் தேதி பாராளுமன்றத்தில் ஒழுங்கு படுத்தும் மசோதா“ ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தினார். மசோதா பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றது. மசோதா வுக்கு எதிராக கம்பெனி நிர்வாகம் அனுப்பிய எல்லா விண்ணப்பங்களை யும் தள்ளுபடி செய்து, மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது. இதுவே ஒழுங்கு படுத்தும் சட்டம் என்ற பெயரை பெற்றது.

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் 'ரத்துக்கள்:

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் கம்பெனியின் வரலாற்றில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை ஏற்படுத்தியது. இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் கம்பெனியின் நடவடிக்கைகளை கண்காணிக்கும் உரிமையைப் பெற்றது பாராளுமன்றம். கம்பெனியின் அமைப்பு முறையில் பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது. இதனால் கம்பெனிக்கு ஒரு புதிய அரசியலமைப்பு உருவானது.

கம்பெனி நிர்வாக அமைப்பில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள்:

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் இயற்றப்படும் முன்பாக கம்பெனி 24 இயக்குநர்களைக் கொண்ட ஒரு நிர்வாக சபையால் (Board of Directors) நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த இயக்குநர்களை கம்பெனியில் பைவுன்ட் (Pound Sterling) முதலீடு செய்த பங்குதாரர்கள் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். இந்த பங்குதாரர்களைக் கொண்ட உரிமையாளர் மன்றமும் (Court of proprie tors) செயல்பட்டு வந்தது.

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின்படி இனிமேல் 1000 பவுன்ட் முதலீடு செய்துள்ள பங்குதாரர்களுக்கே இயக்குநர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டது. ஆண்டுதோறும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்த இயக்குநர்கள் இனி நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவார்கள். அவர்களில் நான்கில் ஒரு பகுதியினர் (அதாவது 6 பேர்) ஆண்டு தோறும் பதவி விலக வேண்டும். புதிய இயக்குநர்கள் அவர்களுக்குப் பதிலாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

கம்பெனி நிர்வாகத்தின் மீது பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாடு

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின்படி கம்பெனி நிர்வாகத்தின் மீது பாராளுமன்றம் பல கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தியது. கம்பெனியின் வரவு செலவு கணக்குகள் இங்கிலாந்து அமைச்சரவை முன் வைக்கப்பட வேண்டும். மேலும் நிலவரி சம்பந்தமாக இந்தியாவிலிருந்து வரும் எல்லா கடிதங்களும் கருவூலத் துறையிலும், சிவில் ராணுவ கடிதப்போக்கு வரத்துக்களை இங்கிலாந்தில் வெளி உறவுச் செயலரிடமும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவ்வாறு

கம்பெனியின் சிவில் வாணிப நடவடிக்கைகளில் தலையிடும் உரிமை பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டது.

அது மட்டுமல்லாமல் இருபது ஆண்டிற்கு ஒருமுறை கிழக் கிந்தியக் கம்பெனி தொடர்ந்து இயங்க வேண்டுமா, வேண்டாமா? என்பதை நிர்ணயிக்கும் உரிமையை பாராளுமன்றத்திற்கு இச்சட்டம் வழங்கியது. எனவே இருபது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கம்பெனியில் காணப்படும் குறைபாடுகளை நீக்க பாராளுமன்றத்திற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இதன் காரணமாகத்தான் 1793, 1813, 1833, 1853 - ம் வருட பட்டய சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

கவர்னர் ஜெனரல்

வங்காளத்தின் கவர்னர் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின்படி வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னர் ஜெனரல் என்று அழைக்கப்பட்டார். அவரது வருட சம்பளம் 25,000பவுன்ட் ஆகும். இவரது பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகும். இவர் சென்னை , பம்பாய் கவர்னர்களைவிட அதிக அதிகாரம் படைத்தவர். இவரை கலந்து ஆலோசித்த பின்பே இதர மாநில கவர்னர்கள் சுதேச அரசர்களுடன் போர் புரிதலோ, சமாதான உடன் படிக்கை செய்து கொள்ளவோ வேண்டும்.

கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனை சபை:

நிர்வாகத்தில் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு ஆலோசனை கூற நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஓர் ஆலோசனை சபை அமைக்கப்பட்டது. இந்த நான்கு உறுப்பினர்களின் பெயர்கள் வருமாறு: கிளாவரிங், பிரான்சிஸ், மான்சன், பார்வல் (Major Clavering, Dhilip Francis. Yeorge Monson, Richard Barwell) இவர்களும் ஐந்து ஆண்டுகள் பதவி வகிப்பர். இந்த சபையின் பெரும்பான்மை வாக்குப்படியே (Majority Vote) கவர்னர் ஜெனரல் ஆட்சி நடத்த வேண்டும். வாக்குகள் சம நிலையாக இருக்கும் போது முடிவு செய்யும் வாக்கு“ (Casting Vote) கவர்னர் ஜெனரலுக்கு வழங்கப்பட்டது. கவர்னர் ஜெனரலும் ஆலோசனைக் குழுவினரும்

இந்தியாவின் நிர்வாகத் திற்குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்ளலாம்.

தலைமை நீதிமன்றம்

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின்படி ஒரு தலைமை நீதிபதியும், மூன்று நீதிபதிகளும் அடங்கிய ஒரு தலைமை நீதிமன்றம் கல்கத்தாவில் அமைக்கப்பட்டது. இது கவர்னர் ஜெனரலுக்கு கட்டுப்படாதது. தலைமை நீதிபதி மற்றும் பிற நீதிபதிகள் அரசராலேயே நியமிக்கப்பட வேண்டும். தலைமை நீதிமன்றம் சிவில், கிரிமினல் அலுவல்களையும், கடற்படை மற்றும் மதசம்பந்தமான வழக்குகளையும் விசாரிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தது. இந்த நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் வங்காளம், பீகார், ஒரிசா, மாகாணங்களில் ஆங்கில ஆட்சிக்கு உட்பட்ட குடிகள் மீது பரவியிருந்தது. தலைமை நீதிபதியாக சர் எலிஜா இம்பே (Sir Elijah Impey) என்பவரும், சேம்பர்ஸ், லெமாய்சர், ஹெர்ட் (Chambers, Lamaistre, Hyde) ஆகியோர் பிற நீதிபதிகளாகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். தலைமை நீதிபதி வருடத்திற்கு 8000 பவுண்டு, பிற நீதிபதிகள் 6000 பவுண்டும் ஊதியமாக பெற்றார்கள்.

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் நன்மைகள்:

1. ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டமே இந்தியாவை ஆங்கிலப் பாராளுமன் றத்தின் அதிகாரத்துக்குள் கொண்டு வந்த முதல் சட்டமாகும். கம்பெனி ஊழியர்கள் தங்கள் நாட்டு அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் இருந்ததால் இந்திய மக்களை தங்கள் மனம் போனபடி கொள்ளையடித்து வந்தனர். ஆனால் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் மூலமாகவே கம்பெனி யின் நடவடிக்கைகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு இங்கிலாந்துக்கு ஏற்பட்ட அவப்பெயர் நீங்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது.
2. கம்பெனி அலுவலர்களிடம் காணப்பட்ட ஊழல்களையும் ஒழுங்கீனங்களையும் அதிகார துப்பிரயோகத்தை அகற்றவும் இச்சட்டம்

உதவியது. இச்சட்டத்தின்படிதான் கவர்னர் ஜெனரலாக பணிபுரிந்த வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் பின்னர் பாராளுமன்றத்தால் துரோக குற்ற விசாரணை செய்யப்பட்டார்.

3. வங்காளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த இரட்டை ஆட்சிமுறை யின் சீர்கேடான நிலை மாறுவதற்கு இச்சட்டம் உதவி செய்தது. இந்திய மக்களும் நன்மை பெற்றனர்.

4. கம்பெனி ஊழியர்கள் சுயநலனுக்காக செய்து வந்த தனி வாணிபம் அகற்றப்பட்டதால் கம்பெனிக்கு அதிக லாபம் கிடைத்தது. இந்திய வாணிபம் வளர்ந்தது

5. ஐநூறு பவுன்ட் முதலீடு செய்தவர்களின் வாக்குரிமை ரத்து செய்யப்பட்டதால், வசதி படைத்தவர்களும் இயல்பாகவே தகுதி வாய்ந்த வர்களுமே பங்குதாரர் சபையில் இடம் பெற்றனர். இதனால் தகுதி வாய்ந்த இயக்குநர்களே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

6. இயக்குநர்களின் பதவிக்காலம் ஒரு ஆண்டாக இருந்தபோது அவர்களால் உருப்படியாக எந்த காரியமும் செய்ய இயலவில்லை. இச்சட்டப்படி பதவிக்காலம் நான்கு ஆண்டுகள் ஆக்கப்பட்டதால் இயக்குநர்களால் முழுமையாக பணிகளை ஆற்ற முடிந்தது.

7. கவர்னர் ஜெனரலின் நியமனம் இந்தியாவில் மைய ஆட்சிமுறை ஏற்பட முதல்படியாக அமைந்தது.

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் குறைபாடுகள்

“ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் கம்பெனி பதிவுச்சட்டத்திற்கு விரோதமானதும் தனிநபர் உரிமையைப் பறிப்பதும் ஆகும்” என்று எட்மண்ட்பர்க் கூறுகிறார்.

“ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் தெளிவற்ற ஓர் அறைகுறையான சட்டம்” என்று நு. ராபர்ட்ஸ் என்பவர் குறிப்பிடுகிறார். ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தவுடனேயே அதன் குறைபாடுகள் தெரிய ஆரம்பித்தன.

இச்சட்டத்தால் கம்பெனியில் ஒழுங்கு ஏற்படுவதற்குப் பதிலாக ஒழுங்கீனங்களே ஏற்பட்டன.

கவர்னர் ஜெனரலுக்கும் ஆலோசனைக் குழுவினருக்கும் பகைமை :

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் கவர்னர் ஜெனரலுக்கும் ஆலோசனைக் குழுவினருக்குமிடையே பகைமை ஏற்படக்காரணமானது. கவர்னர் ஜெனரல் ஆலோசனை சபையின் பெரும்பான்மை வாக்கிற்குக் கட்டுப் பட்டு நடக்க வேண்டும் என்ற நிலையிருந்ததால் அரசியல் குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஆலோசனைக் குழுவினரில் பார்வெல் தவிர மற்றவர்களுக்கு இந்தியா புதியது. இந்திய நிர்வாகமும் புதியது. பழக்கவழக்கங்களும் புதியது.

மேலும் பார்வல் தவிர மற்ற மூன்று பேரும் கவர்னர் ஜெனரலாக பதவியேற்ற வாரன் ஹேஸ்டிங்கிற்கு அதிக தொந்தவு கொடுத்தனர். பிலிப் பிரான்சிஸ் என்பவர் கவர்னர் ஜெனரலின் பதவியைக் கைப்பற்ற முனைந்தார். இவர் இங்கிலாந்தில் போர் சம்பந்தப்பட்ட அலுவலகத்தில் தலைமை எழுத்தாளராக இருந்தவர். இவர் எப்படி நியமனம் செய்யப்பட்டார் என்பது புரியவில்லை Le Tes of Junius என்ற பெயரில் இங்கிலாந்து அரசர் மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னருக்கு எதிராக மொட்டைக் கடிதங்கள் எழுதி வந்ததாகவும், எனக்கு இவரை அமைதிப்படுத்துவதற்காகவே ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர் பதவி கொடுக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. எப்படியென்றாலும் பிரான்சிஸ் இந்தியாவுக்கு வந்ததிலிருந்தே தொல்லை கொடுத்து வந்தார். அரசாங்க ரகசியங்களை வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸின் எதிரிகளுக்கு அளித்து வந்தார். கவர்னர் ஜெனரல் பதவியின் மீது ஆசை கொண்டே இக்காரியங்களைச் செய்தார். ஆகவே வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் செயலற்ற நிலையில் இருந்தார். மேலும் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தில் ஆலோசனைக் குழுவினரின் அதிகாரங்களும் கவர்னர் ஜெனரலின் அதிகாரங்களும் தனித்தனியே பிரித்துக் கூறப்படவில்லை.

மாநிலங்களின் மீது கவர்னர் ஜெனரல் முழுமையாக அதிகாரம் செலுத்த முடியவில்லை

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டப்படி வங்காள அரசு சென்னை, பம்பாய் ஆகிய மாநில அரசுகள் மீது அதிகாரம் செலுத்த வேண்டும். இந்த மாநில அரசுகள் வங்க அரசுக்கு கட்டுப்பட வேண்டும். ஆனால் அவசரகாலத்தில் சுதந்திரமாக இயங்கிக் கொள்ளலாம் என்ற ஒரு விதி காணப்பட்டதால், அதைப்பயன்படுத்திக் கொண்டு மாநில அரசுகள் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு கட்டுப்படாமல் இயங்கின. பம்பாய் கவர்னர் மராட்டியப் போரிலும், சென்னை கவர்னர் கர்நாடக நவாபுடனும் தங்கள் விருப்பப்படி நடந்து கொண்டனர். மேலும் கவர்னர் ஜெனரலின் அதிகாரங்களும், பிற கவர்னர் களின் அதிகாரங்களும் பிரித்துக் கூறப்படவில்லை .

நீதித்துறையில் காணப்பட்ட குறைகள்

1. ஆலோசனைக் குழுவினருக்கும் தலைமை நீதிமன்றத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பும், சபையினரின் அதிகாரங்களும் நீதித்துறை யினரின் அதிகாரங்களும் வரையறுத்துக் கூறப்படாததால் அடிக்கடி சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன.
2. நீதிபதிகள் நேரடியாக இங்கிலாந்து அரசர்களால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள். ஆதலால் அவர்கள் கவர்னர் ஜெனரலுக்குக் கீழ்படிய மறுத்தனர். இந்தியாவில் யாருக்கும் தாங்கள் கட்டுப்பட வேண்டியதில்லை என்று கருதினர்.
3. சென்னை, பம்பாய் மாநில நீதிமன்றங்களுக்கும் கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றத்திற்கும் எத்தகைய தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்பதும் விளக்கப்படவில்லை.
4. மேலும் தலைமை நீதிமன்றம் இந்தியக்குடி மக்கள் அனைவர் மீதும் அதிகாரம் செலுத்துவதா அல்லது கம்பெனியின் கீழ் பணியிலமர்ந்த இந்தியர்கள் மீது மட்டும் அதிகாரம் செலுத்துவதா என்ற செய்தி தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை . மேலும் யார் யார் பிரிட்டிஷ் குடிகள்,

யார் யார்கம்பெனியின் பணியாட்கள் என்பதும் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை.

5. ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் உயர்நீதி மன்றத்தில் எந்தச் சட்டம் பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்றும் கூறவில்லை. அப்போது இந்தியாவில் இந்து சட்டம், முஸ்லீம் சட்டம், ஆங்கிலச்சட்டம் ஆகியவை நடைமுறையிலிருந்தன. ஆங்கிலச் சட்டங்கள் இங்கிலாந்து நாட்டின் சூழ்நிலைக் கேற்ப உருவானவை. எனவே அடிப்படை வேறுபாடுகள் கொண்ட இந்தியாவில் இந்த சட்ட பிரச்சனை குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது.
6. கம்பெனி அதிகாரிகளை தலைமை நீதிமன்றம் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்று கூறப்பட்டதால் இருசாராருக்குமிடையே போராட்டம் ஏற்பட்டது.
7. ஆங்கில மொழியில் தான் நீதிமன்றம் செயலாற்ற வேண்டி யிருந்ததால் இந்தியர்களுக்கு நன்மை ஏற்படவில்லை.

கம்பெனியின் மீது பாராளுமன்றம் முழுமையான கட்டுப் பாட்டை ஏற்படுத்த முடியவில்லை

ஒழுங்குபடுத்தும் கட்டத்தின்படி கம்பெனியின் கடிதப் போக்கு வரத்துக்கள் அனைத்தும் இங்கிலாந்தின் வெளி உறவுச் செயலரிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் அந்த கடிதங்களை ஆராயவும் நடவடிக்கை களை மேற்கொள்ளவும் இந்திய விவகாரங்களில் திறமை பெற்றிருந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இல்லை. எனவேகம்பெனியின் மீது பாராளு மன்றம் முழுமையான கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்த முடியவில்லை.

நிர்வாகக் குழப்பம்

நாட்டில் பலவகையான நிர்வாகம் நடைபெற்றதால் யாருக்குக் கட்டுப்படுவது என்று புரியாமல் மக்கள் குழம்பினர். ஒரு ஆட்சியாளர் என்ற நிலை இல்லாமல் நவாபுகள் ஆட்சி, கவர்னர் ஜெனரலின் ஆட்சி,

இயக்குநர்கள் குழு, உரிமையாளர் குழு, தலைமை நீதிமன்றம், மாநில கவர்னர் ஆட்சி என்ற பல வகையான ஆட்சியில் மக்கள் சிக்கித் தவித்தனர்.

இயக்குநர் குழுவின் அதிகாரம் வரையரைக்கப்பட வில்லை

கம்பெனி இயக்குநர் குழுவும், உரிமையாளர் குழுவும் ஒன்றுக் கொன்று கட்டுப்படாமல் இயங்கியது. எனவே கம்பெனி பணியாளர்கள் யாருக்கும் கட்டுப்படவில்லை. அப்படி கட்டுப்படாதவர்கள் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் கூறப்படவில்லை. கம்பெனிக்கு ஏதேனும் சந்தேகம் ஏற்பட்டால் அவர்கள் இங்கிலாந்துக்கே தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நிலை இருந்தது.

மொத்தத்தில் கம்பெனியின் மீது அரசாங்கத்திற்காவது, ஊழியர்களின் மீது மேலதிகாரிகளுக்காவது, ஆலோசனை சபையின் மீது கவர்னர் ஜெனரலுக்காவது, சென்னை பம்பாய் மாநிலங்கள் மீது கல்கத்தா மாநிலத்திற்காவது தெளிவான அதிகாரத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் கொடுக்க வில்லை .

மேற்கண்ட பல குறைபாடுகள் இருந்தாலும் இந்திய அரசியலமைப்பு வரலாற்றில் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் ஒரு முக்கிய மைல்கல் என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்திய ஆட்சி படிப்படியாக சீர்திருத்தப்பட இச்சட்டம் வழிவகுத்தது. ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தில் காணப்பட்ட குறைபாடுகள் படிப்படியாக நிவர்த்தி செய்யப்பட்டன.

1781-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட வங்காள நீதித்துறைச் சட்டத்தின் மூலமும், 1784-ல் இயற்றப்பட்ட பிட் இந்தியச் சட்டத்தின் மூலமும், 1786 -ல் இயற்றப்பட்ட பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலமும் ஒழுங்கு படுத்தும் சட்டத்தின் குறைபாடுகள் நீக்கப்பட்டன.

பிட் இந்தியச் சட்டம், 1784

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் குறைபாடுகள் நிவர்த்திக்கப்படல

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டம் நடைமுறைக்கு வந்த போது அதன் குறைபாடுகள் வெளிப்படையாகத் தெரியலாயின. எனவே அந்த

குறைபாடு களை நீக்குவதற்கான புதிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதன் விளைவாக கம்பெனியின் செயல்களைச் சீர்திருத்த பாராளுமன்றம் பல சட்டங்களை இயற்றியது. அவைகள் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தில் காணப் பட்ட குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்தன. அந்த சட்டங்கள் பின்வருமாறு:

வங்காள நீதிபரிபாலன சட்டம் (Bengal Judicature Act) 1781:

1781 -ல் பாராளுமன்றம் இரண்டு குழுக்களை நியமித்தது. எட்மண்ட் பர்க் என்பவரின் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட குழு இந்தியாவில் உள்ள நீதிபரிபாலனத்தை பரிசீலனை செய்தது. ஹென்றி டண்டாஸ் என்பவர் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட ரகசியகுழு மைசூர் போர் உட்பட இந்திய விவகாரங்களைப் பற்றி பரிசீலனை செய்தது. இந்த இரண்டு குழுவினரின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் 1781-ல் வங்காள நீதிபரிபாலன சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இந்த சட்டம் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தில் நீதித்துறை சம்பந்தப்பட்ட குறைபாடுகளை நீக்கியது. முக்கியமாக கல்கத்தாதலைமை நீதிமன்றத்திற்கும் கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனைக் குழுவிற்கும் இடையே ஏற்பட்ட சச்சரவுகளை நீக்கியது.

முக்கிய 'சரத்துக்கள்:

1. கவர்னர் ஜெனரலும் அவரது ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்களும் வங்காளதலைமை நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டவர்கள் அல்ல.
2. கம்பெனியின் வரிவசூல் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை விசாரிக் கும் அதிகாரம் இந்த நீதிமன்றத்திற்குக் கிடையாது.
3. ஆங்கிலேயர்கள் சம்பந்தப்பட்ட எல்லா வழக்குகளும் இந்த நீதிமன்றத்தில் தான் விசாரிக்கப்பட வேண்டும்.

4. கல்கத்தாவில் வசிக்கும் மக்கள் யாவரும் தலைமை நீதிமன்ற அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டவர் ஆவர். ஆனால் இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் வாரிசரிமை முதலிய செய்திகளில் அவரவர் சட்டங்களின் படியே தீர்ப்பு கூறப்படுவர்.
5. நிலச் சுவான்தார்கள் என்ற காரணத்திற்காக எந்த இந்தியனும் இந்த நீதிமன்றத்தில் விசாரிக்கப்பட வேண்டியதில்லை.

இந்த சட்டத்தின் மூலம் 1773-ம் வருட ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் குறைபாடுகளில் ஒரு பகுதி நிவர்த்தி செய்யப்பட்டது. ஆனால் இச்சட்டப்படி தலைமை நீதிமன்றம் ஓரளவு தனது அதிகாரத்தை இழக்க வேண்டியதாயிற்று. இது ஆலோசனை சபை அங்கத்தினர்களுக்கு கிடைத்த வெற்றியாக கருதப்படுகிறது.

டண்டாஸ் மற்றும் பாக்ஸ் இந்திய வரைவு : (Dunda's and Fox India Bill)

பாராளுமன்றத்தின் எதிரகட்சித் தலைவரான ஹென்றி டண்டாஸ் என்பவர் 1782-ல் ஆங்கில இந்திய ஆட்சி முறையைக் கண்டிக்கும் 45 தீர்மானங்களைக் கொண்டு வந்தார். முக்கியமாக கவர்னர் ஜெனரலின் அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் விதமாகவும், வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் ஆட்சி முறையில் அல்லல்பட்ட ஜமீன்தார்களுக்கு நீட்டிப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்ற விதமுமாக அத்தீர்மானங்கள் அமைந்தன. ஆனால் அந்த தீர்மானங்களுக்கு சபையில் போதிய ஆதரவு கிடைக்காமல் போய் விட்டதால் அந்த தீர்மானங்கள் தோல்வியடைந்தன.

1783-ல் நிதி உதவிக்காக மறுபடியும் கம்பெனி பாராளுமன்றத்தை அணுகியபோது மீண்டும் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தைத் திருத்த ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்போது டி.பாக்ஸ், நார்த் பிரபு ஆகியோரின் கூட்டு மந்திரிசபை 1783 - நவம்பர் 18-ல் ஒரு

மசோதாவை பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தியது. அதுவே ஃபாக்ஸ் இந்திய வரைவு எனப்படுகிறது. இந்த மசோதாவின்படி,

1. இயக்குநர்கள் குழுவும் உரிமையாளர்கள் குழுவும் நீக்கப்பட வேண்டும்.
2. அவைகளுக்குப் பதிலாக ஆணையர்கள் அடங்கிய இரண்டு சபைகள் அமைக்கப்படவேண்டும்.
3. முதல் சபை ஏழு ஆணையர்களைக் கொண்டது. அது அரசியல் பணிகளை மட்டும் கவனிக்க வேண்டும். இரண்டாவது சபை ஒன்பது ஆணையர்களைக் கொண்டது. இது கம்பெனியின் வணிகப் பணிகளை கவனிக்க வேண்டும்.
4. வணிகக் கம்பெனி மீது ஆணை பிறப்பிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு. புதிய ஆணையர்களை நியமனம் செய்யவும் அதிகாரம் உண்டு .

இந்த ஃபாக்ஸ் இந்திய வரைவு கம்பெனியின் மீது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தியது. இந்த மசோதாவை பொதுமக்கள் சபை நிறைவேற்றினாலும் மூன்றாம் ஜார்ஜ் மன்னர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததின் விளைவாக மேல்சபையான பிரபுக்கள் சபை நிறைவேற்றவில்லை. அத்துடன் அரசர் ஃபாக்ஸ், நார்த் பிரபு ஆகியோர்களின் மந்திரிசபை கலைத்தும், பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்தும் உத்தரவிட்டார்.

புதிதாக தேர்தல் நடைபெற்றது :

அதன்பின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் ஆதரவுடன் வில்லியம் பிட் (Pitt) என்பவர் பிரதமரானார். சிறந்த ராஜதந்திரியும், பிரதம மந்திரியுமான இவர் பாராளுமன்றத்தில் இந்திய நிர்வாகத்தை

திருத்தியமைக்க ஒரு சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தி நிறைவேற்றினார். எனவே இச்சட்டம் பிட் இந்திய சட்டம் எனப் பெயர் பெற்றது.

பிட் இந்தியச் சட்ட (Pitt's India Act 1784)

இங்கிலாந்து பிரதமர் வில்லியம் பிட் என்பவர் 1784, ஜனவரியில் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினார். அது ஆகஸ்டு 1781 - ல் நிறைவேற்றப்பட்டு பிட் இந்தியச் சட்டம் என்ற பெயர் பெற்றது. பிட் இந்தியச் சட்டம் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்திலுள்ள மேலும் பல குறைபாடுகளை நீக்கியது. அது மட்டுமல்லாமல் கம்பெனியின் மீது இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டினை அதிகரித்தது.

முக்கிய 'ரத்துக்கள்:

கட்டுப்பாட்டு வாரியம் : (Board of control)

பிட் இந்தியச் சட்டப்படி இந்தியா சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் நிர்வாக காரியங்களைக் கவனிப்பதற்கு புதிய சபை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதற்கு கட்டுப்பாட்டு வாரியம் என்று பெயர். இதில் அரசரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆறு ஆணையர்கள் இடம் பெறுவர். அவர்கள் கருவூலத் தலைவர், அரசாங்க செயலர் ஒருவர் மற்றும் பிரிவி கவுன்சில் உறுப்பினர் கள் நான்கு பேர் ஆவர். இந்த வாரியம் கம்பெனி இயக்குநர் குழு, உரிமை யாளர் மன்றம் ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் பெற்றது. இவர்களுக்கு தனியாக ஊதியம் கிடையாது. அரசர் விரும்பும் வரை இவர்கள் பதவியிலிருப்பார்கள்.

6. கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் அதிகாரங்கள்

கட்பாட்டு வாரியமே இந்தியாவிற்கான ஆங்கிலக் கொள்கையை வகுக்கும் அதிகாரம் கொண்டது. எல்லா சிவில், ராணுவ, வருமான அதிகாரங்களை இந்த வாரியமே மேற்பார்வையிடும். இந்த வாரியத்தின்

அனுமதி இன்றி கம்பெனி இயக்குநர் குழுவினர் எந்த உத்தரவையும் பிறப்பித்தல் கூடாது. இந்தியாவிலிருந்து வரும் எல்லாக் கடிதங்களையும் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்திடம் சமர்ப்பிக்கப்படவேண்டும். இயக்குநர்கள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பும் பதிலையும் திருத்த கட்டுப்பாட்டு வாரியத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு.

மேலும் இச்சட்டத்தின் மூலம் உரிமையாளர்கள் மன்றத்தின் அதிகாரம் பெரிதும் குறைக்கப்பட்டது. ஏனெனில் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் ஒப்புதலைப் பெற்று வெளியிடப்பட்ட இயக்குநர்களின் முடிவை உரிமையாளர் மன்றம் நீக்கவோ மாற்றவோ முடியாது.

ரகசியக் குழு ஒன்று அமைப்பு: (Committee of Secrecy)

பிட் இந்தியச் சட்டத்தின்படி கம்பெனியின் இயக்குநர் குழுவிலுள்ள 24 உறுப்பினர்களிலிருந்து தேர்ந் தெடுக்கப்பட்ட மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ரகசியக்குழு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. கட்டுப்பாட்டு வாரியத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்படும் ரகசிய ஆணைகள் இந்த ரகசியக்குழு மூலமாகவே செல்லும். இந்த ரகசியக் குழு உறுப்பினர்கள் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்திற்கு துணை நிற்பார்கள். இதன் விளைவாக கம்பெனி நிர்வாகம் பற்றி எடுக்கும் முக்கிய முடிவுகளின் மீது 21 இயக்குநர்கள் விலக்கப்பட்டனர்.

கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினர் எண்ணிக்கை குறைப்பு:

இந்தியாவில் கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனைக்குழு உறுப்பினர் களின் எண்ணிக்கை நான்கிலிருந்து மூன்றாக குறைக்கப்பட்டது. இதன்படி கவர்னர் ஜெனரல் ஒரு உறுப்பினர் ஆதரவுடன் தனது முடிவு செய்யும் வாக்கையும் பயன்படுத்தி தனது விருப்பங்களையும் கொள்கைகளையும் நிறைவேற்ற முடியும்.

மாகாண கவர்னர்களின் ஆலோசனைக் குழு அமைப்பு:

பிட் இந்தியச் சட்டம் இந்திய மாகாணங்களில் கவர்னரின் ஆலோசனைக்குழு அமைக்கப்பட வழி செய்தது. இந்த ஆலோசனைக்குழுகவர்னர் உட்பட நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. இவர்களில் ஒருவர்படைத் தலைவராக இருக்க வேண்டும். இந்த ஆலோசனை சபை உறுப்பினர்களை கம்பெனி இயக்குநர் குழுவே நியமனம் செய்யும். ஆனால் அவர்களை திரும்ப அழைக்கும் உரிமை இயக்குநர் குழுவிற்கும் அரசருக்கும் மட்டுமே உண்டு.

கவர்னர் ஜெனரலின் அதிகாரம் தெளிவாக்கப்பட்டது:

பிட் இந்தியச் சட்டத்தின்படி சென்னை, பம்பாய் மாநிலங்கள் மீதான கவர்னர் ஜெனரலின் மேலதிகாரம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. அதாவது, கவர்னர் ஜெனரலின் மேற்பார்வை செய்யும், வழிநடத்தும், கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் ஆகியவை தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டது.

புதிய நிலப்பகுதிகளை வெற்றி கொள்ளத்தடை

இந்த பிட் இந்திய சட்டப்படிதான் முதன் முதலாக இந்தியாவில் இருந்த கம்பெனியின் நிலப்பகுதிகள் இந்தியாவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் பகுதிகள்“ (ஐசுவைளைா ிழள்ளநள்ளழைளெ ஐனெயை) என்று அழைக்கப்பட்டது. மேலும், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசை பரப்ப முயல்வது இங்கிலாந்தின் பெருமைக்கும் கொள்கைகளுக்கும் விரோதமானது என்று கூறப்பட்டது.

இந்தியாவில் தவறு செய்யும் கம்பெனி ஊழியர்கள் மீது நீதி விசாரணை:

பிட் இந்தியச் சட்டப்படி இந்தியாவில் கம்பெனி ஊழியர்கள் பரிசுகள் வாங்குவதும், லஞ்சம் வாங்குவதும் தண்டனைக்குரிய தவறுகள் ஆகும் என்றும் வலியுறுத்திக் கூறப்பட்டது. ஒவ்வொரு அலுவலரும் தாங்கள் இங்கிலாந்து திரும்பும் போது சொத்துக் கணக்கு

காண்பிக்க வேண்டும். இந்தியாவில் தவறு செய்யும் அலுவலர்களை விசாரணை செய்ய சிறப்பு நீதி மன்றம் நிறுவப்பட பிட் இந்தியச் சட்டம் வழி வகுத்துக் கொடுத்தது.

இயக்குநர் குழுவின் அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன

பிட் இந்தியச் சட்டப்படி கம்பெனி இயக்குநர்கள் இனி வாணிபம் சம்பந்தப்பட்ட அலுவல்களை மட்டுமே கவனிப்பார். அரசியல் அலுவல்களை கட்டுப்பாட்டு வாரியமே எடுத்துக்கொண்டது. தங்கள் பணியாளர்களை நியமிப்பது அல்லது நீக்குவது மட்டுமே இயக்குநர் குழுவின் அதிகாரங்களாக இருந்தது.

பிட் இந்தியச் சட்டம் - 1784 பிட் இந்தியச் சட்டத்தின் சிறப்பு:

பிட் இந்தியச் சட்டத்தால் ஆங்கிலக் கம்பெனி பிரிட்டிஷ் அதிகாரத் திற்கு உட்பட்ட அரசாங்க இலாக்காக்களில் ஒன்று போல் ஆகிவிட்டது எனலாம். இதுவரை தனது அலுவல்களில் அனுபவித்து வந்த எதேச்சதிகா ரத்தை கம்பெனி இழந்து விட்டது. இந்தியாவில் கம்பெனிக்குச் சொந்த மான பிரதேசங்கள் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தின் பொறுப்பாயிற்று. வில்லியம் பிட் இயன்ற அளவிற்கு கம்பெனியின் பழைய அமைப்பை மாற்றாதிருக்க முயன்றார். இதனால் இயக்குநர்களும் கம்பெனி அதிகாரிகளும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

ஆனால் பிட் இந்தியச் சட்டம் மற்றொரு இரட்டை ஆட்சி முறையைத் தோற்றுவித்தது. அதாவது கட்டுப்பாட்டு வாரியமும், இயக்குநர் குழுவும் ஒரே நேரத்தில் இந்திய அலுவல்களைக் கவனித்தன. கட்டுப்பாட்டு வாரியம் கம்பெனியின் இயக்குநர்களை அரசியலில் ஈடுபடாமல் தடுத்து, அரசியல் செய்திகளைத் தானே பார்த்துக் கொண்டது. அதாவது ஆங்கில இந்திய ஆட்சியில் அரசியல் பகுதியானது கட்டுப்பாட்டு வாரியத் தின்கீழும், வாணிப, சமூக, பொருளாதாரப்

பிரிவுகள் இயக்குநர் குழுவின் கீழும் இயங்கிவந்தபடியால் இதை ஓர் இரட்டை ஆட்சி எனலாம்.

ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்திலிருந்த குறைபாடுகள் நீக்கப்பட்டு கம்பெனியின் கையிலிருந்த அதிகாரங்கள் கவர்னர் ஜெனரலின் கைக்கு மாறியது. இந்தியாவின் அரசியல் இங்கிலாந்து அரசரின் கண்காணிப்பின் கீழ் வந்தது. இச்சட்டத்தில் நாடு கவரும் நோக்கமில்லை “ என்று கூறப் பட்டிருந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் அத்தகைய கொள்கை பின்பற்றப் படவில்லை, பின்பற்ற முடியவில்லை. இவ்வாறு பிட் இந்தியச் சட்டம் இந்திய அரசியலமைப்பு வரலாற்றில் ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

1786-ம் வருடச் சட்டம்

பிட் இந்தியச் சட்டத்தின்படி ஆலோசனைக் குழுவினரின் எண்ணிக்கை நான்கிலிருந்து மூன்றாக குறைக்கப்பட்டாலும் ஆலோசனைக் குழுவினரின் பெரும்பான்மையோரின் அரசியலே நடைபெற்று வந்தது. அதைப் புறக்கணிக்கும் அதிகாரத்தை 1786-ம் வருடச் சட்டப்படி கவர்னர் ஜெனரல் பெற்றார். 1786 - ம் வருடச் சட்டப்படி,

1. கவர்னர் ஜெனரலுக்கு தனது ஆலோசனைக் குழுவின் பெரும் பான்மையோரின் முடிவைப் புறக்கணிக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கப் பட்டது.
2. கவர்னர் ஜெனரலே இந்தியாவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் படைத் தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார்.
3. ஆனால் கம்பனி இயக்குநர்கள் குழுவின் அனுமதியின்றி கவர்னர் ஜெனரல் இந்தியாவில் போர் பிரகடனம் செய்யக்கூடாது.

இவ்வாறு மேற்கண்ட பல சட்டங்களின்படி ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தில் காணப்பட்ட பல குறைபாடுகள் நீக்கப்பட்டன. அத்துடன் கம்பெனிக்கு மேலாக கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் அதிகாரம் வளர்ந்தது.

இந்தியாவில் 1858- ல் கம்பெனியின் ஆட்சி முடியும் வரையில் பிட் இந்தியச் சட்டம் ஏற்படுத்திய அரசியல் அமைப்பு எவ்வித அடிப்படையான மாறுதல்களும் இல்லாமல் பின்பற்றப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.

பட்டய சட்டம்

1813-ம் வருட பட்டயச் சட்டம் (Charter Act of 1813)

1793-ம் வருட பட்டய சட்டப்படி கம்பெனிக்கு இருபது வருட காலத்திற்கு வழங்கப்பட்ட வியாபார முற்றூரிமைக் காலம் முடிவடையவே கம்பெனி நிர்வாகத்தினர் அந்த சாசனத்தைப் புதுப்பிப்பதற்காக பாராளுமன்றத்திடம் விண்ணப்பித்தனர். எனவே பாராளுமன்றம் கம்பெனியின் விவகாரங்களை அலசி ஆராய முற்பட்டது. பல பாராளு மன்ற உறுப்பினர்கள் கம்பெனியின் முற்றூரிமையை ஒழித்துக்கூட்ட விரும்பினர். நீண்ட விவாதத்திற்குப் பிறகு பாராளுமன்றம் 1813-ல் பதிமூன்று தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. அந்த தீர்மானங்களின் அடிப்படையிலேயே 1813-ம் வருட பட்டய சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இந்தச் சட்டமானது கம்பெனிக்கு இந்திய வாணிபத்தில் இருந்த முற்றூரிமை (அழகுமுடல)யை நீக்கிவிட்டது. மேலும் கம்பெனியின் உடமை களின் மீது சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் மன்னரின் ஆதிபத்திய உரிமையை இச்சட்டம் உறுதிப்படுத்தியது.

1813-ம் வருட பட்டய சட்டம் இயற்றப்பட்ட சூழ்நிலை

1. கம்பெனியின் நிதிநிலை மிக மோசமடைந்தது. அதன் பொதுக் கடன் அதிகரித்தது. வெல்லஸ்லி பிரபுவின் கொள்கைகளின் காரணமா கவேகம்பெனிக்கு புல இடையூறுகள் ஏற்பட்டன.

எனவே பாராளுமன்றத் திடம் கடன் கேட்டு கம்பெனி விண்ணப்பித்தது.

2. கம்பெனிக்கு வழங்கப்படும் சாசனத்தைப்பற்றி விவாதம் பாராளுமன்றத்தில் வந்தபோது, இங்கிலாந்திலுள்ள பெரிய வாணிபர்கள், உற்பத்தியாளர்கள், கப்பற் சொந்தக்காரர்கள் கம்பெனியின் முற்றூரிமையை மேலும் நீட்டிக்கக் கூடாது என்று விண்ணப்பம் அளித்தனர். இந்தியா மற்றும் சீனாவுடனான வியாபாரம் செய்யும் உரிமை எல்லா ஆங்கில மக்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டனர்.
3. புரட்டஸ்தாந்து மிஷினரிமார்கள் தாங்கள் இந்தியாவிற்குச் சென்று மதப்பிரச்சாரம் செய்ய அனுமதியளிக்க வேண்டும் என்றும் அரசாங்கத்திடம் முறையிட்டனர்.

மேற்கண்ட சூழ்நிலையில் கம்பெனியின் சாசனம் பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றது. வியாபார முற்றூரிமையை நீட்டிக்க வேண்டும் என்றும், கிறிஸ்துவ மதப்பிரச்சாரர்களுக்கு அனுமதி வழங்க கூடாது என்றும் கம்பெனி நிர்வாகத்தினர் வாதிட்டனர். இதனால் காமன்ஸ் சபை இந்திய செய்திகளைப்பற்றி விசாரிப்பதற்கு ஒரு பொறுக்கு (Select Committee) குழுவை அமைத்தது. அக்குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் 1813-ம் வருட பட்டய சட்டம் இயற்றப்பட்டது.

1813-ம் வருடப் பட்டயச் சட்டத்தின் 'ரத்துக்கள்:

கம்பெனியின் வாணிப முற்றூரிமை ஒழிக்கப்பட்டது:

1813-ம் வருட பட்டய சட்டம் இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்யும் உரிமையை மேலும் இருபது ஆண்டுகளுக்கு நீட்டித்தது. ஆனால் இந்திய வாணிபத்தில் கம்பெனிக்கு இருந்த முற்றூரிமை நீக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்து மக்கள் அனைவருக்கும் இந்தியாவுடன்

வாணிபம் செய்யும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. ஆனால் தேயிலை, கஞ்சா முதலிய பொருட் களை சீனாவுக்கு விற்பதில் கம்பெனி பெற்றிருந்த முற்றுரிமை மேலும் இருபது ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்கப்பட்டது. இந்தியாவுடன் வியாபாரம் செய்ய லைசென்ஸ் வழங்குவதில் பல கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன.

கிறிஸ்தவ மீனரிமார்களுக்கு இந்தியா செல்ல அனுமதி:

சட்டப்படி கிறிஸ்தவ மீனரிமார்கள் இந்தியாவுக்கு சென்று கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்ப அனுமதிக்கப்பட்டது. இது இந்தப் பட்டய சட்டத்தின் சிறப்பு அம்சமாகும். சமய நிர்வாகத்தைக் கவனிக்க தனியாக துறை ஒன்று அமைக்குமாறுகம்பெனி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இந்திய மக்களுக்கு சமய வழிபாட்டுரிமை வழங்கவே இவ்வாறு மத பிரசாரம் செய்ய அனுமதியளிப்பதாக சட்டத்தில் கூறப்பட்டது.

மேற்கத்திய கல்வி முறையைப் பரப்ப பண ஒதுக்கீடு:

இந்தியாவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் பகுதிகளில் வாழும் மக்களின் கல்வி, பண்பாட்டு, அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு கம்பெனியின் லாபத்திலிருந்து ஆண்டுக்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட வேண்டும் என்று கூறப் பட்டது. இவ்வாறு இச்சட்டப்படி முதன் முதலாக இந்தியக் கல்வி வளர்ச்சிக்கான பொறுப்பை கம்பெனி ஏற்கும்படி நேர்ந்தது. இது 1813-ம் வருட பட்டய சட்டத்தின் முக்கியப்பகுதியாகும்.

கம்பெனியின் நிதி நிர்வாக சீரமைப்பு :

இச்சட்டப்படி கம்பெனி தனது வாணிபம் சம்பந்தப்பட்ட வரவு செலவுகளைத் தனியாகவும், நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட வரவு செலவுகளைத் தனியாகவும் வைத்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. மேலும் செலவீனங்களுக்கு முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையில் முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் அதிகார விரிவாக்கம்

இச்சட்டப்படி இந்தியாவில் கம்பெனியின் ஆட்சிக்குரிய பகுதிகளில் மன்னரின் ஆதிக்கம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டன. கம்பெனி இயக்கு நர்களுக்கு இனிமேல் கவர்னர் ஜெனரல், கவர்னர்கள், படைத்தளபதிகள் ஆகியோரை மட்டுமே நியமனம் செய்ய உரிமை உண்டு. ஆனால் இந்த நியமனங்களுக்கும் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் ஒப்புதல் பெற வேண்டும்.

சிவில், ராணுவ ஊழியர்களுக்கு பயிற்சி நிலையங்கள் அமைப்பு :

இந்தியாவில் கம்பெனி சிவில், மற்றும் ராணுவத் துறையில் நியமனம் செய்யப்படும் ஊழியர்களுக்கு தக்க பயிற்சி அளிக்க வேண்டும் என்று இச்சட்டம் கூறியது. அதற்காக சிவில் ஊழியர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்க ஹெயிலிபரி (Hailey bury)யில் ஒரு பயிற்சி நிலையமும், ராணுவ ஊழியர்களுக்கு அடிஸ்கோம்ப் (Adis comb) என்ற இடத்தில் ஒரு பயிற்சி நிலையமும் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.

ஸ்தலசுயாட்சி நிறுவனங்களுக்கு அதிக அதிகாரம்:

இச்சட்டப்படி தலசுயாட்சி நிறுவனங்களுக்கு மேலும் சில அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. மக்கள் மீது வரி விதிக்கவும், வரி செலுத் தாதவர்களைத் தண்டிக்கவும் உரிமை வழங்கப்பட்டது.

இந்தியாவில் ஆங்கிலப்படை:

கம்பெனி ஆட்சிப் பகுதியில் மன்னருக்குட்பட்டவை ஆகிவிட்டதால் அப்பகுதிகளின் பாதுகாப்பிற்காக இருபதாயிரம் பிரிட்டிஷ் ராயல் படைகளை அங்கு நிறுத்தி வைக்க அனுமதிக்கப்பட்டது. அந்த படைகளுக்கான பராமரிப்புச் செலவுகளை கம்பெனியே ஏற்றுக் கொள்ள

வேண்டும். இது தவிர கம்பெனி இந்திய படை ஒன்றையும் அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

பி'ப் நியமனம்:

இச்சட்டப்படி கல்கத்தாவில் உள்ள ஐரோப்பியர்களின் நலன்களுக்காக ஒரு பி'ப்பும் அவருக்கு உதவி செய்வதற்காக மூன்று துணை அலுவலர்களும் நியமிக்கப்பட்டார்கள் இந்த பி'ப்பின் நியமனம் இந்தியாவில் திருச்சபை வரலாற்றின் தொடக்கமாக அமைகிறது.

1813-ம் வருடப் பட்டயச் சட்டத்தின் முக்கியத்துவம்:

1813-ம் வருடப் பட்டயச் சட்டமானது கீழ்க்கண்ட பல காரியங்களில் முக்கியத்துவம் பெருகிறது

முதலாவதாக, இச்சட்டமானது தடையில்லா வாணிபக் கொள்கைக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகக் கருதப்படுகிறது. காரணம் கம்பெனியின் வியாபார முற்றரிமை ஒழிக்கப்பட்டு இந்திய வியாபாரம் பொதுவாக்கப்பட்டது. ஆனால் வணிக முற்றரிமை நீக்கப்பட்டதால் ஐரோப்பியப் பொருட்கள் இந்தியாவில் வந்து குவிந்தன. இதனால் இந்தியத் தொழில்கள் பாதிக்கப்பட்டு கடைசியில் அழிந்தே போயின என்ற - குற்றச் சாட்டிற்கும் இச்சட்டம் இடம் தருகிறது.

இரண்டாவதாக, இச்சட்டத்தின்படி கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. இந்திய வரலாற்றில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இந்தியர்கள் ஆங்கிலக்கல்வியை படிக்க ஆரம்பித்த தால் கம்பெனி நிர்வாகத்தில் வேலைக்கு குறைந்த சம்பளத்தில் அதிக இந்தியர்கள் கிடைத்தார்கள். மேற்கத்தியக் கல்வி முறை இந்தியாவில் வேகமாக வளர்ச்சியடைந்தது.

மூன்றாவதாக, இச்சட்டத்தின்படி இந்தியாவிற்கு வந்த கிறிஸ்தவ சமய பரப்பாளர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்ப முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டனர். இதற்காக பல தேவாலயங்கள் கட்டப்பட்டன. மருத்துவ

மனைகள், மிஷனரி பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவினர். இதனால் ஆயிரக்கணக்கான இந்தியர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவினர். இது இந்திய வரலாற்றில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இவ்வாறு பலவகைகளில் 1813-ம் வருடப்பட்டயச்சட்டம் இந்திய அரசியலமைப்பு வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது.

1833-ம் வருட பட்டயச் சட்டம் (Charter Act of 1833)

1813-ம் வருட பட்டய சட்டப்படி கம்பெனிக்கு மேலும் இருபது வருட காலத்திற்கு வழங்கப்பட்ட சாசனம் முடிவடையும் நேரத்தில் கம்பெனி நிர்வாகக் குழுவினர் சாசனத்தைப் புதுப்பிக்கும்படியாக பாராளுமன்றத்திடம் விண்ணப்பித்தனர். பாராளுமன்றம் உடனே இந்திய நிர்வாகம் பற்றி ஆராய ஒரு பொறுக்கு குழுவை (Select Committee) அமைத்தது. அந்த குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் 1833-ம் வருட பட்டயச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இச்சட்டம் இங்கிலாந்தில் 1830 முதல் 1834-ம் வருடம் வரை பிரதமராக இருந்த கிரேகோகமன் (Earl Grey) காலத்தில் இயற்றப்பட்டது. அப்போது இந்தியாவில் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தவர் வில்லியம் பென்டிங் பிரபு ஆவார். இந்த சட்டத்தில் விக் கட்சியினரின் தாராள கொள்கைகளின் பிரதிபலிப்பையும், சிறந்த கற்றறிவாளரான மெக்காலே பிரபு, பொருளாதார மேதை ஜேம்ஸ் மில் ஆகியோரின் கருத்துக்களையும் நாம் காணமுடிகிறது.

1833-ம் வருட பட்டய சட்டத்தின் 'ரத்துக்கள் :

கம்பெனியின் வியாபார நடவடிக்கைகளின் முடிவு:

இச்சட்டப்படி கம்பெனியின் வியாபார நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் முடிவுக்கு வந்தன. இனிமேல் கம்பெனி இங்கிலாந்து அரசரின் சார்பாக நிர்வாகத்தை மட்டுமே நடத்தி வரவேண்டும்.

கம்பெனியின் வியாபார நடவடிக்கைகளை நிறுத்திவிட்டதற்கு இழப்பீடாக 90 மில்லியன் பவுண்ட்கள் இந்திய வருமானத்திலிருந்து கொடுக்கப்பட முடிவு செய்யப் பட்டது. மேலும் இச்சட்டம் சீனாவுடன் கம்பெனிக்கு இருந்த முற்றுரிமை யையும் நீக்கிவிட்டது. எனவே கம்பெனி தனது வாணிய உரிமைகளை யெல்லாம் இழந்து விட்டது.

கவர்னர் ஜெனரலின் அதிகார விரிவாக்கம் :

1833 - ம் வருட பட்டயச் சட்டம் மாகாண அரசாங்கங்களின் மீது மைய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டை உறுதிப்படுத்தியது. வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னர் ஜெனரல்“ என்பது இனிமேல் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் என்று அழைக்கப்பட வேண்டும். இவரே வங்காளத்தின் கவர்னராகவும் இருப்பார். கவர்னர் ஜெனரலும் அவரது ஆலோசனை சபையும் தங்கள் ஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் மாகாணங்கள் மீது மேற்பார்வை யிடுதல், கட்டளையிடுதல், கட்டுப்பாடு செய்தல் போன்ற அதிகாரங் களைப் பெற்றார்கள்.

இச்சட்டம் இந்தியாவில் ஒரு மைய ஆட்சிமுறை அமைய வேண்டியதின் அவசியத்தை உணர்ந்து அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. மாகாணகவர்னர்கள் கவர்னர் ஜெனரலின் கட்டளைக்குக் கீழ்படிய வேண்டும். கவர்னர் ஜெனரலின் அனுமதியின் பேரிலேயே வருமானத்தைப் பெருக்கவும், செலவு செய்யவும் வேண்டும். இந்தியா முழுமைக்குமான ஒரே வரவு செலவு திட்டம் கவர்னர் ஜெனரலினால் தயாரிக்கப்பட வேண்டும் என்று இச்சட்டம் கூறியது.

மைய அரசின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம்

1833-ம் வருடப் பட்டயச் சட்டத்தின் மூலம் ஒருமுகப்படுத்தப் பட்ட சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் உருவாக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்பு ஒரே மாதிரியான சட்டம் இயற்றும் முறை இல்லை. நடைமுறையில் பட்டய சட்டங்கள், பாராளுமன்றச் சட்டங்கள், கவர்னர் ஜெனரலின்

ஆணைகள், நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் போன்ற பலவகையான சட்டங்கள் காணப்பட்டன. எனவே 1833 - ம் வருடச்சட்டமானது இந்தியர்கள் அல்லது ஆங்கிலேயர்கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் அரசரின் பட்டயப் படியோ அல்லது வேறுவகை யிலோ உருவாக்கப்பட்ட எல்லாவித நீதிமன்றங்களுக்கும் உரிய சட்டங் களையும், ஒழுங்குமுறைகளையும், கவர்னர் ஜெனரலும் அவரது ஆலோசனை சபையும் இயற்றும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது.

கவர்னர் மற்றும் கவர்னர் ஜெனரலின் ரத்து ஆணை அதிகாரம்:

இச்சட்டம் கவர்னர், மற்றும் கவர்னர் ஜெனரலின் ரத்து ஆணை அதிகாரம் பற்றிய தெளிவான விளக்கத்தை கூறியது. தங்கள் ஆலோசனை - சபை நிறைவேற்றிய முடிவுகளை நிறுத்தி வைக்க ரத்து ஆணையை (Veto power) உபயோகிக்கும் போது அதற்கான காரணத்தை தெளிவுபட கூற வேண்டும். மேலும் இந்த ரத்து ஆணை அதிகாரத்தை அடிக்கடி உபயோகிக்க வேண்டாம் என்றும் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்கள்.

ஆலோசனை சபையில் சட்ட உறுப்பினர் சேர்க்கப்படுதல்:

கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனை சபை சட்டம் இயற்றும் செயல் களைத் திறமையாகச் செய்யும் பொருட்டு சட்ட வல்லுநர் ஒருவர் நான்காவது உறுப்பினராக ஆலோசனை சபையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். இந்தச் சட்ட உறுப்பினர் கம்பெனியின் பணியாளராக இருக்கக்கூடாது. ஆலோசனைசபை சட்டம் சம்பந்தப்பட்ட செயலில் ஈடுபடும் போது மட்டுமே இந்த சட்ட உறுப்பினர் அதன் விவாதங்களில் பங்குகொண்டு தம் வாக்கை அளிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தார். மெக்காலே பிரபு முதல் சட்ட உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்தியர்களுக்கு எதிரான வேற்றுமை ஒழிக்கப்பட்டது:

இச்சட்டம் இந்தியர்களுக்கு எதிரான வேற்றுமையை ஒழித்தது. எந்த இந்தியனும் சமயம், சாதி, நிற வேறுபாட்டால் வேலை பெறும் வாய்ப்பை இழக்கக்கூடாது என்று இச்சட்டம் கூறியது. திறமை மட்டுமே அரசாங்க வேலையில் சேர தகுதியாகும் என்று கூறப்பட்டது. இதனால் இந்தியர் கம்பெனியின் குடிமக்கள் என்ற உரிமை முதன்முதலாக ஏட்டளவிலாவது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது எனலாம்.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவிற்கு வர இருந்த தடை நீக்கம் :

இச்சட்டப்படி ஆங்கில பிரஜைகள் தங்கள் வியாபாரம், மத சம்பந்தப் பட்ட வேலை மற்றும் சட்டப்படியான பிற காரியங்களுக்கு இந்தியாவிற்கு வருவதற்கு இருந்த தடைகள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆங்கிலேயர்கள் இனி இந்தியாவிற்கு வந்து நிலம் வாங்கி எந்த இடத்திலும் குடியேறலாம். ஆனால் ஆங்கிலேயர்கள் மூலம் இந்தியர்களுக்கு அவமரியாதை ஏற்படாதவாறு அரசாங்கம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இந்தியர்கள் நலன்கள் காக்கப்படுதல்:

இச்சட்டமானது இந்திய மக்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்கான சட்டங்களை இயற்ற கவர்னர் ஜெனரலுக்கு அதிகாரம் வழங்கியது. இதன் அடிப்படையில் தான் இந்தியாவில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டது. பல சமுதாய சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

கம்பெனிக்கு இழப்பீடு:

கம்பெனியின் வியாபார உரிமைகள் முற்றிலும் ஒழிக்கப்பட்டு விட்டதால் கம்பெனி கொடுக்க வேண்டிய கடன் முழுவதும் இந்திய வருமானத்திலிருந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று இச்சட்டம் கூறியது. கம்பெனி பங்குதாரர்களுக்கு வருடத்திற்கு 10.30 சதவீதம் லாபப் பங்கீட்டை ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு கொடுக்க உறுதியளிக்கப்பட்டது.

கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தில் செய்யப்பட்ட மாற்றம்:

கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் அமைப்புமுறை இச்சட்டப்படி மாற்றப்பட்டது. கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் தலைவர் இனி இந்தியாவிற் கான அமைச்சர் (ஆணைவநச கழச னெனயெ யககயசௌ) என்று அழைக்கப்படுவார். அவருக்கு உதவி செய்வதற்காக இரண்டு ஆணையர்களும், ஒரு செயலரும் நியமிக்கப்பட வேண்டும். இச்சட்டம் கம்பெனி இயக்குநர்களின் அதிகாரங் களை மேலும் குறைத்து அவர்களை கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தலைவருக்கு ஆலோசனை கூறுபவர்களாக மட்டுமே இருக்கும்படி மாற்றியது.

1833-ம் வருடச் சட்டத்தின் முக்கியத்துவம்:

1. இச்சட்டத்தின்படி இந்தியாவின் முதலாவது கவர்னர் ஜெனரலாக பொறுப்பேற்றவர் வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு என்பவராவார். இவர் அச்சட்டம் தனக்கு அளித்த அதிகாரங்களின்படி பல சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களை இந்தியாவில் புகுத்தினார். அவைகளில் முக்கியமானது சதி“ (ஸ்யவை) சட்டப்படி ஒழிக்கப்பட்டதேயாகும்.
2. கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனை சபையில் சட்ட உறுப்பின ராகச் சேர்ந்த பெரியார் மெக்காலே பிரபு இந்தியாவில் கல்வி, சட்டம், நீதிமுறை ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்காக அரும்பாடுபட்டார்.
3. 1833- ம் வருடச் சட்டம் இந்தியாவில் மைய ஆட்சி முறை தோன்றுவதற்கு அடிகோலியது என்று கூறலாம். இந்தியா முழுமைக்கு மான சட்டம் இயற்றும் உரிமை மைய அரசுக்கு அளிக்கப்பட்டது. இதனால் மாநிலங்களின் சட்டம் இயற்றும் உரிமையானது பறிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு இந்திய சட்டசபை“ (ஐனெயெ டநபளைடயவரசந) தோன்ற இச்சட்டம் அடிகோலியது.
4. ஆதிக்க நிலையிலுள்ள அரசியலார் தாமது மக்களின் நலன்களில் அக்கரை கொள்ள வேண்டும் என்ற குறிப்பு வரலாற்றில் இணையற்ற

புகழ் பெற்றதாகும். ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டில் அது பெயரளவிலேயே இருந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

5. இச்சட்டத்தின்படி கம்பெனியின் தோற்றம் மாற்றப்பட்டது. வாணிகக் கம்பெனி“ என்ற நிலையிலிருந்து மாறி ஒரு ஆட்சி செய்யும் அமைப்பு“ என்ற நிலையடைந்தது. லாப நோக்கில் செயல்படுவது நிறுத்தப் பட்டு, மக்களின் நலன்நாடும் செயல்களில் ஈடுபடும் நிர்வாக அமைப்பாக கம்பெனி மாறியது.

1853-ம் வருட பட்டய சட்டம் (Charter Act of 1853)

1853 - ம் வருட பட்டய சட்டம் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றம் இயற்றிய பட்டய சட்டங்களில் இறுதியானது ஆகும். 1833- ம் வருட சட்டப் படி கம்பெனிக்கு கொடுக்கப்பட்ட இருபது வருட கால சாசனம் 1853-ல் முடிவடையவே, சாசனத்தை மேலும் இருபது ஆண்டுகளுக்கு புதுப்பிக்கு மாறு பாராளுமன்றத்திடம் கம்பெனி நிர்வாகத்தினர் விண்ணப்பித்தனர். அப்போது பம்பாய் , சென்னை, வங்காள மக்கள் இங்கிலாந்து அரசாங்கத்திடம் பல விண்ணப்பங்களை அளித்தனர். அதில் தற்போது நடைமுறையிலுள்ள இரட்டை நிர்வாக முறையை ஒழிக்க வேண்டும் என்றும், அரசாங்க உயர் பதவிகளில் இந்தியர்களையும் நியமிக்க வேண்டும் என்றும், பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறை அரசாங்கத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இவை பற்றி ஆராய பாராளுமன்றம் குழு ஒன்றை அமைத்தது. அக்குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் 1853-ம் வருட பட்டய சட்டம் இயற்றப் பட்டது. இந்த பட்டய சட்டம் அரசியலமைப்பில் மேலும் பல மாறுதல் களை ஏற்படுத்தியது.

1853-ம் வருடச் சட்டத்தின் சரத்துக்கள்:

கம்பெனியின் சாசனம் புதுப்பிக்கப்படவில்லை :

இச்சட்டத்தின்படி கம்பெனியின் சாசனம் மேலும் இருபது ஆண்டு களுக்கு நீட்டிக்கப்படவில்லை. ஆனால் பாராளுமன்றம் விரும்பும் வரை இங்கிலாந்து அரசரின் சார்பாக இந்தியாவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் பகுதிகளை கம்பெனி ஆட்சி செய்து கொள்ளலாம்“ என்று கூறப்பட்டது. இதனால் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் கம்பெனியிடமிருந்து ஆட்சி செய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள பாராளுமன்றம் உரிமை பெற்றது. 2. இயக்குநர் குழுவின் அதிகாரம் குறைக்கப்பட்டது: இச்சட்டப்படி கம்பெனி இயக்குநர்களின் அதிகாரம் மேலும் குறைக்கப்பட்டது. இயக்குநர்களின் எண்ணிக்கை இருபத்திநான்கிலிருந்து பதினெட்டாகக் குறைக்கப்பட்டது. இந்த பதினெட்டு பேரில் ஆறு பேர் மன்னரால் நியமிக்கப்படுவர். இதன்படி தேர்தல் இல்லாமல் இயக்குநர் குழுவின் உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படும் முறை புகுத்தப்பட்டது. இயக்குநர் குழு கூட்டம் கூட்டுவதற்கு தேவையான குறைந்தபட்ச உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பத்தாக ஆக்கப்பட்டது.

ஆட்சிப் பணிக்கு தேர்வு போட்டி மூலம் நியமனம்:

நிர்வாகக் குழுவிடம் எஞ்சியிருந்த நியமனம் செய்யும் அதிகாரங்களும் இச்சட்டப்படி முடிவுக்கு வந்தன. அதாவது இச்சட்டப்படி, இனிமேல் கம்பெனி ஆட்சிப் பணித்துறைக்கு தேர்வுப்போட்டி நடத்தி அதன் மூலம் திறமை பெற்றவர்களையே நியமிக்க வேண்டும் என்று இச்சட்டம் வலியுறுத்தியது.

கவர்னர் ஜெனரலின் சட்டமியற்றும் சபையின் விரிவாக்கம் :

1853-ம் வருடச் சட்டத்தின்படி சட்டமியற்றும் சபையில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனைக்குழுவி

லிருந்த சட்ட உறுப்பினர் நிரந்தரமாக்கப்பட்டார். இப்போது ஆலோசனை சபை உறுப்பினர் எண்ணிக்கை மீண்டும் நான்கானது. சட்ட உறுப்பினர் மற்ற உறுப்பினர்களைப் போலவே எல்லாவிவாதங்களில் பங்கு பெறவும் ஓட்டளிக்கவும் உரிமை பெற்றார்.

இந்திய நிர்வாகச் சட்டங்களை இயற்றுவதற்காக கவர்னர் ஜெனரலின் சபை மேலும் விரிவாக்கப்பட்டது. ஆறு புதிய அங்கத்தினர்கள் புதிதாக ஆலோசனை சபையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். அவர்கள் வங்காளத்தின் தலைமை நீதிபதி, தலைமை நீதிமன்றத்தின் மற்றுமொரு நீதிபதி, வங்காளம், பம்பாய், சென்னை , வடமேற்கு மாநிலம் ஆகியவை களிலிருந்து ஒவ்வொரு உறுப்பினர் ஆகிய மொத்தம் ஆறுபேர் ஆவர்.

கட்க்கால் களியா

இவ்வாறு மையச் சட்ட சபைக்கு மாநிலப் பிரதிநிதிகளை அனுப்பும் முறையை 1853-ம் வருடப் பட்டய சட்டம் செயல்படுத்தியது. இவ்வாறு மைய சட்ட சபையின்“ (ஊநவெசயட டநபளையவளைய உழரஉடை) தொடக்கம் இந்திய அரசியலமைப்பில் முதன் முதலாகப் புகுத்தப்பட்டது எனலாம். மேலும் மிக முக்கியமான மாற்றம் என்னவென்றால் கவர்னர் ஜெனரலில் ஆலோசனைக்குழுவானது நிர்வாகக்குழு“ (Executive) வாக மாறியது.

சட்டமியற்றும் சபையின் நடைமுறை :

கவர்னர் ஜெனரலின் புதிதாக சேர்க்கப்பட்ட ஆறு உறுப்பினர் களைக் கொண்ட சட்டசபையில் இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தின் நடை முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. சபையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் ஒவ்வொரு மசோதாவும் முதலில் ஒரு குழுவின் பரிசீலனைக்கு

அனுப்பப் பட வேண்டும். அதன் பிறகு சபையில் விவாதம் நடைபெற்று நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

சபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒவ்வொரு மசோதாவும் கவர்னர் ஜெனரலின் கையெழுத்து பெற்ற பின்னரே சட்டமாகும். இயற்றப்பட்ட மசோதாக்களை தள்ளுபடி செய்யும் “மறுப்பாணை அதிகாரம்” (ஏநவழீழறநச) கவர்னர் ஜெனரலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. தற்போது சட்டசபையில் உள்ள மொத்தம் 12 உறுப்பினர்களில் (கவர்னர் ஜெனரல், படைத்தளபதி, ஆலோசனை சபை உறுப்பினர் 4 பேர், புதிதாக சேர்க்கப் பட்ட 6 பேர்) 7 பேர் வந்திருந்தால் தான் சபை நடவடிக்கையை ஆரம்பிக்க முடியும். இந்த உறுப்பினர்களின் வருடச் சம்பளம் 500 பவுன் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இந்தியச் சட்டங்களின் தொகுப்பு :

இந்தியச் சட்டங்களைத் தொகுப்பதற்கு லண்டனில் ஒரு சட்டக் குழு ஏற்படுத்தவும் இச்சட்டம் வழிவகுத்தது. ஏற்கனவே மெக்காலே பிரபுவின் தலைமையில் இந்திய சட்டங்களைத் தொகுக்கும் பணி 1833 லிருந்தே ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. இதன் விளைவாக தண்டனை விதி தொகுப்பு, குற்றவியல் நடைமுறைத் தொகுப்பு ஆகியவை தொகுக்கப் பட்டு வெளியிடப்பட்டது.

புதிய மாநிலங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம்:

1853-ம் வருட சட்டப்படி புதிய மாநிலங்களை உருவாக்கவும் ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களின் எல்லைகளில் மாற்றம் செய்யவும் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த மாற்றங்கள் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும். இதன்படிதான், அஸ்ஸாம், மத்திய மாகாணம், ஆக்ரா, பர்மா, டெல்லி போன்ற புதிய பல மாநிலங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

வங்காளத்திற்கு தனியாக கவர்னர் நியமனம்:

இதுவரை இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலே வங்காளத்தின் கவர்னருமாக செயல்பட்டு வந்தார். இதனால் நிர்வாகப் பழுவும் பல குழப்பங்களும் ஏற்பட்டது. இதனை நிவர்த்தி செய்ய இச்சட்டப்படி வங்காளத்திற்கு தனியாக ஒரு கவர்னர் நியமிக்கப்பட்டார். மேலும் பஞ்சாப் மாநிலத்திற்கும் தனியாக ஒரு துணைகவர்னர் நியமிக்கப்பட்டார்.

1853-ம் வருட பட்டய சட்டத்தின் முக்கியத்தும் :

1853 வருட பட்டய சட்டமானது இந்திய அரசியலமைப்பு வளர்ச்சி யில் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனை சபை சட்டமியற்றுவதற்காக விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. இந்தியாவில் ஒரு மைய சட்டசபை தொடங்கப்படுவதற்கு ஆரம்பம் என்று கூறலாம். அது ஒரு மினி பாராளுமன்றமாகவே செயல்பட ஆரம்பித்தது. அடுத்து, கம்பெனியின் ஆட்சி உரிமை மேலும் இருபது ஆண்டு களுக்கு நீட்டிக்கப்படவில்லை. அதாவது ஒழுங்குமுறைச்சட்டத்திலிருந்து கம்பெனியின் ஆதிக்கம் சிறிது சிறிதாகக் குறைக்கப்பட்டு கடைசியில் பாராளுமன்றமே இந்திய ஆட்சியை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய நிலை உருவாகிவிட்டது. ஆம் கம்பெனியின் முடிவு நெருங்கி விட்டது.

கம்பெனி நிர்வாக இயக்குநர்களின் அதிகாரங்கள் மேலும் குறைக்கப்பட்டதும், கவர்னர் ஜெனரலின் வேலைப் பளுவைக் குறைப்பதற்காக வங்காளத்திற்கென்று தனியாக கவர்னர் நியமனம் செய்யப்பட்ட தும் இச்சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகக் கருதலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, மாநிலங்களுக்கு மத்திய சட்டமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டதும், ஆட்சித் துறைப் பணிகளுக்கு போட்டித் தேர்வுகள் மூலமாக நிறம், இனம், மதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வேறுபாடு இல்லாமல் திறமையின் அடிப்படையில்

பணியாளர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட முடிவு செய்யப்பட்டதும் 1853-ம் வருட பட்டய சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களாகும்.

ஆனாலும் இச்சட்டமானது இந்தியர்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றவில்லை. இந்திய ஆட்சி முறையில் காணப்பட்ட குறைபாடான இரட்டை ஆட்சி முறை ஒழிக்கப்படவில்லை. இந்தியர்கள் கேட்டுக் கொண்ட பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்கள் அமைப்பது பற்றி இச்சட்டம் எதுவும் சொல்லவில்லை. மேலும் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட மைய சட்டமன்றத்தில் இந்தியர்கள் யாரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

காலனி ஆதிகத்தில் இந்தியா

அறிமுகம் ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கம்பெனி வணிகம் மற்றும் வணிக வியாபார நிறுவனத்திடமிருந்து இந்தியாவில் ஒரு பெரும் சக்தியாக விளங்குகிறது. நிறுவனத்தின் ஆட்சிப் பகுதிகள், கிழக்கே வங்காளத்திலிருந்து இந்தியாவின் எல்லா பகுதிகளுக்கும் பரவியதோடு, பிரிட்டி' இந்தியப் பேரரசு என்று அழைக்கப்படுகிறது. தொடக்கத்தில் வங்காள ஆளுநராக இருந்த அந்த நிர்வாகி, பின்னர் ஆட்சி பகுதிகள் விரிவடைந்தபோது, அந்த நிர்வாகி இந்திய தலைமை ஆளுநராக பொறுப்பேற்றார். அப்போது, அதே அளவு வியாபாரமும், இலாபங்களும் நிறுவனத்தில் கூடியிருந்தது. நிறுவனத்தின் வணிக நலன்களை பாதுகாப்பது மற்றும் ஊக்குவிப்பதன் மூலம், இவை அனைத்தும் ஒன்றாக சேர்ந்து உள்ளன என்பதை உறுதி செய்யும் வகையில் கொள்கைகளை உருவாக்கும் போது, அவை எச்சரிக்கையாக இருந்தன. 1757 முதல் 1857 வரை இந்தியாவின் உள்ள தலைமை ஆளுநர்களை பற்றியும் அவர்களது கொள்கைகளைப் பற்றியும் இந்த அலகில் விவாதிப்போம்.

தலைமை ஆளுனர்கள் மற்றும் அவர்களின் கொள்கைகள்

காரன்வாலிஸ் 1786-1793 உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவரும் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் இங்கிலாந்தின் படைத் தலைவராக

பணிபுரிந்தவருமான காரன்வாலிஸ் பிரபுலை கம்பளி நிர்வாகக் குழுவின் வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமித்தனர். 1785 செப்டம்பர் மாதம் இந்தியா வந்து சேர்ந்த காரன்வாலிஸ் இந்தியாவிலிருந்து பிரிட்டி' படைகளின் தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் இந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்த ஏழு ஆண்டு காலத்தில் சிறந்த சீர்திருத்தங்களை செய்தார். அவர் ஏற்படுத்திய நிர்வாக அமைப்புகளும் நிலவரித் திட்டங்களும் 1858-ம் ஆண்டு வரை அப்படி பின்பற்றப்பட்டன. இவரது காலத்தில் தான் மூன்றாவது மைசூர் போர் நடைபெற்றது.

காரன்வாலிஸ் வாழ்க்கை வரலாறு:

சார்லஸ் காரன்வாலிஸ் 1738 டிசம்பர் 31- ம் தேதி எல்கோமகள் கார்ன்வாலிசு க்கு மகனாகப் பிறந்தார். இளமையில் ஒரு போர்வீரர் ஆவதற்கான தகுதியைப் பெற்றார். 1760-ல் பொதுமக்கள் சபை பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1762-ல் தனது தந்தை இறந்த பின் வாரிசரிமைப் படி பிரபுக்கள் சபை உறுப்பினர் ஆனார்.காரன்வாலிஸ் பிரபுக்கள் சபையில் அமெரிக்காவில் இங்கிலாந்தின் வரிக்கொள்கையை விமர்சித்தார். ஆனாலும் அமெரிக்க சுதந்திரப் போரில் ஆங்கிலப்படைகளின் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டு போரிட்டார். 1781-ல் யார் கடவுள் அமெரிக்கப்படை முன்பு சரணடைந்தார். ஆனாலும் இவரது புகழ் குறையவில்லை. கம்பெனி நிர்வாகத்தினர் காரன்வாலிஸ்க்கு ஆதரவு காட்டினார்கள். பேராற்றலும் நுண்ணறிவும் அவரிடம் இருந்ததால் 1782-ல் வில்லியம் கோட்டையின் கவர்னர் ஜெனரல் பதவி அளிக்க முன்வந்தனர். அதனை காரன்வாலிஸ் ஏற்கமறுத்து விட்டார். 1875-ல் இரண்டாம் முறையாக மறுத்து விட்டார். 1768-ல் மூன்றாம் முறையாக சில நிபந்தனைகளின் பேரில் அந்தப் பதவியை ஏற்று இந்தியா வந்தார். காரன்வாலிஸ் இந்தியாவில் தனது ஆட்சிக்காலத்தில் பல சீர்திருத்தங்களை செய்ய புகழ் பெற்றார். இவரது நிரந்தர நிலவரித் திட்டம் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது ஆகும்.

காரன்வாலிஸின் சீர்திருத்தங்கள்:

நீதித்துறை சீர்திருத்தங்கள் ஆட்சி முறையில் சிக்கனத்தை கடைபிடித்த, சிக்கல்களை நீக்கி தூய்மைப்படுத்துவதே காரன்வாலிஸ் மேற்கொண்ட சீர்திருத்தங்களின் நோக்கமாகும். காரன்வாலிஸ் பிரபுவங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய மாநிலங்களில் ஏற்படுத்திய நீதித்துறை சீர்திருத்தங்களுக்குப்பின் அந்த நீதி மன்றங்கள் சென்னை, பம்பாய் ஆகிய மாநிலங்களிலுள்ள நீதிமன்றம் களுக்கு முன் மாதிரியாக விளங்கின. அவர் எல்லா சீர்திருத்தங்களையும் ஏக காலத்தில் செய்யாமல் மூன்று கட்டங்களாக செய்தார். இவை அனைத்தும் சிக்கனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இந்த நீதித்துறை சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய காரன்வாலிக்கு உதவி செய்தவர் சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்ற நீதிபதி ஆவார்.

1787-ம் வருட சீர்திருத்தங்கள்:

வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய மாநிலங்களிலிருந்து மொத்தம் 36 மாவட்டங்களை 23 ஆக குறைத்தார். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒரு ஆங்கிலக் கல்க்டரை நியமித்தார். அவர் அந்த மாவட்டத்தின் நிர்வாகத்தைக் கவனிப்பவராக மட்டும் இல்லாமல் வழக்கை விசாரிப்பவராகவும், நீதிபதியாகவும் பணியாற்றினார். வரி சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை (Revenue Cases) விசாரிக்கும் போது கல்க்டராகவும், குற்றப்பதிவு வழக்குகளை விசாரிக்கும் போது அவர் மாஜிஸ்ட்ரேட்டாகவும் நீதிபதியாகவும் பணியாற்றினார். வரி சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளின் மேல் வழக்குகள் ரெவின்யூ போர்டின் உறுப்பினர்களால் விசாரிக்கப்பட்டது. அதற்கு மிஞ்சிய மேல் வழக்குகள் கவர்னர் ஜெனாவின் ஆலோசனைக் குழுவிற்கு விடப்பட்டன.

சிவில் வழக்குகள்:

சிவில் வழக்குகளை விவாதிக்கும் போது கலக்டர் மாஜிஸ்ட்ரேட் டாக்டர் பணியாற்றினார். ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட சிவில் வழக்குகளும், மாவட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்றத்தில் இருந்து வரும் மேல் வழக்குகளும் சடாஸ்திவாளி அடலட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டன. ஐயாயிரம் ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட வழக்குகள் பாபலாசனை சபைக்கம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இந்த ஏற்பாட்டின்படி மாவட்ட கலக்டரின் பொறுப்பு அதிகமாயிற்று. அனால் நீதிமன்றங்கள் நிர்வாகத்துறையின் பிடியிலிருந்து விலகி தனித்து செயல்பட முடியாமல் போய்விட்டுத்

1790-ம் வருட சீர்திருத்தங்கள்:

குற்றப்பதிவு வழக்குகளை விசாரிக்கும் முறையிலும் காரன்வாலிஸ் பிரபு பல சீர்திருத்தங்களை செய்தார். அதன்படி இதுவரை இஸ்லாமிய நீதிபதிகளின் தலைமையில் செயல்பட்டு வந்த சடர்நிசாமத் என்ற நீதிமன்றம் மூர்ஷிதாபாத்திலிருந்து கொல்கத்தாவிற்கு மாற்றப்பட்டது. கவர்னர் ஜெனரல் அவரது ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்களும் அங்கு நீதிபதிகளாகப் பணியாற்றினர். அவர்களுக்கு உதவியாகத் தலைமைக் கல்வியும், ஒரு மாட்டின் என்ற அதிகாரிகளும் நியமிக்கப்பட்டனர். இவை தவிரவங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய மாநிலங்களை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒரு சுழல் நீதிமன்றமாக நான்கு நீதிமன்றங்களை அமைத்தார். இவை கவர்னரின் தலைமையில் செயல்பட்டன. ஆரம்ப விசாரணைகளை நடத்தி குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்து சிறிய குற்றங்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்கவும், விசாரணை முடியும் வரை சிறையில் வைக்க உத்தரவிடவும், ஜாமீனில் விடவும் கவர்னருக்கு அதிகாரம் உண்டு. ஆனால் கொள்ளைக் கூட்டத்தினரையும், கொலை குற்றம் செய்தவர்களையும் அவர் ஜாமீனில் விட முடியாது

1793-ம் வருட சீர்திருத்தம்:

மாவட்டக் கலக்டர் நிர்வாக அதிகாரியாகவும், வரிவசூலைக் கண்காணிக்கிறவராகவும், மாவட்ட நீதிபதியாகவும் செயல்பட வேண்டியதிருந்தால் நேர்மையான தீர்ப்பு கூறப்பட வழியில்லை. ஒரு வேலையையும் திறமையாக அவர் செய்ய முடியாமல் போனதை அனுபவத்தில் அறிந்த காரன்வாலிஸ் பிரபு மாண்டஸ்கியுவின் அதிகாரப் பிரிவினைத் தத்துவக்கோட்பாட்டைக் கையாண்டார். இதன்படி கலக்டர் மாவட்டத்தின் நிர்வாகத்தை மட்டும் கவனிக்கும் அதிகாரியானார். வரிவசூல்களை விசாரித்து வந்த ரெவின்யூ நீதி மன்றங்களை ஒழித்து அந்த அதிகாரத்தை திவானி அடலட் என்ற சிலில் நீதிமன்றத்திடம் ஒப்படைத்தார். அந்த நீதிமன்றத்தில் இத்து, இஸ்லாமிய சட்டங்கள் பின்பற்றப்பட்டது.

நீதி மன்றங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு தரவாரியாகப் பிசிக்கப்பட்டு அவற்றின் நீதி விசாரணை எல்லைகளும் குறிப்பிடப்பட்டது. சிலில் நீதிமன்றங்களில் அடிப்படையாக முன்சீப் கோர்ட் அமைத்தது. அதில் இந்தியர்கள் முன் சீப்களாகப் பணியாற்றினார். ஐம்பது ரூபாய் வரை மதிப்புள்ள வழக்குகள் இதில் விசாரிக்கப்பட்டன. இதற்கு அடுத்ததாக பதிவு தார் நீதி மன்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இதில் ஐரோப்பிய அதிகாரிகளே பணியாற்றினர். இரு நூறு ரூபாய் வரை மதிப்புள்ள வழக்குகள் இதில் விசாரிக்கப்பட்டன.

மேற்கூறப்பட்ட நீதிமன்றங்களிலிருந்து வரும் மேல் வழக்குகளை விசாரிக்க மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. திறமை வாய்ந்த இந்திய வழக்கறிஞர்களின் உதவியால் மாவட்ட நீதிபதிகள் செயலாற்றினார். மாவட்ட நீதிமன்றங்களுக்கு மேலாக கல்கத்தா, மூர்ஷிதாபாத், டாக்கா, பாட்னா ஆகிய இடங்களில் மாநில நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவை ஆயிரம் ரூபாய் வரை மதிப்புள்ள வழக்குகளை விசாரித்து வந்தன. இதற்கு மேலாக சடர்திவானி அடலட் என்ற நீதிமன்றம் கல்கத்தாவில்

அமைக்கப்பட்டது. அது 13000 ரூபாய் வரை மதிப்புள்ள வழக்குகளை விசாரித்தது. இதற்கு மிஞ்சிய வழக்குகள் அரச சபைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.

காரன்வாலிஸ் பிரபுவின் சட்டத் தொகுப்பு:

1793-ல் காரன்வாலிஸ் சட்டத் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட்டார். இந்த காரன்வாலிஸ் சட்டத் தொகுப்பு நாட்டின் நிர்வாகம், நீதி, காவல் துறை, நிதி, வரிகள் ஆகிய பல்வேறு நிலைகளை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. இம்பேயின் சட்டத் தொகுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு இதனை தயாரித்தவர் ஜார்ஜ் பர்லோ (புநழ்சபந டீரசடழற) என்பவர் ஆவார். இதன்படிதான் வருவாய் துறையிலிருந்து நீதித்துறை அதிகாரம் பிரிக்கப்பட்டது. சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்பதும் உறுதி செய்யப்பட்டது. இந்த சட்டத் தொகுப்பின் படி,

1. கம்பெனி ஆட்கள் குற்றம் செய்தாலும் சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்ற கோட்பாட்டின்படி, அவர்கள் நீதிமன்றங்களில் முறைப்படி விசாரிக்கப்பட்டு தண்டிக்கப்பட வேண்டும்.
2. இந்துக்களுக்கு இந்து சட்டங்களும், முஸ்லீம்களுக்கு முஸ்லீம் சட்டங்களும் பின்பற்றப்பட வேண்டும்.
3. அரசாங்க வழக்குகளும் சாதாரணமான நீதிமன்றங்களிலேயே விசாரணை செய்யப்பட வேண்டும்.
4. மாவட்ட கலக்டர்களிடமிருந்து நீதி செலுத்தும் அதிகாரம் பெறப்பட்டது. மேலும் நீதிமன்றங்களுக்கு செலுத்தப்பட்டு வந்த கட்டணத்தொகை இனி கட்டப்பட வேண்டியதில்லை, வழக்கறிஞர்களுக்கு கொடுக்கப்படவேண்டிய ஊதிய தொகை வாங்கிய வழக்கறிஞர்கள் நீதிமன்றங்களுக்கு வருவதற்கு சட்டபடி தடுக்கப்பட்டனர்.
5. சட்ட நடவடிக்கைகள் அச்சிடப்பட்டு பத்திரப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

6. நேர்மையும் திறமையும் உடைய நீதிபதிகளை நியமித்து அவர்களுக்கு சம்பளம் அதிகமாகக் கொடுத்து லஞ்ச ஊழலைத்தடுக்கவேண்டும்.
7. குற்றப் பதிவு வழக்கு நீதிமன்றங்களிலும் பலதரப்பட்ட நீதி மன்றங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த தொகுப்பின் குறைபாடுகள்:

காரன்வாலிஸ் நீதித்துறை சீர்திருத்தங்கள் சட்டத்தின் முன் யாவரும் சமம் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. இந்திய மக்கள் கம்பெனி ஆட்கள் கொடுமைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். ஆனால் இந்தியர்கள் யாவரும் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்பட்ட வில்லை. பல்வேறு நீதிமன்றங்கள் முக்கிய நகரங்களில் மட்டும் அமைக்கப்பட்டதால் மக்களுக்கு அதிக செலவு ஏற்பட்டது. மேலும் கல்வி அறிவுற்ற எளிய மக்கள் காரன் வாலிஸ் சட்ட தொகுப்பை அறிந்து நன்மை பெற முடியவில்லை. இந்தியப் பழக்கவழக்கங்களை அறியாத ஆங்கிலேயர்கள் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்பட்டதால் நேர்மையற்ற தீர்ப்புகள் கூறப்பட்டன. பொய்வழக்குகள் பெருகின. பொய்சாட்சிகள் மலிந்தன.

காவல்துறை சீர்திருத்தங்கள்:

தாம் அமைத்த நீதிமன்றங்கள் திறமையுடன் செயல்பட காவல் துறையின் புனரமைப்பு அவசியம் என்று உணர்ந்த காரன்வாலிஸ் 1791-ல் காவல்துறை ஒழுங்குச் சட்டம் பிறப்பித்தார். நேர்மையாகவும், விரைவாகவும் பணியாற்றும்படி காவல் துறையினரின் சம்பளத்தை உயர்த்தினார். கொலைகாரர்களையும் கொள்ளைக்காரர்களையும் கண்டுபிடித்துக் கைது செய்தவர்களை பாராட்டி பரிசுகள் வழங்கினார். நாடு முழுவதிலுமிருந்து ஜமீன்தார்களிடம் கொடுக்கப்பட்டிருந்த போலீஸ் நிர்வாகப் பொறுப்பை எடுத்து விட்டார். ஒவ்வொரு மாவட்டமும் தானா (Thanas) என்று காவல் துறை வட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அவை ஒவ்வொன்றும் 20 சதுர மைல் பரப்பளவைக் கொண்டதாகும். இவற்றின்

தலைவர் எனப்பட்ட இந்தியராவார். இந்த தரோகாவிடம் வரம்பு மீறிய அதிகாரம் இருந்ததால் மக்களுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டது. நாடு முழுவதும் பல போலிஸ் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டன. ஆங்கில மாவட்ட நீதிபதியே போலீஸ் படையைக் கண்காணித்தார்.

இவ்வாறு காரன்வாலிஸ் சட்டத்தையும் அமைதியையும் பாதுகாப்பற்கான ஏற்பாடுகளை செய்தார். போலீஸ் துறையிலிருந்த பல சீர்கேடுகள் அகற்றப்பட்டன. குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட்டதால் குற்றம் செய்வோரின் தொகை குறைந்தது.

வாணிபத்துறை சீர்திருத்தங்கள்:

கம்பெனியின் வியாபாரத்துறை முழுவதுமே ஊழல் நிறைந்ததாக இருந்ததை அறிந்த காரன்வாலிஸ் பிரபு பல சீர்திருத்தகளைச் செய்தார். கம்பெனியின் வாணிப வாரியத்தின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை பதினொன்றிலிருந்து ஐந்தாக குறைத்தார். 1787-ல் சார்லஸ் கிராண்ட் என்பவரின் உதவியுடன் வியாபாரத்துறையில் காணப்பட்ட சீர்கேடுகளை நீக்கினார். ஒப்பந்தக்காரர்கள் மூலம் சரக்கு வாங்குவதை விட்டுவிட்டார். பிரதிநிதிகள் மூலமும், முகவர்கள் மூலமும் சரக்கு வாங்க ஆரம்பித்தார். இவர்கள் உற்பத்தியாளர்களுக்கு முன்பணம் கொடுத்து குறைந்த விலையில் சரக்குகளை வாங்கி கம்பனிக்குக் கொடுத்தனர். இதனால் கம்பனிக்கு அதிக லாபம் கிடைத்தது. இந்த முறையே கிழக்கத்தியக் கம்பனி வியாபாரம் செய்த காலம் முழுவதும் இந்தியாவில் பின்பற்றப்பட்டது.

நிர்வாகத்தை ஐரோப்பிய மயமாக்கல்:

இந்திய மக்களைப்பற்றி சரியாக அறிந்து கொள்ளவில்லை காரன்வாலிஸ். அவர் இந்துஸ்தானத்தின் ஒவ்வொரு குடிமகனும் கைக்கூலி வாங்கும் ஊழல் மிக்கவனாக இருக்கிறான் என்று கூறினார். எனவே இந்தியர்களை மரம் வெட்டுதல், தண்ணீர் இறைத்தல் போன்ற தாழ்வான வேலைகளை மட்டும் செய்யத்தகுதியானவர்களே என்று கருதினார். படையில்

கபேதார் அல்லது ஐமேதார் பதவிக்கு மேல் இந்தியர்கள் போக முடியாது. திறமையான இந்தியர்கள் கூட உதவி கலெக்டர்களுக்கு மேற்பட்ட பதவிகளை அடைய முடியாது. அதைக் குறித்து சர்ஜான்ஷோர் என்பவர் மதிப்பும், மரியாதையும், பெருந்தன்மையும் வாய்த்த ஒவ்வொரு பதவியிலிருந்தும் இந்தியர்கள் விலக்கப்பட்டு, கீழ்த்தரமான ஆங்கிலேயர்கள் அந்த பதவிகளை வகிக்க கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர் என்று எழுதியுள்ளார்.

கம்பெனியில் செய்த இதர சீர்திருத்தங்கள் :

காரன்வாலிஸ் பிரபு பொருள் சேர்க்க வேண்டுமென்ற பணப்பித்தனாக வாழவில்லை. இதனால் தான் தனது அதிகாரிகளும், பணியாட்களும், லஞ்சம் வாங்காமல் உண்மையோடு உழைக்க வேண்டும் என்று கட்டளைப் பிறப்பித்தார். ஒவ்வொரு ஆங்கிலேய அலுவலரும் இந்தியாவை விட்டு போகும் முன்பு தனது சொத்துக்களின் மதிப்பைக் குறித்து உறுதிமொழி. அளிக்க வேண்டும் என்றார். கம்பனி ஊழியர்கள் லஞ்சம் வாங்காமல் இருப்பதற்காக அவர்களின் ஊதியத்தை உயர்த்தினார். அந்தந்த பதவிக்கும் பொறுப்புக்கும் தக்கவாறு ஊதியத்தை அதிகரித்தார். ஒரு மாவட்டக் கலக்டருக்கு ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் மாதச் சம்பளம் மொத்த வரிவருமானத்தில் ஒரு சதவீதம் படியும் கொடுக்கப்பட்டது. நியமனங்களும் நேர்மையான முறையில் தான் செய்யப்பட்டது. இங்கிலாந்து இளவரசரின் சிபாரிசைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்துவிட்டார் காரன்வாலிஸ்.

வங்காள நிரந்தர நிலவரித் திட்டம் (சாசுவத நிலவரித் திட்டம், 1793)

காரன்வாலிஸ் பிரபு வருவாய் துறையிலும் சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார். இந்திய வரலாற்றில் நிலவரித் திட்டத்தை மாற்றியமைத்து, நிரந்தரமான ஒரு வருமானத்தை அரசுக்குக் கொடுத்த பெருமை காரன்வாலிஸ் பிரபுவையே சாரும். இவரது திட்டத்திற்கு நிரந்தர நிலவரித் திட்டம் அல்லது சாசுவத நிலவரித்திட்டம் என்று பெயர். இந்த நிரந்தர நிலவரித் திட்டத்தை ஏற்படுத்த காரன்வாலிசுக்கு உறுதுணையாகவும்,

உதவியாகவும் இருந்தவர்கள் ஜேம்ஸ்கிராண்ட், ஜொனாதன்டன்கன், ஷோர் (James Grant, Jonathan Duncan, Shore) ஆகியோர் ஆவர்.

நிலவரியின் வரலாறு :

இந்திய அரசர்கள் நிலவரியை அரசாங்கத்தின் அடிப்படை வருமானமாகக் கொண்டிருந்தனர். முகலாய அரசர்களும் தங்கள் பேரரசை சிறிய பகுதிகளாகப் பிரித்து அதிக நிலவரியை வசூலித்து வந்தனர். நாளடைவில் அவர்கள் வரி வசூலிக்கும் திவானி உரிமையை இந்திய ஜமீன்தார்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு பேரரசுக்குக் குறிப்பிட்ட தொகையைக்குத்தகையாகப் பெற்றனர். ஆனால் விவசாயிகள் இதனை எதிர்த்தனர்.

ஆங்கிலேயர்கள் வங்காளத்தில் வரிவசூலிக்கும் திவானி உரிமையை முகலாயர்களிடமிருந்து 1772- ம் ஆண்டுவரை நிலவருவாய் இரண்டு துணை திவான்களால் வசூலிக்கப்பட்டது. 1772- ல் துணை திவான்கள் பதவி ஒழிக்கப்பட்டது. கவர்னர் ஜெனரலின் ஆலோசனை மன்றத்தின் நேரிடையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருவாய் நிர்வாகம் கொண்டுவரப்பட்டது. இவ்விதம் வருவாய் வாரியம் (டிப்யூசன டீபு க் சுநளநரெந) உருவாக்கப்பட்டது.

1772 - ல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் ஐந்தாண்டு நிலவரித் திட்டம் (Quin - quennial settlement) ஒன்றை ஏற்படுத்தினார். இதன்படி நிலங்களின் தரம், வருவாய், வரிவீதம் முதலியவற்றை ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தீர்மானித்தார். இவ்வாறு தீர்மானிக்கப்பட்ட நிலங்கள் ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஏலம் விடப்பட்டன. அதிக தொகைக்கு கேட்பவருக்கு நிலம் குத்தகைக்கு விடப்பட்டது. ஏலம் எடுத்தவர் ஏலத் தொகையை தவறாமல் கட்ட வேண்டும். ஐந்தாம் ஆண்டின் முடிவில் மீண்டும் அந்த நிலம் ஏலம் விடப்படும்.

இந்த திட்டத்தினால் ஜமின்தாரர்கள் தங்கள் பழைய உரிமைகளை இழந்தனர். பலத்த போட்டியின் காரணமாக அதிக பணம் செலுத்துவதற்கு குத்தகை எடுத்த ஜமின்தாரர்கள் ஏழைவிவசாயிகளைத் துன்புறுத்தி, விளைந்தாலும், விளையாவிட்டாலும் வரிப்பணம் வசூலித்து வந்தனர். இதனால் விவசாயிகள், கடுந்துன்பம் அடைந்தனர். பல ஜமின்தாரர்கள் ஒப்புக் கொண்ட தொகையை அரசுக்கு செலுத்த முடியவில்லை. எனவே 1777- ல் ஐந்தாண்டு காலம் முடிவடைந்ததும் ஆண்டுதோறும் நிலவரி நிர்ணயம் செய்யப்பழைய முறையையே மீண்டும் கொண்டு வந்தார் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ்.

ஆண்டுதோறும் ஏலம் விடப்பட்டதால் ஏலத்தொகை குறைந்தும் கூடியும் மாறி மாறி வந்தது. கம்பெனியின் வருமானம் நிரந்தரமானதாக இல்லாததால் அது தனது பணியாளர்களுக்கும் செலவாகும் தொகையை நிர்ணயித்து காரியங்களை செயல்படுத்த முடியாமல் போய்விட்டது. அடுத்த ஆண்டில் ஒருவேளை அந்த நிலம் தன்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுவிடுமோ என்ற பயத்தில் நிலங்களுக்கு சரியாக உரமிட வில்லை எனவே வருமானம் குறைந்து போனது. 1790 - ம் ஆண்டுவரை ஆண்டுதோறும் நிலவரி மதிப்பிடுகிற திட்டம்தான் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது.

நிர்வாகக் குழுவினரின் கட்டளை :

கம்பெனியின் வருமானம் வர வர குறைந்து வந்ததைக் கண்ட நிர்வாகக் குழுவினர் நிலக்குத்தகையை மாற்றி நிரந்தரமான வருமானத்திற்கு ஒரு வழி செய்ய வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தனர். நிரந்தரமான திட்டத்தை செய்வதற்கு முன் அதற்கு வேண்டிய தகவல்கள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஷொர் என்பவர் ஜமின்தாரர்களே நிலத்தின் உரிமையாளர்கள். ஆகையால் வழக்கமாகக் கொடுக்கும் நிலவரியையே அவர்கள் அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும்“ என்றார். ஜேம்ஸ் கிராண்ட் என்பவர் ஜமின்தார் களுக்கு நிரந்தரமாக நில உரிமை ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று வாதிட்டார்.

கம்பெனியாரின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக வருவாய் வாரியத்தின் (Revenue Board) தலைவராக ஷோர் என்பவரை நியமித்தார் காரன் வாலிஸ் நிலையான ஏற்பாடு என்ற எண்ணத்துடன் முதலில் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மட்டும் தற்காலிக உடன்பாடு செய்து கொள்வதற்குப் பதிலாக, ஆரம்பத்திலேயே அதை நிரந்தர ஏற்பாடாக செய்வதற்கு முடிவு செய்தார் காரன்வாலிஸ். தங்களுடைய நிலங்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கும், தரிசுநிலங்களை நல்ல நிலங்களாக மாற்றுவதற்கும், ஜமீன்தார் களை ஊக்கப்படுத்துவதற்கும் இந்த ஏற்பாடு உதவும் என்று கூறினார் காரன்வாலிஸ்.

இந்த நிலவரித் திட்டம் பத்து ஆண்டுகள் வரையில் இருக்கும் என்று 1790 - பிப்ரவரி பத்தாம் தேதி அறிவித்தார். இதனை கம்பனி நிர்வாக குழுவின் அங்கீகரித்தால் நிலையான ஏற்பாடாகும் என்று அறிவித்தார் காரன்வாலிஸ். நிர்வாகக் குழுவின் அங்கீகாரம் கிடைத்த பின்பு 1793 மார்ச் 22-ம் தேதி பத்தாண்டுகால நிலவரித்திட்டம் நிரந்தர நிலவரித் திட்டமாக செய்யப்பட்டது என்று அறிவித்தார் காரன்வாலிஸ். இதுவே நிரந்தர நிலவரித்திட்டமாகும். இத்திட்டம் வங்காளத்தில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது.

நிரந்தர நிலவரித்திட்டத்தின் 'ரத்துக்கள் :

1. ஜமீன்தார்கள் அவரவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலப்பரப் பின் உரிமையாளர்கள் ஆனார்கள். அவர்கள் ஆண்டுதோறும் 89 சதவீத வருமானத்தை நிரந்தரமாக குத்தகையாக கம்பனிக்கு செலுத்த வேண்டும்.
2. அப்பகுதியிலுள்ள குடியானவர்களிடமிருந்து அவர்களே வரி வசூலித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆரம்பத்தில் ஜமீன்தார்கள் சிறிது கட்டத்தை அனுபவித்து வந்த போதிலும் நிலத்தின் மதிப்பு கூடியதாலும் விவசாயத்தை விருத்தி செய்த தாலும் அவர்கள் அதிகலாபம் அடைந்தனர்.

நிரந்தர நிலவரித்திட்டத்தின் நன்மைகள்:

1. நாட்டில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றத்தினால் அல்லல் பட்டு அழிந்து போகும் நிலையிலிருந்து ஜமீன்தார்கள் செழிப்பும், நல்ல ஒரு நிலையும் அடைவதற்கு இத்திட்டம் உதவியது. நிரந்தர உரிமைதாரர்களாக ஜமீன்தார்கள் கருதப்பட்டதால் நிலத்தை வளப்படுத்தி உற்பத்தியைப் பெருக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பல இடங்களில் தரிசு நிலங்கள் விளைநிலங்களாக மாற்றப்பட்டன.
2. கம்பெனியாருக்கு இந்த பெரு நிலக்கிழார்கள் விசுவாசமாக மாறினர். உழைக்காமலே ஊதியம் பெற்ற அவர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஆதரவளித்தனர். போர்க்காலங்களிலும் ஆதரவளித்தனர்.
3. வரிவசூலிப்பதில் ஏற்பட்ட இடையூறுகள் இதற்குப்பின் ஆங்கிலேயர்களுக்கு இல்லை. இத்திட்டத்தால் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வருவாய் ஆண்டு தோறும் கிடைத்து வந்ததால் பொருளாதர சிக்கல் கள் ஏற்படவில்லை . மேலும் திட்டமிட்டும் செலவிடமுடிந்தது.
4. இடைக்காலங்களில் நிலத்தை அளந்து அதற்கு வரி மதிப்பீடு செய்வதற்காக செலவிடப்பட்ட செலவு மிச்சமாயிற்று. மேலும் வரி இலாக் காவில் ஆங்கில அலுவலர்களின் சேவை தேவைப்படாததால் நீதித் துறைக்கு திறமையான ஆங்கிலேயர் கிடைத்தனர்.
5. தங்கள் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகள் கல்வி, சமூக முன்னேற்றம், கலை இலக்கிய வளர்ச்சி ஆகியவற்றை ஜமீன்தார்களே கவனித்துக் கொண்டனர்.

நிரந்தர நிலவரித்திட்டத்தை சர்ஜாண்மால்காம், மார்ஷ்மேன் போன்றோர் புகழ்கின்றனர். டாக்டர்தத் (Dutt) என்பவர். ஆங்கிலேய அரசு

இந்திய மக்களுக்குச் செய்த நன்மைகளில் நிரந்தர நிலவரித்திட்டம் மிகச் சிறப்பான ஒன்றாகும். இது இந்தியாவில் காணப்பட்ட பொருளாதார சீர்கேடுகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்த திட்டம். இதனை இந்தியா முழுவதற்கும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று புகழ்கிறார்.

நிரந்தர நிலவரித்திட்டத்தின் தீமைகள் :

இந்த திட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் உழவர்களே. காரன் வாலிஸ் உழவர்களின் நலன்களைக் கவனிக்கவில்லை . அவர்கள் பெரு நிலக்கிழார்களின் தயவில் விடப்பட்டனர்.

1. ஜமீன்தார்களே அதிகலாபம் அடைந்தனர். ஜமீன்தார்களால் அதிக அளவில் வரிவிதிக்கப்பட்டது. அவர்கள் செல்வந்தர்களாயினர்.
2. நிலவரி நிரந்தரமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதால் படிப்படியாக வரக் கூடிய அதிக வருமானத்தை அரசு இழந்தது. தேவைக்கேற்ப வரியை உயர்த்த முடியவில்லை. நிலத்தின் மதிப்பு உயர்ந்து கொண்டே வந்து பொருட்களின் விலை ஏறியது.
3. உழவர்கள் ஜமீன்தார்களிடமே நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். உழவர்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் நேரடி தொடர்பு இல்லை . சுருக்கமாகக் கூறினால் இந்த திட்டம் ஜமீன்தார்களுக்கு நன்மையளித்தது. உழவர்களின் உரிமையை தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்தது. அரசியலாரின் வருமானத்தை நிலையாகக் குறைந்தது.
4. சாகுபடிக்கு கொண்டுவரப்பட்ட நிலங்களின் பரப்புக்குத் தகுந்த வாறு அரசாங்க வருமானம் உயரவில்லை.
5. ஜமீன்தார்களுக்கும் மக்களுக்கும் பகைமை தோன்றி பல ஜமீன்தார்கள் கொல்லப்பட்டனர். பஞ்சம், கொள்ளை நோய்களால் பாதிக்கப்பட்ட கிராம மக்கள் ஆதரிப்பார் அற்று கலங்கினர்.
6. ஜமீன்தார்கள் குறிப்பிட்ட நாளில் சூரியன் அமையும் முன்பு (ஞரௌளநவ ருயற) அரசாங்கக் கருவூலங்களில் பணத்தைக் கட்டாவிடல் அவர்களின் நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டு மறு ஏலம் விடப்படும் என்று

சட்டம் பிறப் பிக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர்கள் குடியானவர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து வரி வசூலித்தனர்.

காரன்வாலிஸைப் பற்றிய மதிப்பீடு :

காரன்வாலிஸ் பிரபு பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தபோதிலும் அவைகள் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் ஏற்படுத்திய சீர்திருத்தங்களின் அடிப்படை யிலேயே செய்யப்பட்டன. தன்னுடைய குணநலன்களினாலும் பிறர் ஒத்துழைப்பினாலும், தாய்நாட்டினரின் ஆதரவினாலும் நிரந்தரமான ஒரு ஆட்சி முறைக்கு அடிகோலினார் காரன்வாலிஸ். திறமையும், தூய்மையும் பொருந்திய ஆட்சிமுறையைத் தோற்றுவித்தார். இவர் நாட்டுப்பற்று மிக்க ஓர் சிறந்த ஆங்கிலேயர் என்பதில் ஐயமில்லை. நல்லொழுக்கம் நிறைந்த வாழ்க்கையையே விரும்பினார். புறப்பகட்டை அவர் விரும்பவில்லை தன்னலத்தை தியாகம் செய்து கடமையாற்றினார். பகட்டான ஆரவாரங் களை அவர் நாடவில்லை .

காரன்வாலிஸ் போற்றற்குரிய ஆற்றல் படைத்த ஒரு போர் வீரரும் ஆவார். இவரது காலத்தில் தான் மூன்றாம் மைசூர் போர் நடைபெற்றது. காரன்வாலிஸ் பிரபுவின் நிரந்தர நிலவரித்திட்டம் குறைபாடுகள் கொண்ட தாலும் சிறந்ததொரு திட்டமாகும். இவரது காலத்தில் ஆட்சிப்பணியாளர் தொகுதி (Covenanted Civil Service) ஒன்று தொடங்கப்பட்டது. இதுவே இந்திய ஆட்சிப்பணியாளர் தொகுதி (I.C.S.) ஏற்படக்காரணமாகும். எனவே தான் காரன்வாலிஸ் இந்திய ஆட்சிப் பணித்துறையின் தந்தை“ என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

காரன்வாலிஸ் இந்திய நிர்வாகத்தை ஆங்கில மயமாக்குவதில் ஆர்வம் கொண்டார். இவரது நீதித்துறை சீர்திருத்தங்கள் புகழ் பெற்றவை ஆகும். காரன்வாலிஸ் மற்றவர்கள் மீது நம்பிக்கை வைக்கும் மனதைக் கொண்டிருந்தார். அவரது கடமை உணர்ச்சியும், நிதானமான போக்கும், மற்றவர்களுடன் கலந்து ஆலோசிக்கும் தன்மையும், தன்னைவிட அனுபவத்திலும் அறிவிலும் சிறந்தவர்களின் ஆலோசனைகளை

ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையுமே அவரைச் சிறப்புறச் செய்தது - என்று ஏஸ்பைனர் (Asfinar) என்பவர் கூறுகிறார்.

சீக்கிரத்தில் பணக்காரராக வேண்டுமென்ற கம்பனியாட்களின் கொள்கைகளை ஒழித்து ஊழல்களை நீக்கிய பெருமை காரன்வாலியையே சாரும். இயற்கை அமைப்பாலோ அல்ல தட்ப வெப்பநிலையாலோ அல்லது மக்களின் பழக்க வழக்கங்களாலோ சிறிதளவு கூட இங்கிலாந் தோடு பொருந்தாத இந்தியாவை முழுவதும் ஆங்கிலமயமாக்கியது காரன்வாலிஸ் செய்த விசித்திர வேலை” - என்று கிளக் (Glug) என்பவர் கூறுகிறார்.

ஆங்கிலேய காலனித்துவ ஆட்சியில் பொருளாதார தாக்கம்

இந்தியா பண்டைய காலங்களிலிருந்து வர்த்தகம் மற்றும் வலுவான விவசாயப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாகரிகத்தின் மையமாக கொண்டுள்ளன. இந்த மகத்தான செல்வம், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக இப்பகுதியை நோக்கி படையெடுத்து வந்த படையெடுப்பாளர்களின் பொறாமைக்கு காரணமாக இருந்தது. அவர்களில் சிலர் மங்கோலியர்கள், மத்திய ஆசியர்கள், அரேபியர்கள் மற்றும் குறிப்பாக பிரிட்டிஷ்காரர்கள்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் பொருளாதார தாக்கம் பரந்தளவில் இருந்தது. பொருளாதாரம் சீரழிந்து போனதால் பிரிட்டிஷ் வருகைக்கு முன்பே, இந்தியாவின் பொருளாதாரம், உலகப் பொருளாதாரத்தில் 25 சதவிகிதத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியது. அவர்கள் புறப்படும் நேரத்தில் 1947-ல் இது 2-சதவீதமாக குறைக்கப்பட்டது.

கிழக்கிந்திய நிறுவனம், தற்போதுள்ள ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அரசர்களை ஈர்க்கும் வகையில் பல்வேறு பொருட்களையும் சேவைகளையும் பயன்படுத்தி இந்தியாவில் தமது பொருளாதார

வேர்களை அமைத்துக் கொண்டது. இரண்டு பத்து ஆண்டு கால காலனித்துவ ஆட்சியை பல்வேறு வழிகளில் பாதித்தது. பிரிட்டிஷ் இவர்த்தகம் மற்றும் வணிகத்தை உறுதி செய்தது. பெரும்பாலும் இ பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள் இந்தியாவின் ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

காப்புவரிகள் மற்றும் பிற குற்றச்சாட்டுகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. பிரிட்டிஷ்காரர்கள் ஏறக்குறைய எல்லா வகையான வணிக கட்டுப்பாட்டையும் கொண்டிருந்தனர். இவ்விதம் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் வருகையால் இந்திய தொழிற்சாலைகளின் ஓட்டுமொத்த அமைப்பும் மாறியது.

ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலும் அதற்கென சொந்த வரலாறு உள்ளது.

வங்காளத்தில் சணல் தொழில் நிறுவப்பட்ட அதே நேரத்தில் பருத்தி தொழிற்சாலையின் அஸ்திவாரம் மேற்கு இந்தியாவில் அமைக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில் தொழிற்சாலைகள் இந்தியர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டன.

ஆனால் இ காலனித்துவ ஆட்சியில் அதிகாரம் பிரிட்டிஷின் கைகளுக்கு மாறியது.

இந்தியாவின் மொத்த விற்பனை நிலவரமும் மாற்றப்பட்டது. இந்தியாவில் இருந்து கச்சாப் பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்து இந்திய சந்தையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை இறக்குமதி செய்ய வேண்டும் என்பது தான் காலனித்துவ அரசின் தற்போதைய நோக்கமாக இருந்தது. இது இந்தியப் பொருளாதாரத்தையும், இந்திய கூலித் தொழிலாளர்களையும் மிகப் பெரும் அளவில் சுரண்டியது.

இந்திய சந்தையும் காலப்போக்கில் பெரும் கட்டமைப்பு மாறுதலைக் கண்டது.

பிரிட்டிஷின் வெற்றி இந்தியாவில் ஒரு தீர்மானமான மற்றும் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் முழு காலப்பகுதியிலும் (1757–1947), இந்திய பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியலின் எந்தவொரு அம்சமும் சிறப்பாக மாறவில்லை அல்லது மோசமடையவில்லை. ஆரம்பகால தேசியவாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட செல்வக் கோட்பாட்டின் வடிகால் பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் விளைவுகள் இரண்டையும் கொண்டது. 1919 மற்றும் 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசின் சட்டம், நெடுஞ்சாலையில் முன்னணி இரண்டு மைல்கர்கள் என்று முழு பொறுப்புடைய அரசாங்கத்தால் கருதப்பட்டது. சமூக, மத சீர்திருத்தங்களின் அடிப்படையில், இந்திய சமூக சீர்திருத்தவாதிகளின் ஆதரவால் பல சீர்திருத்தங்களை பிரிட்டிஷ்காரர்கள் மேற்கொண்டனர். சமூக, மத சீர்திருத்தங்களை விவாதிப்பதன் மூலம் நாம் இந்த அலகை தொடங்குவோம்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பொருளாதார தாக்கம் பின்வருமாறு:

விவசாயத்தை வர்த்தகமயமாக்குதல்: புதிய முறையின் கீழ், விவசாயமானது சந்தைக்கு உற்பத்தி செய்து, போக்குவரத்தின் வழிகளை சீரான முறையில் மேம்படுத்தி, வர்த்தக மூலதனத்தின் செயற்பாடுகளை விரிவுபடுத்துகிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் அதிகபட்ச பண வரவை நிறைவேற்றும் நோக்குடன் அவர் இவ்வாறு செய்தார். முதன்மையாக நிலவரி மிகவும் உயர்வாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த மாநிலத்திற்கு நிலவரி செலுத்த வேண்டும். இதன் மூலம் விவசாயிகளுக்கு சிறப்பான பயிர்களை வளர்க்க வழிவகுத்தது. இவ்வாறாக, கிராமங்கள் தோறும் உள்ள ஒரு விவசாய

பயிரான பருத்தி, சணல், கோதுமை, கரும்பு, எண்ணெய்-விதைகள், அவரி, அபின் போன்ற பயிர்ச்செய்கை போன்ற விவசாயப் பயிர் சாகுபடிக்காக, கிராமங்களில் உள்ள இனக்குழுக்கள் மட்டுமே முழுமையாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன.

மேலும், வர்த்தகமயமாக்கல் விவசாயி தனது தயாரிப்புகளின் விற்பனையை நடுத்தரர் மீது, அதாவது, வணிகர் மீது வைத்திருந்தார். வணிகர், அவரது உயர்ந்த பொருளாதார நிலைப்பாட்டின் மூலம் விவசாயிகளின் வறுமையை முழுமையாகப் பயன்படுத்தினார். ஏழை விவசாயி பொருளாதார இருப்பு இல்லாத நிலையில், அரசின் வருவாயைக் எதிர்கொள்ளவும், மேலும் அறுவடை நேரத்தில் தனது உற்பத்திப் பொருளை நடுத்தர மனிதனுக்கு விற்க வேண்டியிருந்தது. இந்த பரிவர்த்தனை, அவர் காத்திருக்க முடியுமா என்றால் விவசாயிகளுக்கு மிகக் குறைவான தொகையை அவர் வைத்திருப்பார். இவ்விதம் நடுத்தரவர்க்கம் இலாபத்தில் பெரும் பங்கை ஈட்டியது.

கிராமப்புற கடன்களின் வளர்ச்சி: பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இந்திய விவசாய கடனாளியின் முற்போக்கான அதிகரிப்பு இருந்தது. இதுதசாப்தத்தில் இருந்து பத்தாண்டு வரை வீழ்ச்சியடைந்தது. 1880-ம் ஆண்டு கிராமப்புறக் கடன்பாடு, அத்தகைய ஒரு வடிவியல் விகிதத்தில் உயர்ந்தது, நிலம் வாங்கும் வகுப்புகளில் மூன்றில் ஒரு பகுதி ஆழமாகவும், பிரிக்கமுடியாத கடனுக்காகவும், குறைந்தபட்சம் சமமான விகிதமும் கடனாக உள்ளன, ஆனால் தங்களை மீட்கும் சக்திக்கு அப்பால் இல்லை. கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கு மிக முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று 75 சதவிகிதத்திற்கு மேலான விவசாயிகள் நிலத்திலிருந்து குறைந்த பட்ச வாழ்வாதாரத்தைக் ஈட்ட முடியவில்லை என்பதாகும்.

புதிய முறையின் கீழ் நிலம் விற்பனைசெய்யக்கூடிய பொருளாக மாறியது. விவசாயி தனது நிலத்தை அடமானம் வாங்கவோ அல்லது விற்கவோ சுதந்திரத்தை கொடுக்கும்போது, கடனாளியின் நிலத்தை கைப்பற்ற விவசாயிகளின் சுதந்திரத்தை கொடுத்தார். புதிய பொருளாதார சூழல்களினால் வறுமை நிலைமைகளில், அதிக நிலங்கள் அவருக்குக் கடனாக மாற்றுவதற்கு பணம் அனுப்பப்பட்டன. இந்திய விவசாயிகளின் பாரியளவிலான அபகரிப்பு, காணாமல்போன நிலப்பிரபுத்துவத்தின் பரந்த வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது. கிராமப்புற கடன்சுமை என்ற நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருந்தது. அந்த மாகாணம் நிறுவனத்தின் ஆட்சிக்கு கீழ் வந்த பின்னர், மலபார் பகுதியில் உள்ள மொப்லாக்கள், பல தசாப்தங்கள் கிளர்ச்சிக்கு இட்டுச் சென்றது.

விவசாயிகளின் வறுமை: 19-ஆம் நூற்றாண்டில் வறுமைக்கும் விவசாயத்தின் சீரழிவுக்கும் வழிவந்ததால்இ உயர் வருவாய் கோரிக்கை பேரழிவிற்கு வழிவகுத்தது. இது விவசாயிகளுக்கு பணத்தை கடனாளியின் பிடியிலிருந்து விழ வைத்தது. விவசாயி பணத்தை செலுத்த முடியவில்லை என்றால், அவரது நிலம் விற்கப்படும். கடன் வழங்குபவர்கள், வியாபாரிகள், பணக்கார விவசாயிகள் மற்றும் பிற பணக்கார வகுப்புகளுக்குள் நுழைந்தனர். வளர்ந்து வரும் வணிகமயமாக்கல், விவசாயிகளை சுரண்டுவதற்கும் பணத்தை கடன் வாங்குபவருக்கும் உதவியது.

விவசாயிகள் அறுவடைக்குப் பிறகு தனது விளை நிலங்களை விற்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். எவ்வளவு விலை கொடுக்க முடியுமோ அந்த நேரத்தில், அரசு ஜமீன்தாரின் கோரிக்கைகளையும் பணத்தடையையும் அவர் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. விவசாயத்தின் மீது மக்கள்தொகை அழுத்தம் அதிகரித்ததால், பெரிதும் எடை

அதிகரித்ததால் மேற்கண்ட காரணிகளில் சேர்க்கப்பட்டது. வேளாண்மையில் குறைந்த மகசூல் கிடைப்பதன் விளைவாக விவசாயம் மோசமாகி, விவசாயத்தின் அதிக அளவு நிலவரி தேவைப்படுகிறது. நில வருவாயின் வளர்ச்சி, அதிகரித்து வரும் கடன்சுமை, பயிர்ச்செய்கை ஆகியவற்றை குறைத்தல் போன்ற பணிகள் தொடங்கின. ஒரு காலத்தில் விவசாயம் உலகம் முழுவதும் நவீனமயமாக்கப்பட்டு வந்தது. இந்திய விவசாயம் தொழில்நுட்ப ரீதியாக தேக்க நிலையில் இருந்தது. மேலும், பஞ்சத்தின் தாக்கம் அதிகரித்தது. வறட்சி அல்லது வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்படும் போதெல்லாம் பல கோடி மக்கள் இறந்தனர்.

பாரம்பரிய பொருளாதாரத்தின் இடையூறு மற்றும் கலைஞர்களின் சரிவு மற்றும் கைவினைஞர்கள்: பாரம்பரிய கைவினைத் தொழிலைப் பற்றியும், கலைப் பொருள்களின் உற்பத்தி பற்றியும் கவலைகொண்டிருந்த நிலையில், இந்தியா ஏற்கனவே உலகின் பிற நாடுகளை விட முன்னேறி இருந்தது. 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரை இந்தியாவின் பொருளாதார நிலைமை ஒப்பீட்டளவில் மேம்பட்டதாகவும், இந்திய உற்பத்தி முறைகள் மற்றும் தொழில்துறை வணிக அமைப்பின் உலகின் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் இருப்பவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியும். நூற்பு மற்றும் நெசவு மற்றும் பிற கைவினைப் பொருட்கள் மில்லியன் கணக்கான ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பினை வழங்கியிருந்தது. இந்த கைவினைப்பொருட்கள் இந்தியாவில் ஒரு துடிப்பான பொருளாதாரத்தை வழங்கின. ஆனால் இ கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் கொள்கைகள் வெளிநாட்டுச் சந்தைகளை போலல்லாமல் உள்நாட்டு வழக்கங்களையும், போக்குவரத்துத் தீர்வையும் கொண்ட ஒரு அமைப்பு முறையின் மூலம் உள்நாட்டு சந்தைகளையும் பறிகொடுத்தது. மேலும்,

அன்னிய உற்பத்தி பெருமளவு இறக்குமதியால் இந்தியத் தயாரிப்புகளின் விற்பனையில் ஒரு செங்குத்தான சரிவு ஏற்பட்டது. புதிய தொழிற்சாலைகள் தனது இடத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில், பாரம்பரியத் தொழில்கள் சரிந்து வருவது நாட்டின் பொருளாதார வாழ்க்கையை மோசமாக்கியது. இதனால்,

லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்தனர். இந்தத் தொழிலாளர்கள் விவசாயத்தின் மீது மற்ற வேலை வாய்ப்புகளில் விழுந்தனர். வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவை ஒரு தோட்டமாக வைத்து பிரிட்டிஷ் கப்பல்களில் முகவர்கள் மூலம் அனுப்பிவைக்க வேண்டும் என்று பார்த்தார்கள். பிரிட்டிஷ் தொழில் திறனிலும், மூலதனத்திலும், பிரிட்டிஷ் வர்த்தகர்களின் சார்பாக, இந்தியாவிலும் பிற இடங்களிலும் உள்ள பிரிட்டிஷ் நிறுவனங்களுக்கு மீண்டும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட வேண்டும்.

உள்நாட்டு தொழிற்சாலைகள் வீழ்ச்சிக்கான மற்றொரு காரணம், இந்திய உற்பத்தியாளர்களின் சந்தை தடைகள் மற்றும் மிக உயர்ந்த காப்புவரிகள் மூலம் படிப்படியாகக் குறுகி, இந்திய சந்தைகள் பிரிட்டிஷ் உற்பத்திப் பொருட்களை அதிக அளவில் விரிவுபடுத்தின.

போட்டி பயம்: மற்றொரு காரணம் இந்தியத் தொழில்கள் எதிர்கொண்ட போட்டியாகும். ஆங்கிலேயர் வருகைக்கு முன், இந்தத் தொழில்களில் போட்டி குறித்த அச்சம் ஏற்படவில்லை. எனவே, இந்தியாவில் உற்பத்தி தொழில்நுட்பத்தை தொடர் அடிப்படையில் தரம் உயர்த்துதல் என்பது, ஐரோப்பாவில் இந்திய தயாரிப்புகளைப் போட்டித்தன்மையை குறைவாக உள்ளது போலாகும். இதன் காரணமாக இந்தியாவில் தொழில்மயமாக்கல் நடைமுறையில் இருந்தது.

விவசாய வாழ்க்கையில் மாற்றங்கள்: விவசாயிகளின் நிலை பல காரணிகளால் பாதிக்கப்பட்டது. முதலாவதாக, போருக்கு பயன்படுத்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் அமைதியான நிலைமைகள் ஏற்பட்டு, இயற்கை வளத்தைக் கொண்ட நிலையான மக்கள் தொகை அதிகரித்திருந்தது. இது பிரிட்டிஷ் உற்பத்தியாளர்களின் இறக்குமதியால் விளைந்த குடிசைத் தொழில்களை அழிப்பதன் மூலம், நிலத்தின் அழுத்தத்தை அதிகரிக்க வழிவகுத்தது. நில உடைமையின் சராசரி அளவு குறைக்கப்பட்டது. இரண்டாவதாக, வருவாய் முறைமைகள் விவசாயிகளை பெரிதும் அழுத்தின. மூன்றாவதாக, சட்ட நீதிமன்றங்கள் நிறுவுதல், தகவல் பரிமாற்றத்தின் முன்னேற்றம், பிரிட்டிஷ் பொருட்கள் அதிகரித்தல் போன்றவை கிராமப்புறப் பகுதிகளில் தலையீடு செய்வதை படிப்படியாக அதிகப்படுத்தியது.

இந்த நிகர முடிவுகள் படிப்படியாக பொருளாதார தன்னிறைவு காரணமாக, கிராமத்திலுள்ள முதியவர்களிடம் இருந்து அரசின் முகவர்கள் வரை படிப்படியாக அதிகார மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அவர்கள் படிப்படியாக கிராமப்புற வாழ்க்கையின் தீவிர சமூக பொருளாதார மாற்றத்திற்கு இட்டுச் சென்றது.

கிராம சமூகங்களின் சிதைவும் இந்திய நடுத்தர வர்க்கத்தின் தோற்றமும்: இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களால் நிறுவப்பட்ட நிலவரி முறை, விவசாய மக்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்த அந்த பண்டைய சமூக கட்டமைப்பை உடைத்தெறிய வழிவகுத்தது. கிராமப்புற சமுதாயத்தின் வெவ்வேறு கூறுபாடுகளைப் பிணைத்திருந்த சமூகப் பிணைப்புகள் முறிந்திருந்தன.

ஒத்துழைக்கும் போட்டிக்கு மாற்றப்பட்டது. கிராமத்தின் கூட்டு வாழ்க்கை, தனிமனித வாதத்திற்கு வழி அளித்தது. விவசாய உற்பத்தியானது, கிராம மக்களின் தேவைகளுக்கு பதிலாக, வெளிச்

சந்தைகளின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பின்பற்றப்பட்டது. வெளிநாட்டு இறக்குமதிக்கு கிராமங்கள் உள்ளதால், கிராம கைவினைக் கலன்கள், தொழிற்சாலைகளுக்கு கொடிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

வெளிநாட்டு மூலதன வளர்ச்சியும், இந்தியாவில் நவீன தொழில்களின் எழுச்சி: காலவரிசைப்படி, இண்டிகோ, தேயிலை மற்றும் காபி தோட்டத் தொழில்கள் இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தப்படுபவை ஆகும். அவர்கள் பிரத்தியேகமாக ஐரோப்பிய உரிமைத்துவத்தில் இருந்தனர். நவீன இயந்திர இயக்கங்களை முற்றிலும் நம்பியிருக்கவில்லை. இந்தியாவில் நவீன எந்திரங்கள் மற்றும் 1850-இன் பருத்தி ஜவுளி, சணல், நிலக்கரி சுரங்க தொழிற்சாலைகள் ஆகியவற்றின் நுழைவு இந்தியாவில் தொடங்கப்பட்டது. இவ்விரு புலங்களும் முதன்மையாக ஐரோப்பிய மூலதனத்தைப் பாதுகாப்பவை. இந்த போக்கு ஒரு சார்பு மற்றும் வளர்ச்சியடையாத காலனித்துவ பொருளாதாரத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் மூலதன முதலீடுகளின் தனிப்பெரும் பொருளை ரயில்வே உள்ளடக்கியிருந்தது. ஆனால் அதன் பெரும்பகுதி ஆபத்தில் தனியார் முதலீட்டின் மூலம் இந்திய வரி செலுத்துபவர்கள் உள்ளனர். ரயில்வே கருவிகளின் பெரும்பகுதி இங்கிலாந்தில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டு, சுமார் 90 சதவீதம் மேலான ரயில்வே பதவிகளில் ஆங்கிலேயர்களால் ஆளப்பட்டன. ரயில்வே மூலம் உருவாக்கப்பட்ட வருமானத்தின் கணிசமான பகுதி தோட்டங்களில், சுரங்கங்களில், வங்கி, காப்பீடு, கப்பல், சணல் ஆலைகள், முதலியவற்றில் மற்ற தொழில்துறை முதலீடுகள் வெளியேற்றப்பட்டன. 1914-க்கு முன்னர் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் மூலதன முதலீடுகளில் கிட்டத்தட்ட 97% அரசு திட்டங்கள் (இரயில்வே, சாலைப் போக்குவரத்து போன்றவை), தோட்டத் தொழில் (ஊ, காபி, ரப்பர் போன்றவை) பணிகள் முடிவுற்றதை

நோக்கி திருப்பிவிடப்பட்டுள்ளதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (வங்கிகள், காப்பீட்டு நிறுவனங்கள் போன்றவை). இந்தியாவில் உள்ள வெளிநாட்டு வங்கிகள் மொத்த வங்கி வைப்புத் தொகையில் ஏறக்குறைய நான்கில் மூன்று பங்குகளை கொண்டிருந்தன. பல பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் தங்கள் துணை நிறுவனங்களை இந்தியாவில் செயல்படுத்தி, இந்திய பொருளாதாரத்தின் ஒவ்வொரு துறையிலும் ஊடுருவின. இவ்வாறாக, பிரிட்டிஷ் நிதி மூலதனத்தின் முன்னோக்கான கட்டுப்பாடு, இந்தியாவில் தடையற்ற தொழில்துறை வளர்ச்சி மற்றும் பொதுவான பொருளாதார வளர்ச்சியை கொண்டிருந்தது. ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக இந்திய தேசியவாத இயக்கம் நாட்டின் விரைவான தொழில்துறை வளர்ச்சி, இந்திய மக்களின் பெளதிக, சமூக, பண்பாட்டு முன்னேற்றத்திற்கான பிரிட்டிஷ் நிதி மூலதனத்தின் அணுகுமுறை மற்றும் அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பற்றி மிகவும் விமர்சிக்கப்பட்டது.

இந்தியாவின் வர்த்தக கட்டமைப்பில் மாற்றம்: இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் வணிகம் விரிவாக்கப்படுவது இந்திய வர்த்தகத்திற்கும் தொழிற்சாலைக்கும் இடையூறாக மட்டுமல்ல, இந்தியாவின் வர்த்தக கட்டமைப்பை தீவிரமாக மாற்றியது. பிரிட்டிஷ் இறக்குமதியை இலவசமாக அல்லது கடனாளிகளுக்கான கட்டணமாக இந்தியா ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, அதே நேரத்தில் இங்கிலாந்தில் அதிகமான இறக்குமதி வரிகளுக்கு இந்திய தயாரிப்புகளை தொடர்ந்து உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. 18-ம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் உலகின் பிரதான உற்பத்தியாளராகவும், ஏற்றுமதியாளராகவும் இந்தியா, அடுத்த நூற்றாண்டில் வெளியுறவு உற்பத்தி நிறுவனங்களின் மிகப் பெரிய நுகர்வோர், பருத்தி ஜவுளி முக்கிய பொருட்களாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டது. பட்டு மற்றும் கம்பளி துணிகள், இயந்திரங்கள், உலோக உற்பத்தி ஆகியவை

இந்தியாவிற்குள் இறக்குமதி செய்யும் சில சரக்குகளாக இருந்தன. (இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களுடன் இந்தியத் தொழிலை அழித்தது). கைவினைஞர்களின் வருமானத்தை இழந்து, உழைப்புக்கான வேலை வாய்ப்புகள் குறுகின.

மறுபுறம், பருத்தி, பட்டு, உணவு தானியங்கள், அபின், அவரி, சணல் ஆகியவை அடங்கிய ஏற்றுமதிகள், தனது விவசாய உபரிநிலத்தைக் கண்டதோடு, கச்சாப் பொருள்களின் விலைகளை உயர்த்தியது. எதிர்கால விவசாயப் பற்றாக்குறையும் பஞ்சமும் அதற்கு அடித்தளம் போட்டது. அது அடுத்த 100 ஆண்டுகளில் நாட்டை தங்கள் பிடியில் வைத்துள்ளது.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நில வருவாய் அமைப்புகள்

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு நில வருவாய் மிக முக்கியமான வருமான ஆதாரங்களில் ஒன்றாகும் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் மூன்று வகையான நில வருவாய்க் கொள்கைகள் இருந்தன .

இந்தியாவில் மூன்று முக்கிய வகையான நில உரிமை முறைகள் இருந்தன, அவை:

- I. ஜமீன்தாரி அமைப்பு
- II. மஹால்வாரி அமைப்பு
- III. ரியோத்வாரி அமைப்பு

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நில வருவாய் அமைப்புகள்

காலனித்துவத்திற்கு முந்தைய காலத்தில் , இந்தியப் பொருளாதாரம் முக்கியமாக விவசாயம் சார்ந்ததாக இருந்தது மற்றும் மக்களின் முதன்மைத் தொழிலாக விவசாயம் இருந்தது பிரிட்டிஷ் வெற்றியாளர்கள் அதிகபட்ச பொருளாதார நன்மைகளைப் பெற முயன்றனர், எனவே மாநிலத்தின் முக்கிய

வருமான ஆதாரமாக நில வருவாயை நம்பியிருக்க வேண்டியிருந்தது .
பிளாசி போருக்குப் பிறகு, ஆங்கிலேயர்கள் வங்காள மாகாணத்தில் இருந்து
வருவாய் வசூலிக்கும் உரிமையைப் பெற்றனர் .

அனைத்து நிலங்களும் இறையாண்மைக்கு சொந்தமானது என்று
கருதி, முதல் நில வருமான தீர்வு வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸால்
அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது . அவர் அறிமுகப்படுத்திய மாற்றங்கள் பின்வருமாறு :
அதிக விலைக்கு வாங்குபவருக்கு நிலத்தை ஏலம் விடுதல் .

பழைய ஜமீன்தார்கள் குடும்பங்கள் தூக்கி எறியப்பட்டு, வருடாந்திர
குடியேற்றம் ஐந்தாண்டுக்கு மாற்றப்பட்டு (ஐந்தாண்டுக்கு ஒருமுறை)
மீண்டும் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பியது.

EIC இன் ஆரம்பகால நிர்வாகிகள் , நிறுவனம் முழு பொருளாதார
வாடகைக்கும் உரிமையுடையது என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில்
செயல்பட்டது, இது விவசாயத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது பெரிய பகுதிகள் .

பயிர்ச்செய்கை இல்லாமல் போய்விட்டன, பஞ்சம் அடிக்கடி ஏற்பட்டது .
நிலத்தின் வருமானத்திற்கான அதிகப்படியான தேவை எதிர்விளைவாகக்
காட்டப்பட்டுள்ளது இந்த பாதகமான சூழ்நிலை இந்தியாவில் நில

. உரிமையை பரிசோதிக்க கொள்கை வகுப்பாளர்களை கட்டாயப்படுத்தியது
ஜமீன்தாரி அமைப்பு ஜமீன்தாரி முறையானது முதன்முறையாக 1793 ஆம்
ஆண்டு கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவால் நிரந்தரக் குடியேற்றத்தின் மூலம்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, இது நிரந்தரமாக இருக்கும் உறுப்பினர்களுக்கு
நிலையான வாடகை அல்லது உண்மையான விவசாயிகளுக்கு எந்த

உரிமையும் இல்லாமல் நில உரிமைகளை நிர்ணயித்தது

ஜமீன்தாரி முறையில் , ஜமீன்தார் என்று அழைக்கப்படும் இடைத்தரகர்களால் நில வருவாய் விவசாயிகளால் வசூலிக்கப்பட்டது . ஜமீன்தார்களால் சேகரிக்கப்பட்ட வருவாயில் அரசாங்கத்தின் மொத்த பங்கு 10/11 ஆக இருந்தது , மீதமுள்ள தொகை ஜமீன்தார்களுக்கு செல்கிறது . ஜமீன்தாரி முறை மேற்கு வங்காளம், பீகார், ஒடிசா, ஆந்திரப் பிரதேசம் , உத்தரப் பிரதேசம் மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களில் மிகவும் பரவலாக இருந்தது.

நிரந்தர தீர்வு ஒப்பந்தம்

ஜமீன்தார்களின் நிரந்தர நில வருவாய் தீர்வு நிலத்தின் நிரந்தர உரிமையாளர்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு , ஆண்டு வருவாயில் சுமார் 89 சதவீதத்தை அரசுக்கு செலுத்த அறிவுறுத்தப்பட்டது மற்றும் அவர்களின் பங்கின் ஒரு பகுதியாக 11 சதவீத வருவாயை அனுபவிக்க அனுமதிக்கப்பட்டது. ஜமீன்தார்களும் அந்தந்தக் களங்களின் விஷயத்தில் உள் விவகாரங்களில் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்ற மேலாதிக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர்.

ஜமீன்தாரி முறையின் அம்சங்கள்

- ஜமீன்தார்கள் நிலத்தின் பரம்பரை உரிமையாளராக அங்கீகரிக்கப்பட்டு வாரிசுரிமையைப் பெற்றனர்.
- நில உரிமையாளர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி நிலத்தை விற்கலாம் அல்லது மாற்றலாம்.
- குறிப்பிட்ட நாளில் அரசுக்கு குறிப்பிட்ட வருமானத்தை செலுத்தும் வரை நில உரிமையாளரின் சொத்து இருக்கும். பணம்

கொடுக்காவிட்டால், அவர்களின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு , நிலம் ஏலம் விடப்படும்.

- நில உரிமையாளர்களுக்கு செலுத்த வேண்டிய தொகை ஒரு நிலையான தொகை. இது எதிர்காலத்தில் (என்றென்றும்) அதிகரிக்காது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.
- ஆங்கிலேயர்களுக்கு 10/11 வருவாயும் ஜமீன்தாருக்கு 1/11 வருவாயும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகை. இந்த வரி விகிதம் இங்கிலாந்தை விட அதிகமாக இருந்தது.
- ஜமீன்தார் குத்தகைதாரருக்கு வழங்கப்பட்ட நிலத்தையும் ஜமீன்தார் செலுத்த வேண்டிய வாடகையையும் விவரிக்கும் காப்புரிமையையும் கொடுக்க வேண்டும்.
- விவசாயிகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு இந்திய நிலப்பிரபுக்களின் தோள்களில் விழுந்தது.
- இந்த ஏற்பாட்டின் நிரந்தர தன்மை காரணமாக , அனைவருக்கும் பாதுகாப்பு உணர்வு இருந்தது. நிறுவனம் எவ்வளவு ஈட்டுகிறது . உரிமையாளருக்கும் தொகை உறுதி . என்பது தெரிந்தது எல்லாவற்றிற்கும் .செய்யப்பட்டது.மேலாக, விவசாயிகளும் குளம்புக்கு பதிலாக தங்கள் சொத்தை நம்பியிருந்தனர் , மேலும் அவர்கள் எவ்வளவு வாடகை செலுத்துவார்கள் என்பது தெரியும்.

ரயத்வாரி அமைப்பு

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நில வருவாய் முறையின் மூன்று முக்கிய முறைகளில் ரைத்வாரி அமைப்பு ஒன்றாகும் . ஜமீன்தாரி மற்றும் நிரந்தர குடியேற்ற அமைப்புகளைப் போலல்லாமல் ,

ஜமீன்தார்கள் போன்ற இடைத்தரகர்களைப் பயன்படுத்தியது , ரியோத்வாரி அமைப்பு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கும் விவசாயிகளுக்கும் (ரியாட்ஸ்) இடையே நேரடி உறவை ஏற்படுத்தியது.

Ryotwari அமைப்பு முதன்மையாக மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் பிரசிடென்சியில் செயல்படுத்தப்பட்டது மற்றும் நில வருவாய் சேகரிப்பு , விவசாய நடைமுறைகள் மற்றும் இந்திய சமூகத்தின் சமூக பொருளாதார கட்டமைப்பு ஆகியவற்றில் நீண்டகால விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது.

Ryotwari அமைப்பின் பின்னணி

பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் நிரந்தர குடியேற்றத்திற்கு மாற்றாக ரைட்வாரி முறையை அறிமுகப்படுத்தியது. இது அதன் திறமையின்மை மற்றும் ஜமீன்தார்களால் விவசாயிகளை சுரண்டுவதற்கு விமர்சிக்கப்பட்டது. இந்த அமைப்பின் பெயர் ரையாட் என்ற வார்த்தையிலிருந்து வந்தது , இது ஆங்கிலேயர்களால் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயப்படுத்தப்பட்ட அரபு வார்த்தையான ra'yah , இது ஒரு விவசாயி அல்லது விவசாயி என்று பொருள்படும்.

- **Ryotwari அமைப்பின் முன்னோடி தாமஸ் :**
முன்ரோ மற்றும் கேப்டன் அலெக்சாண்டர் ரீட் , 1792 இல் புதிதாகக் கைப்பற்றப்பட்ட மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் பாரமஹால் பகுதியை நிர்வகிப்பதற்கு அனுப்பப்பட்டவர்கள் , கிராமங்களில் இருந்து நேரடியாகச் சேகரித்து ஒவ்வொரு கிராமமும் செலுத்த வேண்டிய தொகையைத் தீர்மானிக்கும் முறையை வகுத்தனர்.
- **மன்ரோ 1820 இல் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் ஆளுநரானபோது , அவர் ரியத்வாரி அமைப்பை நிறுவினார்.**

- Ryotwari முறையின் பின்னணியில் உள்ள நியாயம் : இந்த முறையைப் பின்பற்றுவதற்கு நிறுவனத்தின் முக்கியக் காரணம் , இது மற்ற எந்த அமைப்பையும் விட அதிக வருவாயை ஈட்டியது , ஏனெனில் எந்த இடைத்தரகர்களும் இல்லை , மேலும் சாகுபடியாளரிடமிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட அனைத்தும் நேரடியாக அரசாங்கத்திற்குச் சென்றது.
- பரவல் : மன்ரோ மொத்த உற்பத்தியில் மூன்றில் ஒரு பங்காக வரியைக் குறைத்து , நிரந்தரத் தீர்வு இருந்த இடங்களைத் தவிர , மெட்ராஸ் பிரசிடென்சி முழுவதும் இந்த முறையை விரிவுபடுத்தினார்.
- இது பின்னர் பம்பாய் பிரசிடென்சி (1818) மற்றும் பெரார் , கிழக்கு வங்காளம், அசாம் மற்றும் கூர்க் போன்ற பகுதிகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது .
- Ryotwari அமைப்பின் முன்னேற்றம்: 1836 இல், Wingate மற்றும் Goldsmith Ryotwari அமைப்பை மேம்படுத்தினர் .1865 வாக்கில், இந்த மாற்றியமைக்கப்பட்ட மதிப்பீடு தக்காணத்தின் பெரும்பகுதியை உள்ளடக்கியது.
- ஒவ்வொரு துறையும் அதன் மண் மற்றும் இருப்பிடத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும்.
- நில வருவாய் சிறிதளவு குறைக்கப்பட்டது, மேலும் மதிப்பீடுந்த நிலம் சில விற்பனை மதிப்பைப் பெற்றது.

Ryotwari சிஸ்டம் அம்சங்கள்

டேவிட் ரிக்கார்டோவின் வாடகைக் கோட்பாடு
உள்ளிட்ட பயன்பாட்டுக் கொள்கைகள் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ்
கொள்கை முடிவுகளை வடிவமைக்கத் தொடங்கியபோது ரைட்வாரி அமைப்பு
உருவாக்கப்பட்டது . ரயோட்வாரி அமைப்பு பின்வரும் அம்சங்களை
உள்ளடக்கியது:

- உரிமை உரிமைகள் :Ryotwari அமைப்பின் கீழ், நில உரிமை மற்றும்
ஆக்கிரமிப்பு உரிமைகள் நேரடியாக ரைட்களுக்கு
(பயிரிடுபவர்களுக்குக் கப்பட்டது வழங் (.அவர்கள்
வைத்திருக்கக்கூடிய நிலத்தின் அளவு மீது எந்த கட்டுப்பாடுகளும்
இல்லை அவர்கள் விரும்பியபடி தங்கள் நிலத்தை
கையகப்படுத்தவோ, மாற்றவோ அல்லது விற்கவோ சுதந்திரம்
இருந்தது.
- நேரடி வரிவிதிப்பு :பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு நேரடியாக
வரி செலுத்தும் பொறுப்பை ரயோட்கள் கொண்டிருந்தனர்
மதிப்பிடப்பட்ட நில உற்பத்தியில் 45% முதல் 55% வரை வரி விகிதம்
இருந்தது .
- மாறக்கூடிய வருவாய் : வருவாய் தேவை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை
மற்றும் உண்மையான விவசாய உற்பத்திக்கு ஏற்ப
சரிசெய்யப்படலாம், உற்பத்தி அதிகரித்த காலங்களில் அதிக
வரிகளை அனுமதிக்கும்.
- நிரந்தரமற்ற தீர்வு : நிரந்தர தீர்வு போலல்லாமல், ரியோத்வாரி
அமைப்பு சரி செய்யப்படவில்லை ; இது காலப்போக்கில் வருவாய்

கோரிக்கைகளை மறுமதிப்பீடு செய்து மாற்றியமைக்க அரசாங்கத்தை

அனுமதித்த காலமுறை திருத்தத்திற்கு உட்பட்டது

- **சாகுபடி தேவைகள்** : எந்த நிலத்தை பயிரிட வேண்டும் என்பதை கோட்பாட்டளவில் ரைட்ஸ் சுதந்திரமாக இருந்தபோதிலும் , நடைமுறையில், அவர்கள் பெரும்பாலும் விவசாயம் செய்ய விரும்பாவிட்டாலும் அல்லது செய்ய முடியாமல் போனாலும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்.
- **தரிசு நிலப் பயிர்ச்செய்கை** : ரயோத்வாரி முறையானது அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள தரிசு நிலத்தில் பயிரிட அனுமதித்தது. அதில் கிடைக்கும் வருமானம் அரசாங்கத்துடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் என்ற நிபந்தனையுடன்.
- **நிலம் அபகரிப்பு** : ரயோட்ஸ் உரிய வருவாயை செலுத்தத் தவறினால், அதிகாரிகள் அவர்களின் நிலத்தை பறிமுதல் செய்யலாம்.

Ryotwari அமைப்பின் குறைபாடுகள்

Ryotwari அமைப்பு, நில வருவாய் சேகரிப்பை எளிமையாக்கும் அதன் நோக்கங்கள் இருந்தபோதிலும் , பல குறிப்பிடத்தக்க சவால்களை எதிர்கொண்டது. இந்த குறைபாடுகள் அமைப்பின் செயல்திறனை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியது மற்றும் விவசாயிகளுக்கு தீங்கு விளைவித்தது.

- **அதிக வருவாய் தேவைகள்** : Ryotwari அமைப்பு பெரும்பாலும் அதிக வருவாய் கோரிக்கைகளை விதித்தது, சில சமயங்களில் உற்பத்தியில் 50-60% வரை, இது ryots மீது பெரும் நிதிச்சுமையை ஏற்படுத்தியது.

- பணம் கொடுப்பவர்களால் சுரண்டல் : அதிக வரி காரணமாக , பல ரயோட்கள் கடனாளிகளிடமிருந்து கடன் வாங்க வேண்டியிருந்தது , இது கடன் மற்றும் சுரண்டலின் சுழற்சிக்கு வழிவகுத்தது வரி செலுத்தத் தவறினால் வெளியேற்றம் ஏற்படலாம்
- நில பாதுகாப்பின்மை : ரயோட்கள் நில உரிமையாளர்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டாலும், அவர்களின் உரிமையானது அவர்கள் வரி செலுத்தும் திறனின் மீது நிபந்தனையாக இருந்தது பணம் செலுத்தத் தவறினால் அவர்களின் நிலம் இழக்க நேரிடும், இது பரந்த நிலமின்மை மற்றும் விவசாயிகளிடையே பாதுகாப்பின்மைக்கு வழிவகுக்கும்.
- ஊழல் மற்றும் லஞ்சம் : வரி வசூல் செயல்முறை கடுமையானது மற்றும் சில சமயங்களில் பணம் பெறுவதற்கு வற்புறுத்தல் மற்றும் உடல் ரீதியான துஷ்பிரயோகம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது . நில மதிப்பீட்டின் போது அதிகாரிகள் லஞ்சம் பெறலாம் என்பதால் , இது பெருத்த ஊழலுக்கு வழிவகுத்தது .
- பயிரிடுபவர்களின் இடப்பெயர்வு : விவசாயம் செய்யாத நில உரிமையாளர்கள் தங்களை நில உரிமையாளர்களாகப் பதிவு செய்யும் முறையைக் கையாளலாம் , உண்மையான விவசாயிகளை குத்தகைதாரர்கள், வேலைக்காரர்கள் அல்லது கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்கள் என்ற நிலைக்குக் குறைக்கலாம்.
- குறைந்த நில மதிப்பு : அதிக வரி மற்றும் கடுமையான வசூல் முறைகள் நிலத்தை வாங்குவதில் இருந்து மக்களை ஊக்கப்படுத்தியது, இது நில மதிப்பு குறைவதற்கு வழிவகுத்தது

Ryotwari அமைப்பு தாக்கங்கள்

Ryotwari அமைப்பு இந்திய சமூகத்தில் (விவசாயம்) ஆழமான மற்றும் நீடித்த விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது, நில உடைமை முறைகளை மாற்றியது மற்றும் கிராமப்புறங்களின் சமூக-பொருளாதார இயக்கவியலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

- **விவசாய மாற்றங்கள்** : ரயோத்வாரி முறையானது வாழ்வாதார பயிர்களை விட பண்பயிர்களை பயிரிடுவதை ஊக்குவித்தது, உணவு பாதுகாப்பை பாதித்தது மற்றும் கிராமப்புறங்களில் பொருளாதார மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.
- **சமூக தாக்கம்**: ரயோட்களை நில உரிமையாளர்களாக அங்கீகரிப்பதன் மூலம், ரயோத்வாரி அமைப்பு தனிப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு அதிகாரம் அளிக்க முயன்றது இருப்பினும், அதிக வருவாய் தேவைகள் மற்றும் கடன் வழங்குபவர்களை நம்பியிருப்பது இந்த நன்மைகளை விட அதிகமாக இருந்தது.
- **பொருளாதார விளைவுகள்** : அரசாங்கத்திற்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையிலான நேரடி உறவு ஆங்கிலேயர்களுக்கு வருவாய் சேகரிப்பை அதிகரித்தது, ஆனால் இது பரவலான விவசாயிகளின் துயரத்தையும் கிராமப்புற கடனையும் ஏற்படுத்தியது.
- **வருவாயில் பாதிப்பு** : ரியோத்வாரி அமைப்பின் கீழ் எந்த இடைத்தரகர்களும் இல்லாததால் மாநிலத்தின் வருவாய் வசூல் அதிகரித்தது.

மஹால்வாரி அமைப்பு

மஹால்வாரி அமைப்பு: இந்தியா சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பு , நிலம் நிர்வகிக்க மூன்று முக்கிய வழிகள் இருந்தன. ரயோத்வாரி மற்றும் நிரந்தர குடியேற்ற (ஜமீன்தாரி) அமைப்புகளுடன் மஹால்வாரி அமைப்பும் ஒன்று. இந்த அமைப்புகள் பல வழிகளில் ஒரே மாதிரியாக இருந்தன, ஆனால் நில வருவாய் சேகரிக்கப்படும் மற்றும் செலுத்தும் முறை வேறுபட்டது. மஹால்வாரி அமைப்பு 1822 இல் ஹோல்ட் மெக்கன்சியால் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டது, பின்னர் 1833 இல் லார்ட் வில்லியம் பென்டிங்க் அவர்களால் புதுப்பிக்கப்பட்டது. இது ஆக்ரா , வடமேற்கு எல்லை , பஞ்சாப், மத்திய மாகாணம் மற்றும் கங்கை பள்ளத்தாக்கு போன்ற இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டது.

மஹால்வாரி அமைப்பு

சுதந்திரத்திற்கு முன் இந்தியாவில் நிலம் நிர்வகிக்கப்பட்ட மூன்று முக்கிய வழிகளில் மஹால்வாரி அமைப்பும் ஒன்றாகும். மற்ற இரண்டு ஜமீன்தாரி அமைப்பு மற்றும் ரயோத்வாரி அமைப்பு. நில வருவாய் எவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்டது மற்றும் செலுத்தப்பட்டது என்பதில் இந்த அமைப்புகள் முக்கியமாக வேறுபடுகின்றன. 'மஹால்வாரி' இந்தி வார்த்தையான 'மஹால்' என்பதிலிருந்து வந்தது, அதாவது வீடு, மாவட்டம், சமூகம் அல்லது காலாண்டு. இந்த அமைப்பு ஜமீன்தாரி மற்றும் ரயோத்வாரி முறைகளின் அம்சங்களை ஒருங்கிணைத்தது.

1822 இல் ஹோல்ட் மெக்கன்சியால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் பின்னர் 1833 இல் லார்ட் வில்லியம் பென்டிங்கால் மதிப்பாய்வு செய்யப்பட்டது, மஹால்வாரி குடியேற்றமானது மேய்ச்சல் நிலங்கள் மற்றும்

காடுகள் உட்பட அனைத்து கிராம நிலங்களையும் உள்ளடக்கியது. இது ஆக்ரா, வடமேற்கு எல்லை , பஞ்சாப், மத்திய மாகாணம் மற்றும் கங்கை பள்ளத்தாக்கு போன்ற பகுதிகளில் தொடங்கியது. மஹால்வாரி அமைப்பு என்றால் என்ன , அதன் வரலாறு , பண்புகள், முக்கியத்துவம் மற்றும் அதன் குறைபாடுகளை இந்தக் கட்டுரை விளக்குகிறது.

மஹால்வாரி அமைப்பின் நிறுவனர்

1822 ஆம் ஆண்டில், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகியான ஹோல்ட் மெக்கன்சி, மஹால்வாரி முறையைக் கொண்டு வந்தார். இது வடமேற்கு மாகாணங்களில் தொடங்கி பின்னர் ஆக்ரா , அவத், பஞ்சாப் மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம் என விரிவுபடுத்தப்பட்டது. வில்லியம் பென்டிங்க் பிரபுவின் காரணமாக நில வருவாய் வசூலிக்கும் இந்த முறை பிரபலமானது.

ஹோல்ட் மெக்கன்சி இந்தியாவில் ஒரு முக்கியமான பிரிட்டிஷ் பிரமுகராக இருந்தார் , அவர் மஹால்வாரி அமைப்பை நிறுவ உதவினார். அவர் இந்தியாவில் பணிபுரிந்தார் மற்றும் வெற்றிகரமான வாழ்க்கைக்குப் பிறகு 1831 இல் இங்கிலாந்து திரும்பினார்.

மஹால்வாரி அமைப்பு வரலாறு

1800களில் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவைக் கைப்பற்றினர். அவர்கள் முக்கியமாக நில வருவாய் அமைப்பில் இருந்து பணம் சம்பாதித்தனர் , இது இந்தியாவில் நிலத்தையும் பணத்தையும் கட்டுப்படுத்த உதவியது , அவர்களை பொருளாதார ரீதியாக பலப்படுத்தியது.

கிராமங்களில், நிலத்தின் பதிவேடுகளை வைத்திருப்பது , மக்கள் தங்கள் நிலத்திற்கு எவ்வளவு பணம் செலுத்த வேண்டும் என்பதைக் கணக்கிடுவது, அந்த பணத்தை வசூலிப்பது போன்ற விஷயங்களை தலைவர்

பொறுப்பேற்று வந்தார். மஹால்வாரி எனப்படும் ஒரு அமைப்பில் , மக்கள் நிலத்திலிருந்து சம்பாதித்ததில் 95% செலுத்த வேண்டும். ஆனால் இந்த முறை சரியாக வேலை செய்யவில்லை , ஏனெனில் மக்கள் செலுத்த வேண்டிய தொகை அதிகமாக இருந்தது. மேலும் பலரால் அதை வாங்க முடியவில்லை. இதனால் விவசாயிகள் மத்தியில் கடன் சுமை ஏற்பட்டுள்ளது.

மஹால்வாரி சிஸ்டம் அம்சங்கள்

ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோது இந்தியாவில் நிலத்தில் இருந்து அரசாங்கத்திற்கு பணம் சேகரிக்கும் ஒரு வழியாக மஹால்வாரி அமைப்பு இருந்தது. இது ஜமீன்தாரி முறையிலிருந்து வேறுபட்டது. முக்கிய புள்ளிகள் இங்கே:

- ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கிராமங்களை உள்ளடக்கிய மஹால்கள் எனப்படும் பகுதிகளாக நிலம் பிரிக்கப்பட்டது.
- எவ்வளவு பயிர்கள் விளைந்தன என்பதன் அடிப்படையில் நிலத்திற்கு செலுத்த வேண்டிய பணம் தீர்மானிக்கப்பட்டது இந்த தொகை . சரிபார்த்து அவ்வப்போது மாற்றப்பட்டது
- ஒவ்வொரு விவசாயியும் இந்த நிர்ணயிக்கப்பட்ட பணத்தில் ஒரு பகுதியை செலுத்த வேண்டும், அதை சேகரிக்கும் பொறுப்பை கிராமத் தலைவர் கவனித்துக் கொண்டார்.
- இந்த பணத்தில் 66% அரசாங்கத்திற்கு கிடைத்தது, இந்த ஒப்பந்தம் 30 ஆண்டுகள் நீடித்ததுஇந்த அமைப்பு தொடங்கப்பட்டபோது ., அரசாங்கம் அதிக பணம் சம்பாதித்தது.

மஹால்வாரி அமைப்பின் குறைபாடுகள்

விவசாயிகள், நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் ஜமீன்தார்களின் பதிவுகளை வைத்திருப்பது மற்றும் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் வரி நிர்ணயம் செய்வதும் அமைப்புக்கு தேவைப்பட்டது. இருப்பினும் , ஆரம்ப மதிப்பீடுகள் தவறானவை மற்றும் யூகத்தின் அடிப்படையில் இருந்ததால் , வரித் தொகைகள் சேகரிப்பாளர்களால் அடிக்கடி அதிகரிக்கப்பட்டன.

கிராம சமூகங்களுக்கு பயனளிப்பதற்கு பதிலாக , இந்த அமைப்பு எதிர்மறையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. அது செலுத்த முடியாத அதிக வரிகளை விதித்தது, இந்த சமூகங்களின் அழிவுக்கு வழிவகுத்தது. நிலத்தின் பெரும்பகுதி கந்து வட்டிக்காரர்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் விற்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, பல அசல் நில விவசாயிகள் தங்கள் நிலத்தை இழந்தனர் அல்லது அதிக வரி செலுத்த முடியாமல் குத்தகைதாரர்களாக மாறினர்.

மஹால்வாரி அமைப்பின் முக்கியத்துவம்

மஹால்வாரி முறையின் கீழ் , நகரங்களின் தலைவர்கள் நிலப்பிரபுக்களுக்கு மட்டுமின்றி முழு நகரத்திற்கும் விவசாயிகளிடமிருந்து நில வருமானத்தை சேகரித்தனர். நிலக் கொடுப்பனவுகளை வசூலிப்பதற்காக "மஹால்" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு பெரிய பிரிவாக அவர்கள் நகரத்தை நடத்தினர்.

இந்த அமைப்புக்கு நிலையான தொகையை விட வருவாய் பற்றிய வழக்கமான மதிப்பாய்வு தேவை. நகர தலைவர்கள் பணத்தை சேகரித்தனர் , அதே நேரத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு உரிமைகள் இருந்தன. வாடகை மதிப்பில் 66% அரசாங்கமே எடுத்துக் கொள்ளும் வகையில் இந்த ஏற்பாடு

நீண்ட காலம் நீடித்தது. இது பல்வேறு வகையான மண்ணுக்கு நிலையான வாடகையை அறிமுகப்படுத்தியது.

ஆனால் பிரிட்டிஷ் வருமான அமைப்பு கடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. நிலம் ஒரு பொருளாக மாறியது , வளமாக இல்லை. அதிக கட்டணங்கள் விவசாயிகளை பணப்பயிர்களை நோக்கி தள்ளியது , உணவு பற்றாக்குறை மற்றும் பட்டினிக்கு வழிவகுத்தது. விவசாயிகள் கடன் கொடுப்பவர்கள் அல்லது நிலப்பிரபுக்களிடம் கட்டணம் செலுத்தி , கடனில் சிக்க வேண்டியிருந்தது. இதுவும் விவசாயிகளை அதிக உதவிக்கு அமர்த்தியது.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த நேரத்தில் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான நிலப்பிரபுக்கள் பெரும்பாலான நிலங்களைக் கட்டுப்படுத்தினர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது , மஹால்வாரி முறை , ரயோத்வாரி மற்றும் ஜமீன்தாரி ஆகியவற்றுடன், முக்கிய நில வருமான அமைப்புகளாக இருந்தன. "மஹால்வாரி" என்பது "மஹால்" என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது , அதாவது "வீடு" அல்லது "இடம்".

மஹால்வாரி அமைப்பு விவசாயிகள் மீதான தாக்கம்

காலனித்துவ காலத்தின் முடிவில் , விவசாயிகளுக்கு விஷயங்கள் கடினமாக இருந்தன. மஹால்வாரி அமைப்பு எனப்படும் குழப்பமான அமைப்பால் அவர்கள் சுமார் 14,200 மில்லியன் கடன்பட்டுள்ளனர்.

பெரு முதலாளிகள், ஜமீன்தார்கள், விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுத்து, அவர்களுக்குப் பதில் இலவசமாக வேலை செய்யச் சொன்னார்கள். இதனால் விவசாயிகளுக்கு கூலி கிடைப்பதில் சிரமம் ஏற்பட்டது.

நிலத்தை வைத்திருந்த பணக்காரர்களுக்கு அது நன்றாக இருந்தது. அவர்கள் தங்கள் பண்ணைகள் வளர விதைகள் , உரங்கள் மற்றும் பிற பொருட்களை வாங்கலாம். ஆனால் ஏழை மக்கள் , குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர், இது கடினமானதாக இருந்தது. விவசாயத்தில் அவர்களுக்கு பெரிய உதவி கிடைக்கவில்லை.

இவை அனைத்தின் காரணமாக , காலனித்துவ ஆட்சியின் இறுதி ஆண்டுகளில் விவசாயம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. விவசாயிகளுக்கு வரி செலுத்திய பிறகு பணம் எதுவும் மிச்சமில்லை. அவர்களால் தங்கள் பண்ணைகளில் அதிக முதலீடு செய்ய முடியவில்லை , இது விஷயங்களை இன்னும் கடினமாக்கியது.

மஹால்வாரி அமைப்பு சிக்கல்கள்

மஹால்வாரி முறையில் , வறட்சி காலத்திலும் விவசாயிகள் வரி செலுத்த வேண்டும். கணக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்ட விதத்தில் பல தவறுகள் இருந்தன, இது மோசடிக்கு இடமளிக்கிறது. சில நேரங்களில் , சம்பாதித்ததை விட அதிக பணம் வரி வசூல் செய்ய செலவிடப்பட்டது. வரி கட்ட முடியாவிட்டால் விவசாயிகளின் நிலத்தை தலைவர்கள் பறிக்கிறார்கள். இறுதியில், மஹால்வாரி அமைப்பு அதன் தவறான கொள்கைகளால் தோல்வியடைந்தது.

மஹால்வாரி அமைப்புக்கும் ரயோத்வாரி அமைப்புக்கும் உள்ள வேறுபாடு

ஜமீன்தாரி முறை முடிவுக்கு வந்த பிறகு , வரி வசூல் செய்வதற்கான புதிய வழிகள் தோன்றின: ரயோத்வாரி மற்றும் மஹால்வாரி அமைப்புகள். இவை ஜமீன்தார்களின் தலையீடு இல்லாமல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு வரி

வசூலிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. இரண்டு அமைப்புகளிலும் , வரித் தொகை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை.

மஹால்வாரி மற்றும் ரயோத்வாரி அமைப்புகளுக்கு இடையே உள்ள பெரிய வித்தியாசம் நிலம் யாருக்கு சொந்தமானது மற்றும் வரி செலுத்துகிறது என்பதில் உள்ளது. ரியோத்வாரியில் , விவசாயிகள் நேரடியாக வரி செலுத்தி தங்கள் நிலத்தை சொந்தமாக வைத்துள்ளனர். ஆனால் மஹால்வாரியில், கிராமத்திற்கு சொந்தமாக நிலம் உள்ளது , மேலும் கிராமத் தலைவர் அனைவரின் சார்பாக வரி செலுத்துகிறார்.

நிரந்தர தீர்வு , மஹால்வாரி அமைப்பு மற்றும் ரயோத்வாரி அமைப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு

இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் , நில வருவாயை வசூலிக்க பல்வேறு முறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. நிரந்தர குடியேற்றம் (ஜமீன்தாரி அமைப்பு), ரயோத்வாரி அமைப்பு மற்றும் மஹால்வாரி அமைப்பு ஆகியவை இதில் அடங்கும்.

இந்த அமைப்புகள் அனைத்தும் விவசாயிகளுக்கு அநீதியாக இருந்தாலும், அவர்கள் தங்கள் அணுகுமுறையில் வேறுபட்டனர். நிரந்தர தீர்வு, மஹால்வாரி அமைப்பு மற்றும் ரயோத்வாரி அமைப்பு எவ்வாறு செயல்பட்டது என்பதற்கான எளிய விவரம் இங்கே உள்ளது.

நிரந்தர தீர்வு, ரியோத்வாரி அமைப்பு மற்றும் மஹால்வாரி அமைப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு		
நிரந்தர தீர்வு	Ryotwari அமைப்பு	மஹால்வாரி அமைப்பு
அந்த நிலம் ஜமீன்தார்களுக்குச் சொந்தமானது	நிலம் விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமானது	நிலம் கிராமத்திற்கோ அல்லது ஒரு சமூகத்திற்கோ சொந்தமானது
வருவாய்த் தொகை நிர்ணயிக்கப்பட்டது	வருவாய்த் தொகை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை	வருவாய்த் தொகை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை
இடைத்தரகர்கள் அதாவது ஜமீன்தார்களின் இருப்பு இருந்தது	இடைத்தரகர் யாரும் இருக்கவில்லை	அங்கு கிராமத் தலைவர் அதாவது லம்பார்டார் இருந்தார்
விவசாயிகளால் நேரடியாக வசூலிக்கப்படவில்லை	வருவாய் விவசாயிகளால் நேரடியாக வசூலிக்கப்பட்டது	விவசாயிகளால் நேரடியாக வசூலிக்கப்படவில்லை

இரயில்வே

இந்தியாவில் ரயில்வே விரிவாக்கத்திற்கான ஒரு பிரிட்டிஷ் திட்டம் முதன்முதலில் 1832 இல் முன்மொழியப்பட்டது என்றாலும் , 1840 களில் ரயில்வே கட்டுமானத்திற்கு உந்து சக்தியாக லண்டன் இருந்தது. 1844 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலான லார்ட் ஹார்டிங்கின் கீழ் ரயில்வே அமைப்பைத் தொடங்க தனியார் வணிகங்கள் அனுமதிக்கப்பட்டன. இந்தியாவில் ரயில்வே சகாப்தம் ஏப்ரல் 16, 1853 அன்று தொடங்கியது, முதல் ரயில் பம்பாயில் உள்ள போரி பந்தரிலிருந்து தானே வரை சென்றது. 21 மைல்கள், இது 21-துப்பாக்கி வணக்கத்துடன் நினைவுகூரப்பட்டது. இந்தியாவின் ரயில் வலையமைப்பின் நீளம் 1860 இல் 838 மைல்களில் இருந்து 1880 இல் 15,842 மைல்களாக அதிகரித்தது, பம்பாய், மெட்ராஸ் மற்றும்

கல்கத்தா ஆகிய மூன்று முக்கிய துறைமுகங்களிலிருந்து முதலில்

உள்நாட்டில் பெரும்பாலான பாதைகள் நீண்டுள்ளன.

தொழில்துறை ரயில்வே, 1832-1852

1832 ஆம் ஆண்டில், இந்தியாவில் முதல் இரயில் திட்டம் மதராஸில் முன்வைக்கப்பட்டது. 1837 ஆம் ஆண்டில், நாட்டின் முதல் ரயிலான ரெட் ஹில் ரயில்வே, ரெட் ஹில்ஸில் இருந்து சென்னையின் சிந்தாதிரிப்பேட்டை பாலம் வரை இயக்கப்பட்டது. இது ஒரு சுழலும் நீராவி எஞ்சினுடன் வில்லியம் ஏவரி இன்ஜின் மூலம் இழுக்கப்பட்டது. ஆர்தர் காட்டனால் கட்டப்பட்ட இரயில்வே முதன்மையாக மதராஸில் சாலை கட்டுமானத்திற்காக லேட்டரைட் பாதைகளை வழங்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது. கோதாவரி முன்னேற்ற ரயில்பாதை 1845 ஆம் ஆண்டு ராஜமுந்திரியில் உள்ள டவுலேஸ்வரத்தில் கட்டப்பட்டது. பருத்தியும் கோதாவரி ஆற்றின் குறுக்கே ஒரு அணையைக் கட்டியது, இது அணையின் கட்டுமானத்திற்கு கல்லை வழங்கியது.

பயணிகள் இரயில்வே மற்றும் விரிவாக்கம், 1853-1924

ஏப்ரல் 16, 1853 இல் தானேயில் உள்ள பல்வேறு நிலையங்கள் வழியாக பாம்பேயின் போரி வழியாக பயணித்த நாட்டின் முதல் ரயில் பாதையை டல்ஹவுசி பிரபு அர்ப்பணித்தார். சாஹிப், சிந்தி மற்றும் சுல்தான் ஆகிய மூன்று நீராவி இன்ஜின்கள் 14 பெட்டிகள் கொண்ட ரயிலை இழுத்தன. இரயில்வே 400 பயணிகளை 34 கிலோமீட்டர் (21 மைல்) தூரத்திற்கு ஏற்றிச் சென்றது. கிரேட் இந்தியன் தீபகற்பம் (ஜிஐபிஆர்) பயணிகள் பாதையை உருவாக்கி இயக்குகிறது. இது 1,676 மிமீ (5 அடி 6 அங்குலம்) அகலப்பாதையில் கட்டப்பட்டது, இது இரயில்வேக்கான நாட்டின் வழக்கமாகிவிட்டது. தானே

சிறீறோடையின் மீது தானே காஸ்வேஸ் (இந்தியாவின் முதல் ரயில் பாலங்கள்) மூலம் பம்பாய்-தானே பாதை மே 1854 இல் கல்யாண் வரை முடிக்கப்பட்டது. ஆகஸ்ட் 15, 1854 இல், கிழக்கு இந்தியாவின் முதல் பயணிகள் ரயில் ஹவுராவிடிலிருந்து (கல்கத்தா (இப்போது கொல்கத்தா)) 24 மைல் (39 கிமீ) தொலைவில் அமைந்துள்ள ஹூக்லிக்கு இயக்கப்பட்டது. கிழக்கிந்திய ரயில் நிறுவனம் ரயில் பாதையை உருவாக்கி இயக்கியது. அந்த ஆண்டு பைகுல்லாவில் GIPR அதன் ஆரம்பப் பட்டறைகளை நடத்தியது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் , ரயில்வே குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது

ஏப்ரல் 16, 1853 இல், ஆங்கிலேயர்கள் முதல் பயணிகள் ரயிலை அறிமுகப்படுத்தினர், இது மும்பை வழியாக தானே வரை ஓடியது. இந்திய ரயில்வே உலகின் மிக விரிவான ரயில்வே அமைப்பாக உயர்ந்துள்ளது. ரயில்வே பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கு பல்வேறு வழிகளில் பயனளித்துள்ளது , அவற்றுள்:

- முதலீட்டில் 5% வருமானத்தை அரசாங்கத்திற்கு வழங்குவதன் மூலம் இந்தியப் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்த உதவியது.
- மூல மற்றும் விவசாய பொருட்களை விரைவாக கொண்டு செல்ல அனுமதிப்பதன் மூலம் இந்தியாவின் உள் மற்றும் சர்வதேச வர்த்தக நிலையை மாற்றியது.
- சர்வதேச அளவில் சந்தையை விரிவுபடுத்துவது தொழில்துறை முன்னேற்றத்தின் முன்னோடியாக மாறியது.

- இது விவசாய உற்பத்தி , தானிய ஏற்றுமதி மற்றும் தானிய இறக்குமதியை உயர்த்தியது மற்றும் விவசாயத்தை வணிக அளவில் உயர்த்தியது.
- எல்லாவற்றுக்கும் போக்குவரத்துச் செலவைக் குறைத்தது
கூப்பூர்வனாய் இரயில்வே (KPR) ஒரு பாதை மற்றும் ஒரு கற்பனையான இரயில்வே நகரம் ஆகும். அதன் கூப்பூர்வனாய்பூர் சுதேசி ரயில்வே, ஒரு நையாண்டி நோட்புக், 1910களின் பிற்பகுதியில் அநாமதேயமாக வெளியிடப்பட்டது. முதல் உலகப் போர் மற்றும் சுதேசி தாக்கம் கொண்ட காலனித்துவ எதிர்ப்பு சித்தாந்தத்தின் பின்னணியில் "இந்தியாவின் ரயில்வே மேன்களையும் பொதுமக்களையும் மகிழ்விக்க இந்த புத்தகம் உதவக்கூடும்" என்று பெயரிடப்படாத ஆசிரியர் கூறினார். இந்தியர்களின் தொழில்நுட்ப மற்றும் நிறுவன திறன்களுக்காக அனைத்து தரவரிசைகள் மற்றும் வகுப்பினரிடையே அவர்களை அவமானப்படுத்துவதே முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது என்பதை மேலோட்டமான ஆய்வு வெளிப்படுத்துகிறது. விரைவில் அரசாங்கத்தின் ரயில்களுக்குப் பொறுப்பாக இருப்பவர்கள் போதுமானவர்கள் என்று கருதப்பட்டனர். கூச் பூர்வா நய் என்றால் 'அது ஒரு பொருட்டல்ல ' அல்லது 'யாரும் கவலைப்படுவதில்லை.' இதன் விளைவாக, கூப்பூர்வனாய்பூர் எதுவும் பொருட்படுத்தாத இடமாக இருந்தது. தலைமைப் பொறியாளர் தனது அலுவலகத்துக்குள் நாச்சிகளைப் பருகிக்கொண்டிருந்தபோது , உயர்மட்ட நிர்வாகம் பக்கத்தின் அமைதியான காற்றால் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. மறுபுறம், KPR முன்னோடி கார்ப்ஸ், ரயில்வே துணைப் பணியாளர்களால் ஒரு எளிய இயந்திரம் முதல் வழக்கமான விளக்குமாறு மற்றும் கூடைகள் வரையிலான கருவிகளைக் கொண்டு நிறுவப்பட்டது.

அறிமுகம்

கைவினைப் பொருட்கள் மற்றும் ஜவுளித் தொழில்கள் மூலம் அதன் அழகை விவரிக்கும் ஒரு நாடு இந்தியா. இருப்பினும் , இந்தத் தொழில்கள் அனைத்தும் மெதுவாக அழிக்கப்பட்டன , எனவே இந்தியா மேலும் வளர்ச்சியடைவது கடினமாகிவிட்டது. இந்த காலகட்டம் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஆட்சி என்று அழைக்கப்படுகிறது , அங்கு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது பல துறைகள் பாதிக்கப்பட்டன , இது ஒரு செழிப்பான நாட்டின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது.

இருப்பினும் இது இந்திய குடிமக்கள் மேற்கத்திய வழிகளைப் பற்றி மேலும் மேலும் கற்றுக் கொள்ள வழிவகுத்தது , எனவே நாட்டின் நகரமயமாக்கல் நடந்தது. இன்றுவரை , மாற்றங்கள் எவ்வாறு நிகழ்ந்தன மற்றும் வாழ்க்கை எவ்வாறு வளர்ந்தது என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு முன் இந்தியா பொருளாதார ரீதியாக நிலையானதாகவும், தன்னிறைவு பெற்றதாகவும் , வளமானதாகவும் இருந்தது. இந்தியாவில் எளிதில் அணுகக்கூடிய மலிவு உழைப்பு மற்றும் உபரி மூலப்பொருட்களிலிருந்து ஈட்டுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட காலனித்துவம். தங்க கழுகு என்று அழைக்கப்படும் நாடு பட்டு , உலோகம், பருத்தி போன்ற பகுதிகளில் கைவினைத் திறன்களைக் கொண்டிருந்தது.

இந்தியாவில் காலனித்துவ காலம் மொத்த உற்பத்தியில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களைக் கண்டது , இது 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் பாதியில் 2% க்கும் குறைவாக இருந்தது . இந்த எண்ணிக்கை ஆண்டுதோறும் தனிநபர் உற்பத்தியில் ½% வளர்ச்சியுடன் இணைந்து , இந்தியா அனுபவித்த பெரும் சுரண்டலைக் காட்டுகிறது.

இந்தியாவின் தனிநபர் மற்றும் தேசிய வருமானத்தை

மதிப்பிடுவதற்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒருபோதும் கவலைப்படவில்லை.

இருப்பினும் தாதாபாய் நௌரோஜி , ஃபிண்ட்லே ஹிராஸ் , ஆர்.சி. தேசாய் , வில்லியம் டிஃபி மற்றும் வி.கே.ஆர்.வி. ராவ் போன்ற நபர்கள் இந்தியாவின் பொருளாதார வலிமையைக் கண்டறிய முயன்றனர்.

பின்வரும் பிரிவில் , இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் ஆறு காரணிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களைப் பற்றி மாணவர்கள் அறிந்து கொள்வார்கள். இது பொருளாதாரத் துறையில் இளம் கற்கும் மாணவர்களின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியை மேலும் வலுப்படுத்த உதவும்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது பாதிக்கப்பட்ட துறைகள்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு முன்னர் இந்தியா , செல்வம், விவசாயம் மற்றும் வளங்கள் ஆகியவற்றால் செழித்து வளர்ந்தது , இது அவர்களின் நிர்வாக செலவுகள் மற்றும் போர்களை நிர்வகிக்க பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை 200 ஆண்டுகளாக மூலப்பொருட்கள் மற்றும் முடிக்கப்பட்ட பொருட்களை மலிவான விலையில் வழங்கும் நாடாக மாற்றினர். பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் பாரிய அடியை சந்தித்த துறைகள் கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன.

1. இந்தியாவில் காலனித்துவ ஆட்சியின் போது விவசாயத் துறை

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு முன்னர் இந்தியப் பொருளாதாரம் முதன்மையாக விவசாயம் மற்றும் அதன் அடிப்படையிலான வர்த்தகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நாட்டின் மக்கள்தொகையில் கிட்டத்தட்ட 85% பேர் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ விவசாயத்தின் உற்பத்தியை நம்பியிருந்தனர். இருந்தும் ஒரு ஹெக்டருக்கு உற்பத்தி குறைவாக

இருந்ததால் இந்தத் துறை தேக்க நிலையையும் சீரழிவையும் சந்திக்கத் தொடங்கியது.

கணிக்க முடியாத மழை அல்லது குறைந்த மழை போன்ற தட்பவெப்பநிலைகளுக்கு மீண்டும் பாதிப்பு ஏற்படுவது உற்பத்தியை மேலும் குறைத்தது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பொருளாதாரம் அல்லது நீர்ப்பாசன வசதிகளை மேம்படுத்துவதில் ஏழைகளுக்கு உதவ முயற்சிக்கவில்லை.

மேலும், நில வருவாய் முறை, லகான் முறை மற்றும் விவசாயத்தின் வணிகமயமாக்கல் ஆகியவை விவசாயத் துறையை சீரழிக்கும் நிலைக்குத் தள்ளியது.

2. இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவத்தின் போது தொழில்துறை துறை

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு முன்னர் இந்தியா கைவினைத் துறை, ஜவுளி, உலோகம் மற்றும் விலைமதிப்பற்ற கற்கள் உற்பத்தி போன்றவற்றில் செழிப்பாக இருந்தது. இந்த முடிக்கப்பட்ட பொருட்களுக்கு அவற்றின் சிறந்த தரம் மற்றும் உயர் கைவினைத்திறன் காரணமாக வெளிநாட்டு சந்தையில் தேவை இருந்தது. இருப்பினும், முறையான தொழில்மயமாக்கலை அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் ஆங்கிலேயர்கள் தொழில்துறையில் ஊடுருவினர். பிரிட்டிஷ் சந்தையை மேம்படுத்துவதில் காலனித்துவவாதிகள் கவனம் செலுத்தியதால், இது இந்தியாவை மூலப்பொருட்களின் ஏற்றுமதியாளராகவும், முடிக்கப்பட்ட பொருட்களை இறக்குமதி செய்யும் நாடாகவும் மாற்றியது.

3. இந்தியாவின் காலனித்துவத்தின் போது வெளிநாட்டு வர்த்தகம்

இந்தியா பழங்காலத்திலிருந்தே தரமான மூலப்பொருட்கள் மற்றும் முடிக்கப்பட்ட பொருட்களை வர்த்தகம் செய்வதாக அறியப்பட்டது.

இருப்பினும், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் வரிவிதிப்பு போன்ற கட்டுப்பாடுகள் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தை பாதித்தன. இது கலவை , கட்டமைப்பு, உற்பத்தி மற்றும் ஏற்றுமதியின் அளவு ஆகியவற்றில் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. பெரிய உபரி உருவாக்கம் , ஏகபோகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் இந்தியாவின் கைவினைப் பொருள் மதிப்புக் குறைப்பு போன்ற காரணங்கள் இந்தப் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

4. மக்கள்தொகை நிலைமைகள் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் கொள்கைகள்

காலனித்துவத்தின் போது மக்கள்தொகை நிலைமைகள் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் தேக்கநிலை மற்றும் பின்தங்கிய தன்மையை வெளிப்படுத்தின. தரவுகளின்படி பிறப்பு விகிதம் மற்றும் இறப்பு விகிதம் ஆயிரத்திற்கு முறையே 40% மற்றும் 48% என்ற பெரிய அதிகரிப்பைக் காட்டியது.

5. இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் வருகையின் போது ஏற்பட்ட தொழில் நிலைமைகள்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு முன்னும் பின்னும் இந்தியா விவசாயத்தை நம்பியிருந்ததால் நிலம் கிடைப்பதில் சிக்கல் ஏற்பட்டது. இது பொருளாதாரத்தில் ஒரு தடையை ஏற்படுத்தியது , பெரும்பான்மையானவர்கள் வருமானத்திற்கான தொழிலாக இல்லாமல் உயிர்வாழ்வதற்கான வழிமுறையாக விவசாயத்தில் கவனம் செலுத்தினர்.

6. காலனித்துவத்தின் போது உள்கட்டமைப்பு

காலனித்துவ காலம் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள , மாணவர்கள் இந்தியாவின் உள்கட்டமைப்பின் நிலையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். காலனித்துவத்தின் கீழ் , ரயில்வே, சாலைகள், தந்தி போன்ற அடிப்படை

வசதிகள் படிப்படியாக வளர்ந்தன. இருப்பினும் , இந்த மாற்றத்தின் பின்னணியில் பிரிட்டிஷ் பொருட்களை ஊக்குவிப்பதும் இந்திய உழைப்பைச் சுரண்டுவதும் ஆகும்.

ரயில்வே, தந்தி மற்றும் தபால் சேவைகள்

- இந்தியாவில், டல்ஹவுசி ரயில்வே, தந்தி மற்றும் தபால் வசதிகளை நிறுவினார் இவை பேரரசின் பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பட்ட வணிக வாய்ப்புகளுக்கு முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது.
- இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் இணைக்கும் வகையில் ரயில் பாதைகள் அமைக்கும் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டு, அதற்கான பணிகள் தொடங்கின பம்பாய் மற்றும் தானேவை இணைக்கும் ரயில் பாதை 1853 இல் நிறைவடைந்தது.
- பீகாரில் நிலக்கரி உற்பத்தி செய்யும் மாவட்டமான கல்கத்தாவிலிருந்து ராணிகஞ்ச் வரை மற்றொரு ரயில் பாதை அமைக்கப்பட்டது பீகாரிலும் குறிப்பிட்ட ரயில் பாதைகள் அமைக்கப்பட்டன.
- 1852 இல், தந்தி துறை நிறுவப்பட்டது தந்திகள் சுமார் நான்காயிரம் தந்திகள் மைல்களைக் கடந்தன கல்கத்தாவை பெஷாவர் , பம்பாய் முதல் மெட்ராஸ் மற்றும் பிற முக்கிய நகரங்களை ஒன்றோடொன்று இணைக்கின்றன.
- ஒரு கமிஷனின் முன்மொழிவின் பேரில் , தபால் அலுவலகச் சட்டம் 1854 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது அஞ்சல் துறை இயக்குநர் ஜெனரலின்

கீழ் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டது, மேலும் பல்வேறு இடங்களில் தபால் அலுவலகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

- இரண்டு பைசா அஞ்சல் அட்டை இந்தியாவின் ஒரு (அரை அணா) பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு அனுப்பப்படும் வகையில் இது அமைக்கப்பட்டது.

பொதுப்பணித்துறை

- பொதுப்பணித்துறை டல்ஹவுசி காலத்திற்கு முன்பு இராணுவ வாரியங்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டது இந்த காரணத்திற்காக , டல்ஹவுசி ஒரு தனித்துவமான துறையை உருவாக்கினார்.
- சாலைகள், கால்வாய்கள், பாலங்கள் மற்றும் பிற உள்கட்டமைப்புகளை அமைக்க பொதுப்பணித்துறை பணிபுரிந்தது.
- கல்கத்தாவிலிருந்து பெஷாவர் வரையிலான கிராண்ட் டிரங்க் சாலை டல்ஹவுசியின் ஆட்சியின் கீழ் புதுப்பிக்கப்பட்டது.
- கங்கை கால்வாய் , பஞ்சாபின் கால்வாய்கள் மற்றும் பல்வேறு நதிகளின் மீது பல பாலங்கள் கட்டப்பட்டன.

வர்த்தகம்

- டல்ஹவுசி ஆங்கிலேய வணிகம் மற்றும் வணிகத்தின் தீவிர ஆதரவாளராக இருந்தார்.
- சில மூல வளங்கள் இந்தியாவிலிருந்து ஐக்கிய இராச்சியத்தால் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.
- பருத்தி மற்றும் தேயிலை இரண்டு மிக முக்கியமானவை இதன் விளைவாக, பருத்தி மற்றும் தேயிலை உற்பத்தியை உறுதிசெய்ய

டல்ஹவுசி அனைத்து முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளையும்
எடுத்தார்.

- அவர் ஒரு தடையற்ற வர்த்தக மூலோபாயத்தையும் பின்பற்றினார் ,
அனைத்து இந்திய துறைமுகங்களையும் பிரிட்டிஷ் பொருட்களுக்கு
கட்டணம் இல்லாமல் திறந்து வைத்தார் மற்றும் பம்பாய் , கல்கத்தா
மற்றும் மெட்ராஸ் துறைமுகங்களில் கப்பல்துறைகளை
விரிவுபடுத்தினார்.

தோல்வியின் கோட்பாடு

- இயற்கையான வாரிசு இல்லாததால் , இந்திய மாநிலங்களின்
இறையாண்மை ஆங்கிலேயர்களிடம் பறிபோனது, மேலும் மன்னர்கள்
வெற்றிபெற ஒரு மகனைத் தத்தெடுக்க முடியாது என்று டல்ஹவுசி
கோட்பாட்டை அறிமுகப்படுத்தினார்.
- இந்தக் கோட்பாடு டல்ஹவுசியால் உருவாக்கப்பட்டது அல்ல .
இயற்கையான வாரிசுகளின் மரணத்திற்குப் பிறகு தத்தெடுப்பு
விதிவிலக்காக இருக்க வேண்டும் , விதி அல்ல , " நிறுவனத்தின்
இயக்குநர்கள் 1844 இல் முடிவு செய்தனர், "ஒரு குறிப்பிட்ட சாதகமாக
அல்லது ஒப்புதலாக மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டும்".
- இயற்கை வாரிசுகள் இறந்தவுடன் , உச்ச அதிகாரம் அடுத்தவருக்கு
மாற்றப்படுகிறது. உண்மையில் , டல்ஹவுஸ் நிறுவனத்தின்
பிராந்தியத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கு ஏற்றதாகக் கருதிய ஒரு
வழியாக இது இருந்தது.

- டல்ஹெளசி இந்த அணுகுமுறையை சார்ந்திருக்கும் மாநிலங்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தினார் சார்பு மாநிலங்கள் மூன்று வகையான . மாநிலங்களில் ஒன்றாகும்
- ஆங்கிலேயர்களுக்கு மரியாதை செலுத்த மறுத்து , இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அந்த மன்னர்கள் சுதந்திர அரசுகளின் கீழ் இருந்தனர்.
- பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தை அங்கீகரித்து வழக்கமான அஞ்சலி செலுத்திய அந்த மாநிலங்களும் ராஜாக்களும் பாதுகாக்கப்பட்ட கூட்டாளிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.
- பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் நிறுவப்பட்ட அல்லது அரியணையில் அமர்த்தப்பட்ட அந்த ராஜாக்கள் மற்றும் தலைவர்கள் சார்பு மாநிலங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.
- அரசனுக்குப் பிறகு ஒரு மகனைத் தத்தெடுப்பதற்கு வணிகம் ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும் ஆங்கிலேயர்களின் விருப்பப்படி அனுமதி வழங்கப்பட்டது மூன்றாவது பிரிவினரால் ஒரு மகனைத் தத்தெடுக்கவே முடியவில்லை

டல்ஹெளசி பிரபுவின் மரபு

- இதன் விளைவாக , டல்ஹெளசி பிரபு பல்வேறு நிர்வாகப் பகுதிகளில் சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்தினார்.
- டல்ஹெளசியை பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர்கள் பாராட்டியுள்ளனர் , அவர்கள் பிரிட்டனில் இருந்து இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட பெரிய கவர்னர் ஜெனரல்களில் அவரை இணைத்துள்ளனர்.

- "ஒரு ஏகாதிபத்திய நிர்வாகியாக , டல்ஹௌசி இந்தியாவை ஆள இங்கிலாந்து அனுப்பிய புகழ்பெற்ற மனிதர்கள் எவராலும் மிஞ்சப்படவில்லை மற்றும் சமமாக இருக்கவில்லை என்று சர் " ரிச்சர்ட் டெம்பிள் எழுதினார்.
- இருப்பினும் டல்ஹௌசி ஒரு ஏகாதிபத்தியவாதி என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.
- இந்தியாவில், அவர் பல விஷயங்களைச் சாதித்தார் , ஆனால் அவரது முக்கிய குறிக்கோள் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தைப் பாதுகாத்து பலப்படுத்துவதாகும் இந்தியர்களின் விருப்பங்கள் . மற்றும் உணர்வுகளைப் பற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை.
- இதன் விளைவாக, 1857 இல் அவர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிய பிறகு, அவர்கள் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்திற்கு கோபமாக பதிலளித்தனர் . 1857 ஆம் ஆண்டு எழுச்சிக்கு டல்ஹவுசி பிரபுவும் காரணமாக இருந்ததாக பல நிபுணர்கள் நம்புகின்றனர்.

அவரது ஆதரவாளர்களுக்கு , அவர் இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஆட்சியை ஒருங்கிணைத்த தொலைநோக்கு கவர்னர் ஜெனரலாக நினைவுகூரப்படுகிறார், அதன் பிற்கால நிர்வாகத்திற்கான அடித்தளத்தை அமைத்தார். மேலும் அவரது வாரிசுகள் கிளர்ச்சியின் அலைகளை சரியான கொள்கையின் மூலம் தடுக்க உதவினார். இந்தியாவில் அவரது ஆட்சியானது இந்திய நிர்வாகத்தின் விக்டோரியன் ராஜ் காலத்திற்கு மாறுவதற்கு முன்னதாக இருந்தது. அவர் இறக்கும் தருவாயில் , 1857ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இந்தியக் கிளர்ச்சியின் எச்சரிக்கை அறிகுறிகளை அடையாளம் காணத் தவறியதற்காக பிரிட்டனில் பலர் அவரைத் தண்டித்தார்கள்.

பஞ்சமி நிலங்கள்

ஆங்கிலேயரான சார்லஸ் வில்லியம் திரமென்ஹீர் என்பவருக்கும் ஆங்கிலேய பெண்மணியான கமிலா எலிசா கீரீக் என்பவருக்கும் புனேவில் 1853 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 30 ஆம் நாளன்று பிறந்தவர் ஜேம்ஸ் ஹென்றி அப்பெர்லே திரமென்ஹீர் தன் பள்ளிப்படிப்பையும் , கல்லூரி படிப்பையும் இங்கிலாந்தில் உள்ள புகழ்பெற்ற கல்வி நிலையங்களான லேன்சிங் மற்றும் செல்டென்ஹம் கல்லூரியில் பயின்றார் கல்லூரி ஸ்.சி. படிப்பினை வெற்றிகரமாக முடித்த திரமென்ஹீர் இந்தியாவிற்கு ஐ அதிகாரியாக பொறுப்பேற்று பலபகுதிகளில் பல்வேறு உயரிய பொறுப்புகளை வகித்தார் இந்த செய்திகளை மார்னி ஹொவ் என்பவரும் செல்டென்ஹம் கல்லூரி ஆவணக்காப்பக அதிகாரிகளும் உறுதி செய்கிறார்கள்

திரமென்ஹீர், அமெரிக்க பெண்மணியான ஜெஸ்ஸி அர்வேன் என்பவரை 1887 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 18 ஆம் நாளன்று அமெரிக்காவில் திருமணம் செய்துகொண்டார் இவர்களின் திருமணம் மிகவும் பிரமாண்டமாக நடந்ததை பற்றி 1887 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 19ஆம் நாள் நியூயார்க் டைம்ஸ் பத்திரிக்கை செய்தி வெளியிட்டிருந்தது

தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் பணியாற்றிய திரமென்ஹீர் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தின் ஆட்சியராக பணியில் இருந்தபோது அம்மாவட்டத்தில் இருந்த தலித் மக்கள் பற்றிய குறிப்பினை பறையர் இன

ஆங்கிலேய அரசுக்கு (மக்கள் பற்றிய குறிப்புகள்1891 இல் தெரியப்படுத்தினார்) அது அரசு ஆணை எண் .1010 /1892) என்று வெளியிடப்பட்டது இந்த குறிப்பில் தான் தலித்களுக்கு நிலஒதுக்கீடு

முறையின் கீழ் நிலங்கள் வழங்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார் இந்த நிலங்கள் தான் பிற்காலத்தில் பஞ்சமி நிலங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டது

மிராசுதாரர் முறை , ரயத்வாரி முறை ஆகியவை நடைமுறையில் இருந்து வந்த சூழலில் தலித் மக்களின் நிலைமை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை விளக்கிய அவர், ஆங்கிலேய அரசு தலித் மக்களின் நலனில் பெரிய அளவில் அக்கறை கொள்ளவில்லை என்றும் அவர்கள் வாழும் பகுதிகளில் அதிக எண்ணிக்கையில் மதுக்கடைகளை திறந்துவைக்கப்பட்டு இருப்பதையும் கடுமையாக சாடினார் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களிடம் மேலோங்கி இருக்கும் சாதிய உணர்வும் கூட தலித் மக்கள் கல்வியறிவு பெறுவதில் மிகப்பெரிய தடையாக இருப்பதாகவும் சுட்டிக்காட்டினார்.

தலித் மக்கள் வாழும் வீட்டுமனை மீது மிராசுதாரர்கள் தொடுக்கும் வழக்கு தொடர்பான செய்திகளை கீழ் நீதிமன்றங்கள் உடனடியாக மாவட்ட ஆட்சியருக்கு தெரிவிக்க வேண்டும் என்றும் , தலித்களுக்கு ஆதரவாக வழக்கறிஞர் ஒருவரை அரசு நியமிக்க மாவட்ட ஆட்சியருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்படலாம் என்றும், அந்த நடைமுறை குறித்து மாவட்டம் முழுவதும் விளம்பரப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் திரமென்ஹீர் தெரிவித்தார்

தலித் மக்களுக்கு சொந்தமான இடத்தை கள்ளத்தனமாக மிராசுதாரர்கள் தங்கள் பெயரில் எழுதி வைத்து கொள்வதையும் , கிராம மற்றும் குற்றவியல் நீதிமன்றங்களில் பொய்வழக்குகளில் தலித்கள் சிக்கவைப்பது பற்றியும் , கோவிலுக்குள் அவர்கள் அனுமதிக்கப்படாத நிலைமையையும் வேதனையோடு பதிவு செய்தார் திரமென் ஹீரின் அறிக்கை தலித்களின் சுகாதாரம் , கல்வி, அவர்கள் சந்திக்கும்

வன்கொடுமைகள், ஆங்கிலேய அரசு மேற்கொள்ள வேண்டிய தீர்வுகள் என அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்தது.

இரட்டைமலை சீனிவாசன் அவர்களும் தன்னுடைய பறையன் இதழில் ஊழலை ஒழிப்பதில் சமர்த்தர் என்றும் மக்களின் நண்பர் என்றும் 1897ஆம் ஆண்டு வெளியான இதழில் இவரை பாராட்டினார்

திரமென்ஹீருடைய செங்கல்பட்டு பறையர் இனமக்கள் பற்றிய முழு அறிக்கையை எழுத்து பதிப்பும், தமிழில் நூலாக வெளியிட்டு இருக்கிறது.

இலக்கியங்களின் மீது ஆர்வம் கொண்டிருந்த திரமென்ஹீர் தி" லெஸ்பியா ஆப் காட்டுள்ஸ் என்ற கவிதை நூல் ஒன்றினை ஆங்கிலத்தில் "

மொழிபெயர்ப்பு செய்து வெளியிட்டா28 அக்டோபர் 1912 அன்று உடல்நலக்குறைவால் திரமென்ஹீர், ஸ்காட்லாந்தில் இயற்கை எய்தினார்.

அவர் பரிந்துரை செய்த பஞ்சமி நிலங்களை மீட்கும் போராட்டத்தில் 1994ஆம் ஆண்டில் அக்டோபர் மாதம் 10ஆம் நாள் ஜான் தாமஸ் , ஏழுமலை ஆகியோர் அரசு வன்கொடுமைக்கு பலியானார்கள் அவர்களின் குடும்பத்திற்கும் அரசு உதவ முன்வரவில்லை, இன்னமும் பஞ்சமி நிலங்கள் தலித்களுக்கும் முறையாக வழங்கப்படவும் இல்லை.

ஆங்கிலேய அதிகாரியாக இருந்துகொண்டு ஆங்கிலேயே அரசை விமர்சித்து தலித்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டு செயல்பட்ட திரமென்ஹீர் போன்ற நேர்மையான அதிகாரிகள் சுதந்திர இந்தியாவின் இப்போதைய உடனடி தேவையாக இருக்கிறது.

பஞ்சமி நிலம் வரலாறு:

ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்தில் செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தின் பொறுப்பு ஆட்சியராக இருந்த ஜேம்ஸ் ட்ரெமென்கீர் “பறையர்கள் பற்றிய குறிப்புகள்”

என்ற பெயரில் பறையர்கள் குறித்த அறிக்கை ஒன்றை தயாரித்து ஆங்கிலேய அரசிடம் 1891ஆம் ஆண்டு தாக்கல் செய்தார். அந்த அறிக்கையில் பறையர்களுக்கு நிலம் வழங்குவதன் மூலம் அவர்கள் வாழ்வை மேம்படுத்த இயலும் என்ற கருத்தை பதிவு செய்திருந்தார்.[2][3][4] இந்த அறிக்கை ஆங்கிலேய நாடாளுமன்றத்தில் 1892, மே 16ஆம் தேதி விவாதத்துக்கு வந்ததை ஒட்டி, பஞ்சமி நிலம் தொடர்பான சட்டம், 30 செப்டம்பர் 1892இல் இங்கிலாந்து நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. [5] பஞ்சமி நிலச்சட்டப்படி இந்தியா முழுவதும் 12.5 இலட்சம் ஏக்கர் விளைநிலங்கள் தலித் மக்களுக்கு இலவசமாக அரசால் வழங்கப்பட்டது. அன்றைய சென்னை மாகாணத்திலுமட்டும் தலித் மக்களுக்கு 2 லட்சம் ஏக்கர் விளைநிலங்கள் இலவசமாக அரசால் வழங்கப்பட்டது.

பிரித்தானிய இந்திய அரசின், வருவாய்த்துறையின் பதிவேடுகளில், அனைத்து விளைநிலங்களை பஞ்சமி நிலம் என்று தனியாகவும் மற்ற நிலங்களை, நத்தம் புறம்போக்கு நிலம், புறம்போக்கு நிலம், மானாவாரி நிலம், தரிசு நிலம், நீர்பாசான சாகுபடி நிலம் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளது.

பஞ்சமி நிலம் மீட்பு:

பஞ்சமி நிலங்கள் உரிய ஆதி திராவிடர்கள் தவிர பிற சமூகத்தினர் உரிமை கோர இயலாது. பஞ்சமி நிலத்தை ஆதி திராவிடர் அல்லாதோர் வாங்கவோ, அனுபவிக்கவோ, குத்தகைக்கோ பெறவோ இயலாது. [6]. விவரம் அறியாது வில்லங்கப்படுத்திய பஞ்சமி நிலத்தை மீண்டும் அடைவதற்கு, ஆதி திராவிடர்கள் போராடி வருகின்றனர்.[7][8] [9] [10]. பஞ்சமி நிலங்களை மீட்கும் பொருட்டு, முதலில் தமிழ்நாடு அரசு பஞ்சமி நிலங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்ய உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி தலைமையில் ஒரு குழு அமைத்துள்ளது.[11] சென்னை

உயர்நீதிமன்றத்தின் ஆணையின்படி, தமிழ்நாடு அரசு பஞ்சமி நிலங்களை மீட்பது குறித்து குழு அமைத்துள்ளது.

பஞ்சமி நில விவரங்கள்:

1891ம் ஆண்டில், செங்கல்பட்டில் ஆட்சியராக இருந்த டிரெமன்ஹரே என்கிற ஆங்கிலேயர், லண்டனிலுள்ள அரசிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். இந்த கடிதத்தின் அடிப்படையில், பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம், 1892 ம் ஆண்டில் ஒரு சட்டத்தை இயற்றியது.

இந்த சட்டத்தின்படி, இந்தியா முழுவதும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நிலங்களை இலவசமாக அளித்தது. இந்த நிலங்களில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பயிர் செய்தோ, வீடுகள் கட்டிக்கொண்டோ அனுபவிக்கலாம். குறைந்தது 10 ஆண்டுகளுக்கு பிறகு தான், அவர்கள் இந்த நிலங்களை பிறர் பெயருக்கு மாற்ற முடியும். அதுவும், அவர்கள் விற்பதாக இருந்தால், அவர்கள் வகுப்பைச்சார்ந்த (Depressed Class) வர்களிடம் தான் விற்க முடியும். வேறு வகுப்பினரிடம் விறறால் அந்த விற்பனை செல்லாது.

அரசின் வருவாய் துறை ஆவணங்களில் பஞ்சமி நிலங்களைப்பற்றிய விவரங்கள் உள்ளன.

தவறுதலாக, யாராவது, இந்த பஞ்சமி நிலங்களை வேறு வகுப்பினரிடம் விற்க முற்பட்டால், பத்திர பதிவு அதிகாரி, அதை பதிவு செய்யக்கூடாது. மீறி வாங்கினால், எந்த காலத்திலும், அந்த நிலங்களை வாங்கியவரிடமிருந்து, அரசு பறிமுதல் செய்யலாம். அதற்கு நஷ்ட ஈடு கிடையாது.

இந்த சட்டம், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை யாரும் ஏமாற்றி விடக்கூடாது என்கிற எண்ணத்தில், ஆங்கிலேய அரசால் உருவாக்கப்பட்டது.

இந்த சட்டத்தை பற்றிய ஒரு குறிப்பும், சென்னை உயர்நீதி மன்ற தீர்ப்பில், விவரமாக இருக்கிறது.

1950க்கு பிறகு, ஆசார்ய வினோபா அவர்கள் பூதான இயக்கத்தின் படியும், பல நிலங்களை இதே சட்டப்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு அரசின் மூலம் வழங்கினார். 1960களிலும், கூட்டுறவு முறையிலும் நிலங்கள் இந்த அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டன. Depressed Class என்கிற பெயர் இந்திய அரசியல் சட்டத்தில், Scheduled caste பட்டியல் வகுப்பினர் (அட்டவணை வகுப்பினர்) என்று மாற்றப்பட்டது.

இந்திய அளவில், எவ்வளவு நிலங்கள், இந்த பஞ்சமி நிலங்களாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பது பற்றிய சரியான புள்ளி விவரங்கள் இல்லை. தமிழ் நாட்டில் சுமார் 2.5 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்கள் பஞ்சமி நிலங்களாக இருக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் சென்னை உயர் நீதி மன்ற தீர்ப்பில் 12 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்கள் முந்தைய சென்னை மாகாணத்தில் (கேரளா, ஆந்திரா, தமிழ்நாடு மற்றும் கர்நாடகா) பஞ்சமி நிலங்களை கொடுத்ததாக குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இந்திய அளவில், சுமார் 25 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்கள் பஞ்சமி நிலங்களாக இருக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். காலப்போக்கில், பஞ்சமி நிலங்கள் பிற வகுப்பினருக்கு விற்கப்பட்டுள்ளன. விற்கப்படாத நிலங்களின் பெரும் பகுதி, மற்றவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுள்ளன. இது பற்றிய புள்ளிவிவரங்கள் தமிழ்நாட்டு அளவில் இல்லை.

பிரபல ஆதி திராவிட தலைவரும், விடுதலை சிறுத்தைகள் இயக்கத்தின் நிறுவனருமான (தற்போது அவர் இந்த இயக்கத்தில் இல்லை) திரு தடா பெரியசாமி, தகவல் அறியும் உரிமை சட்டத்தின் கீழ் (RTI Act), பெரம்பலூர் மாவட்ட புள்ளி விவரங்களை பெற்றுள்ளார்.

அதன்படி, பெரம்பலூர் மாவட்டத்தில் மூன்று தாலுக்காக்களில், 134 கிராமங்கள் உள்ளன. அதிகாரபூர்வ தகவல்கள் படி, 4442 ஏக்கர் நிலங்கள் பஞ்சமி நிலங்களாக உள்ளன. அதில் 1263 ஏக்கர் நிலங்கள் 948 பேருக்கு பட்டா மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மீதமுள்ள 3180 ஏக்கர் நிலங்கள் 3148 பேர் பெயரில் உள்ளன. இந்த நிலங்கள் ஆதி திராவிட மக்கள் பெயரில் இருந்தாலும், சுமார் 25 சதவிகிதம் நிலங்கள் மற்ற வகுப்பினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு அனுபவிக்கப்படுகிறது என்று தடா பெரியசாமி கூறுகிறார். அனைத்தையும் கூட்டி கழித்து பார்த்தால், சுமார் 2000 ஏக்கர் நிலங்கள், அதாவது, 50 சதவிகித பஞ்சமி நிலங்கள், பிறாரல் அனுபவிக்கப்படுகின்றன என்று தடா பெரியசாமி கூறுகிறார்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

- ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு போட்டியின் முக்கிய காரணங்கள்
- கர்நாடகப் போர்கள் இந்தியாவின் வணிக மற்றும் அரசியல் எவ்வாறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின?
- பக்சர் போரின் முக்கிய காரணங்கள்

இயல் - ஐந்து

இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி மீதான பதில்: ஆரம்ப கால விவசாயி இயக்கம் மற்றும் பழங்குடியினர் கிளர்ச்சி , கோல் கிளர்ச்சி , மோப்பிள்ளைகள் கிளர்ச்சி , பீல் கிளர்ச்சி , சந்தால் கிளர்ச்சி , பாலிகார் கிளர்ச்சி , புலித் தேவன் , வேலு நாச்சியார், கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள் , வேலூர் கிளர்ச்சி , 1857-ம் ஆண்டு பெரும் கிளர்ச்சி, ஜான்சியின் ராணி.

நோக்கங்கள்:

- கோல் கிளர்ச்சி, பீல் கிளர்ச்சி, சந்தால் கிளர்ச்சி
- வேலூர் கிளர்ச்சி, 1857
- புலித் தேவன், வேலு நாச்சியார், கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு இந்தியப் பதில்: ஆரம்பகால விவசாயி இயக்கம்

மற்றும் பழங்குடியினர் கிளர்ச்சிகள்

இந்த பாடப்பகுதியில் நாம் , இந்தியாவில் காலனிய ஆட்சி உருவான முறையையும் அதன் விளைவாக பொருளாதாரம் , சட்டம், நிர்வாகம் மற்றும் வாழ்க்கையின் பல்வேறு துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப் பற்றியும் படித்துள்ளோம். இந்த புதிய ஆட்சிக்கும் அதனால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கும் பொதுமக்கள் எப்படி பதிலளித்தனர் ? 1857-ஆம் ஆண்டின் போராட்டம் தனிமையான நிகழ்ச்சியா, அல்லது அதற்கு முந்திய இதே போன்ற எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் இருந்தனவா? இந்தப் பாடப்பகுதியின் நோக்கம் 18-ஆம் மற்றும் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் விவசாயிகளும் பழங்குடியினரும் வெளிநாட்டு ஆட்சிக்கு எவ்வாறு எதிர்வினை தெரிவித்தனர் என்பதைக் காட்டுவதாகும். இப்பகுதி முக்கியமான விவசாயி மற்றும் பழங்குடியினர் கிளர்ச்சிகளையும், அவற்றின் தோற்றம் மற்றும் தன்மையையும் ஆராய்கிறது. விவசாயி மற்றும் பழங்குடியினர் கிளர்ச்சிகள்: தோற்றம்

காலனிய ஆட்சிக்கு முந்தைய இந்தியாவில் முகலாய அரசர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கு எதிரான மக்கள் எதிர்ப்பு சாதாரணமாக இருந்தது. 17

மற்றும் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில், ஆளுநிர்வாகத்திற்கெதிரான விவசாயிகளின் கிளர்ச்சிகள் நிறைய நிகழ்ந்தன. மாநிலத்தின் அதிக நில வரி விதிப்பு , அதிகாரிகளின் ஊழல் நடைமுறைகள் மற்றும் கடுமையான அணுகுமுறை ஆகியவை விவசாயிகளை கிளர்ச்சிக்குத் தூண்டின. எனினும் , இந்தியாவில் காலனிய ஆட்சி நிறுவப்பட்டதும் மற்றும் காலனிய அரசின் பல்வேறு கொள்கைகள் இந்திய விவசாயிகளுக்கும் பழங்குடியினருக்கும் மிகவும் அழிப்புத் தன்மை கொண்டதாக அமைந்தன.

இந்திய பொருளாதாரம் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப மாறியது. இதனால் உருவான சில முக்கிய மாற்றங்கள்:

- இந்திய சந்தைகளில் பிரிட்டிஷ் தயாரிப்பு பொருட்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, இந்திய கரசூலி மற்றும் கைத்தறி தொழில்கள் அழிவைச் சந்தித்தன.
- இந்தியாவிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குப் பெரும் அளவு செல்வம் மாற்றப்பட்டது ("செல்வத்தின் வடிகால்").
- பிரிட்டிஷ் நில வரி ஒப்பந்தங்கள், புதிய வரி சுமைகள், விவசாயிகளை நிலத்திலிருந்து துரத்துதல் , பழங்குடியினரின் நிலங்களில் நுழைவு ஆகியவை ஏற்பட்டன.
- இடைத்தர வரி வசூலாளர்கள் , குத்தகையாளர்கள் மற்றும் கடன்தாரர்கள் வளர்ச்சியுடன் கூடிய கிராமப்புற சமுதாயத்தில் சுரண்டல் வலுவடைந்தது.
- பழங்குடியினரின் விவசாய மற்றும் காடுகள் மீது உரிமை இழப்பிற்கு காரணமாக பிரிட்டிஷ் வரி நிர்வாகம் பல பழங்குடியினர் நிலங்களுக்கு விரிவடைந்தது.

இந்த மாற்றங்கள் விவசாயி மற்றும் பழங்குடியினர் சமூகத்தில் பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்தின. வரி நிலுவைகள் , வரி உத்திகள் மூலம் விவசாயிகள் முழுமையாக இடைத்தரவரியாளர்களின் இரக்கத்திற்கே அடிமையாகினர். தொழில்முறைத் தொழில்களை இழந்த பலர் வேளாண்மைத் தொழிலுக்குச் சென்றனர். நிலத்திற்கு அழுத்தம் அதிகரித்தது , ஆனால் விவசாயத்தின் மேம்பாட்டிற்குத் தேவையான கொள்கைகள் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

பிரிட்டிஷ் பொருளாதாரக் கொள்கை இந்திய விவசாயிகளை வறுமைக்கும் எளிய நிலைக்கும் தள்ளியது. பிரிட்டிஷ் நிர்வாகம் விவசாயிகளின் குறைகளை எதிர்கொள்ளவில்லை. பிரிட்டிஷ் சட்டம் மற்றும் நீதி பிரிவுகள் அரசு மற்றும் அதன் கூட்டாளிகளின் நலன்களைப் பாதுகாத்தன. இதனால், காலனிய சுரண்டலின் பாதிப்பில் சிக்கிய விவசாயிகள் தங்களைப் பாதுகாக்க ஆயுதத்தை ஏந்தினர். பழங்குடியினரின் குறைகளை விவசாயிகளின் குறைகளில் இருந்து தனித்தனியாக காண முடியாது. ஆனால் அவர்களின் சுயாட்சி நிலங்களை எட்டிய அந்நிய ஆட்சிக்கொள்கைகளால் அவர்கள் மிகுந்த பாதிப்புக்குள்ளானனர்.

முக்கியமான சில கிளர்ச்சிகள்

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் முதல் நூற்றாண்டில் விவசாயிகளும் பழங்குடியினரும் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் பல்வேறு கிளர்ச்சிகளை நிகழ்த்தினர். ஒவ்வொரு கிளர்ச்சிக்கும் தனித்தனியான காரணம் இருந்தாலும் , இந்த எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் பொதுவாக அடக்குமுறை அனுபவத்தின் அடிப்படையில் உருவாகின. இக்காலகட்டத்தின் முக்கியமான சில கிளர்ச்சிகளை குறைந்தது காணலாம்.

சன்னியாசி கிளர்ச்சி (1763-1800)

18 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் அதிகாரிகள் வடக்கு வங்காளத்தில் சன்னியாசிகள் மற்றும் பகீர்கள் குறித்தும் அவர்களது இடைவிடாத தாக்குதல்களைக் குறித்தும் பலமுறை குறிப்பிட்டுள்ளனர். பஞ்சம் நிகழ்வதற்கும் முந்தைய காலகட்டத்தில் சிறிய குழுக்கள் உணவுப்பொருட்கள் மற்றும் செல்வங்களைப் புகழ்பெற்றவர்கள் மற்றும் அரசு அதிகாரிகளிடமிருந்து திடீரெனத் தாக்குதல் நடத்தியிருந்தன. இவர்களில் பலர் பழங்குடியினர், சிறுவிழிப்பாளர்களாகவும், வெளியேற்றப்பட்ட சிறு நிலத்தரவர்களாகவும் இருந்தனர்.

கிளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்:

உணவுத் தானியங்கள் , செல்வங்கள் மற்றும் அரசுப் பொருட்களை பல்வேறு பகுதிகளில் திடீர் தாக்குதல்களில் வைத்து கொள்ளையடித்தனர்.

கோல் கிளர்ச்சி

இந்திய வரலாற்றில் கோல் கிளர்ச்சி ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும் இது . 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், 1831 மற்றும் 1832 க்கு இடையில் நடந்தது . கோல் . இது இன்றைய ஜார்கண்டின் சோட்டா நாக்பூர் பகுதியில் நடந்தது

பழங்குடியின மக்கள் இந்த கிளர்ச்சியை வழிநடத்தினர், இந்த கிளர்ச்சி ஆங்கிலேயர்களின் அட்டுழியங்களுக்கு எதிரானது.

கோல் கிளர்ச்சி

கோல் கிளர்ச்சி 1831 மற்றும் 1832 க்கு இடையில் நடந்தது. இது ஜார்கண்ட் மாநிலம் சோட்டா நாக்பூரில் உள்ள பழங்குடி கோல் மக்களின் இயக்கமாகும். கிழக்கிந்திய கம்பெனியால் திணிக்கப்பட்ட நில உரிமை மற்றும் நிர்வாக அமைப்புகளில் இருந்து எழும் பொருளாதார சுரண்டலால்

கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. சோட்டா நாக்பூர் பகுதியைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர், இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போது வங்காள மாகாணத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தார் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்வோம்.

கோல் கிளர்ச்சியின் வரலாறு

கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நில உடைமை மற்றும் நிர்வாக நிறுவனங்களால் ஏற்பட்ட பொருளாதார சிக்கல்களுக்கு எதிராக சோட்டா நாக்பூரின் பழங்குடியின மக்கள் 1829 மற்றும் 1839 க்கு இடையில் கிளர்ச்சி செய்தனர். பிரிட்டிஷ் பதிவுகளில் , இந்த கிளர்ச்சி கோல் கிளர்ச்சி என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. முண்டாஸ் , ஓரான்ஸ் மற்றும் ஹோஸ் போன்ற பிற சமூகங்கள் கோல் மக்களுடன் இணைந்தன.

1819 ஆம் ஆண்டு தென் பீகாரில் ஒரு கிளர்ச்சி வெடித்தது மற்றும் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு அரசியல் முகவரை நியமித்ததற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக சமீபத்தில் கொடுக்கப்பட்ட அண்டை பிரதேசம். பல பழங்குடியினர் வசிக்கும் இந்தப் பகுதிகளுக்கு ஏராளமான மக்கள் இடம்பெயர்ந்தனர். இந்த பழங்குடியினருக்கு மத்திய அதிகாரம் இல்லை மற்றும் அவர்களின் நிலங்கள் பரஹா அல்லது சபாவைச் சேர்ந்த குடும்பங்களிடையே பிரிக்கப்பட்டன.

கோல் கலகத்திற்கு காரணம்

இந்த இயக்கத்திற்கான முக்கிய காரணங்கள் புதிய நில வரிகள் மற்றும் சட்டங்கள். அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் பல புதிய நில வரிகள் மற்றும் சட்டங்களை அமல்படுத்தியதால் , கோல் மக்கள் பல பிரச்சனைகளை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது என்பதை உங்களுக்குச் சொல்வோம். இந்த வரிகளும் சட்டங்களும் கோல் மக்கள் வாழ்வாதாரத்தை கடினமாக்கியது மற்றும் அவர்களில் பலரை வறுமையில் தள்ளியது.

கிளர்ச்சிக்கான பிற முக்கிய காரணங்களில் கொல் மக்களுக்கு கல்வி மற்றும் அரசு வேலை வாய்ப்புகளை மறுப்பது மற்றும் உள்ளூர் மக்களின் நிலத்தை கடனுக்காகப் பறிமுதல் செய்தது ஆகியவை அடங்கும்.

கோல் கிளர்ச்சியின் ஆரம்பம்

இந்தியாவின் சோட்டா நாக்பூர் பகுதியில் கோல் பழங்குடி மக்கள் வசித்து வந்தனர். 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், கிழக்கிந்திய கம்பெனி சோட்டா நாக்பூரின் மீது தனது கட்டுப்பாட்டை விரிவுபடுத்தியது.

இந்நிறுவனம் பல புதிய நில உடைமை மற்றும் நிர்வாக அமைப்புகளை அறிமுகப்படுத்தியது மேலும் இது கொல் மக்களுக்கு பொருளாதார பிரச்சனைகள் மற்றும் நில உடைமை பிரச்சனைகளை உருவாக்கியது.

இந்த கிளர்ச்சி 1831 இல் கோல் பழங்குடியினரின் தலைமையில் நடந்தது மற்றும் அதன் தலைவர்கள் புத்த பகத் , ஜோவா பகத் , ஜிந்த்ரியா மங்கி மதரா மஹத் போன்றவர்கள். கோல் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிராக கலகம் செய்தார். ஆரம்பத்தில் , கிளர்ச்சி வெற்றிகரமாக இருந்தது. கோல்கள் பல நகரங்களையும் கிராமங்களையும் கைப்பற்ற முடிந்தது. இருப்பினும் , கோல்கள் பின்னர் ஆங்கிலேயர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் மற்றும் கிளர்ச்சி சோட்டா நாக்பூரில் பிரிட்டிஷ் கொள்கையில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

கோல் கிளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்

இந்த இயக்கம் இந்திய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிரான முதல் பெரிய கிளர்ச்சிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். ஆங்கிலேயர்கள் வெல்ல முடியாதவர்கள் என்பதையும் , இந்தியாவின் பூர்வீக குடிகள் தங்கள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடத் தயாராக

இருப்பதையும் இது காட்டுகிறது. இதன் விளைவாக , பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் சோட்டாநாக்பூரில் அதன் நில உரிமை மற்றும் நிர்வாகக் கொள்கைகளில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

கோல் கிளர்ச்சியின் விளைவு

கிளர்ச்சி வளர்ந்தவுடன் , எதிர்கால இயக்கங்களைத் தவிர்ப்பதற்கு தங்கள் நில உரிமையையும் நிர்வாக அமைப்புகளையும் மாற்ற வேண்டும் என்பதை ஆங்கிலேயர்கள் உணர்ந்தனர். கிளர்ச்சியின் விளைவாக ஆங்கிலேயர்கள் பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தனர். கோலிக்கு தனது நிலத்தின் மீது அதிகக் கட்டுப்பாட்டைக் கொடுத்த புதிய நில உரிமை முறையை உருவாக்குவது இதில் அடங்கும். இந்தக் கலகம் எதிர்கால ஜார்கண்ட் இயக்கத்திற்கு அடித்தளமிட்டது.

மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சிகள் (1836-1854)

மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சிகள் (1836-1854) மலபார் பகுதியில் நிகழ்ந்தன. இதில் மாப்பிள்ளைகள் , முஸ்லிம் விவசாயிகள் , நிலமற்ற கூலிகள் மற்றும் மீனவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் அவர்களால் விதிக்கப்பட்ட புதிய நிலக் கொடுப்பனவுக் கொள்கைகளுக்கு எதிராக கிளர்ந்தனர். இந்தக் காலகட்டத்தில் பெரும்பாலும் இந்துக்களாக இருந்த நிலத்தரவர்களின் அதிரடியும் மாப்பிள்ளைகளின் எதிர்ப்பை மேலும் தூண்டியது. இந்த மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியை அடக்குவதில் பிரிட்டிஷ்காரர்களுக்கு பெரும் சிரமம் ஏற்பட்டது. மேலும் இந்தக் கிளர்ச்சி பல ஆண்டுகள் நீடித்தது.

பீல் கிளர்ச்சிகள்

பீல் கிளர்ச்சிகள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பகுதியில் , குறிப்பாக இந்தியாவின் வடக்கு மற்றும் தெக்ககான மலைவழிகளை கட்டுப்படுத்தும்

பகுதிகளில் நடைபெற்றன. இந்தக் கிளர்ச்சிகள் இந்தியாவில் கம்பனி ஆட்சிக் காலத்தில் நடந்தன.

பீல்கள், ஒரு பழங்குடி சமூகமாகக் இருந்து , 1817 முதல் 1819 வரை பிரிட்டிஷ் கிழக்கு இந்திய கம்பனியின் ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ச்சியினை எழுப்பினர். பஞ்சம், பொருளாதார நெருக்கடி மற்றும் கெட்ட நிர்வாகம் ஆகியவை இக்கிளர்ச்சிக்கு காரணங்களாக இருந்தன. பிற பழங்குடியினங்கள் போல் , பீல்களும் பிரிட்டிஷ்காரர்களின் கொடுமையான கொள்கைகள் மற்றும் சுரண்டலால் பாதிக்கப்பட்டனர்.

பீல் கிளர்ச்சிகளை அடக்க பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் வன்முறை மற்றும் சமரச நடவடிக்கைகளை ஒன்றுசேர்ந்து கையாள முயன்றனர். எனினும் , பீல்கள் பின்னரும் பலமுறை கிளர்ந்தனர் , 1825, 1831 மற்றும் 1846 ஆகிய ஆண்டுகளிலும் கிளர்ச்சிகளை நடத்தினர். இக்கட்டங்களில் பீல்களின் தொடர்ச்சியான எதிர்ப்பை அடையாளப்படுத்தியது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் , கோவிந்த் குரு என்ற பீல் சீர்திருத்தவாதி தெற்கு ராஜஸ்தானின் பான்ஸ்வாரா மற்றும் சுந்த் ஆகிய பகுதிகளில் பீல்களுக்காக நின்றார். கோவிந்த் குரு பீல்களை ஒருங்கிணைத்து அவர்களின் உரிமைகளை முன்வைத்து போராட முக்கியமான பங்காற்றினார். அவரது தலைமைக்கீழ் , பீல்கள் 'பீல் ராஜ் ' எனப்படும் ஒரு தன்னாட்சி பீல் மாநிலத்தை நிறுவ போராடினர்.

பீல் கிளர்ச்சிகள் மற்றும் கோவிந்த் குரு போன்ற தலைவர்களின் முயற்சிகள் பீல் சமூகத்தின் கலாசார அடையாளத்தைப் பாதுகாத்து, பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக போராடிய அவலங்களை பிரதிபலிக்கின்றன.

சந்தால் கிளர்ச்சி (1855-56)

சந்தால் கிளர்ச்சி , சந்தால் ஹூல் அல்லது சந்தால் எழுச்சி என்ற பெயரிலும் அறியப்படும், 1855 முதல் 1856 வரை பீகாரின் (இப்போது ஜார்கண்ட்) ராஜ்மகால் மலைப்பகுதியில் நடைபெற்றது.

சந்தால்கள், விவசாய சமூகமாக இருந்தபோது , தங்கள் முந்தைய நாட்டை விட்டு பல காரணங்களுக்காக , அடக்குமுறையும் நிலச்செரிவும் காரணமாக, ராஜ்மகால் மலைகளின் சமவெளிகளில் குடியேறினர். ஆனால் அவர்கள் புதிய குடியேற்றப் பகுதியில் உள்ள ஜமீன்தார்கள் (நிலத் தளர்வுகள்) மற்றும் கடன்தாரர்களின் தொடர்ந்த அடக்குமுறைக்கு ஆளாகினர். இவர்கள் போலீஸ் மற்றும் பிறருடன் கைகோர்த்து சந்தால் விவசாயிகளைச் சுரண்டி அவர்களின் நிலத்தை பறித்து விட முயற்சித்தனர்.

சந்தால்களின் அதிருப்தி இறுதியில் ஜமீன்தார் அமைப்புக்கு எதிரான கிளர்ச்சியாக வெடித்தது. இரண்டு சகோதரர்களான சித்து மற்றும் காணு தலைமையில், சந்தால்கள் ஜமீன்தார்களை மட்டும் எதிர்ப்பதற்கல்லாமல் , பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராகவும் தமது எதிர்ப்பைக் கூறினர். அவர்கள் பகல் பூர் மற்றும் ராஜ்மகால் இடையே உள்ள பகுதிகளை கம்பனி (பிரிட்டிஷ் கிழக்கு இந்திய கம்பனி) ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்ற தன்னாட்சி பகுதியாக அறிவித்தனர்.

கிளர்ச்சி படிப்படியாக பல சாதல்காரர்களின் ஆதரவைப் பெற்றதால் , இது பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிரான இயக்கமாக மாறியது. சந்தால்கள் ஜமீன்தார்களையும் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தையும் எதிர்த்து நீதி, சுரண்டலிலிருந்து விடுதலை மற்றும் தன்னாட்சியை நாடி போராடினர்.

எனினும், 1856ஆம் ஆண்டில் , பிரிட்டிஷ் படைகளால் இக்கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டது. அவர்களின் எதிர்ப்பினைப் பொருட்படுத்தியபோதிலும் , சந்தால்கள் காலனித்துவ அதிகாரத்தின் ராணுவ வலிமையையும் வளங்களையும் எதிர்கொள்ள முடியவில்லை. இந்த கிளர்ச்சியின் அடக்குமுறை சந்தால் எழுச்சியின் முடிவைக் குறித்தது.

இந்திய வரலாற்றில் சந்தால் கிளர்ச்சி ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும். இது அடக்குமுறைகளுக்கும் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவத்திற்கும் எதிராக பழங்குடி சமூகத்தின் போராட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கிறது. இது சந்தால்களிடையே தன்னாட்சி , நில உரிமைகள் மற்றும் சுரண்டலிலிருந்து விடுதலையின் தேவையை வெளிப்படுத்தியது.

புலி தேவர் கிளர்ச்சி 1755-1767

மார்ச் 1755 மஹ்:புஸ்கான் ஆற்காடு நவாபின் சகோதரர் கர்னல் (ஹெரானின் கீழ் கம்பெனி இராணுவத்தின் ஒரு குழுவின் திருநெல்வேலிக்கு அதன்பிறகு . மதுரை அவர்கள் கைகளில் எளிதில் சிக்கியது . அனுப்பப்பட்டார்

கர்னல் ஹெரான் புலி தேவர் நிறுவனத்தின் அதிகாரத்தை தொடர்ந்து புலித்தே . மீறுவதால் அவரை சமாளிக்க வலியுறுத்தப்பட்டார்வர் மேற்கத்திய பாளையக்காரர்கள் மீது அதிக செல்வாக்கைக் கொண்டிருந்தார்பீரங்கி மற்றும் .

பொருட்கள் மற்றும் வீரர்களுக்கு ஊதியம் இல்லாததால், கர்னல் ஹெரான் திட்டத்தை கைவிட்டு மதுரைக்கு ஓய்வு பெற்றார் ஹெரான் திரும்ப . அழைக்கப்பட்டு சேவையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்

பிரிட்டிஷாரின் எதிரிகளுடன் கூட்டமைப்பு மற்றும் கூட்டணி

மூன்று பதான் அதிகாரிகள் , நவாப் சந்தா சாஹிப்பின் முகவர்கள் , மியானா, முடிமியா மற்றும் நபிகான் கட்டக் ஆகியோர் மதுரை மற்றும்

திருநெல்வேலி பகுதிகளுக்கு கட்டளையிட்டனர் ஆற்காடு நவாப் முகமது .
 அலிக்கு எதிராக தமிழ் நாடகக்காரர்களை ஆதரித்தனர் புலித்தேவர் .
 புலித்தேவர் . அவர்களுடன் நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்
 ஆங்கிலேயர்களுடன் போரிட பாளையக்காரர்களின் கூட்டமைப்பையும்
 சிவகிரி பாளையக்காரர்களைத் தவிர . உருவாக்கினார், மற்ற மறவர்
 பாளையக்காரர்கள் அவரை ஆதரித்தனர் எட்ட . யபுரம், பாஞ்சாலங்குறிச்சி கூட
 இந்தக் கூட்டமைப்பில் சேரவில்லை மேலும் ., ராமநாதபுரம் மற்றும்
 புதுக்கோட்டை அரசர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதில் ஆங்கிலேயர்கள் வெற்றி
 பெற்றனர் புலித்தேவர் மைசூர் ஹைதர் அலி மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் .
 மராட்டியர்கள் . ஆதரவைப் பெற முயன்றார்ுடன் ஏற்கனவே கடுமையான
 மோதலில் ஈடுபட்டிருந்ததால் , ஹைதர் அலி புலித்தேவருக்கு உதவ
 முடியவில்லை.

களக்காடு போர்

நவாப் மஹ்.புஸ்கானுக்கு கூடுதல் சிப்பாய்களை அனுப்பினார் ,
 மேலும் வலுவூட்டப்பட்ட இராணுவம் திருநெல்வேலிக்கு சென்றது .
 கம்பெனியின் 1000 சிப்பாய்கள் தவிர , நவாப் அனுப்பிய 600 பேரை
 மஹ்.புஸ்கான் பெற்றார் அவருக்கு கர்நாடகாவின் குதிரைப்படை மற்றும் .
 மஹ்.புஸ்கான் தனது படைகளை . கால் வீரர்களின் ஆதரவும் இருந்தது
 களக்காடு அருகே நிறுத்துவதற்கு முன், திருவிதாங்கூரில் இருந்து 2000
 வீரர்கள் புலித்தேவரின் படையில் இணைந்தனர் . களக்காடு போரில்
 மஹ்.புஸ்கானின் படைகள் முறியடிக்கப்பட்டன.

யூசுப் கான் மற்றும் புலி தேவர்

புலித்தேவரின் கீழ் இருந்த பாளையக்காரர்களின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட எதிர்ப்பு திருநெல்வேலி விவகாரங்களில் ஆங்கிலேயர்களுக்கு நேரடியாக தலையிட வாய்ப்பளித்தது திருவாங்கூர் ராஜாவி .ன் உதவியுடன், 1756 முதல் 1763 வரை, புலித்தேவர் தலைமையிலான திருநெல்வேலியின் பாளையக்காரர்கள் நவாபின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக தொடர்ந்து கிளர்ச்சியில் இருந்தனர் கான் சாஹிப் அல்லது அவர் இஸ்லாமிற்கு) யூசுப் கான் . மாறுவதற்கு முன்பு மருதநாயகம் என்றும் அழைக்கப்பட்டார் கம்பெனியால் (அனுப்பப்பட்டவர் திருச்சிராப்பள்ளியில் இருந்து பெரிய துப்பாக்கிகளும் வெடிமருந்துகளும் வந்தாலே ஒழிய புலித்தேவரைத் தாக்கத் தயாராக ஆங்கிலேயர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடனும் இல்லை, ஹைதர் அலி மற்றும் மராட்டியர்களுடனும் போரில் ஈடுபட்டதால், பீரங்கி படை செப்டம்பர் 1760 இல் வந்தது யூசுப் கான் நெற்கட்டும்செவல் கோட்டையைத் தாக்கத் தொடங்கினார், இந்தத் தாக்குதல் சுமார் இரண்டு மாதங்கள் தொடர்ந்தது .1761 மே 16 அன்று புலித்தேவரின் மூன்று பெரிய கோட்டைகள் நெற்கட்டும்செவல்), வாசுதேவநல்லூர் மற்றும் பனையூர் யூசுப் கா (னின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது.

இதற்கிடையில், பாண்டிச்சேரியை எடுத்த பிறகு ஆங்கிலேயர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களை படத்திலிருந்து அகற்றினர் இதன் விளைவாக பிரெஞ்சு . ஆதரவு கிடைக்காததால் பாளையக்காரர்களின் ஒற்றுமை உடைந்து போகத் திருவிதாங்கூர் .தொடங்கியது, செய்தூர், ஊத்துமலை மற்றும் சுரண்டை எதிர் முகாமுக்கு தங்கள் விசுவாசத்தை மாற்றிக்கொண்டனர் .

பாளையக்காரர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்திய யூசுப் கான், கம்பெனி

நிர்வாகத்திற்குத் தெரிவிக்காமல் , துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு 1764 இல் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

புலித்தேவரின் வீழ்ச்சி

கான் சாஹிப்பின் மரணத்திற்குப் பிறகு , புலித்தேவர் நாடுகடத்தப்பட்டு திரும்பினார் மற்றும் 1764 இல் நெற்கட்டும்செவலை மீண்டும் கைப்பற்றினார் . இருப்பினும், அவர் 1767 இல் கேப்டன் கேம்பல் என்பவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். புலித்தேவர் தப்பித்து நாடுகடத்தப்பட்டு இறந்தார் .

ஒண்டிவீரன்

புலித்தேவரின் படைப் பிரிவு ஒன்றிற்கு ஒண்டிவீரன் தலைமை தாங்கினார் . புலித்தேவரின் பக்கம் போரிட்டு கம்பனியின் படைக்கு பெரும் சேதத்தை ஏற்படுத்தினார் வாய்வழி மரபுப்படி ., ஒரு போரில் , ஒண்டிவீரனின் கை வெட்டப்பட்டது , புலித்தேவர் வருத்தமடைந்தார் . ஆனால் ஒண்டிவீரன் எதிரியின் கோட்டைக்குள் புகுந்து பல தலைகள் உருளும்படி செய்ததற்கு கிடைத்த பரிசு என்று கூறினார்.

வேலுநாச்சியார்)1730-1796)

ராமநாதபுரம் ராஜா செல்லமுத்து சேதுபதிக்கு 1730ல் பிறந்த வேலுநாச்சியார் இந்த அரச குடும்பத்தின் ஒரே மகளாக இருந்தார் . அரசனுக்கு ஆண் வாரிசு இல்லை அரச குடும்பம் இளவரசி வேலுநாச்சியாரை வளர்த்தது, அவளுக்கு *வளரி*, தடி சண்டை மற்றும் ஆயுதங்கள் போன்ற தற்காப்புக் கலைகளில் பயிற்சி அளித்தது . அவர் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு மற்றும் உருது மொழிகளில் தனது புலமையைத் தவிர , குதிரை சவாரி மற்றும் வில்வித்தையிலும் திறமையானவர்

வேலுநாச்சியார் தனது 16வது வயதில் சிவகங்கை ராஜாவான முத்து வடுகர் என்பவரை மணந்து , வெள்ளச்சிநாச்சியார் என்ற பெயரில் ஒரு மகள் இருந்தாள் .1772 ஆம் ஆண்டு , லெப்டினன்ட் கர்னல் போன் ஜோர் தலைமையில் ஆற்காடு நவாப் மற்றும் கம்பெனிப் படைகள் காளையார் கோவில் அரண்மனையைத் தாக்கினர் தொடர்ந்து நடந்த போரில் முத்து வேலுநாச்சியார் தன் வடுகர் கொல்லப்பட்டார் மகளுடன் தப்பித்து எட்டு வருடங்கள் திண்டுக்கல் அருகே விருப்பாச்சியில் கோபால நாயக்கரின் பாதுகாப்பில் வாழ்ந்தார்.

விருப்பாச்சி பாளையக்காரர் கோபால நாயக்கர்

மணப்பாறை லட்சுமி நாயக்கர் , தேவதானப்பட்டி பூஜை நாயக்கர் ஆகியோரைக் கொண்ட புகழ்பெற்ற திண்டுக்கல் கழகத்திற்கு கோபால நாயக்கர் தலைமை தாங்கினார் . அவர் திப்பு சுல்தானிடமிருந்து உத்வேகத்தைப் பெற்றார் , அவர் தனது தோழமையைக் காட்ட ஒரு பிரதிநிதியை அனுப்பினார் . கோயம்புத்தூரில் இருந்து ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான எதிர்ப்பை வழிநடத்திய அவர், பின்னர் கட்டபொம்மனின் சகோதரரான ஊமைதுரையுடன் இணைந்தார் ஆனைமலை மலையில் அவர் கடுமையான போராட்டத்தை நடத்தினார், அங்கு உள்ளூர் விவசாயிகள் அவருக்கு முழு ஆதரவை வழங்கினர் ஆனால் கோபால நாயக ிகர் 1801 இல் ஆங்கிலேயப் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்டார்.

காலப்போக்கில், வேலுநாச்சியார் ஒரு படையை ஏற்பாடு செய்து , கோபால நாயக்கருடன் மட்டுமின்றி , ஹைதர் அலியுடனும் ஒரு கூட்டணியைப் பெறுவதில் வெற்றி பெற்றார் (இராணுவத் தலைவர்) தளவாய் . தாண்டவராயனார், ஆங்கிலேயர்களை வீழ்த்த 5000 காலாட்படை மற்றும் 5000

குதிரைப்படைகளை வேலுநாச்சியார் சார்பாக சுல்தான் ஹைதர் அலிக்கு எழுதினார் வேலுநாச்சியார் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியுடன் தனக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சனைகள் அனைத்தையும் உருது மொழியில் விரிவாக விளக்கினார் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான தனது உறுதியான உறுதியை அவள் வெளிப்படுத்தினாள் அவளுடைய தைரியத்தால் கவரப்பட்ட ஹைதர் அலி, திண்டுக்கல் கோட்டையில் உள்ள தனது தளபதி சையத்துக்கு தேவையான இராணுவ உதவியை வழங்க உத்தரவிட்டார்

வேலுநாச்சியார் ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் வெடிமருந்துகளை எங்கு பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டறிய உளவுத் தகவல்களைச் சேகரிக்க ஏஜெண்டுகளை நியமித்தார் கோபால நாயக்கர் மற்றும் ஹைதர்

அலி ஆகியோரின் இராணுவ உதவியுடன் சிவகங்கையை மீண்டும் மருது சகோதரர்களின் உதவியுடன் ராணியாக கைப்பற்றினார் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் முடிசூட்டப்பட்டார். காலனி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்த முதல் பெண் ஆட்சியாளர் அல்லது ராணி இவர்தான்.

வேலுநாச்சியாரின் உண்மையுள்ள நண்பரான குயிலி , உடையாளின் பெயரிடப்பட்ட மகளிர் படைப் பிரிவை வழிநடத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது

உடையாள் ஒரு ஆடு மேய்க்கும் பெண், குயிலி பற்றிய தகவலை வெளியிடாததால் கொல்லப்பட்டாள் குயிலி பிரிட்டிஷ் ஆயுதக்

) களஞ்சியத்திற்குள் நுழைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது(1780) தன்னைத்தானே தீயிட்டுக் கொண்ட பிறகு, வெடிமருந்துகள் அனைத்தையும் அழித்தது

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனின் கிளர்ச்சி 1790-1799

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் தனது முப்பது வயதில் தந்தை ஜெகவீர பாண்டிய கட்டபொம்மனின் மறைவால் பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையக்காரர் ஆனார்.

நிறுவனத்தின் நிர்வாகிகள் , ஜேம்ஸ் லண்டன் மற்றும் கொலின் ஜாக்சன், அவரை அமைதியான மனப்பான்மை கொண்ட மனிதராகக் கருதினர் . இருப்பினும், விரைவில் பல நிகழ்வுகள் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுக்கும் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கும் இடையே மோதல்களுக்கு வழிவகுத்தது நவாப் , 1781 இல் கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தத்தின் விதிகளின்படி , மைசூர் சுல்தானுடனான போரின் போது கர்நாடகத்தின் வருவாயை முழுவதுமாக அவர்களின் மேலாண்மை மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்குமாறு நிறுவனத்திற்கு ஒதுக்கினார் வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கு நவாப் மற்றும் .

அவரது குடும்பத்தினரின் செலவுகளைச் சமாளிக்க அனுமதிக்கப்பட இதனால் பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலிருந்து வரி வசூலிக்கும் .வேண்டும் நிறுவனம் அனைத்து . உரிமையை இந்நிறுவனம் பெற்றிருந்தது பாளையங்களிலிருந்தும் வரி வசூலிக்க அதன் கலெக்டர்களை நியமித்தது . கலெக்டர்கள் பாளையக்காரர்களை அவமானப்படுத்தி, வரி வசூலிக்க படை எடுத்தனர் இது ஆங்கிலேயர்களுக்கும் கட்டபொம்மனுக்கும் இடையே . மோதல் போக்கை ஏற்படுத்தியது

ஜாக்சனுடன் மோதல்

கட்டபொம்மனின் நில வருவாய் பாக்கி 1798 இல் 3310 பகோடாக்கள் . ஆட்சியர் ஜாக்சன், திமிர்பிடித்த ஆங்கிலேய அதிகாரி , வருவாய் பாக்கியை வசூலிக்க ஒரு இராணுவத்தை அனுப்ப விரும்பினார் , ஆனால் அவருக்கு சென்னை அரசு அனுமதி வழங்கவில்லை .1798 ஆகஸ்ட் 18 அன்று,

கட்டபொம்மனை ராமநாதபுரத்தில் சந்திக்கும்படி கட்டளையிட்டார் . ஆனால் குற்றாலம் மற்றும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவருக்கு பார்வையாளர்களை வழங்க ஜாக்சன் மறுத்ததால் , அவரை சந்திக்க கட்டபொம்மனின் முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லைஇறுதியாக , ஒரு நேர்காணல் வழங்கப்பட்டது , கட்டபொம்மன் 19 செப்டம்பர் 1798 அன்று ராமநாதபுரத்தில் ஜாக்சனை சந்தித்தார் கட்டபொம்மன் ஆணவமிக்க கலெக்டர் ஜாக்சனின் முன் மூன்று ஆபத்தை . மணி நேரம் நிற்க வேண்டியிருந்தது என்று கூறப்படுகிறது . உணர்ந்த கட்டபொம்மன், தன் மந்திரி சிவசுப்ரமணியனாரூடன் தப்பிக்க முயன்றார் ஊமைத்துரை தன் ஆட்களுடன் திடீரென கோட்டைக்குள் . நுழைந்து கட்டபொம்மன் தப்பிக்க உதவினார் ராமநாதபுரம் கோட்டை . வாசலில் நடந்த மோதலில் லெப்டினன்ட் கிளார்க் உட்பட சிலர் சிவசுப்ரமணியனார் சிறைபிடிக்கப்பட்டார் .கொல்லப்பட்டனர்

மெட்ராஸ் கவுன்சில் முன் ஆஜரானார்

பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குத் திரும்பிய கட்டபொம்மன் , கலெக்டர் ஜாக்சனால் தன்னை எப்படி மோசமாக நடத்தினார் என்பதைப் பற்றி சென்னை கவுன்சிலில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்வில்லியம் பிரவுன் ., வில்லியம் ஓரம் மற்றும் ஜான் காசாமாஜர் ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக உள்ள குழுவின் முன் ஆஜராகுமாறு கட்டபொம்மனை கவுன்சில் கேட்டுக் கொண்டது . இதற்கிடையில், கவர்னர் எட்வர்ட் கிளைவ் , சிவசுப்ரமணியனாரை விடுதலை செய்தும், கலெக்டர் ஜாக்சனை சஸ்பெண்ட் செய்தும் உத்தரவிட்டார் .1798 டிசம்பர் 15 அன்று கூடிய கமிட்டியின் முன் கட்டபொம்மன் ஆஜராகி ராமநாதபுரத்தில் என்ன நடந்தது என்று அறிக்கை செய்தார் கமிட்டி . கட்டபொம்மன் குற்றவாளி இல்லை என்று கண்டறிந்தது ஜாக்சன் பணியில் .

இருந்து நீக்கப்பட்டு புதிய ஆட்சியர் எஸ்ஆர் லுஷிங்டன் நியமிக்கப்பட்டார்
கட்டபொம்மன் ஏறக்குறைய அனைத்து வருவாய் பாக்கிகளையும் 1080
பகோடாக்கள் மட்டுமே பாக்கி வைத்துள்ளார்.

கட்டபொம்மன் மற்றும் பாளையக்காரர்களின் கூட்டமைப்பு

இதற்கிடையில், சிவகங்கையைச் சேர்ந்த மருது பாண்டியர்
ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சியாளர்களின் தென்னிந்திய
கூட்டமைப்பை உருவாக்கினார் , திண்டுக்கல் கோபால நாயக்கர் மற்றும்
ஆனைமலை யாதூல் நாயக்கர் போன்ற பக்கத்து பாளையக்காரர்களுடன்
அதன் தலைவராக மருது பாண்டியர் செயல்பட்டார் திருச்சிராப்பள்ளி
இந்தக் கூட்டமைப்பில் கட்டபொம்மன் ஆர்வம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது
கட்டபொம்மன் மருது சகோதரர்களை சந்திக்க விடாமல் கொண்டிருந்தார்
ஆனால் மருது சகோதரர்களும் கலெக்டர் லூசிங்டன் தடுத்தார்
கட்டபொம்மனும் கூட்டாக ஆங்கிலேயருடன் மோத முடிவு செய்தனர் சேர
மறுத்த சிவகிரி பாளையக்காரர்களை கட்டபொம்மன் செல்வாக்கு செலுத்த
ஆனால் கட்டபொம்மன் சிவகிரியை நோக்கி முன்னேறினான் முயன்றார்
சிவகிரியின் பாளையக்காரர்கள் கம்பெனிக்கு துணை நதியாக இருந்தனர்
எனவே கம்பனி கட்டபொம்மனின் பயணத்தை தங்கள் அதிகாரத்திற்கு
சவாலாக கருதியது திருநெல்வேலிக்கு அணிவகுத்துச் செல்லும்படி
அந்நிறுவனம் ராணுவத்திற்கு உத்தரவிட்டது

பாஞ்சாலங்குறிச்சி முற்றுகை

மே 1799 இல், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் மற்றும் மதுரையில் இருந்து
திருநெல்வேலிக்கு படைகள் முன்னேறுவதற்கு சென்னையிலிருந்து
வெல்லஸ்லி பிரபு உத்தரவு பிறப்பித்தார் மேஜர் பேனர்மேன் படைகளுக்கு

திருவிதாங்கூர் படையினரும் ஆங்கிலேயர்களுடன் கட்டளையிட்டார்
இணைந்தனர்¹ செப்டம்பர் 1799 அன்று, கட்டபொம்மனுக்கு சரணடையுமாறு
இறுதி எச்சரிக்கை விடுக்கப்பட்டது " தப்பிக்கும் பதில்" கட்டபொம்மனின்
பானர்மேன் தனது பேனர்மேனை அவரது கோட்டையைத் தாக்கத் தூண்டியது
முழு இராணுவத்தையும் செப்டம்பர்⁵ அன்று பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு
மாற்றினார் கோட்டைக்கான அனைத்து தகவல் தொடர்புகளையும்
தூண்டித்தனர் கட்டபொம்மனை சரணடையச் சொல்லும் செய்தியைத்
கட்டபொம்மன் தெரிவிக்க ராமலிங்கனாரை பானர்மேன் நியமித்தார்
ராமலிங்கனார் கோட்டையின் அனைத்து ரகசியங்களையும் மறுத்துவிட்டார்
சேகரித்தார், அவருடைய அறிக்கையின் அடிப்படையில், பானர்மேன்
நடவடிக்கையின் உத்தியை முடிவு செய்தார் கல்லார்பட்டியில் நடந்த
மோதலில் சிவசுப்ரமணியனார் சிறைபிடிக்கப்பட்டார்

கட்டபொம்மனுக்கு தூக்கு தண்டனை

கட்டபொம்மன் புதுக்கோட்டைக்குத் தப்பிச் சென்றார் ஆங்கிலேயர்கள்
எட்டயபுரம் மற்றும் அவரது தலையில் ஒரு பரிசு வைத்தனர்
புதுக்கோட்டை ராஜாக்களால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டபொம்மன்
இறுதியாக சிறைபிடிக்கப்பட்டான் சிவசுப்ரமணியனார் செப்டம்பர் ¹³ அன்று
நாகலாபுரத்தில் தூக்கிலிடப்பட்டார் அக்டோபர் ¹⁶ அன்று பாளையக்காரர்கள்
முன்னிலையில் கட்டபொம்மனுக்கு நடத்தப்பட்ட விசாரணையை பேனர்மேன்
கேலி செய்தார் விசாரணையின் போது கட்டபொம்மன் தன் மீது சுமத்தப்பட்ட
அனைத்து குற்றச்சாட்டுகளையும் தைரியமாக ஒப்புக்கொண்டார்
திருநெல்வேலிக்கு அருகில் உள்ள கயத்தாறு பழைய கோட்டையில் உள்ள
புளியமரத்தில் சக பாளையக்காரர்கள் முன்னிலையில் கட்டபொம்மன்

பாஞ்சா தூக்கிலிடப்பட்டார்லங்குறிச்சியின் புகழ்பெற்ற பாளையக்காரர்களின் வாழ்க்கை இவ்வாறு முடிந்தது கட்டபொம்மன் பற்றிய பல நாட்டுப்புற பாடல்கள் அவரது நினைவை மக்களிடையே வாழவைத்தன

மருது சகோதரர்கள்

பெரிய மருது அல்லது வெள்ள மருது (1748-1801) மற்றும் அவரது இளைய சகோதரர் சின்ன மருது (1753-1801) ஆகியோர் சிவகங்கை முத்து வடுகரின் திறமையான தளபதிகள் காளையார் கோவில் போரில் முத்து வடுகர் இறந்த பிறகு மருது சகோதரர்கள் வேலுநாச்சியாருக்கு அரியணையை பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் கடைசி ஆண்டுகளில் மீட்டெடுக்க உதவினார்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக மருது சகோதரர்கள் போராட்டம் நடத்தினர் கட்டபொம்மனின் மறைவுக்குப் பிறகு, அவரது சகோதரர் ஊமத்துரையுடன் இணைந்து பணியாற்றினர் அவர்கள் நவாபின் களஞ்சியசாலைகளை கொள்ளையடித்து, கம்பெனி துருப்புக்களுக்கு சேதம் விளைவித்தனர்.

மருது சகோதரர்களின் கலகம் (1800-1801)

1799 இல் கட்டபொம்மனின் கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்பட்ட போதிலும், 1800 இல் மீண்டும் கிளர்ச்சி வெடித்தது பிரிட்டிஷ் பதிவுகளில் இது இரண்டாம் சிவகங்கையைச் சேர்ந்த பாளையக்காரர் போர் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது மருது பாண்டியன், திண்டுக்கல் கோபால நாயக்கர், மலபார் கேரள வர்மா மற்றும் மைசூரைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் மற்றும் தூண்டாஜி ஆகியோர் அடங்கிய கூட்டமைப்பால் இயக்கப்பட்டது ஏப்ரல் 1800 இல் அவர்கள் விருப்பாச்சியில் கூடி நிறுவனத்திற்கு எதிராக ஒரு எழுச்சியை ஏற்பாடு செய்ய முடிவு செய்தனர் 1800 ஜூன் மாதம் கோயம்புத்தூரில் ஏற்பட்ட எழுச்சி விரைவில் ராமநாதபுரம் மற்றும் மதுரை வரை பரவியது

நிறுவனம் அதைக் கண்டு பிடித்து, மைசூர் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் , மலபாரின் கேரள வர்மா மற்றும் பலர் மீது போரை அறிவித்தது கோவை , சத்தியமங்கலம், தாராபுரம் பாளையக்காரர்கள் பிடித்து தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

பிப்ரவரி 1801 இல், கட்டபொம்மனின் இரண்டு சகோதரர்கள், ஊமத்துரை மற்றும் சேவத்தையா , பாளையங்கோட்டை சிறையில் இருந்து கழுதிக்கு தப்பினர், அங்கிருந்து சின்ன மருது அவர்களை தனது தலைநகரான சிறுவாயலுக்கு அழைத்துச் சென்றார் பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை சாதனை . நேரத்தில் புனரமைக்கப்பட்டது கொலின் மெக்காலேயின் கீழ் பிரிட்டிஷ் .

படைகள் ஏப்ரல் மாதம் கோட்டையை மீட்டனர், மருது சகோதரர்கள் சிவகங்கையில் தஞ்சம் புகுந்தனர் ஊமத்துரை மற்றும்) தப்பியோடியவர்களை .

ஒப்படைக்குமாறு மருது பாண்டியர்களிடம் ஆங்கிலேயர்கள் (சேவத்தையா ஆனால் அவர்கள் மறுத்துவி .கோரினர்ட்டனர் கர்னல் அக்னியூ மற்றும் . ஜூன் . கர்னல் இன்னஸ் ஆகியோர் சிவகங்கையில் அணிவகுத்தனர் 1801 இல் மருது பாண்டியர்கள் திருச்சிராப்பள்ளி பிரகடனம் எனப்படும் சுதந்திரப் பிரகடனத்தை வெளியிட்டனர்.

1801 இன் பிரகடனம்

1801 இன் பிரகடனம் , பகுதி, சாதி, மதம் மற்றும் மதங்களைக் கடந்து ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக ஒன்றுபடுவதற்கு இந்தியர்களுக்கு ஒரு ஆரம்ப அழைப்பு திருச்சிராப்பள்ளி கோட்டையில் உள்ள நவாப் அரண்மனை . சுவர்களிலும், ஸ்ரீரங்கம் கோவில் சுவர்களிலும் பிரகடனம் ஒட்டப்பட்டிருந்தது .

ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போராட தமிழ்நாட்டின் பல பாளையக்காரர்கள் ஒன்று திரண்டனர் சின்ன மருது ஆங்கிலேயப் படைக்கு சவால் விட .

கிட்டத்தட்ட 20,000 ஆட்களை திரட்டினார் வங்காளம் , சிலோன் மற்றும்

மலாயாவிலிருந்து பிரித்தானியப் படைகள் விரைந்தன புதுக்கோட்டை ,
எட்டயபுரம், தஞ்சாவூர் மன்னர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஆதரவாக நின்றார்கள்.

ஆங்கிலேயர்கள் கடைப்பிடித்த பிரித்து ஆட்சி செய்யும் கொள்கை
பாளையக்காரர்களின் படைகளை வெகு சீக்கிரத்தில் கொட்டியது

சிவகங்கை வீழ்ச்சி

மே 1801 இல், ஆங்கிலேயர்கள் தஞ்சாவூர் மற்றும்
திருச்சிராப்பள்ளியில் கிளர்ச்சியாளர்களைத் தாக்கினர் கிளர்ச்சியாளர்கள் ி
பீரான்மலை மற்றும் காளையார்கோயிலுக்கு சென்றனர் அவர்கள் மீண்டும் .
இறுதியில் சிறந்த . ஆங்கிலேயர்களின் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர்
இராணுவ பலமும் ஆங்கிலக் கம்பெனியின் திறமையான தளபதிகளும்
கிளர்ச்சி தோல்வியடைந்து சிவகங்கை . வெற்றி பெற்றனர் 1801 இல்
இணைக்கப்பட்டது . 1801 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 24 ஆம் தேதி
இராமநாதபுரத்திற்கு அருகிலுள்ள திருப்பத்தூர் கோட்டையில் மருது
சகோதரர்கள் தூக்கிலிடப்பட்டனர் ஊமத்துரையும் செவத்தையாவும் . 16 நவம்பர்
1801 இல் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் கைப்பற்றப்பட்டு தலை துண்டிக்கப்பட்டனர் .
மலாயாபாளையக்காரர்கள் ஆங்கிலேயர்களிடம் வீழ்ந்தாலும் , அவர்களின்
சுரண்டல்களும் தியாகங்களும் பிற்கால தலைமுறையினருக்கு உத்வேகம்
அளித்தன இவ்வாறு தென்னிந்தியக் கலகம் எனப்படும் மருது சகோதரர்களின் .
கிளர்ச்சி தமிழக வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும்

கர்நாடக ஒப்பந்தம், 1801

1799 மற்றும் 1800-1801 பாளையக்காரர்களின் கிளர்ச்சிகளை அடக்கியதன்
விளைவாக தமிழ்நாட்டின் அனைத்து உள்ளூர் தலைவர்களும்

கலைக்கப்பட்டனர் .31 ஜூலை 1801 இன் கர்நாடக ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகளின் கீழ் , ஆங்கிலேயர்கள் தமிழகத்தின் மீது நேரடி கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டனர் மற்றும் அனைத்து கோட்டைகளையும் இடித்து அவர்களின் இராணுவம் கலைக்கப்பட்டதன் மூலம் பாளையக்காரர் அமைப்பு முடிவுக்கு வந்தது.

தீரன் சின்னமலை)1756-1805)

1756ல் தீர்த்தகிரி என்ற பெயரில் பிறந்த தீரன் சிலம்பு , வில்வித்தை, குதிரையேற்றம், நவீன போர் போன்றவற்றில் சிறந்த பயிற்சி பெற்றவர் .

கொங்கு மண்டலத்தில் குடும்பம் மற்றும் நிலத்தகராறுகளை தீர்ப்பதில் இப்பகுதி மைசூர் சுல்தானின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்ததால் . ஈடுபட்டு வந்தார், திப்புவின் திவான் முகமது அலியால் வரி வசூலிக்கப்பட்டது ஒருமுறை . திவான் வரிப்பணத்துடன் மைசூர் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது , தீர்த்தகிரி வழி மறித்து வரிப் பணத்தையெல்லாம் பறிமுதல் செய்தார் சிவமலைக்கும் . சென்னிமலைக்கும் நடுவில் இருக்கும் "சின்னமலை" தான் வரி வசூலித்தவன் என்று தன் சுல்தானுக்குச் சொல்லும்படி முகமது அலிக்கு அறிவுறுத்திச் செல்ல அனுமதித்தார் . என்ற பெயர் பெற்றார் "தீரன் சின்னமலை" இதனால் . கோபமடைந்த திவான் சின்னமலையைத் தாக்க ஒரு படையை அனுப்பினார், இரு படையையும் நொய்யல் ஆற்றுப் படுகையில் சந்தித்துப் போரிட்டன . சின்னமலை வெற்றி பெற்றார்

திப்புவின் மரணத்திற்குப் பிறகு தீரன் சின்னமலை ஒரு கோட்டையைக் கட்டி அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறாமல் ஆங்கிலேயர்களுடன் போரிட்டார் எனவே இத்தலம் . ஓடாநிலை என்று அழைக்கப்படுகிறது அவர் கொரில்லா தாக்குதல்களை நடத்தினார் .

மற்றும் பிடிபடுவதைத் தவிர்த்தார் இறுதியாக ஆங்கிலேயர்கள் அவரையும் .

அவரது சகோதரர்களையும் பிடித்து சங்ககிரி சிறையில் அடைத்தனர் .

ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியை ஏற்கச் சொன்னபோது அவர்கள்

எனவே அவர்கள் மறுத்துவிட்டனர் 1805 ஜூலை 31 அன்று சங்ககிரி

கோட்டையின் உச்சியில் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

வேலூர் கிளர்ச்சி, 1857-ம் ஆண்டு பெரும் கிளர்ச்சி

1857-ம் ஆண்டின் புரட்சி, கிழக்கு இந்திய நிறுவன இராணுவத்தின் சிப்பாய்களின் புரட்சியாக மே 1857 அன்று, மீரட் நகரில் தொடங்கி, இந்தியாவில் உள்ள பிற மக்கள் கிளர்ச்சிகள் மற்றும் பொதுமக்கள் கிளர்ந்தெழும் வகையில் மிக விரைவிலேயே மேல் கங்கைச் சமவெளி மற்றும் மத்திய உத்தரபிரதேசம், பீகார், வடக்கு மத்திய பிரதேசம் மற்றும் தில்லி பிராந்தியங்கள் ஆகியவற்றில் உள்ள பிரதான விரோதப் போக்கினால், பெரும் மோதல்களுடன் நின்று போனது. கிளர்ச்சி அந்த பிராந்தியத்தில் நிறுவன அதிகாரத்திற்கு கணிசமான அச்சுறுத்தலை முன்வைத்தது. ஜூன் 20, 1858 அன்று குவாலியர் வீழ்ச்சியுடன் மட்டுமே அது அடங்கியிருந்தது. இந்த கிளர்ச்சி இந்தியாவின் முதல் சுதந்திரப் போர் என்றும், மாபெரும் கிளர்ச்சி, இந்தியக் கலகம், 1857-ன் எழுச்சி, 1857-ன் கலகம், சிப்பாய்க் கலகம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. பல்வேறு குறைகள் காரணமாக கலகம் ஏற்பட்டது. ஆனால், அவர்கள் நம்பியுள்ள துப்பாக்கிகளுக்கு, மாட்டு இறைச்சி மற்றும் பன்றி இறைச்சி என்று விலங்குக் கொழுப்பைக் கொண்டு சுடப்பட்ட காகிதத் தோட்டாக்களை சிப்பாய்கள் கடிக்கச் சொன்ன போது, இது புனிதத்துவத்தை பாலாக்குகின்றதாக கருதப்பட்டது. இவற்றின் முறையே இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களின் மத உணர்வுகளுக்கு எதிராகவும் இது

செயல்பட்டது. வங்காளம், பம்பாய் மாகாணம், சென்னை மாகாணம் போன்ற பிற பகுதிகள் பெரும்பாலும் அமைதியாக இருந்தன. பஞ்சாப்பில் சீக்கிய இளவரசர்கள் படைவீரர்களை வழங்குவதன் மூலம் நிறுவனத்திற்கு ஆதரவளித்து வந்தனர். ஹைதராபாத், மைசூர், திருவிதாங்கூர், காஷ்மீர் ஆகிய பெரிய சமஸ்தானங்கள், அதே போல் ராஜபுதனத்தின் சிறிய நாடுகள் கிளர்ச்சியில் சேரவில்லை. அத்தகைய அயோத்தியா போன்ற சில பகுதிகளில், கிளர்ச்சி தேசபக்தி எழுச்சியின் பண்புக்கூறுகளை ஐரோப்பிய பிரசன்னத்திற்கு எதிராக எடுத்துக் கொண்டது. ஜான்சி ராணி என்கிற லக்ஷ்மிபாய் போன்ற மராட்டிய தலைவர்கள், இந்தியாவில் அரை நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு தேசிய இயக்கத்தில் நாட்டுப்புற கதாநாயகர்கள் ஆனார்கள். எனினும், ஒரு புதிய ஒழுங்குக்கு அவை ஒத்திசைவற்ற சித்தாந்தத்தை உருவாக்கவில்லை என்பது தான் உண்மை. இந்த கிளர்ச்சி 1858-ல் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் கலைக்கப்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. இராணுவம், நிதி அமைப்பு, இந்தியாவில் நிர்வாகம் ஆகியவற்றை மறுஒழுங்கு செய்ய ஆங்கிலேயர்களை இது இட்டுச் சென்றது. அதற்குப் பிறகு நாடு புதிய பிரிட்டிஷ் ராஜ் என்ற மகுடத்தை நேரடியாக ஆட்சி செய்து வந்தது.

1857 எழுச்சி: காரணங்களும் முடிவுகளும்

1857-ல், பிளாசிப் போரில் இருந்து ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் நூறு ஆண்டுகள் தங்கியிருக்க முடிந்தது. அந்த நேரத்தில் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் மகிழ்ச்சியற்று இருந்தனர். முன்னவர் பெருமையை இழந்தனர் மற்றும் விவசாயிகள் அடிமைகளாக குறைக்கப்படுவதில் அவர்களுக்கு அதிருப்தி இருந்தது. பாரம்பரிய கைவினைக் கலைஞர்களும், கைவினைஞர்களும் தங்கள் வாழ்வாதாரதிற்காக

கொள்ளை அடித்தார்கள். இப்போது வந்தாறுங்குடி சக்திகள் வணிகம், வர்த்தகம் தொழில்கள் அனைத்தும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தன. இதனால்இ இந்தியாவின் செல்வ வளம் படிப்படியாக குறைந்து கொண்டே சென்றது. இந்த கால கட்டம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திலிருந்து நிறைய எதிப்பை கண்டது. சமஸ்தான அரசுகளை ஒருங்கிணைக்கவும், வந்தாறுங்குடி ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்துவதிலும் பெரும் ஆக்கிரோஷத்தை கண்டது.

டல்ஹவுஸி, உள்நாட்டு அரசுகளிடையே எழுந்த அதிருப்திக்கு காரணமாக இருந்தார். கிளர்ச்சிக்கு சற்று முன் அவரை வெற்றி கொண்ட கானிங் பிரபு சுவரில் எழுதியதை வாசிக்கலாம் என்று கவலையுடன் கூறினார்.

‘இந்தியாவின் வானத்தில், அமைதியான ஒரு சிறிய மேகம் எழும்புகிறது. முதலில் ஒரு மனிதனின் கையை விட அது பெரியது அல்ல. ஆனால், பெரியதாக வளர்ந்து, கடைசியில் வெடிக்கும் மற்றும் மூழ்கடிக்கும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கலாம். ஆதலால், அது நம்மை அழித்துவிடும்’. 1857 கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

அரசியல் காரணங்கள்

கலகத்தின் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்று, வாரிசு இழக்கும் கொள்கை. இது ஏற்றுக் கொண்ட மகன்களை கொண்டு தன்னிச்சையான வழிகளில் வெற்றிபெற அனுமதி இல்லை என்பதாகும். பாதிக்கப்பட்ட மாநிலங்கள் சதரா (1848), ஜெய்ப்பூர், சாம்பல்பூர் (1849), பகட் (1850), உதேப்பூர் (1852)இ ஜான்சி (1853) மற்றும் நாக்க்பூர் (1854) ஆகும். கைப்பற்றி சேர்த்துக் கொள்ளுதல் மிக பெரிய சர்ச்சையைக் ஏற்படுத்தியது. 1856-ல் அவாத் என்ற அமைப்பு

இருந்தது. அவாத் நவாப், வஜிட் அலி ஷா பிரிட்டிஷாருக்கு விசுவாசமாக இருந்த போதும், அவர் நிர்வாகத்தின் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டார். அந்த நிறுவனத்தின் வீரர்கள் நவாபுக்கு விசுவாசமாக இருந்ததால் இப்போது வேதனை அடைந்தனர். மேலும், அவாத்தையும் இணைத்துக் கொண்டது. படையினருக்கும் அவர்களது உறவினர்களுக்கும் அதிக வரி செலுத்த வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. புதிய நிலவரி சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இதனால் இ நில உடைமையாளர்களுக்கு அதிக வரி விதிக்கப்பட்டது. ஜமீன்தார்களும் பறிமுதல் செய்யப்படும் நிலங்களை எதிர்த்து போராடினர்.

கடைசி பேஷ்வா பாஜிராவ் ஐஐ மகனான நானா சாகிப் என்பவரின் வருடாந்திர ஓய்வூதியத்தையும் இந்நிறுவனம் நிறுத்தியது. இவர் ஆங்கிலேயர்களின் கொடிய எதிரி என்பதை நிரூபித்தார். ஆங்கிலம் தெரியாத மக்கள் வேலை இழந்தனர். ஏனெனில் இப்பொழுது பாரசீக, உருது ஆகியவை அரசாங்க வேலைகளில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. இவர்கள் அஷ்ரப்ஸ் என்று அழைக்கப்பட்டனர். நீதித்துறை மற்றும் வருவாய் துறையில் பதவிகளை பெற்றனர். அவர்கள் தங்கள் வேலைகளையும் கௌரவத்தையும் திரும்ப பெற விரும்பியதால் அவர்கள் புரட்சியில் இணைந்தனர்.

பிரிட்டிஷ் விரிவாக்கக் கொள்கை: டோக்டர்ரின் ஆஃப் லேப்ஸ் மற்றும் நேரடி இணைப்பின் மூலம் விரிவடையும் பிரிட்டிஷ் கொள்கை புரட்சியின் அரசியல் அடித்தளமாக இருந்தது. பல இந்திய மன்னர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர் , இதேபோன்ற விதியை அஞ்சிய மற்ற அரச குடும்பங்களின் இதயங்களில் அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது.

ராணி லட்சுமி பாயின் வளர்ப்பு மகன் ஜான்சியின் அரியணையில் ஏற அனுமதிக்கப்படவில்லை. லாப்ஸ் கோட்பாட்டின் கீழ் , சதாரா, நாக்பூர் மற்றும் ஜான்சி இணைக்கப்பட்டன.

மேலும் ஜெய்த்பூர் , சம்பல்பூர் மற்றும் உதய்பூர் ஆகியவை இணைக்கப்பட்டன. டல்ஹவுசி பிரபு அவாத்தை கையகப்படுத்தியது தவறான நிர்வாகத்தின் பாசாங்கு காரணமாக ஆயிரக்கணக்கான பிரபுக்கள் , அதிகாரிகள், காவலர்கள் மற்றும் துருப்புக்களின் வேலையின்மைக்கு வழிவகுத்தது. இந்த நடவடிக்கை இதுவரை விசுவாசமான மாநிலமாக இருந்த அவத் அதிருப்தி மற்றும் சூழ்ச்சியின் மையமாக மாறியது.

லாப்ஸின் கோட்பாடு என்ன?

1840களின் பிற்பகுதியில் டோக்டர்ரின் ஆஃப் லாப்ஸ் எனப்படும் புகழ்பெற்ற பிரிட்டிஷ் அணுகுமுறையை முதன்முதலில் பயன்படுத்தியவர் லார்ட் டல்ஹவுசி. ஆங்கிலேயர்கள் ஒரு இயற்கை வாரிசு இல்லாத ஒரு இந்து ஆட்சியாளரை வாரிசைத் தத்தெடுப்பதைத் தடுத்தனர் மற்றும் ஆட்சியாளர் இறந்த பிறகு அல்லது பதவி துறந்த பிறகு அவரது நிலத்தை இணைத்தனர். இந்த பிரச்சினைகளுடன் பிராமணர்களின் பெருகிய அதிருப்தியும் சேர்க்கப்பட்டது , அவர்களில் பலர் மதிப்புமிக்க பதவிகளை இழந்துள்ளனர் அல்லது வருவாயை இழந்துள்ளனர்.

1857 கிளர்ச்சிக்கான பொருளாதார காரணம்

கிராமப்புறங்களில் உள்ள விவசாயிகள் மற்றும் ஜமீன்தார்கள் நிறுவனத்தின் அதிக நில வரிகள் மற்றும் கடுமையான வருவாய் வசூல் நுட்பங்களால் கோபமடைந்தனர். இந்த குலங்களில் பலர் அதிக வரிக் கோரிக்கைகளை திருப்திப்படுத்தவும் , கடன் கொடுத்தவர்களுக்கு திருப்பிச்

செலுத்தவும் முடியவில்லை , மேலும் அவர்கள் தலைமுறைகளாக வைத்திருந்த நிலங்கள் இறுதியில் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அதிக எண்ணிக்கையிலான சிப்பாய்கள் விவசாய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்றும் கிராமங்களில் குடும்ப உறவுகளைக் கொண்டிருந்ததால் , விவசாயிகளின் குறைகள் அவர்களையும் பாதித்தன. இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சியைத் தொடர்ந்து, பிரிட்டிஷ் உற்பத்திப் பொருட்களின் வெள்ளம் இந்தியாவை வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்தது , வணிகங்களை, குறிப்பாக இந்திய ஜவுளித் தொழிலை அழித்தது. இந்தியாவில் கைவினைத் தொழில் குறைந்த விலையில் பிரிட்டிஷ் இயந்திரத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களுடன் போட்டியிட வேண்டியிருந்தது.

ராணுவ காரணங்கள்

பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தின் படைவீரர்கள் அல்லது சிப்பாய்கள் முக்கியமாக, துப்பாக்கிகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட தோட்டாக்கள் பசு மற்றும் பன்றி கொழுப்பிலிருந்து செய்யப்பட்ட பசையால் பூசப்பட்டிருந்தன. இந்துக்களின் மேல் சாதியைச் சார்ந்த வீரர்கள் மாடு கொழுப்புக்காக எதிர்ப்புத் தெரிவித்துள்ளனர் மற்றும் பன்றி கொழுப்புக்கு முஸ்லீம்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். முன்னதாக பர்மாவுக்குச் செல்ல கடலை கடக்க வேண்டியதன் மீது இ பல சிப்பாய்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்திருந்தனர். இது சில இந்து சடங்குகளுக்கு எதிராக கருதப்பட்டது. சம்பளக் கட்டமைப்பில் அவர்கள் அதிருப்தி அடைந்தனர். சில உயர்மட்ட இந்து சிப்பாய் குறைந்த தரவரிசை கொண்ட ஆங்கிலேய வீரனை விட குறைந்த அளவே பெறுவார். பதவி உயர்வு பெற இருண்ட வாய்ப்புகளே இருந்தன. பலர் தங்கள் சேவை வாழ்க்கை அனைத்தையும் ஒரே

பதவியில் செலவழிக்கின்றனர். சிப்பாய்கள் கிறிஸ்துமதத்திற்கு பலவந்தமாக மாற்றப்படுவதாக வதந்திகள் வந்தன.

மத காரணங்கள்

அதிக அளவில் மத மாற்றம் செய்யப்பட்டது. என் கிறிஸ்தவ சமயப் பிரச்சாரகர்கள் பெரும்பான்மையான இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களுக்கு கவலையை உண்டாக்கினர். இந்து மதம் மற்றும் இஸ்லாம் மீது ஆங்கிலேயர்களால் இழிவு செய்யப்பட்ட செய்திகள் இருந்தன. சில சீர்திருத்தவாதிகளின் முயற்சிகள் இந்து மதத்திற்கு எதிராகவும் இ இந்துக்களின் உள்விவகாரங்களில் தலையீடாகவும் இருந்தன. 1850-ல் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அது கிறிஸ்துவமாக மாற்றப்பட்டவர்கள் முன்னோர்களின் சொத்துடைமையை மரபுரிமையாக மாற்றியது. இது உண்மையில் பெரும்பான்மையினரால் எதிர்க்கப்பட்டது.

நிர்வாக மற்றும் பொருளாதாரக் காரணங்கள்

நாட்டின் வணிகம் மற்றும் வர்த்தகம் மீதான பிரிட்டிஷாரின் முழுமையான ஏகபோக உரிமை, மிகுந்த அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. பூர்வீக வணிகம், கைவினைத் தொழில் மற்றும் பிற வாழ்வாதாரங்கள் பிரிட்டிஷ் வர்த்தகர்களின் ஏகபோக உரிமையை அழித்து வந்தன. உள்ளூர் பொருளாதாரத்தின் முதுகு எலும்பையும் அந்த வருவாய் அமைப்பு தகர்த்து வந்தது. இந்திய மாநிலங்கள், உள்ளூர் இந்தியப் பொருட்கள் மற்றும் தொழிற்துறைக்கான நுகர்வோர்கள் ஆதரிக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் பொருட்கள் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை. இது பெரிய அளவிலான வேலையின்மைக்கு இட்டுச் சென்றது. மேலும் இ இந்த மக்கள் அனைவரும் புரட்சியில் இணைந்தனர்.

புரட்சியின் தன்மை

புரட்சியின் உண்மையான தன்மையும், காரணமும் விவாதத்துக்குரியது. ஒவ்வொரு வரலாற்றாசிரியரும் தனது சொந்த

வியாக்கியானம் செய்தனர். மிகவும் நன்கு அறியப்பட்ட மற்றும் ஏற்கத்தக்க ஒரு, வங்காளப் படையின் 34-வது திணை காலாட்படையின் ஒரு சிப்பாயாக மங்கள் பாண்டே கதை இருந்தது. இவர் மார்ச் 29, 1857 (வங்காளம்) பாரக்கர்பூரில் உள்ள சார்ஜன்ட் மேஜரை ஒருவர் துப்பாக்கியால் சுட்ட போது, அவர் வரலாற்றை உருவாக்குவார் என்பதை உணரவில்லை. பின்னர் இ அவர் தூக்கிலிடப்பட்டார். ஆனால் இ இது மீரட் பகுதியில் கழகத்தை ஏற்படுத்தியது. இராணுவத்தினர் ஆங்கிலேய அதிகாரிகளைக் கொன்றதோடு டெல்லியை நோக்கி அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

இயர் ஸ்டான்லி, டி. ஆர். ஹோம்ஸ் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள் பலர் இ பாரெஸ்ட், இன்ஸ் மற்றும் சர் ஜான் லாரன்ஸ் ஆகியோர் கொழுப்பால் ஆன தோட்டாவைத்தான் கலகத்திற்கான காரணம் என்று கூறியதோடு அதை காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல் என்றும் அழைத்தனர். சர் ஜேம்ஸ் அவுட்டரம் மற்றும் W டெய்லர் போன்றவர்கள் இதை இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களால் செய்த சூழ்ச்சி என்று வர்ணித்தனர். சிலர் அது தேசியப் புரட்சி என்று அழைத்தனர்.

இந்தியாவின் கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

அரசியல் அமைப்பைக் கொண்டிருக்காதது இ ஒரு தணியாச்சினம் என்று விவரித்தார். A. D. சவர்க்கர் தனது புத்தகத்தில் இந்திய சுதந்திரப் போரை, முதல் சுதந்திரப் போர் என்று அழைத்தார். இராணுவத்தில் கலகம் ஆரம்பித்த போதிலும், விரைவிலேயே அது ஏனைய பகுதிகளுக்கும் பரவியது. சுதந்திரத்திற்காக கூக்குரல் இட்டது என்று சில வரலாற்றாளர்கள் கருதுகின்றனர். இருப்பினும், பின்வரும் சுருக்கப் பார்வைகளும் உள்ளன.

எழுச்சி நிகழ்வுகள்

மீரட் பகுதியிலிருந்து டெல்லிக்கு சென்ற சிப்பாய்களின் அணிவகுத்து, பகதூர் ஷா ஜாஃபர் இந்தியாவின் பேரரசராக அறிவிக்கப்பட்டார். பின்னர், சந்தனி செளக் பகுதிக்கு அருகில் தர்யகன்ஜ் என்பவரை தாக்கினர். இங்கு ஏராளமான ஆங்கிலேயர்கள் வாழ்ந்தனர். விரைவிலேயே டெல்லி ஒரு போர் மைதானமானது. டெல்லியில் தலைவர்கள் சிறப்பாக வழிநடத்த தவறிவிட்டனர். அதனால் இ விரைவிலேயே டெல்லியில் போர் தோல்வி அடைந்தது.

இந்த கிளர்ச்சி டெல்லியில் வெடித்த பின்னர் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பரவியது. கான்பூர், பரேலி, லக்னோ, அலகாபாத், பனாரஸ், பைஸாபாத், ஜான்சி, ஜக்ஷிப்பூர் (அர்ரா), தாப்பூர் மற்றும் பாட்னா ஆகியவை கொந்தளித்தன. லக்னோவில், இந்த கிளர்ச்சி பேகம் ஹசரத் மகால் தலைமையில் நடைபெற்றது. அவர் தனது மகனான பிரஜிஸ் காதாரை அவாதின் நவாப் என்று அறிவித்தார். இதில் பிரிட்டிஷ் குடியரிமை பெற்றுள்ள ஹென்றி லாரன்ஸ் கொல்லப்பட்டார். கோர்கா பட்டாளத்தின் உதவியுடன் சர் காலின் கேம்ப்பெல் ஐரோப்பியர்களை காப்பாற்ற முயன்றார்.

கான்பூரிலிருந்து, டய்யா டோப் ஆதரவுடன் நானா சாகிப் இயக்கத்திற்கு வித்திட்டார். நகரக் காவற்படை கமாண்டர் சர் ஹியூக் வீலர் ஜூன் 27, 1857 அன்று சரணடைந்தார். சர் காம்ப்பெல் கான்பூரைக் கைப்பற்றிய போது, தந்தியா டோப் தப்பித்து ராணி லஷ்மிபாயிடம் சேர்ந்தார்.

ராணி லஷ்மிபாய், தனது தத்தெடுத்த மகன் அரியணையில் ஏறிச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதால், அவரது அரசு ஆங்கிலேயரால் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார். ஆனால், அவர் வாரிசு இழக்கும் கோட்பாட்டால் பாதிக்கப்பட்டார். அவர் ஜான்சி சிப்பாய்களின்

ஆட்சியாளராக அறிவிக்கப்பட்டார். டயா டோப் மற்றும் ராணி ஜான்சி ஆகியோர் இணைந்து குவாலியரை தாக்கினர்.

இந்திய வீரர்கள் அவர்களோடு இருந்தனர். ஆனால் குவாலியரில், சிந்தியா என்ற ஆட்சியாளர் ஆங்கிலேயருக்கு விசுவாசமாக இருந்தார். ஆக்ராவுக்கு தப்பிச் சென்றார். குவாலியர் ஜூன் 1858-ல் வீழ்ந்தது. ராணி ஜூன் 17, 1858 அன்று போராடி இறந்தார். டோப் கைது செய்யப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார். ஜெக்ஷிஷ்பூரில் (பீகார்) குன்வர் சிங் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்து இ பிரிட்டிஷ் படைகளை அரராக்கு அருகே தோற்கடித்தார். பரேலியில் கான் பகதூர் கான் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தார். பைஸாபாத்தில் மௌலவி அஹ்மதுல்லாஹ் வழிநடத்திச் சென்றார் மற்றும் பாட்னாவில் மௌலவி பீர் அலி தலைமையில் நடைபெற்றது. அவர்கள் வாஹாபி இயக்கத்தில் பங்கு பெற்றனர். அவர்கள் பிரிட்டிஷாருக்கு எதிரானவர்கள். எனவே இ அவர்கள் புரட்சியில் இணைந்தனர்.

கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்படுதல்

1. டெல்லி

1857 செப்டம்பர் மாதம் ஜெனரல் ஜான் நிக்கல்சன் தலைமையில் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது. எனினும், அவர் காயங்களுடன் உயிரிழந்தார். லெட் ஹோட்சன் மொகலாயப் பேரரசரின் புதல்வர்களையும் ஒரு பேரனையும் கொன்றார். பின்னர் பகதூர்ஷா தலைமறைவாக இருந்து பர்மாவிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

2. கான்பூர்

நானா படைகளுக்கு எதிராக சர் ஹியூக் வீலர் போராடினார். ஆங்கிலேயர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என பலர் இறந்தனர். ஜூலை 17 அன்று மேஜர் ஜெனரல் ஹவெலாக், நானாவை தோற்கடித்து கடுமையான சண்டைக்கு வழிவகுத்தார். பின்னர் இ கான்பூரை மீண்டும்

வீழ்த்தினார். பல இந்தியர்கள், பிரிகேடியர் ஜெனரல் நீலால் கொலை செய்யப்பட்டனர். இதன் பின்னர் சர் காலின் கேம்பெல், ஆகஸ்ட் 1857-ல் இந்திய இராணுவத்தின் புதிய தளபதியாக பதவியேற்றார்.

3. லக்னோ

1857 ஜூலை 2 ஆம் தேதி சர் ஹென்றி லாரன்ஸ் மரணம் நிகழ்ந்தது. ஹேவ்லாக், அவுட்ராம் மற்றும் நீல் ஆகியோரின் வருகை ஆகியவற்றுடன் வலுவூட்டுதல் நடந்தது. மற்றும் (செப்டம்பர் 25 அன்று) நெயில் மரணம் நிகழ்ந்தது. நவம்பர் 17 அன்று சர் கொலின் காம்பெல் அவர்களால் முற்றுகையிடப்பட்ட பிரிட்டிஷ் விடுவிக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 1857-இல் ஹேவ்லாக் மரணம் அடைந்தார். மற்றும் அதன் ஆக்கிரமிப்பு டோப்பால் நிகழ்ந்தது. 1858-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 21-ஆம் தேதி இறுதியில் காம்பெல்லால் அதன் மறுஆக்கிரமிப்பு நடந்தது.

4. ஜான்சி மற்றும் குவாலியர்

ஜான்சி, ஏப்ரல் 4-ஆம் தேதி, 1858 அன்று சர் ஹியூக் ரோஸால் கைப்பற்றப்பட்டது. ராணி லஷ்மிபாய் தப்பியோடினார். (வீரர்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர் மற்றும் தங்கள் ஆட்சியாளர், சிந்தியா வெளியே துரத்தினர்). குவாலியர் ராணியால் கைப்பற்றப்பட்டது. ஜூன் 17, 1858 அன்று ராணி காலமானார் மற்றும் ஜூன் 20-ஆம் தேதி குவாலியர் மறுபடியும் ரோஸால் கைப்பற்றப்பட்டது.

5. பரேலி

1858 மே 5-இல் காம்பெல்லால் மீண்டும் கைப்பற்றப்பட்டது.

6. அர்ராஹ்

1857 ஆகஸ்ட் மாதம் வில்லியம் டெய்லர் மற்றும் வின்சென்ட் ஐரேனால்கு குன்வர் சிங்கின் கீழ் தற்காலிகமாக பீகார் இயக்கம் அடக்குதலுக்கு உள்ளானது. குன்வர் அவாத்துக்கு தப்பிச் சென்று,

பீகாருக்கு வந்து, 1858 ஏப்ரல் மாதம்தனது இறுதி யுத்தத்தில் (மே மாதம் 9-ஆம் தேதி காலமானார்).

7. பனாரஸ் மற்றும் அலாகாபாத்

ஐன் 1857-ஆம் ஆண்டு நெயிலால் மறுபடியும் கைப்பற்றப்பட்டது.

8. மத்திய இந்தியா

1858 முதல் பாதியில், மத்திய இந்தியாவும், பந்தல்கண்டும் பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால் டோப், குவாலியரைஇழந்த பிறகு மத்திய இந்தியாவிற்கு தப்பிச்சென்று 10 மாதங்கள் கொரில்லாயுத்தத்தில் ஈடுபட்டார். இறுதியாக, அவர் (சிந்தியாவின் குடியரிமையாளரால்) மான்சிங்கால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டார். அவர் 1859 ஏப்ரல் 18-அன்று ஆங்கிலேயரால் தூக்கிலிடப்பட்டார். நாசாகேப், அவாத்தின் பேகம் மற்றும் கான் பகதூர் ஆகியோர் டிசம்பர் 1858-ல் நேபாளத்திற்கு தப்பிச் சென்று அங்கேயே இறந்தனர். பஹத் கான் டெல்லி வீழ்ச்சியின் பின்னர் அவாத் மே 13, 1859 அன்று ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப் போரிட்ட போது மரணமடைந்தார். மௌலவி அகமத்துல்லா, ஐன் 1858-ல் புவானில் உள்ள ராஜா என்பவரின் நம்பிக்கை துரோகத்தால் கொலை செய்யப்பட்டார். எழுச்சியின் தோல்விக்கான காரணங்கள் எழுச்சி தோல்வியடைந்ததற்கான முக்கியக் காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. கிளர்ச்சி ஒரு தேசிய நிகழ்ச்சியல்ல. எனவே ஒரு தாக்கத்தை விட முடியவில்லை. இந்த கிளர்ச்சியால் இந்தியாவின் தென் மாநிலங்களில் எந்த பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை. சென்னை சிப்பாய்கள் பஞ்சாபின் பிரிட்டிஷ் சிப்பாய்களுக்கு விஸ்வசமாக இருந்தனர். சிந்து, ரஜபுர்தானா மற்றும் கிழக்கு வங்காளம் ஆகிய நாடுகளின்

சிப்பாய்கள்படைக்கலகத்தில் சேரவில்லை. கோர்காஸ் பிரிட்டிஷாரின் விசுவாசமான கூட்டாளிகளாக இருந்தனர்.

2. பிரிட்டிஷார்கள் எதிர் தாக்குதலுக்கு வழிவகுத்து திறமையான அதிகாரிகளை வைத்திருந்தனர். அவர்களில் சிலர் நிக்கல்சன், அவுட்ரம், என்வர்ட்ஸ் போன்றோர்கள் ஆவர்.

3. தங்கள் அரியணை மற்றும் அரசை இழந்த ஆட்சியாளர்கள் மட்டுமே புரட்சியில் இணைந்தனர். பலர் விசுவாசமாக இருந்தனர். குவாலியரைச்சேர்ந்த சர் தின்கர் ராவ் மற்றும் நிஜாமின் சாலார் ஜங், உண்மையில் கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவளிக்கவில்லை. அவர்கள் அதை ஒடுக்கினர். இதற்காக நீண்ட நேரம் அந்த நிகழ்வு குறித்து ஆங்கிலேயர்கள் நன்றியுடன் இருந்தனர்.

4. பிரிட்டிஷாருக்கு அதிக வளங்கள் இருந்ததால், இந்தப் போர் சமநிலையற்றதாக அமைந்தது.

5. தலைமைப் பண்பு மற்றும் முறையான வியூகங்கள் இல்லாதது கிளர்ச்சி தோல்விக்கு இட்டுச் சென்றது. சரியான ஒருங்கிணைப்பு இல்லை. பகதூர் ஷா ஜாஃபர் ஒரு கோழை. அவரது சொந்தப்பாதுகாப்பு பற்றி மட்டுமே கவலைப்பட்டார். அவர் மிகவும்பலவீனமான இணைப்பு என்பதை நிரூபித்தார். அவர் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் போனது.

6. கிளர்ச்சிக்கு பெரிய நோக்கமும், குறிக்கோளுமே இல்லை. நிலப்பிரபுக்களின் தலைமையில் இருந்த போது, அவர்களின் சொந்த சுயநலத்தைப் பாதுகாத்தன. வலிமையான பிரிட்டிஷ ஆட்சியை எதிர்க்க அவர்களுக்கு புதிதாக எதுவும் தோன்றவில்லை.

7. ஜமீன்தார்களும் கந்துவட்டிக்காரர்களும் பிரிட்டிஷ பொருளாதாரத்தை நம்பியிருப்பதால், அவர்கள் கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவு கொடுக்கவில்லை.

8. படித்த நடுத்தர வர்க்கம் கிளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக கூட இல்லை. இத்தகையவர்களின் எண்ணிக்கை சிறியதாக இருந்தது. அவர்கள் அதிகம் கூறவில்லை. அவர்களில் பலர், நாட்டின் நவீனமயமாக்கலுக்கான ஒரு வழிமுறையாக பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இருப்பதாய் கண்டனர்.

கலகத்தின் தாக்கம்

1857 என்ற கிளர்ச்சியால் இந்தியாவின் மீது நிறுவனத்தின் பிடி ஆட்டம்

கண்டு போனது. அதன் பிறகுஇ இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை வலுப்படுத்தும் வகையில் வலுவான பொறிமுறை மற்றும் நிர்வாகக் கொள்கை வைக்கப்பட்டது. பிற்போக்கு மற்றும் சுயநலமற்ற நலன்கள் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு, ஊக்குவிக்கப்பட்டு, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தூண்களாக மாறின. அப்போதிருந்து இந்தியாவின் முதுகு எலும்பை வலுவழிக்கச் செய்யும் வகையில் பிரித்தானும் கொள்கையை ஆங்கிலேயர்கள் கடைப்பிடித்தனர். குடியரிமை மற்றும் இராணுவ நிர்வாகத்தில் முக்கிய பதவிகள் இப்போது ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கின்றன.

1857 புரட்சியின் பல்வேறு விளைவுகளை கீழ்க்கண்டவாறு

தொகுக்கலாம்:

1857 கிளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் முடிவைக் குறித்தது. இந்திய அரசுகள் இனியும் இணைத்துக் கொள்ளப்படாது என்று அறிவித்த இங்கிலாந்தின் ராணியால் ஒரு புதிய கொள்கைநிறைவேற்றப்பட்டது. நிஜாம், ராஜபுத்திர, மராத்திய மற்றும் சீக்கிய தலைவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்திற்காக சான்றிதழ்கள் மற்றும் வெகுமதியால் பாராட்டப்பட்டனர்.

ராணுவத்தில் உள்ள ஐரோப்பியரின் எண்ணிக்கை 40,000-
லிருந்து 65,000 ஆக உயர்ந்தது. இந்திய வீரர்கள் ரூ.2.38
இலட்சத்திலிருந்து 1.4 லட்சமாக குறைக்கப்பட்டது. வங்காள
ராணுவத்தில் இந்திய ஆங்கில வீரர்கள் என்ற விகிதாச்சாரம் 1:2
மற்றும் சென்னையில் 1:3 என்ற விகிதத்தில் செய்யப்பட்டது.

1857 புரட்சிக்குப்பின் ஆங்கிலேயர் பிரித்தானும் கொள்கையை
பின்பற்றிச் வந்தனர்.

வாரிசு இழக்கும் கொள்கை விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது.

ஆகஸ்ட் 1858-அன்று பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் ஒரு சட்டத்தை
இயற்றியது. அது கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.
இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசின் கட்டுப்பாடு பிரிட்டிஷ்மகுடத்திற்கு
மாற்றப்பட்டது. இந்திய அரசுச் செயலர் தலைமையில் 15 பேர்
கொண்ட குழு அமைக்கப்பட்டது. இந்திய அரசுக்கு மத்திய அரசின்
செயலர் பொறுப்பு வகித்தார்.

பிரிட்டிஷ் தலைமை ஆளுநருக்கு, மன்னரின் பிரதிநிதியாக
இருந்ததால்தான் இராஜபிரதிநிதி என்ற பட்டமும் இப்போது
வழங்கப்பட்டது.

கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்படுவதன் மொத்தச் செலவு இந்தியர்களால்
ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

1857 புரட்சி, கல்வியறிவு பெற்ற இந்தியர்களிடையே தேசியம்
வளர்வதற்கு வழிவகுத்தது. கிழக்கிந்திய சங்கம் (1866), புனா
சர்வஜனிக் சபை (1867)இ இந்தியன் லீக் (1875), இந்திய சங்கம்
(1876), மெட்ராஸ் மகாஜன் சபா (1884) மற்றும் பாம்பே மாகாண
சங்கம் (1885), இறுதியாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (1885) போன்ற
பல்வேறு அரசியல் சங்கங்கள் வளர்ந்து வரும் தேசிய உணர்வின்
விளைவாகத் தான் உருவாகிறது.

1857 கிளர்ச்சி இந்து, முஸ்லீம்களிடையே முதன் முதலாக ஒற்று மையை கண்டது. எனவேஇ அந்த வகையில் அது ஒரு வரலாற்று சிறப்பு மிக்கஇயக்கமாகும்.

இந்திய அரசு சட்டம், 1858

இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷாரை இரண்டு கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். ஒரு கட்டம் 1772 முதல் 1858 வரை இருந்தது. இதன் போது கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தின் உதவியோடு வணிகம் செய்தது. பிரிட்டிஷ் மகுடம் ஆட்சி செய்த போதுஇ இரண்டாம் கட்டம் 1858 முதல் 1947 வரை இருந்தது.

கிளர்ச்சி வரை 1853 என்ற சாசனச் சட்டம் கிழக்கிந்திய நிறுவனம் இந்தியாவை ஆள அனுமதித்தது. 1857 புரட்சியுக்குப் பின்இ பிரிட்டிஷ் பேரரசு நிறுவனத்தின் ஆட்சியை முடித்துக் கொண்டு இந்தியாவை பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் அங்கம் என்று பறை சாற்றியது. இந்த கிளர்ச்சிக்கு கிழக்கிந்திய நிறுவனம் பொறுப்பாகும். அந்த நிறுவனம் பேரரசுக்கு எவ்வளவு பெரிய சேவை செய்தது என்று காட்ட முயன்றும், பேரரசு அதை கேட்கவில்லை.

பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் நிறுவனத்தின் ஆட்சி கலைய வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியது. எனவேஇ பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்த பால்மெஸ்டன் பிரபு, 1858 பிப்ரவரியில் இந்தியாவின் சிறந்த அரசாங்கத்திற்கான விலைப்பட்டியலை அறிமுகப்படுத்தினார். மக்கள் மன்றத்தில் உரையாற்றிய அவர், 'நமது அரசியல் அமைப்பின் கொள்கையில் அனைத்து நிர்வாகப் பணிகளும் பாராளுமன்றத்தின் அமைச்சரவையில் பொறுப்பேற்க வேண்டும். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் இந்தியாவின் அரசாங்கத்தின் பிரதான செயல்பாடு

பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பேற்காத ஒரு குழுவுக்கும், கிரீடம் மூலம் நியமிக்கப்படாததற்கும், உறுதியளிக்கிறது. ஆனால்இ இந்தியாவின் பங்கு எளிமையாக உள்ளதால்இ இந்தியாவுடன் எந்த தொடர்பும் இல்லாத நபர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாவார்கள்’.

நிறுவனத்தின் குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டிய பின்னரும், இது மேலும் குழப்பத்திற்கு இட்டுச் சென்றது எப்படி என்று அதன் குறைபாடுகளின் மகுடத்தை காட்டிய பின்னரும், பாராளுமன்றம் ஆகஸ்டு 1858 அன்று ஒரு சிறந்த இந்திய அரசுக்கு விலைபட்டியலை நிறைவேற்றியது. ஏற்பாடுகள் 1. கிழக்கிந்திய நிறுவனத்தின் ஆட்சி 1858 இந்திய அரசின் சட்டத்தால் நிறுத்தப்பட்டது. இந்தியா தொடர்பான அனைத்து விவகாரங்களுக்கும் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் பொறுப்பாக இருந்தது. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பிரதிநிதியாக ராஜபிரதிநிதி நியமிக்கப்பட்டார். நிறுவனத்தால் நடத்தப்பட்ட ராணுவமும், நிலமும் பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் ஒரு பகுதியாகவே மாறின. 2. 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அவர் நீதிமன்ற இயக்குநருக்கு அதிகாரம் கொடுத்தார். கட்டுப்பாட்டு வாரியம், இந்திய அரசுச் செயலாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. நிர்வாகம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டு பணி, அரசுச் செயலரிடம் முதலீடு செய்யப்பட்டது. அவரும் நாடாளுமன்றத்தில் அமர அனுமதிக்கப்பட்டார். குழுவில் உள்ள 15 உறுப்பினர்களில் பிரிட்டிஷ் முடியரசால் 8 உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். நீதிமன்ற இயக்குநர்கள் 7 பேரை நியமித்தனர். குறைந்தது 9 உறுப்பினர்கள் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு குறையாமல் இந்தியாவில் பணியாற்ற வேண்டும் என்றும், அவர்கள் நியமனத்தின் போது பத்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இந்தியாவில் இருந்து விலகி இருக்க கூடாது என்றும் கட்டாயமானதாக இருந்தது. இந்தியாவின்

அரசாட்சியில் இருந்து உறுப்பினர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 1200 பவுண்டுகள் கிடைத்தது.

3. மாநிலச் செயலாளர் பின்வரும் பகுதிகளில் தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தார். அந்த கடமைகள் பின்வருமாறு: (i) பேரவையின் முடிவுக்கெதிராக அவர் அதிகாரம் வைத்திருந்தார். (ii) ஓட்டு போட்ட அதிகாரமும் அவருக்கு உண்டு. (iii) மத்திய அரசின் சொத்துக்களின் வருவாய், பணி நியமனம், கொள்முதல், அடமானம் மற்றும் விற்பனை ஆகிய விஷயங்களில் அவையின் முடிவை அவர் கவரவமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். (iv) அவர் சபைக்கு தெரியப்படுத்தாமல். இராஜ பிரதிநிதிக்கு ரகசியமாக எழுத அவருக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. (v) இந்திய குடிமைப் பணிகளுக்கு புதிய விதிமுறைகள் ஏற்படுத்தும் அதிகாரம் அவருக்கு இருந்தது. இதில் தற்போது இந்தியர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

4. வைஸ்ராய் மற்றும் தலைமை ஆளுநர், பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் மாகாணங்களின் ஆளுநர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் பிரிட்டிஷ் முடியரசுக்கு இருந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசின் அனுமதியுடன் துணைநிலை ஆளுநரை நியமிக்கும் அதிகாரம் வைஸ்ராய்க்கு இருந்தது.

5. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபையில் உள்ள மக்கள், மன்றத்தின் முன் வருவாய், சட்டம், புகையிரதம் மற்றும் கட்டுமானம் தொடர்பான அறிக்கைகளை தயாரிக்க வேண்டியது அரசுச் செயலாளரின் பணியாக இருந்தது. இந்தியாவிற்கு வெளியே இராணுவ துரிதங்களின் வருவாயைப் பயன்படுத்த நாடாளுமன்றத்தின் அனுமதி தேவைப்பட்டது. மாநில செயலாளர் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்திற்கு

பதில் சொல்ல கடமைப்பட்டார். அவரை நீக்கும் உரிமை நாடாளுமன்றத்துக்கு இருந்தது.

காணிங் பிரபு, மகாராணி விக்டோரியா பிரகடனத்தை நவம்பர் 1, 1858 அன்று அலகாபாத்தில் அறிவித்தார். இந்த பிரகடனம் முதல் தடவையாக வைஸ்ராய் என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தியது. மாநிலங்கள் எந்த வகையிலும் இணைத்துக் கொள்ள முடியாது என்றும், யாரும் கிறிஸ்துமதத்திற்கு மாற்றப்படமாட்டார்கள் என்றும், அரசு வேலைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் முறையான தகுதிகள் இருக்க வேண்டும் என்றும் பிரகடனம் உறுதி செய்தது. இந்திய மரபுகளையும் பண்பாட்டையும் கணக்கில் கொண்டு சட்டங்கள் இயற்றப்படும் என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. உரிமை சொத்துக்கள் மற்றும் மரபுரிமை பாதுகாக்கப்பட்டது. விவசாயிகளும் வரிகளை முறையாக செலுத்துவதாக வாக்குறுதி அளித்தனர்.

தோல்விக்கான காரணங்கள்

- கிளர்ச்சி மிகவும் பரவலாக இருந்த போதிலும், நாட்டின் பெரும் பகுதி பாதிக்கப்படாமல் இருந்தது. டோப் பகுதி கிளர்ச்சியில் இருந்து பெருமளவில் காப்பாற்றப்பட்டது. சிந்து, ராஜ்புதானா, காஷ்மீர் மற்றும் பஞ்சாபின் பெரும்பான்மை. ஹைதராபாத், மைசூர், திருவிதாங்கூர் மற்றும் காஷ்மீர் ஆகிய பெரிய சமஸ்தானங்களும், சிறிய ராஜபுதன சமஸ்தானங்களும் கிளர்ச்சியில் சேரவில்லை. தென் மாகாணங்கள் பங்கேற்கவில்லை.
- கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு வலுவான தளபதி இல்லை. நானா சாஹேப், தந்தியா தோபே, ராணி லக்ஷ்மி பாய் ஆகியோர் தைரியமான

தலைவர்களாக இருந்த போதிலும் , அவர்களால் ஒட்டுமொத்த இயக்கத்தை திறம்பட வழிநடத்த முடியவில்லை.

- வீரர்கள் மற்றும் பணம் இரண்டிலும் , கிளர்ச்சியாளர்களுக்கு வளங்கள் இல்லை. மறுபுறம் , இந்தியாவில், ஆங்கிலேயர்கள் வழக்கமான வீரர்கள், பணம் மற்றும் ஆயுதங்களைப் பெற்றனர்.
- ஆங்கிலேயக் கல்வியறிவு பெற்ற நடுத்தர வர்க்கத்தினர் , பணக்கார வணிகர்கள், வணிகர்கள், வங்காளத்தின் ஜமீன்தார்கள் ஆகியோர் கிளர்ச்சியை ஒடுக்க ஆங்கிலேயர்களுக்கு உதவினர்.

1857 கலகத்தின் பின்விளைவுகள்

- கிழக்கிந்திய நிறுவனக் கட்டுப்பாட்டின் முடிவு: புரட்சி இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது.
- பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் நேரடி ஆட்சி: இந்தியா பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் வைக்கப்பட்டது. நவம்பர் 1, 1858 அன்று அலகாபாத்தில் நடந்த தர்பாரில் ராணியின் பெயரில் ஒரு பிரகடனத்தில் கேனிங் பிரபு இதை அறிவித்தார்.
- மத சகிப்புத்தன்மை: இந்தியாவின் கலாச்சாரங்கள் மற்றும் மரபுகள் மதிக்கப்படுவதால் இது வாக்குறுதியளிக்கப்பட்டு அடையப்பட்டது.
- கவர்னர் ஜெனரல் பதவி நீக்கப்பட்டு , வைஸ்ராய் அலுவலகம் நிறுவப்பட்டது.
- இராணுவ மறுசீரமைப்பு: இந்திய வீரர்களுக்கு பிரிட்டிஷ் தளபதிகளின் விகிதம் வளர்ந்தாலும் , ஆயுதக் களஞ்சியம் ஆங்கிலேயர்களின் கைகளில் இருந்தது. வங்காள இராணுவத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க திட்டமிடப்பட்டது.

முடிவுரை

இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டின் வரலாற்றில் , 1857 ஆம் ஆண்டு எழுச்சி இணையற்றது. இந்திய சமூகத்தின் பல பகுதிகள் ஒரே நோக்கத்திற்காக ஒன்றிணைக்கப்பட்டன , இருப்பினும் வரையறுக்கப்பட்ட வழியில். பல காரணங்களால் புரட்சி அதன் இலக்கை அடையத் தவறிய போதிலும், அது இந்திய தேசியவாதத்தை விதைத்தது. இது இந்திய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகக் கருதப்பட்டது , அதன் பிறகு நிகழ்வுகளின் முழு போக்கையும் மாற்றியது.

ஜான்சியின் ராணி.

ராணி லக்ஷ்மிபாய் நவம்பர் 19, 1828 இல் மராத்தி கர்ஹாடே பிராமண குடும்பத்தில் மோரோபந்த் தம்பே (தந்தை) மற்றும் பாகீரதி சப்ரே (தாய்) ஆகியோருக்கு மணிகர்னிகா தாம்பே என்ற பெயரில் பிறந்தார். லக்ஷ்மிபாயின் நான்கு வயதிலேயே அம்மா இறந்துவிட்டார். இவரது தந்தை பிதூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாம் பேஷ்வா பாஜி ராவிடம் பணிபுரிந்தார்.

ராணி லக்ஷ்மிபாய் வீட்டில் படிக்கவும் எழுதவும் தெரிந்தவர். துப்பாக்கி சுடுதல் , குதிரையேற்றம், வால்வீச்சு மற்றும் மல்லகம்பா போன்றவற்றிலும் அவள் பயிற்சி பெற்றாள். அவளுக்கு மூன்று குதிரைகள் உள்ளன-- சாரங்கி, பவன் மற்றும் பாதல்.

ராணி லட்சுமிபாய்தனிப்பட்ட வாழ்க்கை :

மே 1852 இல், மணிகர்னிகா கங்காதர் ராவ் நெவால்கர் (ஜான்சி மகாராஜா) என்பவரை மணந்தார் , பின்னர் பாரம்பரியத்தின்படி லட்சுமிபாய் என்று அழைக்கப்பட்டார். 1851 ஆம் ஆண்டில் , லட்சுமிபாய் தனது மகனான தாமோதர் ராவைப் பெற்றெடுத்தார் , அவர் 4 மாதங்களுக்குப் பிறகு இறந்தார்.

இந்த ஜோடி பின்னர் கங்காதர் ராவின் உறவினரை தத்தெடுத்தது , அவருக்கு தாமோதர் ராவ் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. ஒரு பிரிட்டிஷ் அதிகாரி முன்னிலையில் தழுவல் செயல்முறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. தத்தெடுக்கப்பட்ட குழந்தைக்கு உரிய மரியாதை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் ஜான்சியை வாழ்நாள் முழுவதும் லட்சுமிபாய்க்கு வழங்க வேண்டும் என்றும் மகாராஜாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் கொடுக்கப்பட்டது.

இருப்பினும், நவம்பர் 1853 இல், மகாராஜாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு , பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனி , கவர்னர்-ஜெனரல் லார்ட் டல்ஹவுசியின் கீழ், டோக்டர்ரின் ஆஃப் லாப்சைப் பயன்படுத்தியது. இந்தக் கொள்கையின் கீழ், தாமோதர் ராவ் மகாராஜா மற்றும் ராணியின் வளர்ப்பு மகனாக இருந்ததால், அவர் அரியணைக்கான கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது. மார்ச் 1854 இல், லட்சுமிபாய்க்கு ரூ. ஆண்டு ஓய்வூதியமாக 60,000 மற்றும் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறும்படி கேட்கப்பட்டது.

ராணி லட்சுமிபாய் :1857 கலகம்

மே 10, 1857 அன்று, மீரட்டில் இந்தியக் கிளர்ச்சி தொடங்கியது. இந்தச் செய்தி ஜான்சியை எட்டியதும் , லக்ஷ்மிபாய் தனது பாதுகாப்பை அதிகரித்து , ஆங்கிலேயர்கள் கோழைகள், அவர்களுக்கு பயப்படத் தேவையில்லை என்று மக்களை நம்ப வைக்க ஹல்தி குங்குமம் விழா நடத்தினார்.

ஜூன் 1857 இல், 12 வது வங்காள பூர்வீக காலாட்படை ஜான்சியின் நட்சத்திரக் கோட்டையைக் கைப்பற்றியது , ஆங்கிலேயர்களை ஆயுதங்களை வைக்கும்படி வற்புறுத்தியது மற்றும் அவர்களுக்கு எந்தத் தீங்கும் செய்யாது என்று உறுதியளித்தது, ஆனால் காலாட்படை அவர்களின் வார்த்தையை மீறி பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளை படுகொலை செய்தது. இருப்பினும் , இந்த

சம்பவத்தில் லட்சுமிபாய் ஈடுபட்டது இன்னும் விவாதப் பொருளாகவே உள்ளது.

அரண்மனையை வெடிக்கச் செய்வதாக லட்சுமிபாயை மிரட்டிய சிப்பாய்கள், ஜான்சியிடம் பெரும் பணத்தைப் பெற்று , இந்த சம்பவம் நடந்து 4 நாட்களுக்குப் பிறகு அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறினர். ஓர்ச்சியா மற்றும் டாடியா அரசுகள் ஜான்சியை ஆக்கிரமித்து தங்களுக்குள் பிரிக்க முயன்றன. லக்ஷ்மிபாய் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் உதவி கேட்டு முறையிட்டார், ஆனால் அந்தப் படுகொலைக்கு அவர்தான் காரணம் என்று பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் நம்பியதால் எந்தப் பதிலும் கிடைக்கவில்லை.

மார்ச் 23, 1858 இல், பிரிட்டிஷ் படைகளின் கட்டளை அதிகாரியான சர் ஹக் ரோஸ், ராணியை நகரத்தை ஒப்படைக்குமாறு கோரினார், மேலும் அவர் மறுத்தால் நகரம் அழிக்கப்படும் என்று எச்சரித்தார். இதற்கு , லட்சுமிபாய் மறுப்பு தெரிவித்து , 'நாங்கள் சுதந்திரத்திற்காக போராடுகிறோம். பகவான் கிருஷ்ணரின் வார்த்தைகளில் , நாம் வெற்றி பெற்றால் , வெற்றியின் பலனை அனுபவிப்போம், போர்க்களத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டால் , நாம் நிச்சயமாக நித்திய புகழையும் முக்தியையும் பெறுவோம்.

மார்ச் 24, 1858 அன்று, பிரிட்டிஷ் படைகள் ஜான்சி மீது குண்டுவிசித் தாக்குதல் நடத்தினர். ஜான்சியின் பாதுகாவலர்கள் லக்ஷ்மிபாயின் பால்ய தோழியான தாத்யா தோபேக்கு ஒரு முறையீடு அனுப்பினர். தாத்யா தோபே இந்தக் கோரிக்கைக்கு பதிலளித்து 20,000 க்கும் மேற்பட்ட வீரர்களை பிரிட்டிஷ் இராணுவத்திற்கு எதிராக போரிட அனுப்பினார். இருப்பினும் , ஜான்சியை விடுவிக்க வீரர்கள் தவறிவிட்டனர். அழிவு தொடர்ந்ததால் , ராணி லக்ஷ்மிபாய்

தனது மகனுடன் கோட்டையிலிருந்து பாதல் குதிரையில் தப்பினார். பாதல் இறந்தார் ஆனால் இருவரும் உயிர் பிழைத்தனர்.

இந்த நேரத்தில், அவளது பாதுகாவலர்களான குதா பக்ஷ பஷரத் அலி (கமாண்டன்ட்), குலாம் கௌஸ் கான், தோஸ்த் கான், லாலா பெள பக்ஷி, மோதி பாய், சுந்தர்-முந்தர், காஷி பாய், திவான் ரகுநாத் சிங் மற்றும் திவான் ஜவஹர் சிங் ஆகியோர் உடன் சென்றனர். அவர் ஒரு சில காவலர்களுடன் ரகசியமாக கப்லிக்கு புறப்பட்டு, தாத்யா தோபே உட்பட கூடுதல் கிளர்ச்சிப் படைகளில் சேர்ந்தார். மே 22, 1858 இல், பிரிட்டிஷ் படைகள் கப்லியைத் தாக்கினர், லட்சுமிபாய் தோற்கடிக்கப்பட்டார்.

ராணி லக்ஷ்மிபாய், தாத்யா தோபே மற்றும் ராவ் சாஹிப் ஆகியோர் கப்லியிலிருந்து குவாலியருக்கு தப்பி ஓடிவிட்டனர். அவர்கள் மூவரும் நகரைக் காக்கும் இந்தியக் கட்டாயத்துடன் சேர்ந்தனர். அவர்கள் குவாலியர் கோட்டையை அதன் மூலோபாய முக்கியத்துவம் காரணமாக ஆக்கிரமிக்க விரும்பினர். கிளர்ச்சிப் படைகள் எந்த எதிர்ப்பையும் சந்திக்காமல் நகரத்தை ஆக்கிரமித்து, நானா சாஹிப்பை மராட்டிய ஆதிக்கத்தின் பேஷ்வாவாகவும், ராவ் சாஹிப்பை அவரது ஆளுநராகவும் அறிவித்தனர். லட்சுமிபாய் மற்ற கிளர்ச்சித் தலைவர்களை படையைப் பாதுகாக்க வற்புறுத்த முடியவில்லை, ஜூன் 16, 1858 அன்று, பிரிட்டிஷ் படைகள் குவாலியர் மீது வெற்றிகரமான தாக்குதலை நடத்தியது.

ராணி லட்சுமிபாய்மரணம் :

ஜூன் 17 அன்று, குவாலியரின் பூல் பாக் அருகே உள்ள கோட்டா-கி-செராய் என்ற இடத்தில், ஆங்கிலேயப் படைகள் ராணி லட்சுமிபாய் தலைமையில் இந்தியப் படைகள் மீது தாக்குதல் நடத்தினர். பிரிட்டிஷ்

ராணுவம் 5,000 இந்திய வீரர்களைக் கொன்றது. ராணி லட்சுமிபாய் குதிரையில்லாமலும் காயமடைந்தார். அவரது மரணத்தில் இரண்டு கருத்துக்கள் உள்ளன: சிலர் அவர் சாலையோரத்தில் இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்ததாகவும், சிப்பாயை அவர் மீது துப்பாக்கியால் சுட்டதை அடையாளம் கண்டுகொண்டதாகவும் கூறுகிறார்கள். அவள் அவனது கார்பைனுடன் அனுப்பப்பட்டாள். இருப்பினும் , மற்றொரு பார்வை என்னவென்றால், அவர் ஒரு குதிரைப்படைத் தலைவரைப் போல உடை அணிந்திருந்தார் மற்றும் மோசமாக காயமடைந்தார். ராணி தனது உடலை பிரிட்டிஷ் படைகள் கைப்பற்றுவதை விரும்பவில்லை , அதை எரிக்குமாறு துறவியிடம் கூறினார். ராணி லட்சுமிபாய் ஜூன் 18, 1858 இல் இறந்தார்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

- புலித் தேவன் மற்றும் வேலு நாச்சியார் இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம்.
- 1857-ம் ஆண்டு கிளர்ச்சியின் முக்கிய காரணங்கள் கூறுக.
- வேலூர் கிளர்ச்சியின் முக்கிய காரணங்கள் மற்றும் இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் பங்கை விவரிக்கவும்.

Recommended Books

- Sir Syed Ahmad Khan, The Indian Revolt, Medical Hall Press, Benares, 1873.
- Bipan Chandra, History of Modern India, Orient Blackswan, New Delhi 2019
- Bipan Chandra, et al., India's Struggle for Independence, Penguin Books, New Delhi, 2016.
- Desai A.R, Social Background of Indian Nationalism, Popular Prakasham, Bombay, 1976.
- Grover B.L, A New Look on Modern Indian History, S. Chand &Co, Delhi, 1977.

References

- Lucy Southerland, The East India Company in the 18th Century Politics, Oxford, 1952.
- Percival Spear, A History of India, Volume 2, Penguin Books, Great Britain, 1976.
- Phillips C.H, East India Company, Routledge, London, 1961.
- Ramachandran C. East India Company and the South Indian Economy, New EraPublications, Madras, 1980.
- Roberts P.E, History of British India, Oxford University Press, Oxford, 1921.
- Sailendranath Sen, An Advanced History of Modern India, Macmillan Publishers, 2020.